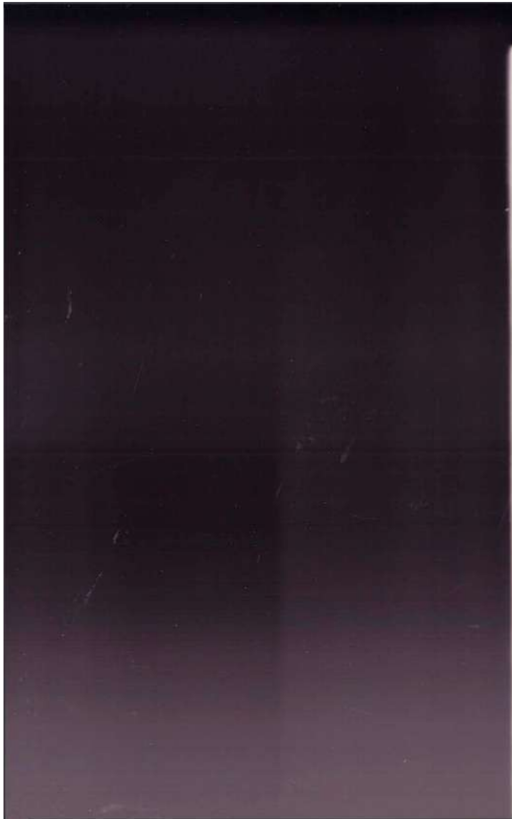
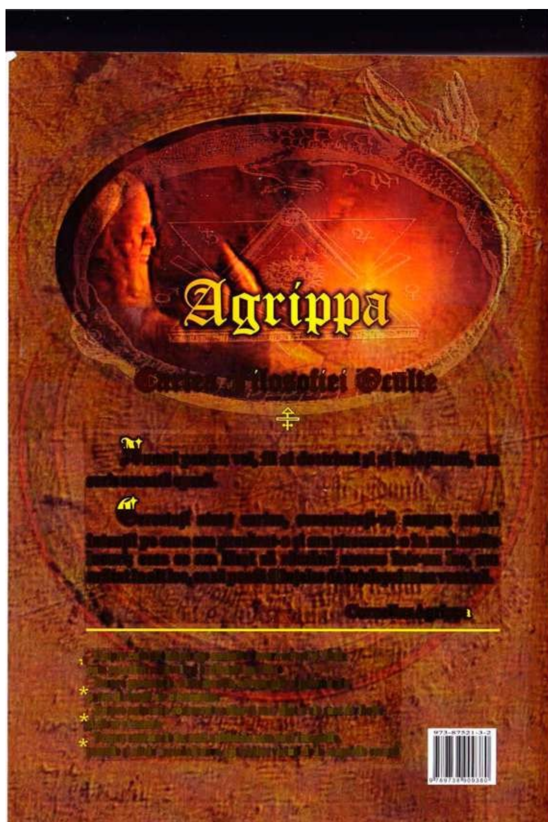
Agrippa

Cartea Filosofiei Oculte

1

Editura Esoteris

AVumai pentru voi, fii ai doctrinei şi ai învăţăturii, am scris această operă.

Cercetaţi atent cartea, concentraţi-vă asupra acelei intenţii pe care am presărat-o şi am strecurat-o în mai multe locuri; ceea ce am lăsat să rămână ascuns într-un loc, am arătat în alt loc, ca să poată fi înţeles de înţelepciunea voastră.

Cornelius Agrippa

Despre cum putem atrage anumite daruri cereşti şi vitale prin pregătiri naturale şi artificiale specifice

Despre geomanţie, hidromanţie, aeromanţie şi piromanţie, patru divinaţii ale elementelor

Despre numerele consacrate zeilor şi care dintre ele sunt atribuite şi căror elemente

Cartea Jftloáoftet #cülte

Despre cum unele lucruri artificiale cum sunt imaginile, peceţile şi altele asemănătoare, pot obţine virtuţi de la corpurile cereşt

Heinrich Cornelius Agrippa

CARTEA FILOSOFIEI OCULTE

Editura Esotcris

VOL.I

Editura Esoteris Iaşi
Editor: Constantin Huidu Editor: Cristina Huidu Coperta ¡Cristina Huidu Traducător : Alexandra Dalila Iosub
www.esoteris.ro editura@esoteris.ro

Descrierea C1P a Bibliotecii Naţionale a României **Hcinrich Cornelius Agrippa** / Cartea Filosofici Oculte/ Cristina Huidu ed. Constantin Huidu ed.; Alexandra Dalila Iosub trad. - Iaşi: Esoteris, **2005** I. Agrippa Cornelius ISBN 973-87521-3-2 ISBN **978-973-8909-38-0**
I. Huidu, Cristina, ed; Constantin Huidu ed
II. Alexandra Dalila Iosub (trad.)

Printed în ROMANI

APARTEA I MAGIA NATURALĂ
DESPRE FILOSOFIA OCULTĂ

Heinrich Cornelius Agrippa (1486-1535) este cel mai influent scriitor al literaturii ezoterice din Renaştere şi chiar din întregul ocultism occidental. Fără îndoială, cartea sa *„De occulta philosophic!"* ar trebui să se afle în fruntea oricărei liste de lectură recomandată celor interesaţi de magia occidentală şi tradiţiile ezoterice.

Scrisă în trei cărţi, intre anii 1509 şi 1510 (avea vârsta de 23 de ani pe atunci), acest volum a reprezentat o încercare ambiţioasă de a reîntineri arta magiei, care degenerase în timpul Evului Mediu timpuriu. Agrippa a reuşit acest lucru prin constituirea unui fundament intelectual şi teoretic din colecţia sa extinsă de surse. El a început cu o *expunere sistematică a... magiei spirituale feniciene şi a magiei demonice trithemiene (şi)... tratate în magia practică"* (1. P. Culianu în *„Adevăruri ascunse",* 198, p.l 14). Alte surse majore folosite de Agrippa includ *„Liber de mirabilibus mundi", scrisă* de Pseudo-Albertus Magnus, *„Oratio de Dignitate Hominis"* şi *Apologia",* de Giovanni Pico, *„De Verbo Mirifico"de* Johannes Reuchlin, *„Historia Naturalis"* lui Pliniu, cât şi *Picatrix* şi texte hermetice şi neoplatonice.

Textul rezultat a circulat sub formă de manuscris, având o largă răspândire.
20 de ani mai târziu, Agrippa şi-a asumat extinderea şi revizuirea atentă a lucrării, care a fost tipărită în 1533.

Pregătirea tiparului nici nu începuse bine când cartea a fost denunţată ca fiind eretică, de către inchizitorul dominican Conrad Kollin din Ulm.

Aceste dificultăţi de ultimă oră sunt luate în considerare la includerea unei lungi retracţii adăugate la Cartea a 3-a, cât şi în ceea ce priveşte absenţa numelui sau locaţiei editorului (Cf. V. Perrone Compagni, *„Cornelius Agrippa: De occulta philosophia Libri tres",* Leiden: E. J. Brill, 1992, p.ll).

În lucrarea sa *„Mysteriorum Libri"*, John Dee menţionează în mod frecvent cartea lui Agrippa, în asemenea măsură încât pare să o fi memorat. Fragmente din lucrarea lui Agrippa se găsesc de asemenea în mod frecvent adăugate la manuscrisele de magie sau chiar fuzionate sub o formă liberă cu diferite texte.

Traducerea în engleză a apărut la Londra în 1651. Traducătorul, identificat doar ca *J. F.,* a fost probabil John French, şi nu J. Freake, (Vezi Ferguson, I, 13 şi DNB).

în 1801, textul lui Agrippa, sub o formă uşor prescurtată, a fost plagiat fără ruşine şi publicat ca lucrare proprie de către Frances Barrett *(„The Magus, or Celest ial intelligencer",* Londra, 1801). Această lucrare mai este încă editată. Aceasta, la rândul ei, a fost plagiată şi publicată ca fiind lucrarea lui L. W. de Laurence *{„The Great Book of Magical Art, Hindoo Magic & Indian Occidtism",* Chicago, 1915)! Partea cu *magia hindusă* a compus-o prin înlocuirea anumitor nume ebraice cu fabricaţii pseudo-sanscrite.Această ediţie este o transcriere a ediţiei Gregory Moule (Moule: Londra, 1651). Textul adăugat între paranteze () are ca scop principal facilitarea căutărilor, dar şi includerea unor corecturi bazate pe ediţia latină originală (Leiden: E. J. Brill, 1992). De remarcat este faptul că ediţia Willis F. Whitehead (Chicago, Hahn & Whitehead, 1898) a fost utilizată în etapele iniţiale ale acestei transcrieri, dar s-a dovedit a fi mai puţin fidelă textului original, astfel încât am refăcut transcrierea pentru a reflecta primele ediţii.

Eforturile editoriale, în afară de ortografierea modernizată, constau în principal în substituirea eufemismelor pentru referinţele sexuale sau ştergerea lor în întregime (de exemplu vezi capitolele 15 şi 16).

Scrierea în ebraică, din ediţia engleză, este plină de greşeli; prin urmare, am utilizat ediţia latină (Leiden: E. J. Brill, 1992) pentru a le reface conform intenţiei originale a lui Agrippa. Din nefericire, acest fapt nu ajută la descoperirea

erorilor care au rezultat din deficienţele ediţiilor englezeşti mai timpurii.

Pentru desene am folosit ca referinţă ediţia latină din Köln (Cologne), 1533

•

Viaţa

lui Heinrich Cornelius Agrippa

Heinrich Cornelius Agrippa, descendent dintr-o familie nobilă din *Netteshim, Belgia,* Doctor în Drept şi Fizică [medicină], Maestru de Ceremonii şi Judecător al Curţii spirituale, şi-a aplecat mintea asupra învăţăturii încă din tinereţe, obţinând prin spiritul său jovial multă cunoaştere în toate artele şi ştiinţele; mai apoi a intrat în armata Prinţului, fiind numit

cavaler pentru meritele de pe câmpul de luptă; a devenit astfel vestit pentru învăţătura sa şi faptele de arme pe la 1530

.S-a dedicat apoi scrisului, compunând trei Cărţi *de Filosofie Ocultă* şi mai apoi, un discurs injurios şi cinic la adresa efemerităţii şi vanităţii tuturor lucrurilor, predicând faptul că nu există nici un lucru sigur pe lumea aceasta, ci doar în cuvintele solide ale Domnului, în eminenţa cărora se ascunde; a mai scris şi o istorie a dublei încoronări a împăratului Carol şi, de asemenea, despre excelenţa sexului feminin şi apariţia spiritelor; dar, văzând că a publicat comentarii la *Ars Brevis* de *Raymundus Lully* [Ramon Llull] şi că era foarte dedicat filosofici oculte şi astrologiei, au apărut persoane care considerau că face comerţ cu diavolul, fapt pe care el l-a dovedit tară împotrivire a fi fals în *Apologia* sa, care a fost publicată, şi a arătat că s-a des i aş urat doar între graniţele artei.

în 1538, a scris multe oraţii docte, care dovedesc excelenţa spiritului său, dar mai ales zece; prima este despre *Banchetul* lui *Plafon,* rostit în *Academia* din *Tricina* şi care conţine lauda adusă iubirii; a doua este despre *Hermes Trismegistus* şi despre puterea şi înţelepciunea Domnului; a treia pentru cineva care urma să primească titlul de Doctor; a patra pentru lorzii din *Metz,* când a fost ales avocatul, senatorul şi oratorul lor; a cincea către Senatul din *Luxemburg,* pentru lorzii din *Metz;* a şasea pentru a-i saluta pe Prinţ şi Episcop, scrisă pentru lorzii din *Metz-,* a şaptea pentru a saluta

un om nobil, scrisă de asemenea pentru lorzii din *Metz;* a opta pentru o rudă de a sa, un *Carmelit,* devenit licenţiat în teologie, după ce a obţinut regenţa la *Paris;* a noua pentru fiul Regelui *Cristian* al *Danemarcei, Norvegiei* şi *Suediei,* oferită la venirea împăratului; a zecea la funeraliile Lady-ei *Margaret,* Prinţesă de *Austria* şi *Burgundia;* a mai scris şi un Dialog despre om şi o Declamaţie a unei păreri disputabile despre păcatul originar, către Episcopul din *Cyrene,* o Epistolă către *Michael de Arando,* Episcop al *Sf. Pavel;* o plângere împotriva unei calomnii nedovedite, tipărită la *Strasbourg* în 1539 şi, astfel, prin publicarea acestor monumente, numele de *Cornelius* a devenit faimos pentru diversitatea învăţăturii sale, nu doar printre germani, ci şi între alte naţiuni; aşa cum însuşi *Momus* a cântat printre zei; printre eroi, *Hercule* a vânat monştrii; printre diavoli, *Pluto,* regele iadului, s-a mâniat împotriva fantomelor; printre filosofi, *Democrit* a râs de lucruri, iar *Heraclit,* dimpotrivă, a plâns pentru ele; *Pyrrhias* a ignorat toate lucrurile, iar *Aristotel* credea că le ştie pe toate; *Diogene* dispreţuia toate lucrurile; acest *Agrippa* nu s-a dat în lături de la nimic, dispreţuieşte, cunoaşte, ignoră, plânge, râde, se mânie, caută, cântă toate lucrurile, fiind el însuşi un filosof, demon, erou, zeu şi toate lucrurile.

Celui mai onorabil prieten al meu, şi nu mai puţin învăţat, Rohert Childe, Doctor în Medicină

Domnule! Oamenii mari pol decade, oamenii puternici îşi pot pierde puterea, dar un filosof onest îşi păstrează locul pe veci. Prin urmare, doresc cu înfocare să vă dăruiesc dumneavoastră ceea ce ştiu că puteţi proteja; nu cu sabia, ci cu raţiunea; şi nu oricum, ci doar acele lucruri cărora, prin acordul vostru, le puteţi da o strălucire.

Observ că nu în zadar aţi cuprins cu mintea atât marea cât şi uscatul, pentru că astfel aţi devenit dvs înşivă un prozelit, convertindu-vă de la incredulităţi le vulgare şi iraţionale la

îmbrăţişarea raţională a adevărurilor sublime, hermetice şi teomagice. Sunteţi atât de talentat de parcă însuşi *Hermes* v-a fost tutore; aveţi o putere de pătrundere în alţii de parcă *Agrippa* v-a fost maestru.

Aţi conversat cu mulţi filosofi de peste mare, despre care noi doar citim; aţi văzut multe ţări, rarităţi şi antichităţi despre care noi doar am auzit şi pe care le-am admirat.

Nu doar aţi auzit, dar aţi şi văzut, nu în cărţi, ci în însăşi *Roma,* manierele *Romei.* Acolo aţi văzut multe ceremonii, dar puţină religie; iar în sălbăticia *Noii Anglii* aţi văzut printre unii multă religie şi puţine ceremonii; iar printre alţii, mă refer la băştinaşi, nici ceremonii, nici religie, ci doar ceea ce le dictează natura. Există multă varietate în toate acestea, iar observaţiile voastre nu sunt puţine.

în trecerea voastră peste mare aţi văzut minunile Domnului din adâncuri, iar pe pământ aţi văzut uimitoarele opere ale lui Dumnezeu din munţi inaccesibili. Nu aţi lăsat nici o piatră neîntoarsă, cercetarea unei pietre putând conduce la descoperirea ocultului, lucru demn de a fi cunoscut.

Parte din ambiţia mea este să fac cunoscut lumii faptul că respect un astfel de om, prietenul meu învăţat, tovarăş de călătorie experimentat, Doctor *Charlet,* care v- aţi neglijat avantajele lumeşti de a deveni profesor ai lucrurilor prin care aţi devenit atât de erudit, ca un adevărat filosof.

Dacă aş fi cunoscut şi eu atâtea limbi, expresiile retorice şi patetice nu ar fi reuşit să exprime stima şi afecţiunea pe care vi le port.

Acum, domnule!, în ceea ce priveşte această traducere, dacă judecata voastră va găsi vreun defect, fie ca sinceritatea dumneavoastră să-l expună.

Fie ca acest tratat de filosofie ocultă, care apare ca un străin printre englezi, să fie luat sub patronajul dumneavoastră, amintindu-vă că înşivă aţi fost odată un străin în ţara de baştină.

Pe acest străin l-am îmbrăcat într-o toaletă englezească, dar dacă nu este în acord cu moda

şi prin urmare nerecunoscător nici uneia, fie ca aprobarea dumneavoastră să-i constituie moda; de obicei străinii fac moda, mai ales dacă cineva începe să aprobe portul. Aprobarea voastră este cea care va suplini acest lucru şi mă va face,

Domnule,

Pe veci recunoscător, J. F.

Eruditi pragmatici, bărbaţi plini de mândrie.

Şi argumente iradiante, care derivă adevărul,

Şi dispreţuiesc orice în afară de născocirile lor. Şi cred că aceste tratate prea-nvăţate sunt doar minciuni,

Nu vă gândiţi să atingeţi cu mâna goală Aceste cărţi prin care lumea se va ridica: Ele sunt într-adevăr misterioase, rare şi bogate, Şi pe departe transcend vulgul ordinar.

Io. Booker

Agrippa către cititor

Nu mă îndoiesc ca, prin titlul lucrării noastre *de filosofie ocultă,* sau *de magie,* sau prin raritatea profilului său, cartea să fie citită de mulţi, printre care unii cu o judecată nebunească [apatică, slabă] şi unii care sunt perverşi vor auzi ceea ce voi spune eu şi ar putea lua în nume de rău sensul *Magiei,* prin ignoranţa lor crasă, şi, deşi de-abia au văzut titlul, să strige în gura mare că predic arte interzise, plantez sămânţa ereziei, ofensez urechi pioase şi scandalizez spiritele luminate; că sunt un vrăjitor, superstiţios şi diavolesc, într-adevăr un magician; cărora eu le răspund că un magician nu semnifică un vrăjitor printre oamenii învăţaţi sau o persoană superstiţioasă sau diavolească; ci un om înţelept, un preot, un profet; şi că Sibilele erau magiciene şi au profeţit în mod clar despre Christos; şi că magicienii, fiind oameni înţelepţi, prin intermediul minunatelor secrete ale lumii, ştiau de naşterea lui Christos, autorul lumii, şi au fost primii dintre toţi care l-au venerat; şi că numele de magician a fost primit de filosofi, poruncit de zei, şi nu era împotriva Evangheliei.

Consider că cenzorii cu aere de superioritate vor obiecta împotriva Sibilelor,

magicienii sfinţi şi Evanghelia primind înainte denumirea de magicieni, în favoarea lor; atât de conştiincioşi sunt aceştia, încât nici *Apollo,* nici toate muzele, nici vreun înger din Ceruri nu mă pot mântui de blestemul lor. Şi de aceea îi sfătuiesc să nu ne citească scrierile, nici să nu le înţeleagă sau să şi le amintească, căci sunt dăunătoare şi pline de otravă; poarta din *Acheron* se află în această carte; pentru ei vorbele sunt de piatră, să nu-şi bată capul cu ele.

Dar voi cei care veniţi dinaintea ei fără prejudecăţi, dacă sunteţi discreţi şi prudenţi, aşa cum sunt albinele când culeg mierea, citiţi în siguranţă şi aveţi încredere că veţi profita din plin şi veţi beneficia de multă plăcere; dar dacă descoperiţi lucruri care nu vă sunt pe plac, lăsaţi-le deoparte şi nu le folosiţi, pentru că eu nu le aprob, ci le predic vouă; dar nu refuzaţi alte lucruri, căci cei care privesc în cărţile tămăduitorilor, citesc şi despre otrăvuri, pe lângă antidoturi şi leacuri.

Mărturisesc că magia însăşi ne învaţă multe lucruri superflue şi în acelaşi timp lucruri extraordinare şi curioase din ostentaţie; lăsaţi-le ca lucruri golite de conţinut, dar nu le ignoraţi cauzele.

Dar acele lucruri care sunt pentru profitul omului, pentru schimbarea evenimentelor rele, pentru distrugerea vrăjitoriilor, pentru vindecarea bolilor, pentru alungarea fantasmelor, pentru conservarea vieţii, cinstei sau averii, pot fi făcute fără a aduce vreo ofensă Domnului sau a dăuna religiei, deoarece sunt, pe cât de profitabile, la fel de necesare.

V-am avertizat că am scris multe lucruri, mai mult la modul narativ decât afirmându-le; căci părea necesar să trecem peste câteva lucruri, urmând judecăţile *platonicienilor* şi ale altor filosofi străini, atunci când au sugerat un argument de scris pentru scopul nostru; prin urmare, dacă a fost comisă vreo greşeală, sau vreun cuvânt a fost spus mai liber, iertaţi-mi tinereţea; căci am scris această carte fiind de-abia un tânăr bărbat, şi mă pot scuza spunând că *„pe când eram un copii, vorbeam ca un copil şi*

înţelegeam ca un copil, dar devenind bărbat, am retras acele lucruri pe care le-am făcut când eram băiat, iar în ceea ce priveşte cartea mea „ Despre vanitatea şi incertitudinea Ştiinţelor", retrag cea mai mare parte din ea."

Dar cine ştie, aici mă puteţi condamna din nou, spunând: *„Iată cum ai scris fiind tânăr, ceea ce acum, la bătrâneţe, ai retras; prin urmare, ce anume ai realizat?"*

Mărturisesc că atunci când eram foarte tânăr, m-am apucat de scrierea acestor cărţi în speranţa că le voi corecta şi extinde mai târziu, şi din această cauză le-am oferit lui *Trithemius,* un stareţ neapolitan, înainte un *Spanhemensian,* un om foarte harnic cu privire la lucrurile secrete.

Dar s-a întâmplat mai apoi ca lucrarea să fie interceptată înainte de a o termina, şi aşa imperfectă şi neşlefuită, a călătorit în italia, Franţa, Germania prin multe mâini, iar unii oameni, fíe mai nerăbdători, fie mai imprudenţi, lucru de care nu sunt conştient, au dat-o astfel imperfectă tiparului, stricăciune care, afectându-mă, m-a determinat să o tipăresc eu însumi, gândindu-mă că ar exista un pericol mai mic dacă aceste cărţi ar ieşi din mâinile mele cu anumite amendamente, ceea ce din mâinile altora iese fragmentai şi dezlânat.

Mai mult, nu am considerat o crimă să nu sufăr pentru mărturia tinereţii mele.

De asemenea, am adăugat unele capitole şi am introdus multe lucruri care nu păreau adecvate şi pe care cititorul curios va fi capabil să le înţeleagă prin inechitatea frazei; căci nu am avut voinţa de a începe lucrarea din nou şi de a dezvălui tot ceea ce am făcut până acum, ci doar de a o corecta şi a o îmbunătăţi.

De aceea te rog acum, dragă cititor curtenitor, din nou, să nu cântăreşti aceste lucruri în conformitate cu timpul prezent în care îţi sunt aduse la cunoştinţă, ci iartă- mi tinereţea curioasă, dacă vei găsi între aceste lucruri unele care nu-ţi sunt pe plac.

Către

R. P. D. Johannes Trithemius, Abate la biserica Sf. Iacob din suburbiile Herbipolisului, Heinrich Cornelius Agrippa din Nettesheym îţi trimite salutări

Când am conversat recent (părinte prea venerabil), în Mănăstirea voastră din *Herbipolis,* am discutat împreună despre diverse lucruri ce privesc chimia, magia, Cabbala şi alte lucruri, care încă se află ascunse în ştiinţele şi artele secrete; şi exista o mare întrebare între toate acestea, şi anume de ce magia, de vreme ce este considerată de către toţi filosofii vechi ştiinţa principală, iar înţelepţii şi preoţii antici au ţinut-o mereu în mare veneraţie, a ajuns după începuturile Bisericii Catolice să fie urâtă şi suspectată de Sfinţii Părinţi, apoi dezbinată de zei şi condamnată de sacrele canoane şi, chiar mai mult, interzisă prin toate legile şi ordonanţele.

Acum, cauza este, după cum îmi dau seama, nu alta decât aceasta, şi anume o depravare fatală a vremurilor şi oamenilor; mulţi filosofi falşi care s-au strecurat sub numele de magicieni, îngrămădind la un loc diferite tipuri de erori şi facţiuni ale falselor religii, numeroase superstiţii blestemate şi ritualuri periculoase, numeroase sacrilegii rele, în afara religiei ortodoxe, chiar în vederea perfecţionării naturii, distrugerii oamenilor şi insultării Domnului, au scris multe cărţi dăunătoare şi nelegiuite, după cum vedem în zilele noastre, cărora le-au dat un nume onest furat şi titlul de cărţi de magie. Prin acest titlu sacru de carte de magie au sperat să câştige credit pentru nebuniile lor blestemate şi detestabile.

Din acest motiv a ajuns în zilele noastre numele de magie, înainte un nume onorabil, să fie urât de oamenii buni şi cinstiţi şi este considerată o crimă capitală, dacă cineva îndrăzneşte să se declare magician, fie prin doctrină, fie prin lucrări, cu excepţia fericită a vreunei bătrâne femei înzestrate, care locuieşte la ţară, considerată a fi talentată şi a avea o

putere divină (după cum spune *Apuleius*), încât să coboare Cerul şi să ridice Pământul, să întărească fântânile, să facă să dispară munţii, să învie fantomele, să deprime zeii, să stingă stelele, să lumineze iadul sau, după cum cânta *Vergiliu:*

Ea vi! promite prin farmecele sale să alunge marile necazuri,
Sau să liniştească minţile oamenilor, şi să facă stelele
Să meargă înapoi, iar râurile să nu mai curgă, Să aducă sub puterea sa stafiile nopţii, Să facă pământul să geamă şi copacii să cadă din munţi.

De unde şi acele lucruri pe care *Lucan* le povesteşte despre *Thessala* magiciana, iar *Homer* despre omnipotenţa lui *Circe,* în timp ce, de fapt, multe le mărturisesc a fi pline de opinii înşelătoare, o sârguinţă superstiţioasă şi trudă dăunătoare, astfel încât nu pot fi unite sub o artă maliţioasă, deşi ele presupun că se pot încadra sub acel venerabil titlu de Magie.

încă de atunci aceste lucruri se prezintă astfel, lucru care m-a mirat mult şi m-a înfuriat, căci nu există încă om care să nu pună la îndoială această disciplină sublimă şi sacră, acuzând-o de crima de impietate; dintre scriitorii cu nume obscure, care, atunci când promit să trateze despre magie, nu născocesc decât nişte jucării iraţionale şi superstiţii nedemne de un om onest, pe când, dintre scriitorii noştri moderni, *Roger Bacon, Robert* [de York], un englez, *Peter Apponus* [Peter de Abano], *Albertus* [Magnus] *Teutonul, Arnoldas de Villa Nova, Anselme Parmensianul, Picatrix Spaniolul, Cicclus Asculus* din *Florenţa* şi mulţi alţii, toţi ne-o oferă într-un mod pur şi sincer.

Prin urmare, spiritul mi-a fost mişcat, în parte de admiraţie, în parte de indignare, şi astfel m-am oferit voluntar să joc rolul filosofului, presupunând că nu voi face o treabă condamnabilă, fiind din tinereţe o fire curioasă şi un cercetător nedescurajat al efectelor minunate şi operaţiilor pline de mistere; dacă aş reuşi să recuperez acea magie antică, disciplina tuturor înţelepţilor, să elimin erorile de impietate, să o

purific şi să o împodobesc cu distincţia sa proprie şi să o vindec de rănile calomniatorilor, lucru pe care, deşi mult l-am deliberat în mintea mea, n-am îndrăznit să-l pun în practică, dar, după unele discuţii dintre noi la *Herbipolis,* cunoaşterea voastră transcendentă şi învăţătura, venerarea ardentă, mi-au dat curaj şi încredere în mine.

Aceste opinii selectate dintre filosofii acreditaţi şi curăţirea de cei răi pe care am lacut-o în introducere (care în mod disimulat, cu o cunoaştere contrafăcută, au predicat că tradiţiile magicienilor trebuie învăţate din cărţi condamnabile ale întunericului şi nu din instituţiile minunatelor operaţii) şi îndepărtarea întunecimii, au constituit o colecţie de trei cărţi de magie, intitulate *Despre filosofia ocultă,* un titlu mai puţin ofensiv, cărţi pe care le supun (căci excelaţi în cunoaşterea acestor lucruri) corectării şi cenzurii voastre, căci dacă am scris ceva ce poate fi considerat un reproş reprobabil în faţa naturii sau care-L ofensează pe Dumnezeu sau dăunează religiei, puteţi condamna greşeala; dar dacă scandalul impietăţii poate fi dizolvat şi curăţat, puteţi apăra tradiţia adevărului şi faceţi acest lucru cu aceste cărţi şi cu magia însăşi, astfel încât nimic care poate fi profitabil să nu fie ascuns şi nimic care poate răni să nu fie aprobat, astfel ca aceste trei cărţi, după ce au trecut examinarea cu succes, să fie considerate demne de a apărea în public şi să nu ne temem de cenzura posterităţii. *Cu bine, şi iertaţi-mi îndrăzneala.*

Johannes Trithemius, Abate la Sf. lacob din Herbipolis, fost Spanhemia, către al său Heinrich Cornelius Agrippa din Nettesheim, sănătate şi iubire.

Lucrarea ta (mult renumite *Agrippa),* intitulată *Despre Filosofia Ocultă,* pe care mi-ai trimis-o prin acest curier, pentru a o examina, am primit-o cu enormă plăcere, pe care nici o limbă muritoare nu o poate exprima şi nici o peniţă nu o poate scrie; am meditat, cu privire la învăţătura ta care depăşeşte cunoaşterea vulgară, dacă,

fiind atât de tânăr, ar fi bine să te introduci în astfel de secrete care au fost ascunse celor mai învăţaţi oameni, secrete pe care nu le-ai înfăţişat doar clar şi adevărat, ci şi adecvat şi într-un mod elegant.

De aceea mai întâi îţi mulţumesc pentru bunăvoinţa ta faţă de mine şi, dacă voi fi vreodată în stare, îţi voi înapoia mulţumirile atât cât îmi va sta în putinţă; aprob lucrarea ta, pe care nici un învăţat nu o poate stăpâni pe deplin.

Acum că poţi continua cu lucruri mai înalte, ceea ce ai şi început, şi nu vei lăsa un spirit atât de excelent în voia lenei, cu cea mai mare sinceritate cu care te pot sfătui, te sfătuiesc şi te implor să te dedici experimentării unor lucruri mai bune şi să demonstrezi lumina adevăratei înţelepciuni ignorantului, căci tu însuţi eşti luminat într-un mod divin; nu lăsa consideraţiile oamenilor de o vanitate zadarnică să te abată de la scopul tău; unui astfel de om îi voi spune, oricine ar fi el, că boul neliniştit zdrobeşte cu putere, şi nici un om, după judecata înţeleptului, nu poate fi cu adevărat învăţat dacă este legat de rudimentele unei singure facultăţi; dar Dumnezeu ţi-a dăruit o inteligenţă imensă şi sublimă, cu ajutorul căreia să nu imiţi boii, ci păsările; să nu consideri suficient a rămâne doar la cercetarea particularului, ci apleacă-ţi mintea către universalii; căci un om învăţat astfel este cunoscut, faţă de cât de puţine lucruri este ignorant. Mai mult, inteligenţa ta este din plin capabilă pentru toate lucrurile şi trebuie folosită într-un mod raţional, nu pentru lucruri puţine sau inferioare, ci multe şi mai sublime.

Te sfătuiesc totuşi să urmezi o regulă, să nu comunici secrete vulgare unor prieteni vulgari, ci secrete înalte unor prieteni de valoare. Dă-i fan unui bou, zahăr unui papagal; înţelege această semnificaţie, nu te lăsa călcat în picioare de copitele unui bou, aşa cum se întâmplă de multe ori.

Cu bine, prietenul meu vesel, şi dacă îmi stă în putinţă să te servesc, porunceşte-mi, şi, conform plăcerii tale, ruga se va îndeplini fără întârziere; de asemenea, fie ca prietenia noastră

să crească zilnic; scrie-mi adeseori şi trimite-mi câteva dintre lucrările tale, pe care cu sinceritate ţi le cer.
Din nou cu bine,
De la Mănăstirea noastră din *Peapolis,* 8 aprilie, anul M.D.X.
Către
Venerabilul Părinte întru Christos şi prea ilustru Prinţ, Hernumnus, Conte de Wyda, prin graţia divină Arhiepiscop al Sfintei Biserici din Colonia, Prinţ Elector al Sfântului Imperiu Roman şi Mare Cancelar peste Italia, Duce de Westphalia şi Angaria şi descendent din Legaţia Sfintei Biserici din Roma, unul dintre Vicarii Generali ai Curţii, Heinrich Cornelius Agrippa din Nettesheim îţi transmite salutări

Atât de mare este măreţia faimei voastre renumite (prea venerabile şi Ilustre Prinţ), atât de mare este măreţia virtuţilor voastre şi splendoarea învăţăturii, dobândită prin exerciţiu frecvent al celei mai bune instruiri şi discursuri serioase, cu prudenţă mare şi pregătire elegantă a vorbirii, cunoaştere a numeroase lucruri, religie constantă şi condiţii demne de laudă, prin care sunteţi înzestrat dincolo de limita obişnuită a celorlalţi; nu spun nimic de acele monumente antice ale nobilităţii voastre eminente, comorile bogăţiilor voastre, atât vechi, cât şi noi, vastitatea domeniilor, ornamentele demnităţilor sacre, în a căror posesiuni excelaţi, împreună cu frumuseţea formei şi trăinicia corpului.

Prin toate aceste lucruri sunteţi măreţ, dar eu vă stimez cu mult mai mult, pentru acele virtuţi eroice, super ilustre, datorită cărora un om, cu cât este mai învăţat şi iubeşte virtutea, cu atât mai mult doreşte să vă intre în graţii; astfel şi eu doresc să obţin favorurile voastre, dar în maniera oamenilor din *Parthia,* adică printr-un dar, cum este obiceiul de a-i saluta pe Prinţi, obicei într-adevăr venit din epocile anticilor până în aceste vremuri, când încă mai este observat.

Văzând alţi oameni foarte învăţaţi care doresc să vă ofere darurile frumoase şi măreţe ale învăţăturii lor, eu cel mai puţin doresc să neglijez venerarea şi reverenţa în faţa voastră, nu

îndrăznesc să mă prezint cu mâna goală în faţa măreţiei voastre.

Fiind foarte grijuliu şi privind prin biroul meu după un dar cu care m-aş putea înfăţişa în faţa unui astfel de ilustru Prinţ, iată printre acele lucruri cu grijă aşezate, cărţile despre *Filosofia Ocultă sau despre magie,* prezentate aşa cum am încercat eu să le scriu când eram foarte tânăr, şi acum, după ce au trecut mulţi ani de zile, uitându-le, am neglijat să le perfecţionez; în grabă, pentru a-mi prezenta omagiile, pentru a le oferi în cinstea voastră, le-am completat.

Eram cu adevărat convins că nu puteam oferi nimic mai acceptabil decât o nouă lucrare despre învăţătura cea mai antică şi obscură; o lucrare a tinereţii mele curioase, dar o doctrină a antichităţii, pe care nimeni, îndrăznesc să spun, nu a mai încercat să o restaureze până în prezent.

Cu toate acestea, lucrările mele nu sunt dedicate vouă, căci nu sunt demne, dar ar putea deschide o cale pentru mine în vederea câştigării favorurilor voastre. Vă implor, dacă se poate, fiţi îngăduitor cu ele. Vă voi fi profund devotat dacă aceste studii ale tinereţii mele vor fi cunoscute prin autoritatea măreţiei voastre, invidia fiind alungată prin puterea demnităţii voastre, căci memoria lor mi-a rămas ca fructul unei conştiinţe bune, găsind în ele multe lucruri care, la această vârstă, îmi par foarte profitabile şi deci necesar a fi cunoscute.

Posedaţi astfel nu doar munca tinereţii mele, ci şi a vârstei mele actuale, căci am corectat multe erate ale lucrării mele din tinereţe, introducând multe lucruri în multe locuri şi adăugând multe lucruri în multe capitole, care pot fi uşor observate prin inegalitatea stilului; astfel veţi şti că voi fi toată viaţa mea devotat plăcerii voastre. Cu bine, preafericit prinţ al fericitei *Colonia.*

Din Mechlinia,
Anul M. D. XXXI. în luna ianuarie.

lată exteriorul şi interiorul filosofiei, dar unul fără celălalt nu constituie decât un

ornament gol; cu toate acestea, mulţi sunt satisfăcuţi doar cu atât.

A poseda o simplă noţiune a unei zeităţi, a învăţa câteva mişcări ale corpurilor cereşti, împreună cu operaţiile comune respective, şi a concepe unele fabricaţii terestre, este nu doar superficial, ci şi vulgar.

Doar *filosofía ocultă* este adevărată şi sublimă, ce ne învaţă a înţelege influenţele misterioase ale lumii intelectuale asupra celei cereşti şi a ambelor asupra celei terestre, a şti cum să ne dispunem şi să ne potrivim, astfel încât să fim capabili să primim aceste operaţii superioare, prin care am reuşi să facem lucruri minunate, care par într- adevăr imposibile, sau cel puţin nelegiuite, în timp ce ele pot fi de fapt efectuate printr-o putere naturală şi fără a aduce ofense Domnului sau a viola religia.

A apăra regate, a descoperi adunările secrete ale oamenilor, a învinge duşmanii, a elibera captivii, a mări bogăţiile, a procura favorurile oamenilor, a distruge bolile, a conserva sănătatea, a prelungi viaţa, a reînnoi tinereţea, a prezice evenimentele viitoare, a vedea şi a cunoaşte lucruri îndeplinite la mare distanţă, şi altele la fel, toate prin virtutea influenţelor superioare, pot părea drept lucruri incredibile.

Totuşi, citeşte următorul tratat şi vei vedea această posibilitate confirmată atât prin raţiune, cât şi prin exemplu.

Vorbesc acum pentru cei judicioşi, căci alţii fie nu ştiu, fie nu cred, şi nici nu vor a şti vreun lucru, ci doar ceea ce este vulgar, şi aceştia nici nu cred că dincolo de ce se vede există ceva care merită a fi cunoscut; când de fapt există mistere profunde în toate fiinţele, chiar de la Dumnezeu, din cele mai înalte ceruri, până la diavolii din cel mai adânc iad; da, chiar în numere, nume, litere, caractere, gesturi, timp, locuri şi altele tot aşa, care sunt amănunţit discutate de acest autor învăţat.

Nu pot nega că în această lucrare există multe superstiţii şi vanitate. Dar amintiţi-vă că cel mai bun aur se extrage din cea mai mare cantitate de nisip; luaţi în considerare perioada

în care le-a scris şi tinereţea sa, timpul şi locul, lucrurile pe care le-a descoperit şi scris, şi mai degrabă veţi admira soliditatea, înainte de a condamna vanitatea.

Aurul se întunecă tare, imediat ce este scos din pământ. Adevărurile misterioase nu strălucesc în prezent ca razele soarelui imediat ce sunt recuperate dintr-o îndelungată întunecare, ci sunt acoperite de nori obscuri. Dar aţi putea spune că acest *Agrippa* ar putea întuneca aceste litere ca un filosof esoteric, într-adins, astfel ca doar fiii artelor să le înţeleagă. El ar putea probabil să amestece pleava cu grâul, astfel ca doar păsările să le descopere cu rapiditate, şi nu să le calce porcii între copite.

Deja sunt prevenit să nu spun prea multe lucruri care să semene a scuză sau a laudă adusă acestui autor; căci la începutul şi la sfârşitul acestei cărţi există mai multe epistole ale sale către alţii, în care se scuză faţă de lucrurile care ar putea sta împotriva lui şi ale altora către el, care laudă suficient ceea ce este demn de laudă, la care poate fi adăugată şi acea mărturie onorabilă oferită de autorul acelei lucrări inteligente şi sublime, *Anthroposophia Theomagica* [de Thomas Vaughan], tipărită mai târziu.

Tot ceea ce pot spune pentru a te convinge să citeşti această carte este să te rog să-ţi arunci privirea peste indexul capitolelor conţinute acolo, care se află la sfârşitul celor trei cărţi şi vei vedea acolo o astfel de varietate de subiecte minunate, încât la vederea lor vei fi nerăbdător să le citeşti.

Doresc acum să spun un cuvânt şi despre mine. Dacă această traducere a mea nu va fi pe măsura valorii autorului sau a aşteptărilor cititorului, ia în considerare stilul de necitit al autorului din multe locuri, mănunchiul de erate, cât şi construcţiile literare şi gramaticale care se poate să fi ocazionat unele greşeli în această traducere.

Cu toate acestea, sper că am reuşit, deşi fără prea multă eleganţă (căci într-adevăr chestiunea nu se preta la aşa ceva), să

construiesc nişte fraze englezeşti la fel de inteligibile pe cât era originalul.

în ceea ce priveşte termenii de artă, care sunt numeroşi şi diverşi şi nu corespund nici unei expresii englezeşti, i-am exprimat prin urmare prin cuvinte latineşti şi greceşti, după cum le-am găsit. Sper ca un artist să fie capabil să le înţeleagă; în ceea ce priveşte erata, aşa cum am citit-o cursiv de-a lungul cărţii, am observat-o după cum este menţionată.

Daca vei mai găsi alte greşeli, ceea ce este foarte posibil, fii sincer şi impută-le editorilor, lucru pentru care, cât şi pentru acordarea de credit faţă de ceea ce îţi prezint aici în ansamblu, mă vei obliga pe veci ca prieten al tău.
J.F.

[Erata este omisă aici, de vreme ce este încorporată în această ediţie.

]FILOSOFIA OCULTĂ SAU MAGIA scrisă de vestitul

Heinrich Cornelius Agrippa, Cavaler Şi Doctor în Drept, Sfătuitor al Maiestăţii Sale Cezare Sacre, şi Judecător al Curţii de Drept.

CARTEA ÎNTÂI

Despre cum colecţionează magicienii virtuţile din lumea tripartită

Văzând că există o lume tripartită, lumea elementară, lumea cerească şi lumea intelectuală, şi că fiecare etaj inferior este guvernat de un etaj superior, primind astfel influenţa virtuţilor etajului superior, astfel încât cel mai original şi principal Lucrător dintre toate transformă pentru sine, prin îngeri, ceruri, stele, elemente, animale, plante, metale şi pietre, virtuţile omnipotenţei sale asupra oamenilor, pentru ale căror servicii a creat toate aceste lucruri; înţelepţii nu consideră a fi imposibil să ascendem prin aceleaşi grade, în fiecare lume, către aceeaşi lume originală, Creatorul tuturor lucrurilor şi cauză primă, de unde toate lucrurile există şi sunt născute; şi nici de a ne bucura nu doar de aceste virtuţi, care sunt deja printre cele mai bune lucruri, ci şi dincolo de ele, pentru a atrage noi virtuţi din ceruri.

De aceea înţelepţii caută virtuţile lumii elementare, prin intermediul fizicii [medicină] şi a filosofiei naturale, în amestecurile variate ale lucrurilor naturale, apoi virtuţile lumii cereşti în raze şi influenţele acestora, conform regulilor astrologilor şi doctrinelor matematicienilor, unind virtuţile cereşti cu primele. Mai mult, ei ratifică şi confirmă toate acestea prin puterile diverselor inteligenţe, prin ceremoniile sacre ale religiilor.

Ordinea şi procesul tuturor acestora le voi cuprinde în aceste trei cărţi: dintre care 1. prima conţine magia naturală, a doua 2. pe cea cerească, iar a treia 3. pe cea ceremonială.

Nu ştiu dacă aceasta este o presupunere de neiertat din partea mea, să mă consider eu, un om cu puţină judecată şi învăţătură, în tinereţea mea, atât de încrezător în desfăşurarea unei sarcini atât de dificile, atât de grele şi încurcate cum este ştiinţa aceasta.

Prin urmare, indiferent de lucrurile pe care le posedăm deja şi cele pe care le voi spune mai apoi, nu voi permite să le aprobe nimeni, nici măcar eu însumi, dacă nu sunt mai întâi aprobate de Biserica universală şi de Congregaţia celor credincioşi.

Despre Magie, părţile ei componente şi despre cum trebuie să fie calificaţi profesorii care o predau

Magia este o facultate de o minunată virtute, plină de cele mai înalte mistere, conţinând cea mai profundă contemplare a celor mai ascunse lucruri, împreună cu natura, puterea, calitatea, substanţa şi virtuţile respective, cât şi cunoaşterea întregii Naturi, şi cuprinde instrucţiuni în ceea ce priveşte distincţia şi acordul dintre lucruri, prin care se produc acele minunate efecte, unind virtuţile lucrurilor prin aplicarea lor reciprocă, şi asupra subiecţilor corespunzători inferiori, unindu-se şi înlănţuindu-se minuţios prin intermediul puterilor şi virtuţilor corpurilor superioare.

Aceasta este ştiinţa perfectă şi cea mai importantă, acel gen de fllosofíe sacră şi sublimă, şi perfecţiunea absolută dintre toate filosoflile. Orice filosofie normativă este împărţită în filosofía naturală, matematică şi cea teologică. Filosofía naturală ne învaţă despre natura acelor

lucruri care există în lume, căutând şi întrebându-se asupra cauzelor acestora, efectele, timpul, locurile, modurile, evenimentele, întregul şi părţile lor, cât şi despre:
Numărul şi natura acelor lucruri.
Numite elemente, pe care le aduc focul, pământul,
aerul:
Căci de la ele îşi au cerurile începutul;
Când marea, când curcubeul, în culori vesele s-au îmbrăcat.
Ce anume face norii care se adună negri,
Pentru a trimite trăsnete şi o crăpătură bubuitoare;
Ce anume face flăcările nocturne şi cometele;
Ce anume face pământul să se umfle şi apoi să se cutremure,
Care este sămânţa metalelor şi a aurului, Ce virtuţi şi bogăţie păstrează sipetul naturii.
Toate aceste lucruri le face filosofía naturală, care supraveghează tot ce se întâmplă în Natură şi care ne învaţă conform muzei lui *Vergiliu:*
De unde toate lucrurile curg,
De unde provin omenirea, fiarele; focul, ploaia şi zăpada,
De unde provin cutremurele; de ce întregul ocean se
zbate
Peste bancurile sale şi apoi se retrage;
De unde provine tăria ierburilor, de unde curajul,
furia brutelor.
Toate tipurile de pietre, lucruri ciudate şi fructe.

Dar filosofía matematică ne învaţă să cunoaştem mulţimea de corpuri naturale, în toate

cele trei dimensiuni, precum şi să concepem mişcarea şi cursul corpurilor cereşti.

... Precum în mare grabă,
Ce anume face stelele aurii să meargă atât de
repede;
Ce anume face Luna câteodată să-şi ascundă faţa.
Şi Soarele la fel, ca şi cum ar fi în dizgraţie.

Precum cântă *Vergiliu:*

Aşa precum Soarele guvernează douăsprezece semne zodiacale,
Ochiul care măsoară Pământul jur împrejur cu razele sale,
El face cunoscut cerul înstelat;
Şi eclipsele ciudate ale Soarelui şi Lunii.
La fel Arcturus şi stelele ploii,
Cele şapte stele şi Ursa Mare,
Motivul pentru care Soarele iernii aleargă atât de
iute spre apus;
Ce anume face nopţile atât de lungi înainte ca el să răsară?

Toate acestea sunt înţelese de filosofía matematică.

... Prin urmare, prin lucruri putem prezice Toate anotimpurile; timpul de cules şi semănat.
Şi când este potrivit să ne lansăm în adâncuri, Şi când la război, şi când în pace să dormim, Şi când copacii să-i sădim, şi-apoi din nou Să-i potrivim, astfel încât ei să rodească.

Acum, filosofia teologică sau Divinitatea ne învaţă ce anume este Dumnezeu, mintea, inteligenţa, îngerii, diavolii, sufletul, religia, instituţiile sacre, riturile, templele, observaţiile şi misterele sacre. Ne dă instrucţiuni cu privire la credinţă, miracole, virtuţile cuvintelor şi figurilor, operaţiile secrete şi misterele peceţilor, şi, aşa cum a spus *Apuleius,* ne învaţă să înţelegem

corect şi să ne instruim în legile ceremoniale, echitatea lucrurilor sfinte şi regula religiilor.

Dar pentru a recapitula: magia cuprinde, uneşte şi actualizează aceste trei facultăţi principale; pe deplin meritat a fost considerată de antici ca fiind cea mai înaltă şi mai sacră filosofie.

A fost adusă la lumină, după cum se ştie, de către cei mai înţelepţi autori şi cei mai faimoşi scriitori; printre care se numără *Zamolxis* şi *Zoroastru,* ca fiind cei mai faimoşi, în aşa măsură încât mulţi credeau că sunt inventatorii acestei ştiinţe.

Pe urmele lor au continuat *Abbaris Hiperboreanul, Charmonides, Damigeron, Eudoxus, Hermippus;* au fost şi alţi bărbaţi aleşi, eminenţi, ca *Mercurius Trismegistus, Porphyrius, ¡mablicus, Plotin, Proclus, Dardanus, Orpheus Tracul, Gog* Grecul, *Germa Babilonianul, Apollonius din* Tyana, *Osthanes,* care au scris lucrări excelente în acest domeniu, ale căror scrieri au fost pierdute şi pe care *Democrit* din Abdera le-a recuperat şi tipărit împreună cu propriile sale comentarii.

în afară de *Pitagora, Empedocle, Democrit, Platon,* mulţi alţi filosofi renumiţi au călătorit departe peste mare pentru a învăţa această artă şi la întoarcere au publicat-o cu minunată devoţiune, considerând-o ca pe un mare secret.

Este de asemenea bine cunoscut faptul că *Pitagora* şi *Plafon* au fost la profeţii din Memphis pentru a o învăţa şi au călătorit aproape pe tot cuprinsul Siriei, Egiptului, ludeei şi prin şcolile caldeenilor, ca să nu fie ignoranţi cu privire la cele mai sacre memoriale şi arhive de magie, care ar putea la rândul lor să fie impregnate cu lucruri divine.

Oricine, prin urinare, este doritor să studieze această facultate, dacă nu este instruit

în ceea ce priveşte filosofia naturală, în care sunt descoperite calităţile lucrurilor şi proprietăţile oculte ale fiecărei fiinţe, şi dacă nu este instruit în matematici şi în aspecte, în figurile stelelor, de care depind virtutea sublimă şi proprietatea fiecărui lucru, şi dacă nu este instruit în teologie, în care se manifestă acele substanţe imateriale, care sunt răspândite în toate lucrurile şi le administrează, nu este posibil să înţeleagă raţionalitatea magiei. Pentru că nu există vreo lucrare care să se construiască doar prin simpla magie, nici vreo lucrare care să fie pur şi simplu magică, şi care să nu cuprindă aceste trei facultăţi.

Cele patru Elemente,
calităţile şi amestecurile lor reciproce

Există patru Elemente, temeiurile originale ale tuturor lucrurilor materiale: Focul, Pământul, Apa şi Aerul, din care sunt compuse toate corpurile inferioare elementare, nu prin îngrămădirea lor la un loc, ci prin transmutare şi unire; atunci când sunt distruse, se dizolvă în elemente. Căci nu există nici un corp de sine stătător alcătuit dintr-un element pur, ci sunt mai mult sau mai puţin amestecate şi capabile de a se transforma unul într-altul.

Aşa cum pământul devine noroi, fiind dizolvat, şi se transformă în apă, şi înapoi se face gros şi dur, devenind pământ la loc, dar evaporându-se prin căldură, trece în aer şi acolo este aprins şi se transformă în foc, iar acesta, la rândul său, fiind stins, revine în aer, şi fiind răcit, după ce a ars, devine pământ sau piatră sau sulfura, care se manifestă prin fulger.

Platon era de aceeaşi părere, şi anume că pământul este pe deplin schimbător, iar restul elementelor se transformă, unul într-altul, în mod succesiv.

Dar părerea unui alt gen de filosofi mai subtili este că pământul nu se schimbă, ci se potoleşte şi se amestecă cu alte elemente, care îl dizolvă, reîntorcându-se în starea sa iniţială.

Acum, fiecare dintre elemente are două calităţi specifice: prima care readuce elementul în starea sa iniţială, iar cealaltă care este de acord cu starea care-i urmează. Astfel, focul este fierbinte şi uscat, pământul este uscat şi rece, apa este rece şi umedă, iar aerul este umed şi fierbinte.

în această manieră, elementele, conform celor două calităţi contrare, sunt contrare două câte două, aşa cum este focul cu apa şi pământul cu aerul.

Mai mult, elementele sunt opuse şi din alt punct de vedere: căci unele sunt grele, ca pământul şi apa, iar celelalte uşoare, ca aerul şi focul. De aceea stoicii le numeau pasive pe primele, iar pe ultimele active.

La fel, *Platon* distingea elementele într-o altă manieră şi desemna fiecăruia trei calităţi: de exemplu focului strălucire, subţirime şi mişcare, iar pământului întunecime, grosime şi tăcere. Conform acestor calităţi, elementele de foc şi pământ sunt contrare, iar celelalte elemente îşi împrumută calităţile lor de aici, astfel încât aerul primeşte două dintre calităţile focului, subţirime şi mişcare, şi una de la pământ, adică întunecimea. în aceeaşi manieră, apa primeşte două dintre calităţile pământului, întunecimea şi grosimea, şi una de la foc, adică mişcarea. Dar focul este de două ori mai subţire decât aerul, de trei ori mai mobil şi de patru ori mai strălucitor; iar aerul este de două ori mai strălucitor, de trei ori mai subţire şi de patru ori mai mobil decât apa, de unde rezultă că apa este de două ori mai strălucitoare decât pământul, de trei ori mai

subţire şi de patru ori mai mobilă. Aşa cum focul este pentru aer, la fel aerul este pentru apă şi apa pentru pământ; şi din nou, aşa cum pământul este pentru apă, la fel este apa pentru aer şi aerul pentru foc.

Şi aceasta este rădăcina şi fundamentul tuturor corpurilor, naturilor, virtuţilor şi minunatelor opere; şi cel care va cunoaşte aceste calităţi ale elementelor şi amestecurile lor, va reuşi cu uşurinţă să realizeze astfel de lucruri minunate şi uimitoare, care vor fi perfecte în magie.

O consideraţie tripartită a Elementelor

Există deci, după cum am spus, patru elemente, fără de a căror perfectă cunoaştere nu putem efectua nimic în magie.

Fiecare dintre acestea este de trei feluri, astfel încât numărul celor patru poate ajunge Ia numărul de douăsprezece; şi prin trecerea pe la numărul şapte, în drumul spre numărul zece, ar putea fi remarcat un progres către Unitatea Supremă, de care depind toate virtuţile şi minunatele operaţii.

Elementele pure sunt de prim rang, şi anume cele care nu sunt nici compuse, nici schimbate, nu admit nici un fel de amestec, deci sunt incoruptibile, şi prin care virtuţile tuturor lucrurilor naturale sunt actualizate. Nici un om nu este capabil să le enumere virtuţile, pentru că pot face tot felul de lucruri peste alte lucruri. Cel carc ignoră aceste lucruri nu va fi niciodată în stare să realizeze vreo materie minunată.

Elementele de al doilea rang sunt cele care sunt compuse, schimbătoare şi impure, deşi ele pot fi reduse prin artă la simplitatea lor pură, a căror virtute, atunci când sunt reduse la simplitatea lor, face din toate lucrurile perfecte lucruri oculte şi operaţiile obişnuite ale Naturii: şi

acestea sunt fundamentele întregii magii naturale.

De al treilea rang sunt acele elemente care, în mod original şi prin ele însele, nu sunt elemente, ci de două ori compuse, variate şi schimbătoare dintr-unul într-altul. Ele constituie *mediul* infailibil, numite de aceea natura de mijloc sau sufletul naturii de mijloc; puţini sunt cei care înţeleg misterele profunde ale acestora. în ele se află, prin intermediul anumitor numere, grade şi ordine, perfecţiunea fiecărui efect pe care îl vedem în oricare lucru, fie că este natural, ceresc sau supraceresc; sunt pline de minuni şi mistere şi sunt operative, la fel ca în magia naturală, atât de divină; căci din acestea, prin acestea, provin legăturile, dezlegările şi transmutările tuturor lucrurilor, cunoaşterea şi prezicerea lucrurilor ce vor veni, cât şi alungarea răului şi câştigarea spiritelor bune.

Prin urmare, fie ca nici un om, fără aceste trei tipuri de elemente şi cunoaşterea acestora, să nu fie încrezător că este capabil să realizeze ceva în cadrul ştiinţelor oculte ale Magiei şi Naturii. Dar cel care va şti cum să reducă acele elemente dintr-un ordin în elemente de alt ordin, impur în pur, compus în simplu, şi va şti cum să înţeleagă în mod distinct natura, virtutea şi puterea lor în număr, grad şi ordine, fără a divide substanţa, va obţine cu uşurinţă cunoaşterea şi operarea perfectă a tuturor lucrurilor naturale şi a secretelor cereşti.

Natura minunată a Focului şi a Pământului

Există două lucruri (spune *Hermes),* şi anume Focul şi Pământul, care sunt suficiente pentru operarea tuturor lucrurilor minunate: primul este activ, ultimul pasiv.

Focul (după cum spune *Dionisie),* în toate lucrurile şi prin toate lucrurile, vine şi pleacă strălucitor, este strălucitor în toate lucrurile, şi în acelaşi timp ocult şi necunoscut; când se află de sine stătător (fără altă materie în care şi-ar putea manifesta acţiunea specifică) este nelimitat şi invizibil, autosuficient pentru fiecare acţiune specifică sieşi, mobil, producându-se singur după un anumit tipar, prin toate lucrurile care ajung în preajma sa, reînnoindu-se, păstrându-şi natura, luminând, necuprins de luminile care îl învăluie pe deasupra, clar, separat, irăgându-se înapoi, încovoindu-se în sus, rapid în mişcare, înalt, întotdeauna, dând naştere la mişcare, cuprinzând altceva, necuprinzându-se în sine, neavând nevoie de altceva, crescând în secret în sine şi manifestându-şi măreţia faţă de lucrurile care îl primesc; activ, puternic, invizibil prezent în toate lucrurile deodată, nu poate fi înfruntat sau opus, dar la fel ca într-o răzbunare, se va reduce prin anumite lucruri supunându-se sieşi; incomprehensibil, impalpabil, neîmpuţinat, prea bogat în toate senzaţiile proprii.

Focul - aşa cum spune *Pliniu* este acea parte nelimitată şi înşelătoare a naturii lucrurilor, punându-se întrebarea dacă distruge sau produce majoritatea lucrurilor.

Focul însuşi este unic şi penetrează toate lucrurile - aşa cum spun *pitagoreicii* -, se răspândeşte până departe în ceruri şi străluceşte: iar în locul infernal este fără de ezitare, întunecat şi chinuitor, la mijloc făcând parte din ambele locuri.

Prin urmare, Focul în sine este unic, dar prin ceea ce îl primeşte, înmănunchiat, iar în diferiţi subiecţi este distribuit într-o altă manieră, - aşa cum *Cleanthes* a mărturisit în *Cicero*.

Acel foc pe care îl folosim noi este obţinut prin alte lucruri. Se află în pietre şi este obţinut prin lovirea oţelului; se află în pământ şi ia naştere după ce îl scoatem ca să-l afumăm: se află în apă şi încălzeşte izvoarele şi fântânile; se află în adâncul mării şi face aerul cald când este aruncat încoace şi încolo alături de vânturi; se află în aer, pe care-I arde (aşa cum am văzut de multe ori).

Şi toate animalele, orice fel de Fiinţe vii, cât şi vegetalele, sunt conservate prin căldură; şi toate lucrurile care trăiesc, trăiesc prin raţiunea acestei călduri interioare.

Proprietăţile focului de mai sus sunt căldura, transformarea tuturor lucrurilor în ceva roditor şi lumina, care dă viaţă tuturor lucrurilor.

Proprietăţile focului infernal sunt o căldură pârjolitoare, ce consumă toate lucrurile, şi întunecimea, care face toate lucrurile sterpe.

Focul ceresc şi strălucitor alungă spiritele întunericului; la fel şi focul nostru făcut cu lemne, în măsura în care se poate face o analogie cu *vehiculul* acelei lumini superioare; la fel îl putem asemăna şi cu El, care a spus: *Sun! Lumina Lumii,* care este adevăratul Foc, Părintele Luminilor, de la care vine orice lucru bun care ne este dat; trimiţând înainte Lumina Focului Său şi comunicând-o mai întâi Soarelui, iar restul corpurilor cereşti, şi prin acestea, ca şi cum ar fi instrumente intermediare, transformând acea Lumină în focul nostru.

Prin urmare, spiritele întunericului sunt mai puternice în întuneric; deci spiritele bune, care sunt îngerii luminii, sunt potenţate, nu doar prin intermediul acelei Lumini, care este divină, a Soarelui şi lumina cerească, ci şi prin lumina focului nostru obişnuit.

De aceea primul şi dintre cei mai înţelepţi instituitori ai religiilor şi ceremoniilor a predestinat ca rugăciunile, cântecele şi toate modurile de adorare divină să nu fie efectuate fără candele aprinse sau torţe (la fel spune şi acea vorbă semnificativă a lui *Pitagora*: „Nu vorbi despre Dumnezeu fără o lumină.") şi a poruncit ca pentru alungarea spiritelor rele, luminile şi focurile să fie aprinse prin trupurile morţilor şi să nu fie stinse până când nu vor
II efectuate toate devoţiunile, după un ritual sfanţ şi apoi vor fi arse.

însuşi marele *Jehova,* din Vechea Lege, a poruncit ca toate sacrificiile sale să fie oferite odată cu focul, iar focul să ardă mereu pe altar, obicei pe care preoţii altarului l-au păstrat întotdeauna printre *romani*.

Acum, baza şi fundamentul tuturor elementelor este pământul, căci el este obiectul, subiectul şi receptaculul tuturor razelor şi influenţelor cereşti; în el sunt conţinute seminţele şi virtuţile seminale ale tuturor lucrurilor, de aceea se spune despre el că este animal, vegetal şi mineral.

Este făcut roditor de către alte elemente, iar cerurile scot din el toate lucrurile; primeşte abundenţa tuturor lucrurilor şi este prima fântână din care izvorăsc toate lucrurile, este centrul, fundamentul şi mama tuturor lucrurilor.

Luaţi din el oricât doriţi, separaţi, spălaţi, purificaţi, subtilizaţi, lăsaţi-l în aer liber pentru scurt timp, şi va fi plin, va abunda în virtuţi cereşti, căci din el ies plantele, viermii şi alt lucruri vii, de asemenea pietrele şi licăririle strălucitoare ale metalelor.

în el există mari secrete, iar la un moment dat va fi purificat cu ajutorul focului şi redus la simplitatea sa printr-o spălare convenabilă.

Este prima materie a creaţiei noastre şi cel mai bun leac, care ne poate vindeca şi conserva.

Natura minunată a Apei, Aerului şi Vântului

Celelalte două elemente, adică Apa şi Aerul, nu sunt mai puţin eficiente decât primele; nici natura nu doreşte mai puţin să realizeze lucruri minunate prin ele.

Există o nevoie atât de mare de apă, încât fără ea nu poate trăi nici o fiinţă vie.

Nici o iarbă sau plantă nu se poate dezvolta fără umezeala apei. în ea se află virtutea însămânţătoare a tuturor lucrurilor, în special a animalelor, a căror spermă este apoasă.

La fel sunt seminţele copacilor şi ale plantelor, deşi acestea sunt împământenite, dar trebuie cu toate acestea înrădăcinate în apă, pentru a da rod; fie că sunt îmbibate de umezeala pământului, de rouă sau ploaie, sau orice alt fel de apă care este într-adins dată lor.

Moise scrie *„ că doar pământul şi apa pot da naştere unui süßet viu".* Dar el atribuie apei o producţie dublă de lucruri, adică lucruri care înoată în ape şi lucruri care zboară în aer, deasupra pământului.

Şi aceste două producţii, care sunt realizate în şi peste pământ, sunt în parte atribuite apei, aceeaşi Scriptură stând mărturie, unde se spune că plantele şi ierburile nu au crescut pentru că Dumnezeu nu a cauzat ploaia să cadă pe pământ.

Aceasta este eficacitatea acestui element de apă, astfel încât regenerarea spirituală nu se poate realiza fără el, aşa cum Christos însuşi i-a destăinuit lui *Nicodim.*

La fel de mare este şi virtutea sa în adorarea religioasă a Domnului, în devoţiuni şi purificări; într- adevăr, necesitatea sa nu este mai

puţin semnificativă decât cea a focului. Beneficiile sunt infinite şi foloasele sale diverse, căci prin virtutea tuturor lucrurilor care subzistă, acestea sunt generate, hrănite şi crescute.

Astfel, *Thales* din *Milet* şi *Hesiod* au concluzionat că apa este începutul tuturor lucrurilor şi primul dintre clemente, cel mai potent, şi este stăpân peste tot restul.

Căci, aşa cum *Pliniu* spune, apele înghit pământul, sting flăcările, ating înălţimi şi, prin întinderea norilor, concurează cu cerul pe cont propriu: căderea apei devine cauza tuturor lucrurilor care cresc în pământ.

Nenumărate sunt minunile făcute de ape, conform scrierilor lui *Pliniu, Solinus* şi multor alţi istorici, despre ale căror virtuţi menţionează şi *Ovidiu* în aceste versuri:

... Braţele apelor I lammons *în mijlocul zilei Sunt reci; calde la răsăritul şi apusul Soarelui. Pădurea, prezentată lui Acamas ce fierbe, arde, Şi Luna mult în faţa Soarelui se retrage; Curentele circoniene îi fac măruntaiele de gheaţă Celui care bea sau este aruncat în apă. Râurile Crathis şi Sybaris ce de pe munte curg Colorează părul ca ambra sau aurul pur. Unele fântâni mai prodigioase, Schimbă nu doar corpul ci şi mintea. Cine nu a auzit de Salmacis cea vulgară Din lacul etiopian? Căci cine Gustă doar, nu mai are discernământ, Sau cade de îndată într-un somn adânc. Cel care îşi alungă setea la fântâna* Clitorius, *Dispreţuieşte vinul, şi abstinent, numai apa îndrăgeşte.*
Lincestus *cu curenţi opuşi acestora el curge: Şi se leagănă ca beţivii care beau prea mult din el. Un lac în frumoasa* Arcadia *există, al unui om îmbătrânit,*

Pe nume Pheneus, *şi cică lacul pare a fi-ndoit: Teme-te şi nu bea din el pe timp de noapte, Căci e nesănătos atunci, dar şi pe timp de zi.*în acest sens, *Josephus* face referire la minunata natură a unui râu dintre *Arcea* şi *Raphanea,* oraşe din *Siria,* care curge printr-un canal plin toată ziua de Sabat şi apoi încetează deodată, ca şi cum izvoarele ar fi secat, şi în celelalte şase zile poţi trece peste el fără a-ţi uda încălţările; dar în a şaptea zi, din nou, (nici un om nu cunoaşte motivul) apele se întorc din nou în abundenţă, ca înainte. De aceea locuitorii îl numesc râul zilei-de-Sabat, datorită celei de a şaptea zile, care era sfântă pentru evrei.

Evanghelia aminteşte, de asemenea, de un iaz pentru oi, în care, oricine intra primul, după ce apa fusese tulburată de îngeri, se vindeca, indiferent de boala pe care o avea.

Aceeaşi virtute şi eficienţă le avea un izvor al *nimfelor ioniene,* după cum citim, care se afla în teritoriile ce aparţineau de Turnul din *Elis,* într-un sal numit *Heraclea,* lângă râul *Citheron*: oricine intra în râu, fiind bolnav, teşea vindecat de orice boală.

Pausanias povesteşte de asemenea că în *Lyceus,* un munte din *Arcadia,* exista un izvor numit *Agria,* la care mergeau preoţii lui *Jupiter* din *Lyceus*; de fiecare dată când ariditatea regiunii ameninţa distrugerea roadelor, şi, după oferirea de sacrificii, rugându-se cu devoţiune apelor izvorului, ţinând o creangă de stejar în mâini, pe care o aşezau la baza izvorului sfanţ, apele începeau să se tulbure, un vapor urca în aer şi era atras în nori, cu care se unea, iar întregul cer se dezlănţuia: transformat în ploaie, inunda întregul ţinut.

Ruffus, un tămăduitor din Efes, pe lângă mulţi alţi autori, a scris lucruri ciudate în

legătură cu minunile apelor, pe care, din câte ştiu eu, nu le mai găsim în nici un alt autor.

Ne rămâne să mai vorbim despre aer.

Acesta este un spirit vital, care există în toate fiinţele, dă viaţă şi subzistenţă tuturor lucrurilor, legând, mişcând şi umplând toate lucrurile.

De aceea, doctorii evrei nu îl consideră făcând parte dintre elemente, ci pentru ei este un fel de *mediu* sau lipici care uneşte lucrurile, un spirit ce se manifestă ca un ecou al instrumentului lumilor.

Primeşte imediat în sine influenţele tuturor corpurilor cereşti şi apoi le comunică celorlalte elemente, cât şi tuturor corpurilor mixte; de asemenea, reflectă în sine, ca şi cum ar fi o oglindă divină, speciile tuturor lucrurilor, cele naturale, cât şi cele artificiale, şi toate tipurile de discursuri, şi le reţine; le poartă cu sine şi intră în corpurile oamenilor şi ale altor animale, prin porii acestora, îşi lasă amprenta asupra lor, fie că dorm, fie că sunt în stare de veghe, şi permite materiei diverse visuri ciudate şi divinaţii.

De aceea se spune că, un om care trece printr-un loc în care un altul a fost ucis, sau al cărui cadavru a fost ascuns acolo, se simte cuprins de frică şi spaimă; deoarece aerul din acel loc este plin de speciile înspăimântătoare ale spiritului ucigaşului de om şi, fiind respirat, mişcă şi lulbură spiritul omului, la fel întâmplându-se şi cu alte specii.

Prin fiecare lucru care induce o impresie imediată, aerul uimeşte natura.De aceea, mulţi filosofi erau de părere că aerul este cauza viselor şi a altor numeroase impresii ale minţii, prin prelungirea imaginilor, asemănărilor sau speciilor (care provin din lucruri şi discursuri, multiplicate în acelaşi aer), până când oamenii îşi vin în fire, şi

apoi cauza fanteziei sufletului celui care le primeşte şi care este informat de ele, fiind eliberat de griji, în nici un fel stânjenit, aşteptându-se să întâlnească astfel de specii. Pentru că speciile lucrurilor, deşi prin propria lor natură sunt purtate către simţurile omului şi ale altor animale în general, pot cu toate acestea să primească unele impresii din ceruri, cât timp se află în aer, motiv pentru care, împreună cu abilitatea şi dispoziţia celui care le primeşte, pot fi purtate către simţul unuia şi nu al altuia.

De aceea este posibil în mod natural şi departe de orice tip de superstiţie, ca nici un spirit să nu intervină şi totuşi omul să fie capabil să se facă înţeles de altcineva, deşi fiind la o distanţă mare şi necunoscută de acela; deşi nu poate estima precis timpul în care se află, totuşi trebuie să fie cu necesitate în cadrul unui interval de 24 ore; eu însumi ştiu cum să fac acest lucru şi l-am realizat de multe ori. La fel a făcut în trecut şi abatele *Trithemius*.

De asemenea, atunci când anumite aparenţe, nu doar spirituale, ci şi naturale, decurg din lucruri, adică printr-un anumit flux al corpurilor din corpuri, şi iau formă în aer, ni se oferă şi ni se arată prin lumină ca mişcare, atât vederii, cât şi altor simţuri, şi câteodată reuşesc să ne impresioneze într-un mod minunat, aşa cum *Plotin* o dovedeşte şi ne învaţă.

De asemenea, vedem cum, prin vântul din Sud, aerul este condensat în nori subţiri, în care, ca într-o oglindă, sunt reflectate reprezentările Ia o mare distanţă de castele, munţi, cai şi oameni şi alte lucruri, care, atunci când norii nu mai sunt, dispar.

Aristotel arată în „ *Meteoriţii"* săi că un curcubeu este conceput într-un nor de aer, ca într-o oglindă.

Albertus spune că efigiile trupurilor pot fi reprezentate în aer prin forţa Naturii, în aceeaşi manieră în care reprezentările lucrurilor se află în lucruri.

Aristotel povesteşte despre un om, căruia i s-a întâmplat acest lucru din cauza slăbiciunii vederii, că aerul din preajma sa a devenit ca un fel de oglindă pentru el, iar raza optică se reflecta înapoi asupra sa şi nu putea penetra aerul, astfel că a crezut că îşi vede propria imagine, cu faţa întoarsă spre el, şi s-a îndreptat spre acea imagine.

în acelaşi mod, prin artificialitatea anumitor oglinzi, putem produce la o anumită distanţă în aer, dincolo de oglinzi, orice imagini dorim; pe care, atunci când oamenii ignoranţi le văd, cred că văd apariţiile spiritelor sau sufletelor; pe când ele într-adevăr nu sunt altceva decât asemănările înrudite cu ei înşişi şi lipsite de viaţă.

Este bine cunoscut faptul că, dacă într-un loc întunecat, fără altă lumină în afară de cea produsă de o rază de soare, de undeva dintr-o crăpătură mică, o foaie albă de hârtie sau o oglindă plată pot fi puse contra acelei raze şi putem vedea deasupra lor lucrurile care se află acolo, fiind luminate de Soare.

Şi mai există o înşelătorie sau un truc şi mai minunat.

Dacă am lua imaginile artificiale pictate sau literele scrise şi le-am pune într-o noapte senină în faţa razelor Lunii pline, ale căror asemănări sunt multiplicate în aer, şi le-am capta sus şi apoi reflecta înapoi cu razele Lunii, orice om, faţă de care un lucru este ascuns, va vedea la mare distanţă, citi şi cunoaşte acel lucru, chiar în cercul Lunii, iar această artă de a dezvălui secrete este într-adevăr foarte profitabilă pentru

turnurile şi oraşele care sunt asediate, artă pe care *Pitagora,* de mult şi adeseori a desfăşurat-o, şi care nu este necunoscută unora nici în ziua de azi, inclusiv mie.

Şi toate acestea şi multe altele, mai mari decât acestea, îşi au temeiul în însăşi natura aerului şi au raţiunile lor şi cauzele declarate în matematici şi optici.

Şi aşa cum aceste asemănări sunt reflectate înapoi vederii, la fel se întâmplă şi în ceea ce priveşte auzul, *ecoul* fiind un astfel de exemplu. Există încă alte arte secrete în afară de acestea, astfel încât oricine poate auzi la o distanţă oarecare şi înţelege ceea ce vorbeşte celălalt sau şopteşte uşor.

Mai există de asemenea şi vânturile, provenite din elementele de aer, căci ele nu sunt altceva decât aer mişcat şi stârnit. Dintre acestea, patru sunt principale, care bat din cele patru colţuri ale cerului, adică *Notus* din Sud, *Boreas* din Nord, *Zephyrus* din Vest şi *Eurus* din Est, pe care *Pontanus* le-a cuprins în aceste versuri, spunând:

Recele Boreas bate din vârful Olimpului,
Iar jos curge înnouratul Notus.
Din jurul lui Phoebus zboară roditorul Zephyrus,
Iar sterpul Eurus dinspre soare se ridică.

Notus este vântul sudic, înnorat, umed, cald şi îmbolnăvitor, pe care *Hieronimus* îl numeşte valetul ploilor.

Ovidiu îl descrie astfel :

Departe zboară vântul din sud, cu aripile azvârlite, care-şi scutură
Aspectul grozav în norii întunecaţi,
Şuvoiul său de păr alb, cu barba sa imensă plină de
averse;

Ceţurile îi unesc sprâncenele, ploaia curge de la pieptul său.

Dar *Boreas* este opus lui *Notus,* este vântul nordic, aspru şi care urlă, despicând norii, înseninând aerul şi legând apa prin îngheţ.

Despre el *Ovidiu* vorbeşte astfel:

Forţa mi se potriveşte: eu gonesc cu aceşti nori groşi;
Anine valurile albastre şi stejarii cioturoşi; îngheţ zăpada moale şi bat cu grindină pământul; Şi năpădesc atunci când mă fac frate cu aerul, Iar când pe câmp noi ne-ntâlnim şi ne ciocnim, Cerurile tunătoare ne fac să zguduim; Arunc cu fulgere se sus când zbor prin Crăpăturile pămâtului.
Şi pătrund cu forţa în peşterile-i găunoase, făcând Fantomele să tremure, iar pământul să se cutremure

.Iar *Zephyrus*, care este vântul vestic, este mai blând, bate dinspre apus cu o izbucnire plăcută, este rece şi umed, înlătură rămăşiţele iernii, aduce cu sine ramurile şi florile, *Eurus* este opus acestuia, fiind vântul estic, numit şi Apeliotes; este apos, înnourat şi întunecat.

Despre acestea două *Ovidiu* cântă astfel:

Către Persis *şi* Sabea *zboară* Eurus;
Ale cărui gingii parfumează răsăritul ruşinos al dimineţii;
Pe înserat, pe coasta care străluceşte
Datorită lui Phoebus *care apune, bate înfloritul* Zephyr;
În odioasa Sciţie, Boreas îşi opreşte ploaia.
Pe sub Boites şi Ursa cea îngheţată:
Cufundă sumbru pământul opus
Sub ploi roditoare şi nori care varsă lacrimi mereu.

Tipurile de componente, relaţia lor cu Elementele şi relaţia dintre Elementele însele cu Sufletul, simţurile şi dispoziţiile oamenilor

După cele patru elemente simple urmează cele patru tipuri de corpuri perfecte, compuse din primele, care sunt pietrele, metalele, plantele şi animalele: deşi, pe parcursul unei generaţii, fiecare dintre aceste elemente se amestecă reciproc, totuşi fiecare dintre ele se aseamănă cu unul dintre elementele primare, care este mai predominant.

Pentru că toate pietrele sunt pământeşti, fiind grele în mod natural, şi se scufundă, fiind atât de îngreunate de ariditatea lor, încât nu pot fi topite.

Metalele sunt apoase şi pot fi topite, lucru pe care naturaliştii îl confirmă, iar chimiştii îl

consideră adevărat, fiind generate de o apă vâscoasă sau argint viu apos.

Plantele au o astfel de afinitate cu aerul încât, doar dacă se află în aer deschis, înfloresc şi cresc.

La fel şi toate animalele:
Au în natura lor o forţă prea apr insă. Şi la fel izvorăsc dintr-o sursă cerească.

Focul reprezintă un mediu atât de natural pentru ele, încât în lipsa acestuia mor.

Fiecare dintre aceste tipuri se distinge în sine prin gradele elementelor. Căci printre pietre sunt unele mai speciale, numite *de pământ,* care sunt întunecate şi mai grele; iar cele *de apă* sunt transparente, cum sunt cristalul, berilul şi perlele din scoici; sunt numite *de aer* cele ce plutesc pe apă şi sunt spongioase, cum sunt buretele de apă, piatra ponce şi piatra sophus; iar din cele numite *de foc* se extrage focul, se descompun în foc sau sunt produse prin foc: cum sunt trăsnetele, pietrele-de-foc şi pietrele de azbest. Printre metale, grafitul şi argintul sunt *de pământ;* argintul viu este *de apă;* cuprul şi cositorul sunt *de aer;* iar aurul şi fierul sunt *de foc.*

La plante, rădăcinile corespund pământului, din cauza grosimii lor; frunzele corespund apei, din cauza sevei; fiorile corespund aerului, datorită subtilităţii lor; iar seminţele focului, datorită spiritului multiplicant. De altfel, unele sunt numite fierbinţi, altele reci ca vinul, unele umede ca sunetul, altele uscate, împrumutând numele de la calităţile elementelor.

Printre animale, unele sunt, în comparaţie cu altele, *de pământ,* sălăşluind în adâncurile pământului, ca viermii şi cârtiţele şi multe alte insecte mici târâtoare; altele sunt *de apă,* ca peştii; altele *de aer,* care nu pot trăi în alt mediu; altele sunt *de foc,* trăind în foc, ca salamandrele

şi greierii; altele trăiesc într-o căldură năprasnică, ca porumbeii, struţii, leii, şi acele animale pe care omul le numeşte bestii, care mănâncă foc.

De altfel, oasele la animale corespund pământului, carnea aerului, spiritul vital focului, iar umorile apei. Iar aceste umori, la rândul lor, corespund elementelor, căci bila galbenă corespunde focului, sângele aerului, flegma apei, iar bila neagră sau melancolia, pământului.

Şi, în final, în însuşi sufletul, conform spuselor lui *Augustin,* înţelegerea corespunde focului, raţiunea aerului, imaginaţia apei, iar simţurile pământului. Iar aceste simţuri sunt la rândul lor împărţite prin raţiunea elementelor, căci vederea ţine de foc, nici nu poate percepe fără foc şi lumină; auzul ţine de aer, căci un sunet este obţinut prin lovirea aerului; mirosul şi gustul ţin de apă, căci fără umezeală nu există nici miros, nici gust, şi, în final, simţirea ţine de pământ şi are ca obiect corpurile mari.

Acţiunile şi operaţiile omului sunt, de asemenea, guvernate de elemente. Pământul semnifică un caracter încet şi ferm; apa semnifică neînfricare, lenevie şi neglijenţă în muncă; aerul semnifică veselie şi o dispoziţie amiabilă; iar focul o dispoziţie fioroasă, iute şi mânioasă.

De aceea, Elementele sunt primele dintre lucruri şi toate lucrurile sunt alcătuite din ele, şi conform lor, ele se găsesc în toate lucrurile răspândindu-şi virtuţile în toate lucrurile.

Despre cum Elementele se află în ceruri, în stele, în diavoli, în îngeri şi, în final, în însuşi Dumnezeu

Toţi platonicienii şi-au dat acordul unanim conform căruia, în lumea originară şi exemplară, toate lucrurile se află în toate; la fel şi în lumea aceasta materială, toate lucrurile se află în toate;

la fel şi elementele, ele nu se găsesc doar în aceste corpuri inferioare, ci şi în ceruri, în stele, în diavoli, în îngeri şi, în final, în Dumnezeu, creatorul şi exemplul original al tuturor lucrurilor.

Acum, în aceste corpuri inferioare, elementele sunt acompaniate de o materie mai grosieră; dar în ceruri se găsesc cu natura şi virtuţile lor proprii, conform unei modalităţi cereşti, mai bune, decât a lucrurilor sublunare. Căci fermitatea pământului ceresc nu are grosolănia apei; iar agilitatea aerului nu îi depăşeşte limitele; căldura focului nu arde, doar străluceşte şi dă viaţă tuturor lucrurilor prin căldura sa.

Printre stele, de asemenea, unele sunt de foc, ca *Marte* şi *Soarele*; de aer, ca *Jupiter* şi *Venus;* de apă, ca *Saturn* şi *Mercur*; şi de pământ, ca planetele de pe a opta orbită şi Luna (care este considerată cu toate acestea de mulţi ca fiind de apă), care, la fel ca Pământul, atrage către sine apele cereşti, de care este îmbibată, lucru care se întâmplă datorită apropierii de noi şi prin care comunicăm.

Există, printre semne, unele de foc, unele de pământ, altele de aer şi de apă; elementele le guvernează din ceruri, distribuindu-le conform acelor consideraţii tripartite ale fiecărui element, adică începutul, mijlocul şi sfârşitul; astfel: *Berbecul* reprezintă începutul focului, *Leul* mijlocul şi progresul, iar *Săgetătorul* sfârşitul; *Taurul* începutul pământului, *Fecioara* mijlocul, *Capricornul* sfârşitul; *Gemenii* începutul aerului, *Balanţa* mijlocul, iar *Vărsătorul* sfârşitul; *Racul* începutul apei, *Scorpionul* mijlocul şi *Peştii* sfârşitul. Din amestecurile dintre aceste planete şi semne, împreună cu elementele, rezultă toate lucrurile. Chiar şi diavolii se disting pe acest

criteriu unul de altul, astfel că unii sunt de foc, unii de pământ, alţii de aer şi de apă. La fel sunt şi cele patru râuri din Infern, *Phlegethon* de foc, *Cocytus* de aer, *Styx* de apă, *Acheron* de pământ.

În Evanghelie citim despre Focul iadului şi Focul etern, în care cei blestemaţi sunt condamnaţi să meargă; în Revelaţii citim despre un lac de foc, iar *Isaia* vorbeşte despre cei damnaţi, pe care Domnul îi va izbi cu aer corupt. Iar în *Iov* se spune că aceştia vor scăpa de apele zăpezii doar pentru a ajunge în focul cel veşnic; în acelaşi sens, citim că pământul este întunecat şi acoperit cu întunericul morţii şi întunericul nenorocit.

Elementele se găsesc şi în îngerii din cer şi în inteligenţele binecuvântate; există în acestea o stabilitate a esenţei lor, care este o virtute ce ţine de pământ, în care se află tronul de neclintit al lui Dumnezeu; la fel şi mila şi pietatea lor sunt virtuţi mântuitoare de apă.

Ele sunt numite ape de către *psalmist,* atunci când vorbeşte despre ceruri, despre Ce! care conduce apele, care sunt mai înalte decât cerurile; în ceruri, respiraţia lor subtilă este de aer, iar iubirea lor este foc strălucitor.

În Scriptură sunt numite aripile vântului: iar în alt loc, *Psalmistul* spune *„Cine face îngeri din spiritele tale şi din preoţii tăi un foc arzător".*

Conform ordinelor îngereşti, unii sunt: de foc, ca *Serafimii*, puterile şi energiile; de pământ, ca *heruvimii*; de apă, ca *tronurile* şi *arhanghelii-,* de aer, ca *domniile* şi *principatele.* Nu se spune, în legătură cu Creatorul original al tuturor lucrurilor, că pământul se va deschide şi un Mântuitor se va ivi? Nu se vorbeşte mai apoi, că va îl o fântână cu apă vie, care curăţă şi regenerează?

Nu este acelaşi spirit care respiră aerul vieţii, şi, conform mărturiei lui *Moise* şi a lui *Pavel „un foc care consumă tofl"*

Prin urmare, nici un om nu poate nega că elementele sunt de găsit peste tot, în toate lucrurile, conform proprietăţilor lor; mai întâi în aceste corpuri inferioare, murdare şi grosolane, apoi în corpurile cereşti, mai pure şi clare; dar şi în fiinţele supracereşti şi în toate cele binecuvântate.

Elementele constituie în lumea exemplară *„Ideea"* de lucruri care trebuie produse, în *„Inteligenţe"* sunt puteri distribuite, în *„ceruri"* sunt virtuţi, iar în *„corpurile inferioare"*, forme grosiere.

Virtuţile lucrurilor naturale, ce depind în mod nemijlocit de Elemente

Dintre virtuţile naturale ale lucrurilor, unele sunt elementare, cum sunt proprietăţile de a încălzi, de a răci, a umezi şi a usca; acestea sunt numite operaţii sau calităţi primare, şi, în al doilea rând, aceste calităţi pot schimba întreaga substanţă, pe când nici una dintre celelalte calităţi nu poate face acest lucru.

Unele virtuţi se găsesc în lucruri compuse din elemente, fiind mai mult decât calităţi primare, cum sunt cele care maturizează, digeră, descompun, calmează, întăresc, restrâng, absorb, erodează, ard, deschid, evaporă, întind, micşorează, încarcă, sau obstrucţionează, elimină, reţin, atrag, resping, năucesc, aşează, lubrifiază şi câte şi mai câte.

Calităţile elementare realizează multe lucruri într-un corp mixt, lucruri pe care nu le-ar putea face în elementele însele. Aceste operaţii sunt numite calităţi secundare, deoarece păstrează natura şi proporţia amestecului

primelor virtuţi, lucru tratat pe larg în manualele de fizică | medicină].

Un exemplu este maturizarea, operaţia căldurii naturale, care are loc conform unei anumite proporţii din substanţa materiei. întărirea este operaţia corespunzătoare proprietăţii de rece; la fel şi congelarea, şi aşa mai departe.

Aceste operaţii acţionează câteodată asupra unui anumit membru, provocând de exemplu urina, laptele, menstruaţia, şi sunt numite calităţi de al treilea ordin, care urmează după calităţile secundare, iar acestea după cele primare.

Prin urmare, conform acestor trei feluri de calităţi, sunt vindecate şi în acelaşi timp cauzate multe boli. De asemenea, sunt tăcute multe lucruri artificiale, care uimesc oamenii; cum este focul care arde apa, numit focul grecesc, despre care *Aristotel* vorbeşte în „ *Tratatul"* său pe acest subiect, enumerându-i componentele.

în aceeaşi manieră este conceput un foc care se stinge cu ulei şi se aprinde cu apă rece, când este stropit; şi un foc care este aprins, fie cu ploaie, fie cu vânt sau soare; mai este un foc care arde apa, a cărui alcătuire este bine cunoscută şi nu consumă nimic altceva decât pe sine; de asemenea, există focuri care nu pot fi înăbuşite, uleiuri incombustibile şi lămpi veşnice, care nu pot fi stinse cu vânt, apă sau în orice alt mod; lucruri care par de-a dreptul incredibile, dar a existat o astfel de lampă faimoasă, care a strălucit în Templul lui *Venus,* în care ardea piatra de *azbest,* care, odată aprinsă, nu mai poate fi niciodată stinsă. în mod contrar, lemnul sau orice altă materie combustibilă poate fi astfel făcut încât să nu fie afectat de foc; şi există anumite fabricate, cu care ne putem unge mâinile, astfel

încât să putem ţine fler încins cu ele iară să pătim ceva, şi lucruri asemănătoare pot fi cu adevărat realizate.

Există de asemenea un fel de în, pe care *Pliniu* îl numeşte *azbest,* iar grecii Aofte^ov, care nu este consumat de foc, şi în legătură cu care *Anaximene* spune că un copac îmbrăcat în acest material poate fi tăiat prin lovituri puternice care nu pot Fi auzite.

Virtuţile oculte ale lucrurilor

Există şi alte virtuţi în lucruri, care nu provin de la nici un element, aşa cum este proprietatea de a elimina otrava, de a îndepărta vaporii toxici ai mineralelor, de a atrage fierul sau altele; iar aceste virtuţi reprezintă o consecinţă a speciilor şi formează un lucru sau altul; de unde rezultă faptul că, fiind puţine în cantitate, au o mare eficienţă; care nu este garantată tuturor calităţilor elementare.

Aceste virtuţi, fiind mari ca formă şi având puţină materie, pot realiza multe; dar o virtute elementară, deoarece posedă o materialitate mai mare, necesită şi mai multă materie pentru a acţiona.

Aceste virtuţi sunt numite calităţi oculte, deoarece cauzele lor sunt ascunse, iar intelectul oamenilor nu le poate descoperi în nici un fel.

De aceea filosofii au obţinut mare parte dintre ele după o îndelungată experienţă, şi nu prin cercetarea raţiunii căci, aşa cum în stomac carnea este digerată de căldură, pe care o cunoaştem, tot aşa ea este transformată printr-o anumită virtute ascunsă, pe care nu o cunoaştem, căci ea nu este schimbată prin căldură, deoarece atunci s- ar putea schimba direct la foc, înainte de a ajunge în stomac.

Deci există în lucruri, pe lângă calităţile elementare pe care le cunoaştem, alte virtuţi inculcate, create de natură, pe care le admirăm şi care ne uimesc, fiind în aşa fel încât nu le cunoaştem şi rareori sau niciodată nu le vedem.

Un exemplu găsim în *Ovidiu,* despre *Phoenix,* pasărea unică, ce renaşte din sine: *Fiecare pasăre ia naştere din alta, Dar există totuşi o pasăre unică pe tot pământul, Numită de asirieni Phoenix, care, în căruţa Anilor, se reface şi se însămânţează din nou singură. Egiptul a venit să vadă această minune: Iar această pasăre rară este întâmpinată cu încântare.*

E multă vreme de când *Matreas* a adus mare minunăţie grecilor şi romanilor. El povesteşte cum a hrănit şi crescut o fiară care s-a devorat pe sine. Până în ziua de azi, încă se mai întreabă unii ce este această fiară a lui *Matreas.* Cine nu s-ar mira, dacă ar vedea cum peştii sunt scoşi din pământ, lucru pe care îl menţionează *Aristotel, Theophrastus* şi *Polybius* istoricul? Iar acele lucruri despre care a scris *Pausanius* în legătură cu pietrele cântătoare? Toate acestea sunt rezultate ale virtuţilor oculte.

Astfel, struţul face un amestec din fier rece şi dur şi îl înghite pentru a-şi hrăni corpul; de aceea, stomacul său, după cum mărturisesc scriitorii, nu poate fi rănit cu fier roşu încins.

La fel sunt şi acei peşti micuţi, numiţi *Echeneis,* care încovoaie violenţa vânturilor şi calmează furia mării, astfel încât furtunile nu mai sunt la fel de imperioase şi furioase, iar marinarii suportă vântul puternic, iar bărcile, prin simpla lor atingere, devin imobile şi nu pot fi mişcate în nici un fel.

Salamandrele şi greierii trăiesc în foc; deşi par câteodată să ardă, totuşi nu se rănesc. La fel se spune şi despre un fel de bitum, cu care ar Fi

fost unse armele *amazoanelor*, şi care nu puteau fi astfel stricate nici de sabie, nici de foc; şi porţile *Caspiei*, făcute din bronz, se spune că ar fi fost unse de *Alexandru cel Mare*. Citim de asemenea despre Arca lui *Noe* că ar fî fost lipită cu acest bitum, rezistând astfel câteva mii de ani în munţii din *Armenia*.

Există multe asemenea lucruri minunate, cu greu credibile, care sunt, cu toate acestea, cunoscute prin experienţă.

Anticii amintesc de *satiri,* care erau animale, jumătate oameni, jumătate brute, totuşi capabile de a vorbi şi a gândi; despre o astfel de creatură povesteşte S. *Hierome,* creatură care i-a vorbit sfântului *Anton* Ermitul, condamnând greşeala barbarilor, care venerează astfel de biete creaturi, şi i-a cerut să se roage adevăratului Dumnezeu pentru sufletul său; el mai afirmă că a existat o astfel de creatură, care era expusă în mod public şi apoi a fost trimisă împăratului *Constantin.*

Despre cum virtuţile oculte sunt induse diferitelor tipuri de lucruri prin idei, cu ajutorul Sufletului Lumii şi a razelor stelelor, şi despre care lucruri posedă mai mult această virtute

Platonicienii spun că toate corpurile inferioare sunt exemplificate prin *Ideile* superioare.

Ei definesc *Ideea* ca fiind o formă, deasupra corpurilor, sufletelor şi minţilor, unică, simplă, pură, imuabilă, indivizibilă, imaterială şi eternă; iar natura fiecărei *Idei* este aceeaşi.

Ei plasează *Ideea* în primul rând în bunătatea însăşi, adică în Dumnezeu, datorită cauzalităţii; *Ideile* se disting una de alta doar prin unele consideraţii relative şi, indiferent de ceea

ce se află în lume, trebuie să fie un lucru unic, fără varietate, Dumnezeu cel mai puţin fiind o substanţă compusă.

în al doilea rând, ei le plasează în Inteligenţa însăşi, adică Sufletul Lumii, distingându-se una de alta prin formele absolute, astfel ca toate *ideile* întru Dumnezeu să aibă într-adevăr o singură formă; dar în Sufletul Lumii ele sunt numeroase.

Se găsesc în minţile tuturor celorlalte lucruri, fie că se unesc cu trupul, fie că sunt separate de acesta, printr-o anumită participare, şi prin grade se disting din ce în ce mai mult. Sunt localizate în natură, ca mici seminţe ale formelor, induse de către *Idei,* şi în materie, ca umbre.

Aici putem adăuga faptul că, în Sufletul Lumii, pot exista atâtea forme seminale de lucruri, câte *Idei* există în mintea lui Dumnezeu, forme prin care *Ideea* şi-a construit propria formă în ceruri, deasupra firmamentului de stele şi a imprimat tuturor formelor anumite proprietăţi; stelelor le-a imprimat forme şi proprietăţi, toate virtuţile speciilor inferioare, de care depind şi proprietăţile lor; astfel că iiecare specie are forma sa cerească sau figura specifică, din care provine o minunată putere de operare, al cărui dar adecvat îl primeşte de la propria sa *idee,* prin intermediul formelor seminale ale Sufletului Lumii.

Ideea nu este doar o cauză esenţială a fiecărei specii, ci şi cauza fiecărei virtuţi, care se află în specie; de aceea mulţi filosofi spun că proprietăţile care sunt în natura lucrurilor (virtuţi care într-adevăr reprezintă operaţiile *Ideilor)* sunt afectate de anumite virtuţi, adică au un fundament anume, sigur, care nu este fortuit sau

cauzal, ci dlcient, puternic şi suficient, fără a face nimic în zadar.

Aceste virtuţi nu greşesc în acţiunea lor, acest lucru se întâmplă doar prin accident, adică din cauza impurităţii sau inegalităţii materiei.

Din acest motiv, există lucruri din aceeaşi specie mai mult sau mai puţin puternice, conform purităţii sau indispoziţiei materiei; căci toate influenţele cereşti pot fi tulburate prin indispoziţia şi insuficienţa materiei.

De aici provine un proverb care circula printre platonicieni, anume că virtuţile cereşti au fost potenţate în funcţie de abandonul materiei, lucru despre care menţionează şi *Vergii iu* atunci când cântă:

Naturile lor aprinse sunt, iar de deasupra,
Şi din trupurile lor grosolane eliberate, se mişcă
divin.

Lucrurile în care există mai puţin dintr-o *Idee* a materiei, adică acele lucruri care prezintă o mai mare asemănare cu lucrurile separate, posedă virtuţi mai puternice în operare, fiind ca operaţia unei *Idei* separate. Vom vedea atunci că situaţia şi figura corpurilor cereşti sunt cauza tuturor acelor minunate virtuţi care se află în speciile inferioare.

Despre cum se face că virtuţile particulare sunt induse în indivizi particulari, chiar din aceeaşi specie

Există în mulţi indivizi sau lucruri particulare, daruri ciudate, cum sunt acele daruri minunate ale speciilor, care şi ele provin din figura şi situaţia stelelor cereşti.Fiecare individ, atunci când se naşte sub un Horoscop determinat şi Constelaţie cerească, primeşte împreună cu esenţa sa o anumită virtute minunată, prin care afectează şi este afectat la rândul său, chiar şi în

afară de ceea ce primeşte de la specia sa, lucru care se întâmplă în parte datorită influenţei cerului şi în parte prin obedienţa materiei lucrurilor de a fi generate, faţă de sufletul lumii, obedienţă asemănătoare cu cea a trupurilor noastre faţă de suflete.

Noi percepem acest lucru în noi, şi anume că, în conformitate cu concepţia noastră despre lucruri, trupurile ne sunt mişcate, de bucurie sau de frică, sau când fugim de ceva; de atâtea ori de câte sufletele cereşti concep mai multe lucruri, materia este mişcată cu supunere către acestea; de asemenea, în natură apar diverse lucruri minunate, datorită imaginaţiei mişcărilor superioare.

Deci şi ele concep şi imaginează diverse virtuţi, nu doar lucruri naturale, ci şi artificiale câteodată, şi mai ales dacă sufletul operatorului are o înclinaţie spre ceva anume.

Avicenna spunea că, indiferent dc lucrurile făcute aici, ele trebuie să fi existat de mai înainte în mişcările şi concepţiile stelelor şi orbitelor.

Astfel, în lucruri sunt ocazionate efecte variate, înclinaţii şi dispoziţii, nu doar prin materia dispusă variabil, cum mulţi presupun, ci şi dintr-o influenţă variată şi o formă diversă; nu neapărat cu o diferenţă specifică, dar ciudată şi proprie. Iar gradele acestora sunt variat distribuite de către cauza primă a tuturor lucrurilor, însuşi Dumnezeu, care, fiind neschimbător, distribuie fiecăruia după bunul său plac, şi cu care cooperează cu toate aceste cauze secunde, îngereşti şi cereşti, dispunând de materia corporală şi alte lucruri care sunt legate de ele.

Toate virtuţile sunt prin urmare potenţate prin Dumnezeu, prin Sufletul lumii, dar şi printr-o putere particulară a asemănărilor şi a

inteligenţelor care le iMivernează şi prin concursul razelor şi aspectelor stelelor mlr-o anumită armonie universală ciudată.

De unde provin virtuţile oculte ale lucrurilor

Este bine cunoscut tuturor faptul că există o anumită virtute a magnetului, prin care este atras fierul, iar diamantul, prin prezenţa sa, alungă această virtute a magnetului; la fel şi chihlimbarul şi lignitul, prin frecare, atrag prin căldură un pai, iar piatra de azbest odată aprinsă nu mai poate fi niciodată stinsă; dalacul străluceşte în întuneric, piatra vulturului pusă deasupra rodului femeii sau a plantelor le întăreşte, dar pusă dedesubt cauzează avort; cuarţul întăreşte sângele; micul peşte *Echeneis* opreşte corăbiile; rubarba alungă holera; ficatul ars al *cameleonului* atrage ploi torenţiale şi tunete.

Piatra de heliotrop orbeşte privirea şi îl face invizibil pe cel care o poartă, piatra Lyucurius alungă halucinaţiile din faţa ochilor, parfumul pietrei Lypparis cheamă toate fiarele, piatra Synochitis cheamă fantomele infernului, piatra Anachitis face să apară imaginile zeilor. Dacă punem piatra Ennecis sub capul celui care doarme, acesta va avea viziuni.

Există o iarbă în *Etiopia*, despre care se spune că seacă iazurile şi lacurile şi toate lucrurile care sunt închise le deschide; şi mai citim despre o iarbă numită Latace, pe care regii *Persiei* o dădeau ambasadorilor, astfel încât, oriunde ar fi mers, să fie din plin dăruiţi cu diferite lucruri. Mai există o iarbă *Scitică,* pe care, atunci când *sciţii o* gustă sau cel puţin o ţin în gură, se spune că pot rezista fără mâncare şi apă douăsprezece zile; iar *Apuleius* spune că a fost învăţat de către un Oracol că există mai

multe feluri de ierburi şi pietre cu care oamenii îşi pot prelungi viaţa la infinit, dar este ceva împotriva firii ca oamenii să cuprindă cu mintea aceste lucruri deoarece, având un timp scurt de trăit, studiază cu toată puterea lor răul şi încearcă să-l producă; dacă ar fi siguri că trăiesc o mare perioadă de limp, nu i-ar cruţa nici pe zeii înşişi.

Dar de unde provin aceste virtuţi nimic nu ne-a dat de bănuit, nici cei care au scris volume întregi despre proprietăţile lucrurilor, nici *Hermes,* nici *Bochus,* nici *Aaron, Orfeu, Theophrastus, Thebith, Zenothemis, Zoroastru, Evax, Dioscorides, îsaac Evreul, Zaharia Babilonianul, Iabertus,* sau *Arnoldus;* şi cu toate acestea, (oţi mărturisesc acelaşi lucru, pe care *Zaharia* îl scrie lui *Mithridates,* şi anume că marea putere şi destinele umane sunt inculcate în virtuţile pietrelor şi ierburilor. însă pentru a şti de unde provin toate acestea avem nevoie de mai multe speculaţii.

Alexandru peripateticul, fără a-şi depăşi simţurile şi calităţile, este de părere că acestea provin din elemente şi calităţile acestora, lucru ce poate cu uşurinţă a fi considerat adevărat, dacă ar face parte toate din aceeaşi specie; dar multe dintre operaţiile pietrelor nu se înţeleg *în genere* şi nici *în specie.*

Platon şi învăţăceii săi atribuie aceste virtuţi *Ideilor,* creatoarele lucrurilor. *Avicenna* reduce acest tip de operaţii la *Inteligenţe, Hermes* la *Stele, Albertus* la formele specifice ale lucrurilor.

Şi, deşi opiniile acestor autori par să se intersecteze, cu toate acestea nici unul dintre ei, dacă ar fi înţeleşi pe deplin, nu ajung la adevăr: de vreme ce toate spusele lor sunt aceleaşi în ceea ce priveşte majoritatea lucrurilor.

Căci Dumnezeu în primul rând este sfârşitul şi începutul tuturor virtuţilor, el dă pecetea adevărului servitorilor săi, *Inteligenţele*; care, fiind credincioşi, imprimă toate lucrurile care le sunt încredinţate cu o virtute ideală, cerurile şi stelele, ca instrumente, ordonând materia, între timp, pentru a primi acele forme care rezidă în Maiestatea Sa divină - după cum spune *Platon* în *Timaios* - şi a fi transformate de către stele; iar Legiuitorul formelor le distribuie prin Ministerul Inteligenţelor sale, pe care l-a desemnat Guvernator şi supraveghetor al creaţiilor sale, şi căruia i-a încredinţat o asemenea putere asupra lucrurilor încât toate virtuţile pietrelor, ierburilor, metalelor şi tuturor celorlalte lucruri ar putea proveni din Inteligenţe, guvernatorii săi.

Prin urmare, forma şi virtutea lucrurilor provin mai întâi din *Idei* şi apoi din conducerea şi guvernarea Inteligenţelor, apoi din aspectele dispunerii cerurilor şi, în final, din dispoziţiile elementelor care răspund influenţelor cerurilor, prin care elementele însele sunt ordonate şi dispuse.

Aceste tipuri de operaţii sunt prin urmare efectuate în lucrurile inferioare prin formele exprese, iar în ceruri prin virtuţile determinate, în *Inteligenţe* prin regulile intermediare, în cauza originală prin *Idei* şi formele exemplare, toate acestea trebuind să cadă de acord cu necesitate în execuţia efectului şi virtuţii fiecărui lucru.

Există prin urmare o virtute şi o operaţie minunată în fiecare iarbă şi piatră, dar şi mai mari în stele, dincolo de care, chiar şi din partea *Inteligenţelor guvernatoare,* fiecare lucru primeşte şi obţine multe lucruri pentru sine, mai ales din partea Cauzei Supreme, cu care fiecare lucru corespunde în mod reciproc şi exact,

acordându-se într-o armonie universală, cum se întâmplă în imnuri, care aduc mereu laude Celui mai Mare Creator al tuturor lucrurilor, ca şi cei trei copii oferiţi ca ofrandă, în cuptorul aprins, chemaţi să aducă laude Domnului cu cântări.

Binecuvântat fie Domnul tuturor lucrurilor care cresc pe pământ şi a tuturor lucrurilor care trăiesc în apă, toate păsările din ceruri, fiarele şi animalele domestice, împreună cu fiii oamenilor

.Nu există prin urmare nici o altă cauză a necesităţii efectelor, în afară de legătura tuturor lucrurilor cu Cauza Primă şi corespondenţa lor cu acele tipare divine şi *Idei* eterne, prin care fiecare lucru are locul său determinat şi particular în lumea exemplară, în care trăieşte şi primeşte fiinţa sa originală; şi fiecare virtute a ierburilor, pietrelor, metalelor, animalelor, cuvintelor şi discursurilor, şi toate lucrurile lui Dumnezeu sunt plasate aici.

Acum, Cauza Primă, care este Dumnezeu, deşi lucrează asupra lucrurilor inferioare prin

Inteligenţe şi Ceruri, câteodată face acest lucru şi prin Sine (aceşti *intermediari* fiind daţi la o parte sau oficianţii lor fiind suspendaţi), şi atunci oamenii le numesc miracole; dar în ceea ce priveşte cauzele secundare, pe care *Platon* şi alţii le consideră artificiale, adică tăcute de mâna omului, acestea acţioncază în mod necesar prin porunca şi numirea Cauzei Prime şi în mod necesar produc efecte, iar în caz contrar, dacă nu ar face pe plac voinţei lui Dumnezeu şi s- ar împotrivi necesităţii acelei porunci sau numiri, acesta le-ar elibera sau suspenda; şi atunci sunt numite marile miracole ale lui Dumnezeu.

„Aşa cum focul din cuptorul caldeenilor nu a ars acei trei copii, aşa cum Soarele, la porunca lui *Iisus,* a deviat de la cursul său o zi întreagă, aşa cum la ruga lui *Ezechiel* s-a dat înapoi cu zece grade sau ore, aşa cum, atunci când Christos a fost crucificat, Soarele s-a întunecat şi era Lună plină. Iar raţiunile acestor operaţii nu pot fi descoperite sau înţelese defel prin discurs raţional, magie, ştiinţă ocultă sau profundă, dar pot fi învăţate şi cercetate doar prin oracolele divine."

Spiritul Lumii,
ce este şi cum uneşte virtuţile oculte cu subiecţii corespunzători prin intermediul mediului

Democrit, Orfeu şi mulţi pitagoricieni, au cercetat cu mare sârguinţă printre virtuţile lucrurilor cereşti şi naturile lucrurilor inferioare, spunând că toate lucrurile sunt pline de Dumnezeu şi nu sunt fără de cauză, căci nu există astfel de virtuţi transcendente care să fíe mulţumite cu natura lor, fiind lipsite de asistenţa divină.

Ei numesc zei acele puteri divine care sunt răspândite în lucruri, pe care *Zoroastru* le numeşte ispite divine, *Synesius* momeli simbolice, alţii le numesc vieţi, iar alţii suflete, spunând că virtuţile lucrurilor depind de acestea; deoarece este o proprietate a sufletului aceea de a se extinde de la o materie în diverse lucruri, în care acţionează, la fel cum şi omul îşi extinde intelectul asupra lucrurilor inteligibile, iar imaginaţia sa asupra lucrurilor imaginabile; şi acest lucru au înţeles ei când au spus că sufletul unui lucru a ieşit şi a intrat în alt lucru, alterându-l şi tulburându-i operaţiile; aşa cum diamantul tulbură operaţia magnetului, care nu mai poate atrage fierul.

Sufletul este primul lucru care se mişcă prin sine; dar corpul sau materia sunt prin sine incapabile şi neadecvate mişcării şi degenerează mult din suflet, de aceea ei spun că este nevoie de un *mediu* mai bun, cum ar fi unul care să nu fie corp, dar să fie suflet, sau să nu fíe suflet, dar să fíe corp, adică prin care sufletul să se poată uni cu corpul.

Ei au conceput un astfel de *mediu* ca fiind Spiritul Lumii, adică ceea ce numim chintesenţă, deoarece nu provine din cele patru elemente, ci dintr-un anumit Lucru Prim, care-şi are Fiinţa deasupra şi lângă ele.

Este nevoie deci de un astfel de spirit ca *mediu*, prin care sufletele cereşti să se unească cu trupurile grosolane şi să atragă asupra lor daruri minunate. Acest Spirit se află în Corpul Lumii aşa cum sufletul nostru se află în trupul omului. Căci puterile sufletului nostru sunt comunicate membrelor corpului prin spirit, la fel cum virtutea Sufletului Lumii este difuzată prin toate lucrurile în chintesenţă: căci nu se găseşte

nimic în lumea întreagă care să nu aibă o scânteie a acelei virtuţi.

Şi mai sunt încă multe altele induse în acele lucruri, care au fost primite sau preluate în mare parte de acest Spirit. Acest Spirit este primit sau preluat de razele stelelor în măsura în care lucrurile se transformă singure, conform acestora.

Prin urmare, prin acest Spirit, orice proprietate ocultă este transformată în ierburi, pietre, metale şi animale, prin Soare, Lună, planete şi stelele mai înalte decât planetele.

Acest spirit poate fi mai avantajos pentru noi, dacă ar şti cineva să-l separe de elemente; sau cel puţin să folosească în primul rând acele lucruri care abundă în acest spirit. Căci aceste lucruri, prin care spiritul este mai puţin cufundat în trup şi mai puţin controlat de materie, acţionează mai puternic şi perfect şi generează mult mai repede lucruri asemănătoare lor, căci în ele sunt numai virtuţi regenerative şi seminale, motiv pentru care alchimiştii speră să separe acest spirit de aur şi argint, care, dacă este bine separat şi extras, fiind apoi proiectat asupra oricărei materii de acelaşi tip, adică orice metal, se va transforma în aur sau argint,

Şi noi ştim cum să realizăm acest lucru şi l-am văzut realizându-se, dar nu putem face mai mult aur decât greutatea iniţială din care am extras spiritul, căci ceea ce vedem este o formă materială, nu sensibilă, şi nu se poate schimba dincolo de limitele sale, dintr-un corp imperfect într-unui perfect, lucru pe care nu îl neg, dar poate fi realizat în alt mod.

Cum trebuie să descoperim şi să examinăm virtuţile lucrurilor prin metoda asemănării

Este deja evident faptul că proprietăţile oculte din lucruri nu provin din natura elementelor, ci sunt induse din cerurile de deasupra noastră, fiind ascunse simţurilor noastre şi vag cunoscute de către raţiune, care cu adevărat provine din viaţa şi Spiritul Lumii, prin razele stelelor şi nu poate fi supusă cercetării decât prin experienţă şi conjuncturi.

De aceea, cel care doreşte să se aplece asupra acestui studiu trebuie să ia în considerare faptul că fiecare lucru se mişcă şi se întoarce după bunul său plac şi se determină pe sine cu toată forţa sa, la fel în ceea ce priveşte şi proprietăţile sale, aşa cum virtutea ocultă îşi determină calitatea, care este o virtute elementară.

Câteodată, în substanţa însăşi, cum se întâmplă cu sarea, substanţa care a stat prea mult timp în preajma ei devine ea însăşi sare; căci orice agent, când începe să acţioneze, nu încearcă să realizeze un lucru inferior sieşi, ci cel puţin asemănător şi adecvat sieşi.

' Acest lucru îl vedem manifestându-se şi la animalele sensibile, în care virtutea hrănitoare nu transformă carnea într-o iarbă sau o plantă, ci în materie sensibilă, în carnea trupului.

Prin urmare, în lucrurile în care există un exces al unei calităţi sau proprietăţi, cum sunt căldura, răceala, îndrăzneala, frica, tristeţea, mânia, iubirea, ura sau orice altă pasiune sau virtute; fie că se află în ele prin natură, fie prin artă sau întâmplare, ca îndrăzneala Ia o prostituată; aceste lucruri mişcă şi provoacă o astfel de calitate, pasiune sau virtute. Astfel, focul se transformă în foc, iar apa în apă, iar ceea ce este îndrăzneţ tinde spre îndrăzneală.

Este binecunoscut printre tămăduitori faptul că creierul ajută creierul, iar plămânii ajută plămânii.

Se mai spune că ochiul drept al unei broaşte vindecă durerea ochiului drept al unui om, la fel întâmplându-se şi cu ochiul stâng, dacă este atârnat de gât, într-un material de culoarea sa naturală; la fel se povesteşte şi despre ochii unui crab.

Laba unei broaşte ţestoase îi ajută pe cei care au gută, aplicându-se aceeaşi procedură ca mai sus, picior pentru picior, mână pentru mână, drept cu drept, stâng cu stâng.

După acelaşi principiu, se spune că dintr-un animal steril va ieşi un alt animal la fel de steril; ta animal fiind vorba în special de testicule, pântec sau urină.

Se spune că o femeie nu va concepe dacă bea în fiecare lună din urina unui măgar sau din ceva care a fost înmuiat în ea.

Dacă astfel vom obţine vreo proprietate sau virtute, să căutăm astfel de animale sau alte lucruri în care proprietatea respectivă există într-o manieră mai evidentă decât în alte lucruri şi să luăm acea parte în care proprietatea sau virtutea se manifestă mai puternic, astfel ca, de fiecare dată când susţinem iubirea, să căutăm animalul care este cel mai iubitor, printre care se numără porumbeii, turturelele, rândunicile, vrăbiile; din acestea, luaţi acele membre sau părţi în care apetitul sexual se manifestă cel mai puternic, cum sunt inima, testiculele, pântecul, penisul, sperma şi menstra. Acest lucru trebuie efectuat atunci când animalele îşi manifestă cel mai intens această afecţiune, atunci când provoacă şi atrag iubirea. La fel, pentru a mări îndrăzneala, căutăm un leu sau un cocoş, de la care sustragem inima, ochii sau fruntea.

înţelegem astfel ceea ce spunea *Psellus Platonicianul,* că ciorile, câinii şi cocoşii ajută la veghe; la fel privighetoarea, liliacul şi bufniţa cu ciufuri, de ia care trebuie să luăm inima, capul şi ochii în special.

De aceea se spune că, dacă vom purta inima unei ciori sau a unui liliac cu noi, nu vom putea dormi până nu scăpăm de organele respective.

Acelaşi efect îl are capul uscat al unui liliac, legat de braţul drept al celui treaz, căci dacă ar fi pus asupra acestuia când doarme, nu s-ar mai trezi până când capul de liliac nu ar fî îndepărtat.

La fel, o broască şi o bufniţă fac o persoană vorbăreaţă, cu ajutorul limbii şi inimii; limba unei broaşte de apă pusă sub capul unui om îl face să vorbească în somn, iar inima cobei, pusă sub sânul unei femei care doarme, o face sa spună toate secretele. La fel se spune şi despre inima bufniţei cu ciufi şi despre seul iepurelui sălbatic puse sub sânul unei femei care doarme.

După acelaşi principiu, animalele care au trăit mult contribuie la o viaţă lungă, iar lucrurile care posedă puterea de a se regenera singure duc la refacerea trupului nostru şi redarea tinereţii, lucru pe care tămăduitorii adeseori l-au confirmat a fî adevărat; acest lucru este adevărat, referitor la năpârcă şi şarpe.

Se ştie că cerbii întineresc mâncând şerpi. în acelaşi felţ pasărea Phoenix se reface din cenuşa propriului său trup; aceeaşi virtute o are şi pelicanul, a cărui labă dreaptă pusă sub bălegar cald, după trei luni generează un pelican.

Unii tămăduitori, prin anumite confecţii, făcute din năpârci, flori de liliac şi carnea unui animal care redă tinereţea, reuşesc într-adevăr să

întinerească o persoană, aşa cum *Medeea* l-a reîntinerit pe bătrânul *Pelias.*

Se mai crede că sângele unui urs, dacă este supt de pe rană, măreşte forţa trupului, deoarece acest animal este cea mai puternică creatură.

Despre cum acţiunea mai multor virtuţi trece dintr-un lucru într-altul şi este comunicată la fel

Trebuie să ştiţi că puterea lucrurilor naturale este atât de mare, încât nu acţionează doar asupra lucrurilor din preajmă, prin virtutea pe care o posedă, ci şi dincolo de ele, inducând o putere asemănătoare, prin care aceeaşi virtute acţionează asupra altor lucruri, cum vedem la magnet, piatră care într-adevăr atrage nu doar inelele de fier, ci induce o virtute în pietrele însele, prin care acestea pot efectua acelaşi lucru, ceea ce confirmă *Augustin* şi *Albertus* [Magnus].

În aceiaşi mod, o prostituată de rând, îndrăzneaţă şi neruşinată, îi infectează pe toţi din preajma ei cu această proprietate, prin care toţi ajung ca ea. De aceea se spune că, dacă cineva îmbracă lenjeria unei prostituate sau dacă poartă cu sine oglinda în care aceasta se priveşte zilnic, va deveni îndrăzneţ, încrezător, neruşinat şi imoral.

La fel se spune că o haină în care a fost îmbrăcat un om mort a primit, prin moartea acestuia, proprietatea tristeţii şi a melancoliei; iar căpăstrul de care a fost spânzurat un om are anumite proprietăţi minunate.

O astfel de poveste asemănătoare spune şi *Pliniu,* şi anume că, dacă punem o şopârlă verde oarbă, împreună cu fier sau inele de aur, într-un recipient de sticlă, sub ele puţin pământ şi apoi îl acoperim, după ce îl descoperim, observăm că şopârla şi-a recăpătat vederea, iar acele inele de

aur vor vindeca durerea de ochi. La fel se poate face cu inele şi nevăstuici; cu inele în cuibul rândunicilor sau vrăbiilor, care vor folosi apoi la obţinerea iubirii sau favorurilor.

Despre cum sunt testate şi descoperite virtuţile lucrurilor prin duşmănie şi prietenie

în continuare este necesar sâ luăm în considerare faptul că toate lucrurile posedă prietenie şi duşmănie în sine, fiecare lucru are ceva faţă de care manifestă frică şi teamă şi care îi este dăunător, şi anume un duşman; şi, prin opoziţie, ceva care îl bucură, îl încântă şi care-l întăreşte.

Astfel se întâmplă printre elemente, Focul este duşmanul Apei, iar Aerul al Pământului, şi totuşi se înţeleg între ele.

Între corpurile cereşti: *Mercur, Jupiter, Soare* şi *Lună* sunt prieteni cu *Saturn* - *Marte* şi *Venus* îi sunt duşmani, toate planetele de lângă *Marte* sunt prietene cu *Jupiter*, iar toate de lângă *Venus* îl urăsc pe *Marte-, Jupiter* şi *Venus* iubesc *Soarele - Marte, Mercur* şi *Luna* îi sunt duşmani, toate planetele de lângă *Saturn* iubesc *Venus; Jupiter, Venus şi Saturn* sunt prieteni cu *Mercur - Soarele, Luna* şi *Marte* îi sunt duşmani. *Jupiter, Venus* şi *Saturn* sunt prieteni cu *Luna* - *Marte* şi *Mercur* îi sunt duşmani.

Există un alt tip de duşmănie printre stele, atunci când se află în zodii diferite; aşa cum este *Saturn* faţă de *Soare* şi *Lună, Jupiter* faţă de *Mercur, Marte* faţă de *Venus.* Iar duşmănia celor cu exaltări opuse este mai puternică: cea dintre *Saturn* şi *Soare;* dintre *Jupiter* şi *Marte;* dintre *Venus* şi *Mercur.*

Prietenia celor care au aceeaşi natură, calitate, substanţă şi putere este cea mai puternică: cum este *Marte* cu *Soarele, Venus* cu

Luna, Jupiter cu *Venus,* cât şi prietenia dintre cele a căror exaltare se ailă sub semnul alteia, cum se întâmplă între *Saturn* şi *Venus, Jupiter* şi *Lună, Marte* şi *Saturn, Soare* şi *Marte, Venus* şi *Jupiter, Lună* şi *Venus.*

Şi după felul de prietenie şi duşmănie dintre lucrurile superioare, la fel sunt şi înclinaţiile lucrurilor supuse acestora.

Prin urmare, aceste dispoziţii de prietenie şi duşmănie nu sunt altceva decât înclinaţii reciproce ale lucrurilor, prin care doresc un lucru, dacă acesta este absent, şi se îndreaptă spre el, în afară de cazul în care sunt împiedicate şi doresc să se pună de acord cu el după ce a fost obţinut, evitând contrariul, temându-se de apropierea sa şi nemulţumindu-se cu acesta.

Heraclit, călăuzit de această opinie, a spus că toate lucrurile provin din amestecul dintre iubire şi ură.

înclinaţiile prieteniei din vegetale şi minerale sunt asemănătoare cu înclinaţia de atracţie pe care magnetul o are asupra fierului, iar smaraldul asupra bogăţiilor şi favorurilor; cuarţul asupra naşterii unui lucru, iar piatra achates asupra elocvenţei; în acelaşi sens, există un tip de argilă bituminoasă care atrage focul şi sare în el; la fel, rădăcina ierbii aproxis atrage focul de la mare depărtare.

Aceeaşi înclinaţie există între palma bărbatului şi cea a femeii, când degetul uneia atinge degetul celeilalte şi se învăluie într-o îmbrăţişare reciprocă, femeia nerodind fără ajutorul bărbatului.

Şi migdalul nefecundat este mai puţin roditor. Viţa- de-vie iubeşte ulmul, iar măslinul şi mirtul se iubesc reciproc; de asemenea, măslinul şi smochinul.

La animale, există o prietenie între corb şi sturz, între cioară şi bâtlan, între păun şi porumbei, turturele şi papagali.

Astfel *Sappho* îi scrie lui *Phaon:*

De multe ori porumbeii albise alătură păsărilor
asemănătoare;
Iar turturelele negre iubesc păsările verzi

.La fel, balena şi micul peşte care-o călăuzeşte sunt prieteni.

Această prietenie nu se manifestă doar printre animale, ci şi între animale şi alte lucruri, ca metalele, pietrele şi vegetalele, astfel că pisicii îi place iarba-mâţei, iar atunci când se freacă de ea se spune că poate concepe iară mascul; iepele din *Cappadocia* se expun rafalei de vânt, concepând prin această atracţie.

La fel broaştele, broaştele râioase, şerpii şi tot felul de fiinţe târâtoare otrăvitoare preferă planta numită mac, pe care, dacă o mănâncă cineva, va muri de râs, după cum spun tămăduitorii.

Broasca ţestoasă, atunci când este vânată de năpârcă, mănâncă oregano şi capătă noi forţe; barza, când mănâncă şerpi, caută un remediu în oregano; iar nevăstuica, când se luptă cu reptila, mănâncă muguri de brad, de aceea ştim că oregano şi mugurii de brad au efect împotriva otrăvii.

Astfel, în unele animale există un talent înnăscut şi o artă medicinală; căci atunci când broaştele râioase sunt muşcate de un alt animal otrăvitor, îşi freacă rana cu rută sau salvie, scăpând astfel de pericolul otrăvii.

Oamenii au învăţat multe remedii excelente pentru boli şi virtuţi ale lucrurilor de la fiare; rândunicile ne-au arătat că iarba sallendine este un bun medicament pentru vedere, cu care ele vindecă ochii puilor, iar coţofana, când este bolnavă, pune o frunză de laur în cuibul său şi se vindecă.

în acelaşi fel, cocorii, corbii şi potârnichile îşi vindecă stomacurile tulburate cu aceleaşi ierburi, cu care şi ciorile alungă otrava cameleonului; leul, dacă are febră, se vindecă mâncând o maimuţă.

Fluierarul de zăvoaie îşi alină stomacul cu pelin după un exces de struguri; cerbii ne-au învăţat că menta cu floarea roză este foarte bună pentru a smulge săgeţile; căci, atunci când sunt răniţi de o săgeată, o îndepărtează mâncând această iarbă; la fel fac caprele cu zahărul.

Căprioarele, cu puţin înainte de a fata, se alină cu o anumită iarbă, numită răchita de munte.

Cei muşcaţi de păianjen caută remediu mâncând crabi; porcii muşcaţi de şerpi se vindecă mâncându-i; ciorile otrăvite caută remediu în stejar; elefanţii, după ce au înghiţit un cameleon, se vindecă cu măslin sălbatic.

Urşii otrăviţi cu mătrăgună scapă de pericol mâncând furnici.

Gâştele, raţele şi astfel de păsări domestice de apă se vindecă cu iarba numită saivie. Porumbeii, turturelele, găinile cu iarba numită parietaria diffusa, cocorii cu tifacee, Ieoparzii se vindecă singuri cu iarba numită Năpasta-lupifor; vierul cu iederă, căprioarele cu iarba numită Cinnara.

DESPRE FILOSOFIA OCULTĂ

CARTEA I PARTEA A II-A

Despre înclinaţiile duşmăniilor

Din contră, există înclinaţii ale duşmăniilor, sau *odium,* mania, indignarea şi un anumit fel de contrarietate îndărătnică a naturii, astfel ca fiecare lucru să-şi evite contrariul şi să se îndepărteze din prezenţa aceluia.

Astfel de înclinaţii are rubarba împotriva fierei, melasa împotriva otrăvii, safirul împotriva fierberii şi a fierbinţelilor şi bolilor de ochi; ametistul împotriva beţiei, jaspul împotriva fluxului sângelui şi a imaginaţiilor ofensive,

smaraldul şi Agnus Castus împotriva desfrâului, achates împotriva otrăvii, bujorul împotriva îmbolnăvirii, coralul împotriva revărsării fierii şi durerilor stomacale; topazul împotriva căldurilor spirituale, cum sunt pizma, desfrâul şi toate modalităţile de excese în iubire.

Asemenea înclinaţii sunt şi la furnici, împotriva plantei orégano, aripa unui liliac şi inima unui nagâţ, din a cărei prezenţă zboară departe.De asemenea, orégano este opus unei anumite musculiţe otrăvitoare, care nu poate îndura Soarele şi rezistă salamandrelor şi este potrivnică verzei cu o ură neîmpăcată, încât se distrug reciproc; astfel, castravetele urăşte uleiul şi se vor alerga reciproc într-un cerc dacă se ating.

Se spune că bila unei ciori îi sperie pe oameni şi îi alungă din preajma ei, ca şi alte lucuri; un diamant nu se înţelege cu magnetitul, nu suportă ca fierul să fie atras de acesta; oile fug de broasca de pătrunjel ca de un lucru fatal; pe lucurile mai frumoase, natura a înscris semnul morţii, aşa ca în ficatul oii, în care apare chiar figura broaştei de pătrunjel; caprele urăsc busuiocul de grădină, ca şi cum nu ar exista ceva mai dăunător.

Printre animale, şoarecii şi nevăstuicile nu se înţeleg; se spune că şoarecele nu va atinge brânza dacă creierii unei nevăstuici sunt puşi la chiag şi brânza nu este distrusă din cauza vremii.

O şopârlă este opusă scorpionilor, pe care-i sperie la simpla apariţie, dându-le o transpiraţie rece; de aceea, ei sunt ucişi din cauza grăsimii proprii, grăsime care vindecă rănile făcute de scorpioni.

Este o duşmănie între scorpioni şi şoareci: dacă un şoarece este aplicat la o înţepătură sau

rană făcută de un scorpion, o vindecă, după cum se povesteşte.

Mai este o duşmănie şi între scorpioni şi stalabori, şerpi veninoşi şi viespi. Se povesteşte că nimic nu este la fel de opus şerpilor cum sunt crabii, iar dacă porcul este rănit, îl mănâncă şi se vindecă. Soarele fiind în *Rac,* şerpii sunt chinuiţi.

Scorpionul şi crocodilul se ucid reciproc; dacă barza doar atinge un crocodil cu una dintre penele ei, acesta înţepeneşte; dropia zboară ia vederea unui cal; şi un căprior fuge la vederea unui berbece sau năpârci.

Un elefant tremură la auzul grohăitului unui porc, iar leul la vederea unui cocoş.

Panterele nu vor atinge animalele unse cu seva unei găini, mai ales dacă a fost fiert usturoi în ea.

Mai există duşmănie şi între vulpi şi lebede, tauri şi stăncuţe.

Printre păsări se află unele într-o zbatere perpetuă reciprocă, ca şi între unele animale, cum sunt stăncuţele cu bufniţele, eretele şi ciorile, turturica şi rândunica, egepis şi vulturii, căpriorii şi dragonii.

De asemenea, printre animalele de apă, există duşmănie între delfini şi bulboane, mullet şi ştiucă, mreană şi ţipar-de-mare; de asemenea, peştele numit pourcontrel sperie homarul într-atât, încât acesta, când îl vede, cade mort.

Homarul şi ţiparul-de-mare se sfâşie reciproc.

Zibeta se spune că stă astfel de teamă faţă de panteră, că nu are puterea de a-i rezista sau de a-i atinge pielea; se spune că dacă pieile amândurora sunt agăţate la un loc, părul de pe pielea panterei cade.

Şi *Orus Apollo* spune în hieroglifele sale că, dacă se încinge cineva cu pielea de zibetă, poate

trece în siguranţă prin mijlocul duşmanilor săi, fără să-i fie teamă.

De asemenea, mielului îi este foarte frică de lup şi fuge de el. Se spune că dacă coada, pielea sau capul lupului sunt atârnate deasupra unei haine din piele de oaie, oile sunt foarte tulburate şi nu pot mânca carne de frică.

Pliniu menţionează o pasăre, numită *Marlin,* care sparge ouăle de cioară; ai cărei pui sunt atât de supăraţi de vulpe, încât îi va strânge şi pe puii ei, pe care, atunci când îi vede cioara, aceştia ajută vulpea împotriva ei, ca împotriva unui duşman comun.

Mica pasăre numită cânepar, care trăieşte printre scaieţi, urăşte măgarii, deoarece mănâncă florile de ciulin.

Mai există o duşmănie amară între mica pasăre numită Eşalon şi măgar, sângele lor neamestecându-se împreună, iar la răgetul măgarului, atât ouăle, cât şi puii păsării Eşalon pier.

Mai este un dezacord între măslin şi prostituată, căci, dacă aceasta plantează un copac, va fi ori mereu neroditor, ori mereu ofilit.

Un leu nu se teme de nimic atât de mult ca de torţele aprinse şi nu va fi îmblânzit de nimic ca de acestea; lupul nu se teme de spadă sau suliţă, ci de o piatră, prin aruncarea căreia se face o rană şi viermii se hrănesc cu lupul.

Un cal se teme de cămilă, încât nu poate suporta să o vadă nici măcar într-o imagine.

Un elefant, când este furios, este redus la tăcere, dacă vede un cocoş.

Un şarpe se teme de omul dezbrăcat, dar urmăreşte un om îmbrăcat.

Un taur furios este îmblânzit legându-l de un smochin.

Chihlimbarul atrage toate lucrurile la el, în afară de busuiocul de grădină şi acele lucruri care sunt stropite cu ulei, între care există un fel de antipatie naturală.

Despre cum sunt testate şi descoperite virtuţile lucrurilor, aflate în ele în mod specific sau în orice individ, prin intermediu] darului special

Trebuie să considerăm că virtuţile lucrurilor sunt corespunzătoare în unele cu speciile, cum sunt îndrăzneala şi curajul la leu şi cocoş, frica la iepurele de câmp sau miel, voracitatea la lup, trădarea şi înşelăciunea la vulpe, linguşeala la câine, zgârcenia la cioară şi stăncuţă, mândria la cal, mânia Ia tigru şi mistreţ sălbatic, tristeţea şi melancolia Ia pisică, senzualitatea la vrabie şi aşa mai departe.

Din cea mai mare parte a virtuţilor naturale urmează speciile.

Totuşi, unele lucruri sunt individuale în lucruri: unii oameni detestă atât de mult pisicile, încât nu se pot uita la ele fără a tremura; frică care nu se manifestă în ei fiindcă sunt oameni.

Avicenna ne povesteşte despre un om care trăia odată, de care se fereau toate lucrurile otrăvitoare, căci mureau toate dacă îl muşcau din greşeală, el nerânindu-se.

Iar *Albertus* menţionează că, într-un oraş din *Ubians,* a văzut o ţărăncuţă care prindea păianjeni pentru a-i mânca şi, fiind pe deplin satisfăcută cu astfel de came, era foarte bine hrănită.

La fel îndrăzneala la o prostituată şi frica la hoţ.

Din acest punct de vedere, filosofii spun că orice lucru particular care nu a fost niciodată bolnav, este bun împotriva oricărei boli; de aceea se spune că oasele unui mort care n-a avut

niciodată friguri, dacă se pun peste un pacient, îl scapă de acestea.

Mai există de asemenea numeroase virtuţi particulare difuzate în lucruri prin corpurile cereşti, aşa cum am arătat mai sus.

Virtuţile naturale se află în unele lucruri pe tot cuprinsul întregii lor substanţe iar în alte lucruri în anumite părţi şi membre

Iarăşi trebuie să considerăm faptul că virtuţile lucrurilor se află în unele lucruri în întreg, adică în întregul substanţei lor sau în toate părţile, ca acel peşte micuţ *Echeneis*, despre care se spune că opreşte un vas doar prin atingere, acest lucru având loc nu printr-o parte specială, ci prin întreaga substanţă.

La fel, zibeta posedă această proprietate în toată substanţa sa, încât câinii, doar prin simpla atingere a umbrei sale, se liniştesc.

Salendine este bună pentru vedere, nu conform unor părţi ale sale, ci a tuturora, nu doar prin rădăcină, frunze sau seminţe; şi aşa mai departe.

Dar unele virtuţi se află în lucruri conform unor părţi ale lor, adică limba, ochii sau alte membre şi părţi; astfel, în ochii unei bazilici, există o putere violentă de a ucide oamenii, imediat ce îi vede, o putere similară se află în ochii zibetei, care face orice animal care se uită la ea să stea nemişcat, să fie uluit şi incapabil de a se mişca.

O virtute similară se află şi în ochii unor lupi, care, dacă văd mai întâi un om, îl uluiesc şi îl răguşesc, iar dacă acesta vrea să strige, nu-şi poate folosi vocea; despre acestea menţionează *Vergiliu,* atunci când cântă:

Moeris *este mut, şi-a pierdut vocea, şi de ce?*

Lupul şi-a aruncat privirea asupra lui Moeris.

Există unele femei în Sciţia şi printre *iliri* şi *tribali* care, dacă se uită cu mânie asupra unui om, se spune că îl omoară.

Mai citim despre un anumit popor din *Rodos,* numit *Telchines,* care corupe toate lucrurile cu privirea sa, de aceea Jupiter i-a înecat.

Vrăjitoarele, când lucrează magiile lor, folosesc ochii unor astfel de animale în apa de ochi, pentru a obţine aceleaşi efecte.

în acelaşi fel, furnicile pleacă de la inima unui nagâţ, nu de la cap, labe sau ochi.

Bila şopârlei, dacă este rănită în apă, se spune că adună nevăstuicile la un loc, nu coada sau capul; iar bila caprelor pusă în pământ, într-un vas, adună broaştele, iar ficatul unei capre este duşman pentru fluturi şi toţi viermii, câinii se feresc de cei care poartă la ei inima unui câine, iar vulpile nu se vor atinge de puii care au mâncat ficatul unei vulpi.

Astfel, lucruri diverse posedă aceste virtuţi, dispersate în mod diferit în mai multe părţi, aşa cum cele de mai sus sunt difuzate în ele conform diversităţii lucrurilor care sunt receptate; aşa cum la un om, oasele nu primesc decât viaţă, ochii vedere, urechile auz.

Există în corpul uman un os micuţ, pe care evreii îl numesc Lvz, iar dacă coaja sa leguminoasă este cojită, nu poate fi deteriorat, distrus prin foc, ci se păstrează mereu acelaşi, din care, se spune, aşa cum o plantă iese din sământă, corpurile noastre animale se vor ridica la înviere.

Iar aceste virtuţi nu sunt clarificate prin raţiune, ci prin experienţă.

Despre virtuţile lucrurilor

care se află în acestea doar pe timpul vieţii lor
şi rămân astfel în ele chiar şi după moartea lor

Noi trebuie să ştim că există unele proprietăţi în lucruri doar pe timpul vieţii, iar unele rămân şi după moarte. Astfel, micul peşte *Echeneis* opreşte vasele, iar basilica şi catablepa ucid cu privirea cât timp trăiesc; dar după moarte nu se mai întâmplă acest lucru.

Se spune că, la colici, dacă se pune o raţă vie pe burtă, durerea dispare, iar sufletul ei moare, aşa spune şi *Archytas*. Dacă iei inima unui animal, cât mai este caldă, şi o 3găţi deasupra celui cu friguri, le alungă.

Dacă înghiţi inima unui nagâţ, rândunică, nevăstuică sau cârtiţă, cât mai este caldă, va ajuta la memorie, înţelegere şi prezicere - de aici provine regula generală conform căreia orice lucruri sunt extrase din animale, fie că sunt pietre, membre, excremente, păr, baligă, unghii, trebuie luate de Ia acele animale cât mai sunt în viaţă, şi dacă e posibil să mai rămână şi apoi în viaţă.

Se spune că, dacă iei limba unei broaşte, trebuie să pui broasca înapoi în apă; iar dacă iei dintele unui lup, nu trebuie să-I ucizi; şi aşa mai departe.

Democrit scrie că dacă cineva ia limba unei broaşte de apă, încă în viaţă, nu altă parte a corpului, broasca trebuie lăsată apoi în apă din nou şi inima se pune deasupra locului unde bate inima unei femei, iar aceasta va răspunde sincer la tot ce este întrebată.

Se mai spune că, dacă ochii unei broaşte sunt legaţi de persoana bolnavă înainte de răsăritul soarelui, iar broasca este lăsată oarbă în apă, malaria va dispărea; la fel, fiind legaţi de

trupul unei privighetori în pielea unui iepure, să staţi de veghe.

Raza peştelui spadă legată de ombilic se spune că va face naşterea mai uşoară, dacă este luat viu şi apoi aruncat la loc în mare.

Se spune că ochiul drept al unui şarpe aplicat pe ochi vindecă urdoarea ochilor, dacă şarpele este lăsat să plece viu apoi.

Şi este un peşte anume sau un şarpe mare numit *Myrus*, ai cărui ochi, dacă sunt scoşi şi legaţi de fruntea pacientului, se spune că vindecă inflamaţia ochilor, iar ochiul peştelui creşte la loc şi pacientul va orbi dacă peştele nu este lăsat liber.

Dinţii tuturor şerpilor, dacă sunt scoşi când sunt vii şi se atârnă deasupra pacientului, se spune că vindecă frigurile.

Dintele unei cârtiţe, scos când aceasta este în viaţă, lăsată apoi liberă, vindecă durerea de dinţi; iar câinii nu vor lătra la cei care au coada unei nevăstuici care a scăpat.

Democrit povesteşte cum limba unui cameleon, dacă este scoasă când acesta e în viaţă, duce la un mare succes în procese şi este profitabil pentru femeile care se află în travaliu, dacă e în exteriorul casei, căci trebuie atenţie să nu fie adus în casă, fiind foarte periculos.

Sunt unele proprietăţi care se conservă după moarte; despre acestea, *platonicienii* spun că sunt lucruri în care *Ideea* materiei este mai puţin cuprinsă, chiar şi după moarte, aceasta fiind nemuritoare în ele, şi nu încetează să producă nişte efecte minunate.

La ierburi, plantele care trag răzleţ şi se usucă, virtutea este rapidă şi operativă, fiind indusă de la început în ele prin *Idee.*

Vulturul învinge orice pasăre în timpul vieţii sale, iar penele sale distrug, după moarte, şi consumă puii altor păsări.

Din acelaşi punct de vedere, pielea unui leu distruge orice altă piele; iar pielea zibetei distruge pielea panterei, iar pielea lupului corodează pielea unui miel; unele dintre acestea nu reuşesc prin contact corporal, ci câteodată doar prin sunetul lor.

Astfel, o tobă făcută din pielea unui lup face toba confecţionată din pielea unui miel să nu scoată nici un sunet.

O tobă făcută din pielea peştelui numit Rotchet alungă toate insectele târâtoare, la orice distanţă este auzit sunetul, iar corzile unui instrument făcut din intestinele unui lup şi întinse pe o harpă nu vor cânta în armonie cu lăuta cu corzi din intestinele oilor.

Despre cum lucrurile inferioare sunt supuse corpurilor superioare şi cum corpurile, acţiunile şi dispoziţiile oamenilor sunt atribuite stelelor şi Semnelor zodiacale

Este evident faptul că toate lucrurile inferioare sunt supuse celor superioare, într-un anumit fel (după cum spune *Proclus)* sunt incluse unele în altele, adică în inferioare sunt superioarele, iar în superioare sunt inferioarele; astfel, în Ceruri există lucruri terestre, dar conform cauzei lor şi într-o manieră cerească; iar pe pământ se află lucruri cereşti, dar după o manieră terestră, ca efect.

Se spune că aici există lucruri care sunt solare şi unele lunare, asupra cărora *Soarele* şi *Luna* provoacă o impresie puternică a virtuţii lor. Acest fel de lucruri primesc mai multe operaţii şi proprietăţi, ca cele ale stelelor şi zodiilor sub care

se află; ştim că lucrurile solare respectă inima şi capul, datorită faptului că *Leul* se află în Casa Soarelui, iar *Berbecul* exaltarea Soarelui; lucrurile aflate sub *Marte* sunt bune pentru cap şi testicule, datorită zodiei *Berbecului* şi *Scorpionului*.

De aceea, cei pe care îi lasă simţurile şi au dureri de cap din cauza beţiei, dacă îşi pun testiculele în apă rece sau le spală cu oţet, vor găsi ajutor.

În legătură cu acestea, este necesar să ştim cum este distribuit corpul uman planetelor şt zodiilor.

Conform doctrinei arabilor, *Soarele* guvernează creierul, inima, coapsa, măduva, ochiul drept şi spiritul; de asemenea, limba, gura şi restul organelor simţurilor, interne cât şi externe; de asemenea, mâinile, picioarele, nervii şi puterea imaginaţiei;

Mercur guvernează splina, stomacul, vezica, pântecele şi urechea dreaptă, cât şi facultatea simţului comun;

Saturn guvernează peste ficat şi partea cărnoasă a stomacului;

Jupiter guvernează peste burtă şi buric, de aceea au scris anticii că efigiile unui ombilic au fost aşezate în templul lui *Jupiter Hammon* - lui îi sunt atribuite şi coastele, pieptul, sângele, braţele şi mâna dreaptă, urechea stângă şi puterile naturale;

Marte guvernează peste sânge, vene, rinichi, vezica biliară, fese, spate, mişcarea spermei şi puterea irascibilă;

Venus este pusă peste rinichi, testicule, organele femeieşti, pântece, spermă şi puterea concupiscibilă; dar şi carnea, grăsimea, burta, pieptul, buricul şi toate părţile care servesc actelor veneriene, cât şi osul sacral, oasele

spatelui; cât şi capul, gura, cu care ne sărutăm, ca simbol al iubirii;

Luna, deşi ar putea pretinde întregul corp şi fiecare membru conform varietăţii zodiilor, ea este atribuită în particular creierului, plămânilor, măduvei şirei spinării, stomacului, menstruaţiei şi altor excremente, ochiului stâng, cât şi puterii de creştere.

Hermes spune că există şapte găuri în capul unui animal, distribuite celor şapte planete, adică urechea dreaptă planetei *Saturn,* cea stângă lui *Jupiter,* nara dreaptă lui *Marte,* cea stângă lui *Venus,* ochiul drept *Soarelui,* cel stâng *Lunii,* iar gura lui *Mercur.*

Majoritatea zodiilor se ocupă şi de membre.

Astfel, *Berbecul* guvernează capul şi faţa; *Taurul* gâtul; *Gemenii* braţele şi umerii; *Racul* pieptul, plămânii, stomacul şi braţele; *Leul* inima, stomacul, ficatul şi spatele; *Fecioara* intestinele şi baza stomacului; *Balanţa* rinichii, coapsele şi fesele; *Scorpionul* organele genitale şi pântecul; *Săgetătorul* coapsa şi intestinele; *Capricornul* genunchii; *Vărsătorul* picioarele şi fluierul piciorului; *Peştii* laba piciorului.

După cum triplicităţile acestor zodii răspund una alteia şi sunt corespunzătoare corpurilor cereşti, corespund şi membrelor, lucru suficient de manifest prin experienţă, deoarece, prin răceală, picioarele, burta şi pieptul sunt afectate, membre care răspund aceleiaşi triplicităţi; de aceea, dacă un medicament este aplicat unuia dintre aceste membre, ajută şi pe celelalte, căci, prin încălzirea picioarelor, încetează durerea de burtă.

Amintiţi-vă deci acest lucru şi să ştiţi că lucrurile care se află sub una dintre planete au un aspect particular sau o înclinate către acele membre care sunt atribuite planetei şi în special Caselor şi exaltărilor corespunzătoare

.Căci restul demnităţilor, ca acele triplicităţi, semne şi figuri contează prea puţin în acest sens; de aceea, bujorul, cuişoarele, citricele, măghiranul dulce, cimbrul, şofranul, aloea, tămâia, chihlimbarul, moscul şi mirtul vindecă capul şi inima; datorită *Soarelui, Berbecului* şi *Leului;* astfel fac şi iarba lui *Marte,* ajută capul şi testiculele datorită *Berbecului* şi *Scorpionului*, şi aşa mai departe.

Toate lucrurile de sub *Saturn* duc la tristeţe şi melancolie; cele de sub *Jupiter* la veselie şi onoare; cele de sub *Marte* la îndrăzneală, stăpânire şi mânie; cele de sub

Soare la glorie, victorie şi curaj; cele de sub *Venus* la iubire, senzualitate şi concupiscenţă; cele de sub *Mercur* la elocvenţă; cele de sub *Lună* la o viaţă obişnuită.

Toate acţiunile şi dispoziţiile oamenilor sunt distribuite conform planetelor. Căci *Saturn* guvernează bătrânii, călugării, oamenii melancolici şi comorile ascunse, şi acele lucruri care sunt obţinute în urma unor călătorii lungi şi dificile; *Jupiter*. pe cei care sunt religioşi, prelaţii, regii şi ducii şi acele câştiguri care sunt obţinuite legiuit: *Marte* guvernează asurpa barbarilor, chirurgilor, medicilor, sergenţilor, călăilor, măcelarilor şi asupra tuturor celor care aprind focuri, brutari, soldaţi, toţi care sunt numiţi oameni marţiali.

La fel şi alte stele îşi semnifică funcţia, cum este descris în cărţile astrologilor.

Despre cum putem şti care lucruri naturale se află sub stele şi care lucruri se află sub Soare şi sunt numite solare

Este foarte greu să ştim sub care stea sau zodie se află fiecare lucru; totuşi se ştie prin imitarea razelor acestora, a mişcării sau figurii.

Unele dintre ele sunt cunoscute prin efectele operaţiilor, răspunzând unor stele.

Lucrurile solare sau care se află sub puterea *Soarelui* sunt, printre elemente: flacăra lucidă; în umori, sângele mai pur spiritual al vieţii; între gusturi, iute amestecat cu dulcele.

Printre metale, aurul, datorită splendorii sale, pe care o primeşte de Ia *Soare*, ceea ce îl face cordial.

Şi printre pietre, cele care seamănă cu razele Soarelui prin strălucirea lor aurie, aşa cum este heliodorul, care are putere împotriva îmbolnăvirii şi otrăvurilor; la fel, piatra care este

numită Ochiul Soarelui, având figura unui măr al ochiului, din al cărui mijloc străluceşte o rază, care alină creierul şi întăreşte vederea; astfel, dalacul, care străluceşte noaptea, are o virtute împotriva otrăvurilor de aer; crisolitul are o culoare verde deschis în care, când este ţinută Ia soare, străluceşte o stea aurie; aceasta alină acele părţi care servesc respiraţiei şi ajută pe cei astmatici, iar dacă este găurită şi umplută cu coama unui măgar şi legată de braţul stâng, provoacă imaginaţia leneşă, temerile melancolice şi alungă nebuniile; piatra numită iris, asemănătoare cristalului la culoare, având adeseori şase colţuri, când o anumită parte a ei este ţinută la soare, iar cealaltă la umbră, strânge razele Soarelui în sine şi, prin reflexie, formează un curcubeu pe peretele opus.

Heliotropul, verde ca jaspul sau smaraldul, înconjurat de rubelit, face pe un om fidel, reîntinerit şi faimos, şi îi pţelungeşte viaţa, iar virtutea sa este cea mai minunată sub razele Soarelui, căci se spune că Soarele ia culoarea sângelui, ca şi cum ar fi eclipsat, când este pusă la un loc cu sucul ierbii de acelaşi nume, într-un vas cu apă; mai este o virtute şi mai minunată, care are efect asupra vederii nu prea bune şi confuze, a ierbii heliotrop, cu acelaşi nume ca piatra, care urmează Soarele.

Aceste virtuţi sunt confirmate în scrierile lor de *Albertus Magnus* şi *William de Paris.*

Zirconul are şi ea o virtute de la Soare împotriva otrăvii şi vaporilor pestilenţi; cel care o poartă se află în siguranţă; conduce de asemenea la bogăţii şi înţelepciune, întăreşte inima; ţinută în gură, înveseleşte mintea.

Mai este piatra granat, un amestec roşu, despre care *Albertus Magnus* spune că *Esculap* o menţionează în una dintre epistolele sale către

Octavius Augustus, spunând că „este o anumită otravă atât de rece, care împiedică inima omului să ia foc, iar dacă este aruncată în foc, se transformă îm piatră, iar această piatră este numită granat, de la foc"; granatul are o virtute minunată împotriva otrăvii şi îl întinereşte pe cel care o poartă şi îl face de temut faţă de duşmanii săi.

Deasupra tuturor, există piatra solară, pe care a găsit- o *Apollonius,* numită Piatra Soarelui, care atrage alte pietre, aşa cum magnetitul atrage fierul; cea mai puternică împotriva otrăvurilor; este numită de unii *Pantherus,* datorită petelor sale ca ale panterei. Mai este numită şi *Pantochras,* deoarece conţine toate culorile; Aaron o numeşte *Evanthum.*

Mai sunt şi alte pietre solare, ca topazul, crisoprazul, rubinul şi bal agi us. La fel sunt şi auripigmentum şi lucrurile de culoare aurie şi foarte lucide.

Printre plante şi copaci, cele solare sunt care se întorc către soare, ca gălbinelele, şi care se închid în frunzele lor când soarele apune, dar când răsare se deschid încetul cu încetul.

Bujorul, ghimbirut, genţiana, frăsinelul, verbina, care se folosesc în profeţii şi expiaţii, pentru alungarea spiritelor rele.

Laurul este consacrat lui *Phoebus,* la fel şi cedrul, palmierul, frasinul, iedera şi viţa de vie, şi oricare plantă care elimină otrava şi fulgerele şi acele lucruri care fac faţă urgiilor iernii.

Solare mai sunt şi menta, şofranul, balsamul,

chihlimbarul, moscul, mierea galbena, aloea, cuişoarele, scorţişoara, obligeana, ierburile aromatice, piperul, tămâia, maghiranul dulce şi libanotis, pe care *Orfeu* o numeşte parfumul dulce al Soarelui

.Printre animale, cele solare sunt măreţe, curajoase, ambiţioase după victorie şi faimoase: ca leul, regele fiarelor, crocodilul, lupul pătat, berbecul, mistreţul, taurul, regele cirezii, care era dedicat la egipteni, la Heliopolis, Soarelui, pe care-l numeau *Verites;* iar un bou era consacrat lui *Apis* în Memphis, iar în Herminthus, un taur numit *Pathis.*

Lupul era consacrat şi lui *Apollo* şi *Letonei.*

Şi fiara numită *babuin* este solară, ea latră de douăsprezece ori pe zi, iar la echinocţiu se urinează de douăsprezece ori pe oră: la fel face şi noaptea, de aceea egiptenii l-au gravat pe fântânile lor.

Printre păsări sunt şi unele solare, ca pasărea Phoenix, fiind unică, şi vulturul, regele păsărilor, lebăda, şi cele care cântă la răsăritul Soarelui, ca şi cum l-ar chema să răsară, cum sunt cocoşul, cioara, şoimul, care printre divinităţile egiptene reprezintă simbolul spiritului şi al luminii, aşa cum este recunoscut de *Porfyr* printre păsările solare.

Toate lucrurile de acest fel au asemănări cu lucrurile Soarelui, aşa cum râmele strălucesc noaptea, iar gândacii, creaturi care trăiesc sub balega de vacă; conform interpretării lui *Appious,* ochii acestora se schimbă în fiţncţie de cursul Soarelui, de aceea sunt numite solare, ca şi lucrurile care provin din ele.

Iar printre peşti, foca este solară în primul rand, căci rezistă fulgerului, de asemenea peştele numit *Pulmo,* ambele strălucesc noaptea şi steaua de mare, pentru căldura sa pârjolitoare, melcul de mare şi scoica, care toate au un rege şi, fiind uscate, se întăresc, luând forma unei pietre de culoare aurie.

Despre care lucruri sunt lunare sau se află sub influenţa Lunii

Aceste lucruri sunt lunare, printre elemente, cum este pământul, apoi apa, cât şi marea, râurile şi toate lucrurile umezi, ca şi umezeala copacilor şi animalelor, în special cele albe, ca albul ouălor, grăsimea, transpiraţia, flegma şi fluidele corpurilor. Printre gusturi, sărat şi insipid; printre metale, argintul; printre pietre, cristalul şi marcasitul argintiu şi toate pietrele albe şi verzi.

S eleni tul, care are un corp strălucitor cu o rază gălbuie, imitând mişcarea Lunii, având în ea figura Lunii care creşte sau descreşte zilnic, aşa cum face Luna, perlele generate în scoici de picăturile de apă şi berilul.

Printre plante şi copaci, acestea sunt lunare, ca selenotropionul, care se întoarce către Lună, cum heliotropul se întoarce spre Soare, iar palmierul trimite o creangă la flecare răsărit al Lunii; rozmarinul, de asemenea, Agnus Castu şi măslinul sunt lunare; chinosta care creşte şi descreşte odată cu Luna, în substanţă şi numărul frunzelor, nu numai în sevă şi virtute, care într-adevăr sunt comune într-un fel tuturor plantelor, cu excepţia cepei, care se află sub influenţa lui Marte, care are proprietăţi contrare; printre lucrurile zburătoare, pasărea saturniană numită prepeliţă este un mare duşman al Lunii şi Soarelui.

Animalele sunt o companie plăcută pentru oameni şi excelează în mod natural în iubire sau ură, cum sunt majoritatea câinilor.

Cameleonul mai este lunar, totdeauna îşi asumă o culoare în funcţie de varietatea culorii obiectului; aşa cum Luna îşi schimbă natura conform varietăţii zodiei în care se găseşte.

Lunari mai sunt şi porcii, căprioarele, caprele şi toate animalele care observă şi imită mişcarea Lunii: cum este babuinul, pantera, care

se spune că are o pată pe umăr de forma Lunii, care creşte în rotunjime şi are coarnele întoarse înăuntru.

Pisicile sunt şi ele lunare, ochii lor devenind mai mari sau mai mici, conform cursului Lunii (şi acele lucruri care sunt asemănătoare în natură, ca sângele menstrual, din care lucruri minunate şi ciudate sunt făcute de către magicieni în multe lucrări); zibeta îşi schimbă şi ea sexul, fiind respingătoare diferiţilor vrăjitori, şi toate animalele care trăiesc în apă şi pe pământ: aşa cum e vidra, care se hrăneşte cu peşti.

De asemenea, fiarele monstruoase, care sunt generate în mod echivoc, fără însămânţare manifestă, cum sunt şoarecii, câteodată generaţi prin coit, câteodată prin putrefacţia pământului.

Printre păsări, gâştele, raţele, şi toate păsările de apă care se hrănesc cu peşte, cum este bâtlanul şi cele produse în mod echivoc, ca viespile din carcasele cailor, albinele din putrefacţia vacilor, musculiţele din vinul putrezit şi gândacii din carnea măgarilor; dar cel mai lunar dintre toate este gândacul cu două coarne, rădaşca, după asemănarea unui taur: *„care scormoneşte sub baliga vacii şi acolo rămâne vreme de douăzeci şi opt de zile, timp în caţe Luna măsoară întreg Zodiacul, iar în a douăzeci şi noua zi, când crede că va fi conjuncţia strălucirii lor, deschide baliga şi o aruncă în apă, de unde ies gândăceii".*

Printre peşti, lunar este Aelurus, ai cărui ochi se schimbă în funcţie de cursul Lunii, şi oricine observă mişcarea Lunii, ca broasca ţestoasă, echeneis, crabii, stridiile, moluştele şi broaştele.

Despre care lucruri sunt saturniene sau se află sub influenţa lui Saturn

Lucrurile saturniene, printre elemente, sunt pământul şi apa; printre umori, bila neagră, care este umedă, naturală şi accidentală.

Printre gusturi, acru, acidulat şi amorţit.

Printre metale, grafitul şi aurul, datorită greutăţii, şi pirita.

Printre pietre, onixul, ziazaa, camoniul, safirul, jaspul maro, calcedonia, magnetitul şi toate lucrurile întunecate, grele, pământeşti.

Printre plante şi copaci, narcisa galbenă, plesnitoarea, ruta, chimionul, copacul din care se extrage benzoidul, mătrăguna, opiul şi acele lucruri care stupefiază şi care nu sunt niciodată culese şi nu dau roade, care produc fructe de pădure de culoare închisă, aşa cum este smochinul, ananasul, chiparosul şi un anumit copac folosit la înmormântări, care niciodată nu răsare din nou cu boabe, dur, cu un gust amar, miros puternic, umbră întunecată, furnizând o esenţă usturătoare, rodind cel mai neprofitabil fruct, nu moare de bătrâneţe, mortal, dedicat lui *Pluto,* aşa cum este şi dediţelul, cu care erau umplute mormintele în antichitate, înainte de a fi morţii aduşi înăuntru, căci era legal să faci ghirlande la sărbători din toate ierburile şi florile, în afară de dediţel, deoarece acesta era trist şi nu provoca veselie.

Sunt saturniene toate animalele târâtoare, care trăiesc separate, în singurătate, noptatice, triste, contemplative, apatice, zgârcite, fricoase, melancolice, care suportă dureri mari, care se hrănesc cu excremente şi îşi mănâncă puii.

De acest fel sunt maimuţele, pisica, cârtiţa, catârul, cămila, ursul, porcul, măgarii, lupul, iepurele sălbatic, şacalul, basifica, broasca râioasă, toţi şerpii şi lucrurile care se târăsc, scorpionii, furnicile şi acele lucruri care provin

din putrefacţia pământului, a apei sau din ruinele caselor, ca şoarecii şi multe feluri de viermi.

Printre păsări, cele saturniene sunt cele cu gâturi lungi şi glasuri aspre, cum sunt cocorii, struţii şi păunii, dedicate lui *Saturn* şi *Junonei;* de asemenea, striga, bufniţa, liliacul, nagâţul, cioara, prepeliţa, care este cea mai invidioasă dintre păsări.

Printre peşti, ţiparul, care trăieşte separat de ceilalţi peşti; mreana, rechinul mic, care-şi devorează puii, broasca ţestoasă, stridiile, moluştele, la care pot fi adăugaţi bureţii de mare şi toate lucrurile care provin din acestea.

Despre care lucruri se află sub influenţa lui Jupiter şi sunt numite jupiteriene

Dintre lucrurile aflate sub *Jupiter,* printre elemente, este aerul; printre umori, sângele şi spiritul vieţii, de asemenea toate lucrurile care respectă creşterea, hrănirea şi vegetaţia vieţii.

Printre gusturi, dulcele şi plăcutul.

Printre metale, cositorul, argintul şi aurul, datorită temperamentului; printre pietre, zirconiul, berilul, safirul, smaraldul, jaspul verde şi culorile de aer; printre plante şi copaci, verdele marin, busuiocul de grădină, limba-boului, nucşoara, ţepuşa, menta, sălbatia, violetele, măselariţa, plopul şi acei copaci numiţi norocoşi, cum sunt stejarul, castanul porcesc, care este ca un stejar, dar mult mai mare, gorunul, fagul, alunul, smochinul alb, părul, mărul, viţa- de-vie, prunul, frasinul, măslinul şi uleiul.

Toate felurile de grâne, ca orzul, grâul, precum şi stafidele, zahărul şi toate lucrurile a căror dulceaţă este evidentă şi subtilă, având şi un gust astringent şi ascuţit, cum sunt nucile, alunele, ananasul, fisticul, rădăcinile de bujor, rubarbă, frăsiniţă, la care *Orfeu* adaugă storax.

Printre animale, cele care au un caracter impunător şi înţelepciune şi cele care sunt blajine, domesticite şi cu bună dispoziţie, cum este iepurele sălbatic şi elefantul, şi cele blânde, ca oile şi mieii.

Printre păsări, cele cu un temperament cumpătat, ca găinile, împreună cu gălbenuşul ouălor, potârnichea, fazanul, rândunica, pelicanul, cucul, barza, păsări oferite unui fel de devoţiune, embleme ale gratitudinii.

Vulturul este dedicai lui *Jupiter* şi reprezintă semnul împăraţilor şi emblema justiţiei şi a clemenţei.

Printre peşti, delfinul, anşoa, peştele-teacă, datorită devotamentului.

Despre care lucruri se afla sub influenţa lui Marte şi sunt numite marţiene

Dintre lucrurile marţiene, printre elemente, sunt focul şi lucrurile ascuţite; printre umori, fierea; gusturile amare, acidulate şi care ard limba şi provoacă lacrimi; printre metale, fierul şi arama, şi toate lucrurile de fier, roşii şi sulfuroase; printre pietre, diamantul, magnetitul, rubelitul, jaspul, chihlimbarul şi ametistul.

Printre plante şi copaci, usturoiul, hellebore, euphorbium, cartabana, armoniacul, ridichea, dafinul, omaga galbenă, şi toate care sunt otrăvitoare, din cauza căldurii prea mari, şi cele care au ghimpi sau care, la atingerea pielii, ard, înţeapă sau o fac să se umile, cum este urzica, piciorul-ciorii şi cele care mâncate provoacă lacrimi, ca cepele de Ascolonia, prazul, seminţele de muştar şi toţi copacii ţepoşi, care sunt dedicaţi lui *Marte.*

Şi toate animalele războinice, vorace, îndrăzneţe şi în mod clar capricioase, cum sunt : calul, asinul, capra, iedul, lupul, leopardul, măgarul sălbatic; şerpii de asemenea, şi şacalii

plini de nemulţumiri şi otravă; de asemenea, toate care sunt ofensive omului, ca ţânţarii, muştele, babuinii, din cauza mâniei lor.

Toate păsările care sunt vorace, devorează carne, rup oase, cum este şoimul, vulturul; şi cele numite păsări fatale, cum este bufniţa, cobele, eretele şi care sunt înfometate şi vorace şi scot zgomote când înghit, cum sunt ciorile, stăncuţa, coţofana, care înaintea tuturor sunt dedicate lui *Marte.*

Şi printre peşti, ştiuca, peştele-spadă, peştele cu coarne ca ale berbecului, sturionul, glacus, toţi aceştia fiind mari devoratori şi hrăpăreţi.

Despre care lucruri se află sub influenţa lui Venus şi sunt numite veneriene

Lucrurile care se află sub *Venus,* printre elemente, sunt aerul şi apa; printre umori, flegma, sângele, spiritul, sămânţa; printre gusturi, cele dulci, uleioase şi delicioase; printre metale, argintul şi arama, galbene şi aurii; printre pietre, berilul, crisolitul, smaraldul, safirul, jaspul verde, carneolul, piatra aetites, lapislázuli, coralul, şi toate de o culoare albă şi verde, deschisă, variată; printre plante şi copaci, verbina, violetele, părul fetei, valeriana, care în arabă este numită Pliu; cimbrul, răşina laudanumului, ambra cenuşie, moscul, santalul, coriandrul şi toate parfumurile dulci şi încântătoare şi fructele dulci, cum sunt perele dulci, smochinele, rodiile, despre care poeţii spun că în Cipru a fost semănată prima dată de *Venus.* De asemenea, Trandafirul lui *Lucifer* era dedicat ei, şi mirtul din *Hesperus.*

Toate animalele voluptoase, delicioase, care manifestă o iubire puternică, cum sunt câinii, iepurii de casă, oile puturoase şi caprele, atât femele, cât şi masculi, care se generează mai

repede decât orice animal, căci se spune că se împerechează după a şaptea zi de la naştere; taurul pentru dispreţul său şi viţelul pentru zburdălnicia sa.

Printre păsări, lebăda, rândunica, pelicanul, foarte iubitoare faţă de puii lor; cioara şi porumbelul, care este dedicat lui *Venus* şi turtureaua, care a fost poruncită a 11 oferită spre purificare.

Vrabia era dedicată lui *Venus*, tot poruncită prin Legi să fie folosită în purificare, după lepră, o boală marţiană, căreia nimic nu-i rezistă.

Egiptenii numeau vulturul *Venus,* deoarece este predestinat Venerei, căci femela, după ce a fost călcată de treisprezece ori pe zi, dacă masculul o cheamă, fuge ia el imediat.

Printre peşti, venericni sunt sardeaua cea desfrânată, lascivul peşte auriu, merlanul pentru iubirea faţă de peştişori, crabul care se luptă pentru perechea sa şi tithymallus pentru aroma şi mirosul său dulce.

Lucruri care se află sub influenţa lui Mercur şi sunt numite mercuriene

Lucrurile aflate sub *Mercur* sunt acestea: printre elemente, apa, deşi mişcă toate lucrurile iară distincţie; printre umori, acelea în special care sunt compuse, cât şi spiritul animal; printre gusturi, cele care sunt variate, stranii şi compuse; printre metale, mercurul, cositorul, marcazitul argintiu; printre pietre, smaraldul, agatul, marmura roşie, topazul şi cele de culori diferite şi figuri naturale variate, cele artificiale, cum este sticla, şi cele care au o culoare amestecată, de galben cu verde.

Printre plante şi copaci, alunul, caprifoiul, hidrargirul, pătrunjelul de câmp, maghiranul, pătrunjelul şi cele care au frunze mai scurte şi mai puţine, fiind compuse din naturi mixte şi culori diferite.Animalele care au simţurile ascuţite, sunt ingenioase, puternice, inconstante, iuţi, şi cele care se împrietenesc repede cu omul, cum sunt câinii, maimuţele, vulpile, nevăstuicile, căprioarele şi catârii; şi toate animalele hermafrodite care îşi pot schimba sexul, cum este iepurele sălbatic, zibeta şi altele asemănătoare.

Printre păsări, cele care sunt în mod natural isteţe, melodioase şi inconstante, cum sunt lăstunul, privighetoarea, corbul, mierla, ciocârlia, ţânţarul, pasărea calandra, papagalul, coţofana, barza, pasărea Porphyrio, gâza cu un corn.

Printre peşti, peştele numit trochius, pourcontrel, pentru înşelăciunea şi schimbarea sa, peştele spadă pentru hărnicia sa; moluscă, de asemenea, care scutură momeala de pe cârlig cu coada sa.

Despre faptul că întreaga lume sublunară şi acele lucruri care se află în ea sunt repartizate planetelor

Tot ceea ce se găseşte în lumea întreagă este făcut în conformitate cu guvernarea planetelor şi toate îşi primesc virtuţile în funcţie de acestea.

Astfel, în foc, flacăra însufleţi toare se află sub guvernarea *Soarelui,* căldura sa sub influenţa lui *Marte,* în pământ, variatele sale înfăţişări sub influenţa *Lunii* şi a lui *Mercur,* iar cerul înstelat, întreaga sa suprafaţă sub influenţa lui *Saturn.*

în elementele de mijloc, aerul se află sub *Júpiter,* iar apa sub *Lună,* dar amestecate se află sub *Mercur* şi *Venus.*

în aceeaşi manieră, cauzele naturale active privesc *Soarele,* materia *Luna,* rodirea cauzelor active pe *Júpiter,* rodirea materiei pe *Venus,* efectul imediat al oricăui lucru pe *Marte* şi *Mercur,* vehemenţa, dexteritatea şi virtutea cuprinsă în acestea, dar continuarea permanentă a tuturor lucrurilor sunt atribuite lui *Saturn.*

Printre vegetale, orice lucru care rodeşte se află sub *Jupiter,* iar orice lucru care face flori sub *Venus,* toate care au seminţe şi coajă sub *Mercur*, toate rădăcinile sub *Saturn* şi toate lemnoasele sub *Marte*, iar frunzele sub *Lună.*

Orice lucru care rodeşte, dar nu are flori, se află sub *Saturn* şi *Jupiter,* cele care au flori, seminţe şi nu fac fructe se află sub *Venus* şi *Mercur,* acestea care nu cresc din seminţe, sunt ale *Lunii* şi lui *Saturn;* toată frumuseţea este a lui *Venus,* toată puterea a lui *Marte* şi fiecare planetă guvernează şi dispune lucrurile care sunt similare ei.

între pietre, greutatea lor, adezivitatea şi vâscozitatea sunt ale lui *Saturn,* folosul şi temperamentul lor ale lui *Jupiter,* duritatea aparţine lui *Marte,* viaţa *Soarelui,* frumuseţea şi claritatea lui *Venus,* virtutea lor ocultă lui *Mercur,* iar întrebuinţarea lor obişnuită vine de la Lună.

Despre cum Provinciile şi Regatele sunt repartizate Planetelor

întregul glob al Pământului este împărţit în Regate şi Provincii, care sunt distribuite Planetelor şi Zodiilor: Macedonia, Tracia, Ilyria, Ariana, Gordiana (marea majoritate a acestor ţări se află în Asia Mică) se află sub influenţa lui *Saturn,* în Zodia *Capricornului;* dar în *Vărsător* se află Oxiana, Sogdiana, Arabia, Media şi Etiopia, ţări care în mare parte aparţin de Asia de mijloc.

Sub *Jupiter* cu *Săgetător* se află Toscana, Celtica, Spania şi Arabia; sub *Jupiter* cu *Peşti* se află Lycia, Lydia, Sicilia, Pamphylia, Paphlagonia, Nasamonia şi Libia.

Marte cu *Berbecul* guvernează Britania, Franţa, Germania, Bastarnia, părţile de jos ale Siriei, Idumea şi
ludeea; *Marte* cu *Scorpion,* guvernează Siria, Comagena, Cappadochia, Metagonium, Mauritania şi Getulia.

Soarele cu *Leul* guvernează Italia, Apulia, Sicilia, Fenicia, Caldeea şi orchenienii.

Venus cu *Taur* guvernează Insulele Cicladelor, mările Asiei Mici, Cipru, Parthia, Media, Persia, dar *Venus* împreună cu *Balanţa* stăpâneşte popoarele din Insula Bractia, Caspia, Seres, Theba, Oasis şi Troglodis.

Mercur cu *Gemenii* guvernează Hircania, Annenia, Mantiana, Cirenaica, Mannarica şi Egiptul inferior, dar *Mercur* cu *Fecioara* Grecia, Achaia, Creta, Babilon, Mesopotamia, Asiria şi Ela, de unde se spune în Evanghelie că cei din aceste locuri sunt numiţi elamiţi.

Luna cu *Racul* guvernează Bitivia, Frigia, Colhida, Numidia, Africa, Cartagina şi toată Carchedonia.

Acestea le-am adunat de la *Ptolemeu,* iar conform scrierilor altor astrologi, multe mai pot fi adăugate.

Cel care ştie să compare aceste diviziuni ale Provinciilor conform diviziunilor stelelor, cu administrarea *Inteligenţelor* conducătoare şi binecuvântările triburilor lui Israel şi ale apostolilor şi vânzările tipice ale sacrei Evanghelii, va fi capabil să obţină oracole măreţe şi profetice cu privire la fiecare regiune, asupra lucrurilor care vor veni.

Despre care lucruri

se află sub influenţa Semnelor zodiacale, a Stelelor fixe şi a imaginilor acestora

Aceeaşi consideraţie va fi făcută şi în ceea ce priveşte toate lucrurile care privesc figurile stelelor fixe: astfel, berbecul terestru se va afla sub guvernarea *Berbecului* ceresc, iar taurul şi boul terestru sub *Taurul* ceresc, *Racul* va conduce peste crabi, iar *Leul* peste lei; *Fecioara* peste fecioare, iar *Scorpionul* peste scorpioni; *Capricornul* peste capre, *Săgetătorul* peste cai, iar *Peştii* peste peşti, *Ursa cerească* peste urşi, *Hydra* peste şerpi, iar *Câinele-stea* peste câini şi aşa mai departe.

Apuleius distribuie anumite şi stranii ierburi zodiilor şi planetelor, adică *Berbecului* salvia, *Taurului* verbina care creşte dreaptă, *Gemenilor* verbina care creşte îndoită, *Racului* tătăneasa, *Leului* turta scroafei, *Fecioarei* calamintul. *Balanţei* plesnitoarea, *Scorpionului* iarba scorpionului, *Săgetătorului* scânteiuţa, *Capricornului* ştevia, *Vărsătorului* iarba şacalului, *Peştilor* iarba căprioarei, iar planetelor următoarele: lui *Saturn* drobiţa, lui *Júpiter* agrimonia, lui *Marte* brădişorul, *Soarelui* gălbenelele, lui *Venus* iarba crestată, lui *Mercur* luinânărica, *Lunii* bujorul.

Hermes Trismegistus, pe care îl citează *Albertus,* distribuie planetelor următoarele: lui *Saturn* narcisa galbenă, lui lui *Júpiter* măselariţa, lui *Marte* iarba striată, *Soarelui* troscotul, lui *Venus* verbina, lui *Mercur* sclipeţii, *Lunii* laba-gâştii.

Mai cunoaştem prin experienţă că sparanghelul se află sub *Berbec,* iar busuiocul de grădină sub *Scorpion;* căci din aşchiile coarnelor berbecului plantate creşte sparanghelul, iar busuiocul de grădină frecat între două pietre produce scorpioni.

Conform doctrinei lui *Hermes*, şi *Thebit* recunoaşte câteva dintre cele mai importante stele, dintre care prima este numită Capul lui Algol, iar printre pietre, guvernează asupra diamantului, printre plante, asupra heleborului şi plesnitoarei.

Pe al doilea loc sunt *Pleiadele* sau cele şapte stele, care, printre pietre, guvernează asupra cristalului şi diodocus; printre plante, diacedona, tămâia şi fenelul, iar printre metale, mercurul.

în al treilea rând, vine steaua *Aldeboran,* care are sub ea, printre pietre, dalacul şi rubinul, printre plante, ciulinul de lapte şi matry-silva.

A patra este *Steaua-caprei,* care guvernează, printre pietre, asupra safirului, printre plante asupra voronicului, mentei şi mătrăgunii.

A cincea este *Steaua-căinelui* cea mare, care, printre pietre, guvernează asupra berilului, printre plante, asupra cetinei de jnepeni şi ierbii şacalului, iar printre animale, limba-şarpelui.

A şasea este numită *Steaua-câinelui cea mică,* iar, printre pietre, guvernează asupra agatului; printre plante, florile de gălbenele şi busuiocul cerbilor.

A şaptea este numită *Inima-leului,* care, printre pietre, guvernează asupra granatului; printre plante, salendina şi mastica.

A opta este *coada Ursei mici,* care, printre pietre, guvernează asupra magnetitului, printre ierburi, asupra cicorii, ale cărei frunze şi flori se îndreaptă către nord, şi florile brebenocului; iar printre animale, colţii lupului.

A noua este numită *Aripa Ciorii,* sub care, printre pietre, se află cele de culoare neagră, cum este onixul; printre plante, scaietele,

quadraginus, măselariţa şi tătăneasa; iar printre animale, limba broaştei.

A zecea este numită Spica, care are sub ea, printre pietre, smaraldul; printre plante, salvia, trifoiul, brebenocul şi mătrăguna.

A unsprezecea este numită *Alchamech,* care, printre pietre, guvernează asupra jaspului; printre plante, asupra pătlaginei.

A douăsprezecea este numită *Elpheia,* sub aceasta fiind, printre pietre, topazul; printre plante, rozmarinul, trifoiul şi iedera.

A treisprezecea este numită *Inima Scorpionului,* sub ea aflându-se, printre pietre, sardonixul şi ametîstul; printre plante, mărul lupului lung şi şofranul.

A patrusprezecea este *Vulturul Căzător,* sub care se află, printre pietre, crisolitul; printre plante, măghiranul, iarba-mâţei şi rădăcina mătrăgunei.

Mai trebuie să ştim că fiecare piatră, plantă sau animal sau orice alt lucru nu sunt guvernate de o singură stea, ci multe dintre ele primesc influenţă, nu separat, ci în conjuncţie, de la mai multe stele.

Astfel, printre pietre, calcedonia se află sub *Saturn* şi *Mercur,* împreună cu Coada *Scorpionului* şi *Capricornul.* Safirul se află sub *Jupiter. Saturn* şi Steaua Alcaiot; Tutia se află sub *Jupiter,* Soarele şi Luna, smaraldul sub *Jupiter, Venus, Mercur* şi steaua Spica; ametistul, după cum spune *Hermes,* se află sub *Marte, Jupiter* şi *Inima Scorpionului-,* jaspul, care este de mai multe feluri, se află sub *Marte, Jupiter* şi steaua Alchamech, crisolitul sub *Soare, Venus* şi *Mercur,* cât şi sub steaua numită *Vulturul căzător;* topazul sub *Soare* şi steaua *Elpheia;* diamantul sub *Marte* şi *Capul lui Algol.*

Printre vegetale, iarba dragonului se află sub *Saturn* şi Dragonul ceresc, mastica şi menta sub *Jupiter* şi Soare; dar mastica se mai află şi sub Inima *Leului,* iar menta sub Steaua caprei; heleborul este dedicat lui *Marte* şi *Capul lui Algol,* muşchiul şi iarba de nisip sub *Soare* şi *Venus;* coriandrul sub *Venus* şi *Saturn.*

Printre animale, foca se află sub *Soare* şi *Jupiter;* vulpea şi maimuţa sub *Saturn* şi *Mercur,* iar câinii domestici sub *Mercur* şi *Lună.*

Şi astfel am arătat mai multe lucruri în cele inferioare prin cele superioare lor.

Despre pecetea
şi caracterul lucrurilor naturale

Toate stelele au naturile, proprietăţile şi condiţiile lor specifice, peceţile şi caracterele find produse prin razele lor chiar şi în aceste lucruri inferioare, adică în elemente, pietre, plante, animale şi membrele acestora, fiecare lucru primind într-o dispoziţie armonioasă, de la steaua care străluceşte deasupra sa, o pecete sau un caracter particular imprimat asupra sa, care este semnificantul acelei stele sau armonii, conţinând în ea o virtute particulară, diferită de alte virtuţi ale aceleiaşi materii, atât generic, specific, cât şi numeric.

Fiecare lucru, prin urmare, are caracterul său imprimat de steaua sa printr-un efect particular, în special de către steaua care îl guvernează în principal. Iar aceste caractere conţin şi reţin în ele naturile, virtuţile şi rădăcinile specifice stelelor şi produc operaţii asemănătoare asupra altor lucuri, în care sunt reflectate şi se amestecă şi ajută influenţele stelelor respective, fie că acestea sunt planete sau stele fixe, figuri şi semne cereşti, atât de des cât pot fi făcute într-o manieră specifică şi la timpul potrivit.

înţelepţii antici consideră aceste lucruri, în descoperirea proprietăţilor oculte ale lucrurilor, prin scrierea imaginilor stelelor, figurilor acestora, peceţile, semnele, caracterele, aşa cum natura însăşi a fost descrisă prin razele stelelor, în aceste corpuri inferioare, unele în pietre, unele în plante, articulaţii şi noduri ale crengilor, iar altele în diversele membre ale animalelor. Căci dafinul şi gălbenelele sunt plante solare, iar în rădăcinile lor şi cioturi, când sunt tăiate, se arată caracterele Soarelui, la fel ca şi în oasele şi omoplaţii animalelor: de unde provine un anumit fel de divinaţie umerală, adică prin omoplaţi, şi în pietre şi lucrurile pietrificate se găsesc adeseori caracterele şi imaginile lucrurilor cereşti.Dar într-o diversitate atât de mare a lucrurilor nu există o cunoaştere tradiţională, doar în unele lucruri, pe care înţelegerea umană le poate cuprinde; de aceea, lăsând la o parte acele lucruri care pot fi găsite în plante şi pietre şi alte lucruri, cum sunt membrele diverselor animale, ne vom limita doar la natura umană, care este cea mai completă imagine a întregului Univers, conţinând în sine întreaga armonie cerească, şi care, fără nici o îndoială, ne dezvăluie nouă din abundenţă peceţile şi caracterele tuturor stelelor şi influenţelor cereşti, cele luai eficiente fiind acelea care diferă cel mai puţin de natura cerească.

Şi aşa cum numărul stelelor este cunoscut doar lui Dumnezeu, la fel şi efectele lor şi peceţile asupra acestor lucruri inferioare sunt; de aceea intelectul uman nu este capabil să obţină cunoaşterea acestora. De aceea, foarte puţine din acele lucruri ne sunt cunoscute, pe care filosofii şi chiromanţii antici le-au obţinut, în parte prin raţiune, în parte prin experienţă, şi mai sunt încă multe lucruri ascunse în comorile naturii.

Vom nota aici câteva peceţi şi caractere ale planetelor, aşa cum chiromanţii antici le-au cunoscut din palmele oamenilor.

Pe acestea, *Iulian* le numeşte sacre şi litere divine, văzând prin ele, conform Sfintei Biblii, viaţa oamenilor scrisă în palmele lor. Şi în toate naţiunile şi limbile sunt aceleaşi şi permanente; la care au fost adăugate şi descoperite apoi şi mai multe, de către antici şi chiromanţi. Cei care le cunosc probabil au recurs la lucrările acestora.

Este suficient aici să arătăm care este originea caracterelor şi naturilor şi în care lucruri pot fi ele cercetate apoi.

Figurile Literelor Divine:

Literele
sau caracterele lui Saturn
X ţP •¿V^X.S'W

Literele
sau caracterele lui Júpiter 9
9Literele

sau caracterele lui Marte ^Swi/tf-o -¡7

Literele
sau caracterele Soarelui

^iiFsn* iw^

Literele
sau caracterele lui Venus
<trr^r «y & a*

Literele
sau caracterele lui Mercur

Literele
sau caracterele Lunii

ȝC ^«mv

1Despre cum putem atrage influenţele şi virtuţile corpurilor cereşti cu ajutorul lucrurilor naturale şi a virtuţilor acestora

Dacă doreşti să primeşti virtute din oricare parte a lumii sau de la o stea, trebuie (fiind folosite acele lucruri care aparţin stelei respective) să te afli sub influenţa sa specifică, aşa cum lemnul este potrivit pentru a primi flacăra, datorită sulfurii, smoalei sau uleiului.

Cu toate acestea, când aplici oricărei specii de lucru sau individ, în mod adecvat, anumite lucruri care sunt supuse aceleiaşi influenţe, conform aceleiaşi *Idei* şi stele, adecvat în mod corespunzător şi oportun, este dedus de aici un singur dar de către o *Idee,* prin intermediu] sufletului lumii.

Spun adecvat în mod oportun, adică sub o armonie similară annoniei prin care s-a imprimat o anumită virtute materiei. Căci, deşi lucrurile posedă unele virtuţi, ca cele despre care vorbim, totuşi acele virtuţi sunt ascunse, încât arareori produc vreun efect: dar aşa cum într-un bob de muştar, strivit, se amestecă iuţeala sa: şi aşa cum căldura focului face să apară literele care nu se puteau citi mai înainte, fiind scrise cu sucul unei cepe sau lapte: şi literele scrise pe o piatră cu grăsimea unei capre, tot nepercepute, când piatra este introdusă în oţet, apar şi se dezvăluie singure.

Aşa cum un băţ provoacă nebunia unui câine, care mai înainte dormea, aşa şi armonia cerească dezvăluie virtuţile care sunt în apă, le stârneşte, le întăreşte şi le face manifeste şi, aş putea spune, le face să acţioneze, înainte fiind doar potenţiale, atunci când lucrurile sunt expuse adecvat într-un anotimp ceresc.

Ca de exemplu, dacă doreşti să atragi o virtute a Soarelui şi să cauţi acele lucruri care sunt solare, printre vegetale, plante, metale, pietre şi animale, sunt folosite acele lucruri, după

importanţa lor, care în ordinea solară au rangul cel mai înalt.

Căci acestea sunt cele mai disponibile: astfel vei atrage un dar singular de la Soare, prin razele sale, fiind primit în funcţie de anotimp, prin intermediul Spiritului lumii.

Despre amestecul reciproc al lucrurilor naturale şi beneficiile acestora

Este evident faptul că, în naturile inferioare, toate puterile corpurilor superioare nu se găsesc cuprinse într-un singur lucru, ci sunt dispersate în multe lucruri în jurul nostru, aşa cum sunt multe lucruri solare, nici unul dintre acestea necuprinzând toate virtuţile Soarelui, ci unele au proprietăţi de la Soare, altele din altă parte.

De aceea este câteodată necesar să existe o combinaţie de operaţii, dacă o sută sau o mie de virtuţi ale Soarelui ar fi dispersate în tot atâtea plante, animale şi altele la fel, să le putem aduna pe toate la un loc şi să le aduccm într-o singură formă, în care se vor vedea toate aceste virtuţi, unite.

Există o virtute dublă în amestec, una, care a fost plantată mai întâi în părţile sale, şi este cerească, cealaltă este obţinută printr-un amestec anumit, artificial, de lucruri cu ele însele, conform anumitor proporţii, corespunzător cerului sub o anumită Constelaţie; iar această virtute provine printr-o anumită asemănare şi capacitate a lucrurilor de a fi printre ele, către superioarele lor, la fel de mult cum următoarele corespund prin grade cu cele anterioare, pacientul fiind aplicat în mod adecvat la agentul său.

Dintr-o anumită compoziţie a ierburilor, vaporilor şi altele la fel, conform filosofiei naturale şi astronomiei, rezultă o formă comună

specifică, înzestrată cu multe daruri ale stelelor: aşa cum mierea albinelor, care este adunată din polenul nenumăratelor fiori şi adusă într-o formă unică, conţine virtutea tuturor, printr-un fel de artă divină şi admirabilă a albinelor.

Nu trebuie să ne mirăm de aceea când *Eudoxus Giudius* povesteşte despre un tip artificial de miere, pe care o anumită naţiune de uriaşi din Libia ştia să o facă din fiori, o miere foarte bună şi nu cu mult inferioară celei a albinelor.

Căci fiecare amestec, care constă din mai multe lucruri, este perfect, când este ferm compact în toate părţile sale, încât devine unul, şi cu greu poale fi împrăştiat; aşa cum câteodată vedem pietrele şi diferitele corpuri amestecate printr-o putere naturală specifică, încât par a fi un întreg: aşa cum vedem doi copaci altoiţi care devin unul singur, stridiile cu pietre, printr-o anumită virtute ocultă a Naturii, şi au existat şi unele animale care au fost transformate în piatră şi unite astfel cu substanţa pietrei, încât păreau un singur corp omogen.

Aşa şi abanosul este o parte lemn, o parte piatră.

Oricine va face un amestec din numeroasele materii aflate sub influenţele cereşti, varietatea acţiunilor cereşti pe de o parte şi a puterilor naturale pe de alta, unite la un loc, va produce într-adevăr lucruri minunate, prin alifii, gaze şi altele asemenea, despre care citim în cărţile lui *Chiramis, Archytas, Democrit* şi *Hermes,* numit Alchorat, şi alte multor altora.

Despre unirea lucrurilor amestecate şi introducerea unei forme mai nobile şi a simţurilor vieţii

Mai trebuie să ştim cât de nobilă este forma oricărui lucru, cu cât este de predestinată şi aptă de a primi şi puternică pentru a acţiona.

Atunci virtuţile lucrurilor într-adevăr devin minunate, când sunt aplicate materiilor compuse şi preparate în anotimpurile potrivite, pentru a se trezi la viaţă, procurând viaţa de la stele, ca suflet sensibil şi formă nobilă.

Căci există o mare putere în materiile preparate pe care le vedem că primesc viaţă, atunci când un amestec perfect de calităţi pare să depăşească contrarietatea anterioară.

Căci, cu cât primesc o viaţă mai perfectă lucrurile, cu atât dispoziţia lor este mai departe de contrarietate.

Cerul, ca o cauză prevalentă, de la începutul fiecărui lucru generat prin amestec şi digestie perfectă a materiei, împreună cu viaţa, depozitează influenţele cereşti şi darurile minunate, conform capacităţii care se află în acea viaţă şi suflet sensibil, de a primi virtuţi mai nobile şi mai sublime.

Căci virtutea cerească stă altfel ascunsă, aşa cum este sulfura ţinută la o parte de flacără, doar în corpurile vii arde, ca sulfură aprinsă, şi prin vaporii săi umple toate locurile din preajmă; astfel, lucrări minunate sunt fabricate, după cum citim în cartea lui *Nemith,* intitulată *Cartea Legilor lui Pluto,* deoarece astfel de generaţii monstruoase nu sunt produse conform legilor Naturii.

Căci ştim că viermii sunt generaţi din ţânţari, viespile de cal şi viţel, albinele de bou şi crab, iar când se taie labele şi se îngroapă în pământ, un scorpion dintr-o raţă uscata şi făcută praf, care se pune în apă, se generează broaşte; dar dacă se coace într-o plăcintă şi se taie bucăţi şi se pune într-un loc umed în pământ, se

generează broaşte râioase; din busuiocul de grădină zdrobit între două pietre se generează scorpioni, iar din părul unei femei aflate la menstruaţie, pus sub bălegar, cresc şerpi; iar părul din coada unui cal pus în apă primeşte viaţă şi se transformă într-un vierme pernicios.

Există un meşteşug prin care, dintr-o găină care stă pe ouă, poate fi creată o formă umană *(homuncul),* lucru pe care l-am văzut şi ştiu cum se face, despre care magicienii spun că are virtuţi minunate şi pe care îl numesc *„adevărata mătrăgună".*

Trebuie prin urmare să ştiţi care şi ce fel de materii sunt prin natură sau prin artă, începute sau împlinite, sau compuse din mai multe lucruri, şi ce influenţe cereşti sunt capabile să primească.

Căci o congruenţă de lucruri naturale este suficientă pentru a primi influenţa de la corpurile cereşti; deoarece, când nimic nu tulbură corpurile cereşti să-şi trimită luminile asupra celor inferioare, nici o materie nu-şi pierde virtutea.

Altfel, o materie, oricât de perfectă sau pură ar fi, nu este adecvată sa primească influenţa cerească. Căci legătura şi continuitatea materiei cu Sufletul lumii curge zilnic în lucrurile naturale şi toate lucrurile pe care natura le-a pregătit, încât este imposibil ca o materie pregătită să nu primească viaţă sau o formă mai nobilă.

Despre cum putem atrage anumite daruri cereşti şi vitale prin pregătiri naturale şi artificiale specifice

Platonicienii, la un loc cu *Hermes, Jarchus Brachmanus* şi învăţaţii Quabbalei evreieşti, spun că toate lucrurile sublunare sunt supuse generării şi corupţiei şi că există, de asemenea, aceleaşi

lucruri în lumea cerească, dar după o manieră cerească, cât şi în lumea intelectuală, dar într-o manieră mai perfectă.

Conform acestui curs, orice lucru inferior ar trebui, în felul său, să răspundă celui superior şi, prin acest Suprem în Sine, să primească din ceruri acea putere cerească pe care o numesc Chintesenţă, Spiritul lumii sau Natura de mijloc, iar din lumea intelectuală o virtute spirituală şi însufleţitoare care transcende toate calităţile, şi, în final, din lumea exemplară sau originală, prin medierea celorlalte, conform gradului lor de a primi puterea originală a întregii perfecţiuni.

De aceea, orice lucru poate fi redus în mod apt de la aceste corpuri inferioare la stele, de la stele la *Inteligenţe,* iar de la acestea la *Prima Cauză* însăşi; din seriile şi ordinea respectivă provine întreaga magie şi toată filosofía ocultă: căci în fiecare zi un lucru natural este atras prin artă şi un lucru divin prin natură, iar egiptenii, văzând acestea, au numit Natura Vrăjitoare, adică puterea magică însăşi, prin care lucrurile asemănătoare şi adecvate se atrag reciproc.

Astfel de atracţii prin corespondenţă reciprocă a lucrurilor, superioare cu inferioare, grecii le numeau *simpatii.*

Astfel, pământul este de acord cu apa rece, apa cu aerul umed, aerul cu focul, focul cu cerul apos; nici focul nu se amestecă cu apa, doar prin aer, nici aerul cu pământul, doar prin apă.

Nici sufletul nu se uneşte cu trupul, doar prin spirit, nici înţelegerea cu spiritul, doar prin suflet. Când natura a încadrat corpul unui copil, prin această pregătire a etalat Spiritul Universului.

Acest Spirit este instrumentul de obţinere de la Dumnezeu a înţelegerii şi minţii sufletului şi trupului, aşa cum în lemn, uscăciunea este

adecvată pentru a primi uleiul, iar acesta, îmbibat, reprezintă hrană pentru foc, focul fiind *vehiculul luminii*.

Prin aceste exemple vedem cum, prin anumite pregătiri naturale şi artificiale suntem capabili să primim anumite daruri cereşti de deasupra.

Căci pietrele şi metalele au o corespondenţă cu ierburile, ierburile cu animalele, animalele cu cerurile şi cerurile cu inteligenţele, iar acestea cu proprietăţile şi atributele divine şi cu însuşi Dumnezeu, după a cărui Imagine şi asemănare au fost create toate lucrurile.

Prima Imagine a lui Dumnezeu este Lumea, a Lumii omul, a omului fiarele, a fiarelor zeofitul Jumătate animal, jumătate plantă, a zeofitului plantele, a plantelor metalele, a metalelor pietrele.

în lucrurile spirituale, plantele se înţeleg cu animalele în vegetaţie, animalele cu omul în simţuri, omul cu îngerii în înţelegere, un înger cu Dumnezeu în nemurire.

Divinitatea este anexată minţii, mintea intelectului, intelectul intenţiei, intenţia imaginaţiei, imaginaţia simţurilor, simţurile lucrurilor.

Aceasta este legătura şi continuitatea Naturii, orice virtute superioară curge prin orice corp inferior printr-o serie lungă şi continuă, împrăştiindu-şi razele chiar şi până la ultimele lucruri; iar cele inferioare prin superioarele lor, ajung în final la Suprem. Căci inferioarele sunt urmate în mod succesiv de superioarele lor, căci porneşte o influenţă de la Inteligenţa Supremă, Prima Cauza, ca o coardă întinsă, către lucrurile inferioare, unde este atins capătul inferior al corzii, întreaga coardă vibrând şi capătul celălalt

răspunzând printr-un sunet, iar la mişcarea celui superior, se mişcă şi cel inferior, răspunzând, aşa cum fac corzile într-o lăută foarte bine acordată.

Despre cum putem atrage nu numai darurile cereşti şi vitale, ci şi anumite daruri intelectuale şi divine

Magicienii ne învaţă că darurile cereşti pot fi conformabile prin intermediul corpurilor inferioare celor superioare, atrase prin influenţele oportune ale cerului; de asemenea, prin aceste daruri cereşti, îngerii cereşti, fiind servitorii stelelor, pot fi aduşi şi transmişi nouă.

lamblichus, Proclus şi *Synesius*, împreună cu toată şcoala platonicienilor, confirmă că nu doar darurile cereşti şi vitale, dar şi anumite daruri intelectuale, angelice şi divine pot fi primite de sus prin anumite materii, care au o putere naturală a Divinităţii, adică o corespondenţă naturală cu corpurile superioare, fiind receptate adecvat şi oportun, conform legilor filosofiei naturale şi astronomiei; iar *Hermes Mercurius Trismegistus* scrie că o imagine făcută corect din anumite lucruri specifice, adecvată unui înger, va fi însufleţită de acel înger. La fel face menţiune şi Sf. Augustin în a opta carte intitulată *De Civitate Dei,*

Aceasta este armonia Lumii, ca lucrurile supracereşti să fie atrase de cele cereşti, iar cele supranaturale de naturale, deoarece este o singură virtute operativă care se împrăştie în toate lucrurile, virtute prin care, aşa cum lucrurile manifeste sunt produse din cauzele oculte; la fel un magician se foloseşte de lucrurile manifeste, pentru a atrage lucrurile oculte, adică prin razele stelelor, prin vapori, lumini, sunete şi lucruri naturale, agreabile celor cereşti, în care, în afară de calităţile corporale, există un fel de

raţiune, simţ, armonie, incorporale, şi măsuri divine şi ordine.

Citim despre antici că erau adeseori obişnuiţi să primească lucruri divine şi minunate prin anumite lucruri naturale: piatra care creşte în mărul ochiului zibetei, ţinută sub limba omului îl poate face divin sau profetic, la fel este selenitul, Piatra Lunii, iar imaginile zeilor pot fl chemate, se spune, prin piatra Anchitis, iar fantomele morţilor pot fi ţinute treze de piatra Synochitis.

La fel face şi iarba *Aglauphotis,* numită *marmorites,* care creşte pe marmura din Arabia, după cum spune *Pliniu,* şi de care se folosesc magicienii.

Mai este o iarbă numită *Rheangelida,* pe care magicienii o beau şi pot profeţi apoi.

Mai sunt nişte ierburi prin care pot fi treziţi morţii la viaţă; de aceea *Xanthus,* istoricul, a spus că, prin o anumită iarbă *Balus,* a fost înviat un dragon ucis şi un anumit om din *Tillum,* ucis de un dragon, iar *Juba* povesteşte că, în Arabia, un anumit om a fost redat vieţii printr-o anumită plantă.

Fie că astfel de lucruri au fost sau nu înfăptuite prin intermediul virtuţii ierburilor sau oricărui alt lucru natural, vom discuta în capitolul următor.

Acum este sigur şi evident faptul că astfel de lucruri pot fi efectuate pe alte animale.

Astfel, muştele, dacă sunt înecate şi puse în cenuşă caldă, învie.

Albinele înecate îşi recuperează viaţa în sucul ierbii- mâţei; iar ţiparii, morţi din lipsa apei, dacă corpurile lor întregi sunt puse sub mâl, în oţet, cu sângele unui vultur, vor învia în câteva zile.

Se spune că peştele Echeneis, dacă este tăiat în bucăţele şi aruncat în mare, părţile sale se vor uni în scurt timp şi îi vor da viaţă.

Mai ştim că pelicanul îşi readuce puii la viaţă cu propriul sânge, dacă sunt ucişi.

Despre cum putem stârni zeii lumii şi spiritele lor aservite prin anumite probleme ale Lumii

Nici un om nu ignoră faptul că spiritele rele, prin artele profane şi rele, pot fi trezite, aşa cum *Psellus* spune despre vrăjitori că sunt obişnuiţi să facă, în urma cărora urmează cea mai detestabilă şi abominabilă mizerie, cum erau în timpurile vechi sacrificiile lui *Priapus* şi adorarea idolului numit *Panor*, căruia se sacrificau cu membrele genitale private dezvelite.

Nimic nu este neasemănător cu acestea (dacă este adevărat şi nu o fabulă), ceea ce citim în legătură cu erezia detestabilă a vechilor oameni ai bisericii, şi similare sunt aceste lucruri manifeste în vrăjitoare şi femeile rele, în a căror răutate cade dragostea nebună a femeilor. Prin acestea şi ca acestea sunt trezite spiritele rele.

Aşa cum un spirit rău i-a vorbit odată lui *loan* despre *Cynops,* o vrăjitoare; toată puterea lui Satan se află acolo şi el a intrat într-o confederaţie cu toate principalităţile şi asemenea lui, cu el, şi *Cynops* ne ascultă şi noi îl ascultăm pe el.

De partea cealaltă, nici un om nu este ignorant în ceea ce priveşte faptul că îngerii sau spiritele supracereşti pot fi câştigaţi prin lucrări bune, o minte pură, rugăciuni secrete, umilinţă devotată şi altele la fel.

Prin urmare, fie ca nici un om să nu se îndoiască de faptul că, prin acest mod, prin anumite materii ale lumii, zeii lumii pot fi treziţi de noi sau cel puţin spiritele administratoare sau

servitorii acestor zei, aşa cum spune *Mercurius Trismegistus,* spiritele de Aer, nu supracereşti, ci mai puţin înalte.

Citim despre preoţii antici, care făceau statui şi imagini, prezicând lucrurile ce vor veni şi insuflau în ele spiritele stelelor, care nu erau ţinute acolo prin constrângere în anumite materii, ci se bucurau prin ele, recunoscând astfel ce materii ar fi potrivite lor, care le ascultă întotdeauna, vorbesc şi fac minunate lucruri prin ele; astfel spiritele rele nu sunt obişnuite să facă, când posedă trupurile oamenilor.

Despre legături, felurile lor şi cum se fac ele de obicei

Am vorbit până acum despre calităţile şi eficacitatea minunată a lucrurilor naturale. Nu ne mai rămâne decât să înţelegem un singur lucru uimitor: legarea oamenilor în dragoste, ură, boală sau sănătate, şi alte astfel de lucruri asemănătoare, precum legarea hoţilor şi jefuitorilor astfel încât să nu mai fure niciodată, legarea comercianţilor, încât să nu mai cumpere sau să nu mai vândă nicăieri, legarea unei armate încât să nu treacă hotarele, legarea navelor, încât nici un vânt, oricât de puternic, să nu le ducă mai departe de port, legarea unei mori, încât prin nici o putere să nu mai poată măcina, legarea unei cisterne, sau a unei fântâni, din care să nu mai poată fi scoasă apă, legarea pământului încât să nu mai dea roade, legarea oricărui loc pe care să nu se mai poată construi nimic, legarea focului, încât oricât de puternic ar fi, să nu ardă nici un fel de combustibil turnat peste el, legarea fulgerelor şi furtunilor ca să nu provoace daune, legarea câinilor ca să nu latre, legarea păsărilor şi a animalelor sălbatice ca să nu poată zbura sau fugi, şi alte asemenea lucruri, puţin credibile, deşi deseori cunoscute din experienţă.

Acum mai sunt şi legăturile precum cele făcute cu ajutorul vrăjitoriilor, substanţelor de curăţire, unguentelor, poţiunilor de dragoste, prin legarea şi agăţarea lucrurilor, prin inele, famece, imaginaţii puternice şi pasiuni, prin imagini şi caractere, prin incantaţii, blesteme, lumini, zgomote, cifre, cuvinte, invocaţii, jertfe, jurăminte, implorări, sfinţiri, rugăciuni, şi alte diverse superstiţii şi observaţii asemănătoare.

Despre vrăjitorii şi puterea lor

Se spune că forţa vrăjitoriilor este atât de mare, încât se crede că ele pot corupe, mistui şi schimba toate lucrurile inferioare, aşa cum spune şi muza lui *Vergiliu:*

Moeris pentru mine aceste ierburi din Pontus a cules,
Şi leacuri ciudate, căci acolo sunt multe care cresc; Şi eu de multe ori cu ele pe Moeris am iscodit Am schimbat-o în lupoaică, şi în păduri s-a învăluit: Din mormânturi sufletele stinse vor fermeca, Iar grânele nu vor rodi decât la ferma altcuiva.

Şi, în alt loc, cu privire la însoţitorii lui *Ulise,* pe care

Cruda zeiţă Circe îi împuterniceşte
Cu înfăţişări feroce, schimbându-i în fiare sălbatice.

Şi puţin mai departe:

Când dragostea lui Picus, Circe nu a câştigat. Cu bagheta-i magică, şi blestemele de iad L-a preschimbat în pasăre, iar aripile-i împestriţate i-au fost pătate Cu culori amestecate...

Mai există şi alte vrăjitorii asemănătoare, pe care le menţionează şi *Lucan,* şi care fac referire la vrăjitoarea *Thessala,* cea care invocă spiritele, şi spun:

Iată toate lucrurile nenorocite ale Naturii; Spuma câinilor turbaţi, de care apele se tem şi pe care o urăsc;
Măruntaiele linxului, nodul înnăscut al hienei;
Măduva cerbului hrănit cu şerpi;
Nici una nu liseşte; şi nicidecum marea Lamprey
Ce se împotriveşte navelor, precum nici ochiul dragonului.

Aşa povesteşte şi *Apuleius* despre *Pamphila,* vrăjitoarea, care străduindu-se să dobândească dragostea, *Fotis,* o servitoare oarecare, i-a adus părul unei capre (tăiat de pe o desagă sau sticlă făcută din acea piele) în locul firelor de păr ale tânărului *Boetius:* fiind foarte îndrăgostită de acel tânăr, s-a urcat pe acoperişul de ţiglă, unde a făcut o mare gaură deschisă spre răsărit, potrivită pentru vicleniile şi veneraţiile ei, şi mobilându-şi casa îndoliată cu mobilă corespunzătoare, cu tot felul de mirodenii, farfurii de fier gravate cu cuvinte stranii, cu pupele navelor naufragiate, şi îndelung jelite, şi cu diferite părţi ale hoiturilor îngropate peste tot: nasuri, degete, unghiile cărnoase ale celor spânzuraţi, iar în alt loc cu sângele celor care au fost omorâţi, şi craniile lor amestecate cu dinţii animalelor sălbatice, le dă apoi drept ofrandă (măruntaiele lor descântate stând pe jos şi zvâcnind puternic), stropindu-le cu diverse feluri de licori, uneori cu apă de fântână, alteori cu lapte de vacă, sau miere de munte şi mied; şi legând apoi acele fire de păr în noduri, le aruncă în foc să ardă odată cu alte duhori.

Iar în scurt timp cu puterea irezistibilă a magiei şi cu forţa oarbă a zeilor, corpurile acelor fire de păr care au ars şi care au fost sfărâmate îşi asumă spiritul unui om, şi simt, aud, se plimbă, şi merg unde îi duce duhoarea firelor de pâr, şi

astfel apare tânărul *Boetius,* sărind de bucurie şi dragoste în casă.

Austin povesteşte că a auzit de nişte femei vrăjitoare atât de pricepute la astfel de şiretlicuri, încât atunci când le dădeau bărbaţilor să mănânce brânză, îi transformau imediat în vite, iar odată lucrul împlinit, îi făcea înapoi oameni.

Despre puterile extraordinare ale anumitor tipuri de vrăjitorii

Vă voi arăta acum ce înseamnă vrăjile, încât dându-le exemplu, ele vor constitui o cale deschisă către întregul subiect al vrăjitoriei.

Dintre aceste vrăji, prima este legată de sângele menstrual, despre care vom vedea cât de multă putere are în vrăjitorie; căci, după cum se spune, dacă este turnat peste vinul nou îl înăcreşte, iar dacă numai îl atinge îl strică pentru totdeauna; la simpla atingere a plantelor şi copacilor, aceştia devin neroditori, iar dacă sunt abia plantaţi, mor; sângele arde toate ierburile din grădină, şi face ca fructele să cadă din copaci, întunecă strălucirea oglinzii, toceşte lamele cuţitelor şi ale armelor, scade frumuseţea fildeşului, iar fierul rugineşte şi miroase; câinii turbează numai dacă îl gustă, iar dacă muşcă pe cineva atunci când sunt turbaţi, rana este incurabilă; omoară întregi roiuri de albine, şi le alungă din stupi numai dacă sunt atinse cu el; înnegreşte lenjeriile fierte; le face pe iepe să-şi alunge mânzul numai dacă ating sângele, iar pe femei le face să avorteze numai dacă sunt pătate de el; pe măgari îi face sterpi atâta timp cât mănâncă din ovăzul care a fost atins de sânge.

Dacă cenuşa hainelor pătate de sânge se aruncă peste hainele de culoare roşu închis ce trebuie spălate, le schimbă culoarea, aşa cum şi florilor le ia culoarea.

Se spune însă că sângele alungă febra şi accesele de friguri care revin din patru în patru zile, dacă se pune în blana unui berbec negru, şi se leagă într-o brăţară de argint, şi dacă tălpile bolnavilor sunt unse cu sânge, mai ales dacă acest lucru este făcut chiar de femeia însăşi, fără ca bolnavii să ştie; mai mult, sângele vindecă convulsiile epilepsiei.

Dar în mod deosebit îi vindecă pe cei cărora le este frică de apă, sau pe cei care beau apă după ce au fost muşcaţi de un câine turbat, şi numai dacă o haină pătată de sânge a fost pusă sub cupă.

Pe lângă aceste lucruri, se mai spune că, dacă femeile la menstruaţie se plimbă goale pe lângă grâu, toţi tăciunii, viermii, gândacii, muştele, şi alte asemenea insecte dăunătoare cad de pe grâu; însă trebuie să se ţină seama ca acest lucru să se facă înainte de răsăritul soarelui, altfel grâul se usucă.

De asemenea se mai zice că femeile pot alunga grindina, furtunile, şi fulgerele, lucruri despre care vorbeşte şi *Plin iu.*

Trebuie să se ştie că femeile reprezintă un pericol mare dacă fac aceste lucruri atunci când Luna scade, şi un pericol şi mai mare le fac între scăderea şi schimbarea Lunii. Dacă se întâmplă în timpul eclipsei de Lună sau de Soare, ele reprezintă un pericol incurabil. Forţa lor cea mai mare este însă atunci când fac aceste lucruri în primii ani, chiar în timpul anilor de virginitate, încât numai dacă ating stâlpii casei nici un rău nu se mai atinge de aceasta.

Se mai zice ca aţele oricărei haine atinse de femeie nu pot arde, iar dacă vor fl aruncate în foc, acesta nu se va împânzi mai departe.

Rădăcina de *Peony* odată ce este unsă cu ulei de castor, şi apoi cu o haină pătată de sânge, vindecă epilepsia.

Dacă stomacul unui cerb este ars sau prăjit, şi i se adaugă apoi un parfum făcut dintr-o haină pătată de sânge, acesta va face ca arbaleta să nu mai fie folositoare nici unei vânători de animale.

Părul unei femei la menstruaţie, pus sub baligă, dă naştere la şerpi, însă dacă va lua foc, el va alunga şerpii cu mirosul. Atât de mare este puterea sângelui încât este un venin pentru creaturile veninoase.

Nici *Hippomanes* nu este deloc de ignorat printre vrăjitorii, el reprezentând o bucată de carne otrăvitoare mare cât o smochină, neagră, aliată în fruntea unui mânz abia fătat, şi care dacă nu este mâncată imediat de iapă, ea nu îşi va mai iubi mânzul şi nici nu-l va mai lăsa să-i sugă laptele. De aceea se spune că are o putere extraordinară în dobândirea dragostei, dacă se face praf şi se bea într-o cupă odată cu sângele celui care este îndrăgostit.

Mai există o altă vrăjitorie, care se numeşte la fel, adică tot *Hippomanes*, şi care reprezintă o umoare veninoasă, provenind din vintrele iepei atunci când doreşte un cal, şi despre care menţionează şi *Vergiliu,* în cântarea sa:

Iată acea otravă căreia ciobanii îi spun
Hippomanes, şi care din a iepei vintre se desprinde,
Trist blestem al vitregelor mame nemiloase
Ce prin farmece cu alte leacuri îl amestecă.

Despre asta vorbeşte şi satiricul *Juvenai.*

Hippomanes, otrăvi care se fierb, şi vrăjile
Făcute ginerilor, cu toate stricăciunile.

Şi *Apollonius,* în *Argonautica,* face referire la planta lui *Prometeu,* despre care spune că a crescut din sângele stricat căzut pe pământ, pe când vulturul îi mânca acestuia ficatul pe muntele Caucaz : *„Floarea plantei* - spune el -, *este precum şofranul, cu două tulpini în afară, una la o distanţă mai mare de un cot faţă de cealaltă, cu rădăcina sub pământ, aşa cum carnea proaspăt tăiată are o zeamă negricioasă ca fagul; dacă cineva îşi arată dragostea pentru Proserpina, şi se unge pe corp cu această plantă, acela nu poate fi atins de sabie sau foc."*

Şi *Saxo Grammaticus* scrie că *„era odată un om oarecare pe nume Froton, care avea o haină, pe care dacă o îmbrăca nu putea fi atins de vârful sau lama nici unei arme ".*

Zibeta apare des în vrăjitorii, pentru că, aşa cum spune *Pliniu, „ atunci când cadrul unei porţi este atins cu sângele ei, vicleniile escrocilor şi ale vrăjitoarelor nu se împlinesc, iar zeii nu pot fi treziţi, şi în nici un caz nu vor putea fi convinşi să stea de vorbă cu ei".*

Cei care sunt unşi cu cenuşa gleznei de la piciorul stâng, ce se fierbe cu sângele unui castor, aceia vor deveni respingători pentru toată lumea. La fel se procedează şi cu ochiul care se fierbe.

Se mai spune de asemenea că intestinul drept este folosit împotriva nedreptăţii şi a coruperii prinţilor, pentru conducători, pentru succesul petiţiilor şi finalizarea proceselor şi controverselor, iar dacă este legat de braţul drept, este o vrajă atât de încântătoare încât dacă un bărbat se uită la o femeie, aceasta îl va urma imediat. Trebuie ştiut că pielea de pe fruntea zibetei rezistă farmecelor.

Se mai zice că sângele unui bazilisc, care se mai numeşte şi *sângele lui Saturn,* are o putere atât de mare în vrăjitorie, încât cel care îl

poartă are succes cu petiţiile sale, în conducere, la rugăciunile către Dumnezeu, la remediile bolilor, şi în obţinerea oricărui privilegiu.

Dacă cel care scoate o căpuşă din urechea stângă a unui câine, care mai este pe deasupra şi neagră, atunci are marea virtute de a prezice viaţa.

O piatră muşcată de un câine turbat are puterea să provoace discordii dacă este pusă în băutură, iar cel care pune limba unui câine în încălţări, sub degetul mare, nu va fi lătrat de câini, mai ales dacă iarba cu acelaşi nume, adică limbă-de-câine, este pusă în acelaşi loc. Membrana şi placenta unui câine au acelaşi efect, iar câinii îl vor ocoli pe acel om, ştiind că are inimă de câine.

Pliniu aminteşte despre o broască ţestoasă roşie care trăieşte în mărăcini şi a murit, şi care este folosită în vrăjitorie, făcând lucruri extraordinare:

„dacă osul mic din partea stângă este aruncat în apă, aceasta se face imediat fierbinte, iar furia câinilor se potoloeşte imediat, iar dragostea este dobândită; dacă osul este pus în băutură, şi dacă este legat de cineva, atunci trezeşte poftele trupeşti. Dimpotrivă, osul mic din partea dreptă face apa fierbinte rece, ce nu va mai putea fi vreodată caldă cât timp osul stă acolo; se spune că vindecă accesele de friguri care revin din patru în patru zile dacă osul este legat de persoana bolnavă într-o piele de şarpe, precum şi alte febre, şi înfrânează dragostea şi poftele trupeşti. Splina şi inima sunt un remediu foarte bun împotriva veninului de broască ţestoasă."

Despre acestea şi multe altele scrie *Pliniu*.

Se spune că sabia cu care este omorât un om are puteri extraordinare în vrăjitorie:

„ căci dacă din ea se fac fie dârlogul frâului, fie pinteni, atunci, orice cal, oricât de puternic, poate fi îmblânzit şi liniştit, iar dacă un cal are potcoave făcute din sabie, acesta va fi cel mai rapid şi cel mai iute cal şi niciodată nu va obosi oricât de mult ar alerga. Totuşi trebuie înscrise nişte caractere şi nume pe sabie. "

Dacă vreun om va înmuia sabia în vin acolo unde alţii au fost decapitaţi, iar cel bolnav va bea, atunci el va fi vindecat de friguri.

Dacă o cupă plină de licoare este făcută din creierul unui urs şi se va bea din craniul acestuia, îl va face pe cel care bea să fie la fel de fioros şi turbat precum un urs, şi să se creadă urs, şi toate lucrurile pe care le vede să fie urşi, şi astfel să continue în această stare de nebunie, până când forţa înghiţiturii se va dizolva şi nici o altă boaiă nu va mai fi în el.

Despre modul de acţiune şi puterea parfumurilor sau substanţelor gazoase

Unele substanţe gazoase sau parfumuri specifice stelelor au o mare putere pentru primirea oportună a darurilor cereşti sub razele stelelor şi lucrează la fel de tare asupra aerului şi a respiraţiei, aceasta din urmă fiind foarte mult schimbată de astfel de vapori, dacă se întâmplă ca ei să fie diferiţi; deoarece aerul este mişcat cu uşurinţă de vapori şi este influenţat de calităţile inferioare, sau cele cereşti, care pătrund zilnic şi cu rapiditate în organele vitale, el ne reduce extraordinar de mult la acele calităţi; de aceea substanţele gazoase sunt folosite pentru a face profeţii, deoarece ele tulbură imaginaţia, corespunzând aşa cum se cuvine anumitor zeităţi, şi îngăduindu-ne să primim inspiraţia divină.

Se spune că fumul făcut cu sământă de în, puricariţă, rădăcini de violete şi pătrunjel îi ajută pe oameni să prevadă viitorul şi să facă profeţii.

Să nu se îndoiască nici un om de cât de multe pot face substanţele gazoase în aer, mai ales atunci când va vedea, la fel ca şi *Porphyr,* că prin anumiţi vapori degajaţi de substanţele corespunzătoare, sunt chemate spiritele aerului precum tunetele şi fulgerele, întocmai cum ficatul unui cameleon ars pe acoperişul unei case aduce ploaie şi fulgere.

Dacă gâtul şi capul cameleonului sunt arse pe lemn de stejar, atunci ele stârnesc furtuni şi fulgere.

Există de asemenea şi substanţe gazoase care se află sub influenţa benefică a stelelor şi care fac să apară imaginile spiritelor în aer sau oriunde în altă parte.

Se spune că dacă se face fum din coriandru, ţelină sălbatică, măselariţă şi cucută, spiritele se adună imediat, de aici venind şi denumirea de ierburile spiritelor.

Se mai zice că fumul făcut din rădăcina trestiei *Sagapen,* împreună cu zeama de cucută, măselariţă, iarba *tapsus barbatus,* piatră ponce roşie şi mac negru, face să apară spirite şi forme ciudate, iar dacă se adaugă ţelină sălbatică, spiritele vor fi alungate de peste tot, iar viziunile vor fi distruse.

Fumul făcut din ierburi mentolate, piper, mentă şi *palma christi,* alungă spiritele rele şi imaginaţiile deşarte.

Se spune că datorită anumitor fumuri, unele animale se adună şi se pun pe fugă, aşa cum vorbeşte *Pliniu* despre *piatra Liapris,* care prin fumul ei cheamă toate animalele sălbatice; dacă oasele din partea superioară gâtului unui cerb sunt arse, se adună toţi şerpii, însă dacă este ars cornul cerbului, fumul lui alungă toţi şerpii.

La fel se întâmplă şi cu fumul de la penele păunilor, iar plămânii arşi ai unui măgar înlătură toate lucrurile otrăvitoare; fumul de la copita arsă a unui cal alungă şoarecii, la fel ca şi copita unui catâr, iar dacă este arsa copita de la piciorul stâng, atunci sunt alungate muştele; se mai zice că, dacă o casă sau orice alt loc este afumat cu fierea unei sepii amestecată cu răşină, trandafiri,

lemn de aloe şi apă de mare sau dacă este stropit cu sânge acel loc, întrega casă va părea plină de apă; iar dacă este aruncat nişte pământ arat în acel loc, întreg pământul va părea că se cutremură

.Asemenea vapori infectează orice, dându-i o anumită putere, care durează precum vaporul otrăvitor sau contagios al ciumei, rămânând timp de doi ani în pereţii casei, infectându-i pe locuitorii ei, precum infecţia ciumei sau a leprei care rămâne în haine, şi îi contaminează mult timp pe cei care le poartă.

De aceea *Porphyr* considera că anumite substanţe erau folosite în mod eficace pentru imagini, inele, comori ascunse şi alte asemenea instrumente de magie.

Se spune că cine ascunde aur sau argint sau orice alt lucru preţios când Luna este în legătură cu Soarele, şi afumă locul cu o cantitate egală de coriandru, şofran, măselariţă, ţelină sălbatică şi mac negru, tocate şi călite cu zeamă de cucută, nimeni nu va lua sau găsi acel lucru

vreodată, iar spiritele îl vor păstra pentru totdeauna; iar dacă cineva îndrăzneşte să-l ia, va fi lovit de spirite şi va înnebuni.

Aşa cum spune *Hermes,* nici un fum nu este mai puternic ca spermanţetul pentru trezirea spiritelor şi, prin urmare, dacă se face un fum din această plantă, împreună cu lemnul de aloe, creson, mosc, şofran, răşină, călite împreună, şi cu sânge de nagâţ, va aduna imediat spiritele aerului şi fantomele morţilor.

Deci, atâta timp cât îndreptăm orice lucrare către Soare, trebuie să producem fuinigaţii cu lucruri solare, iar dacă îndreptăm lucrarea către Lună, fumigaţiile trebuie făcute cu lucruri lunare.

Trebuie ştiut faptul că există o opoziţie şi o duşmănie în stele şi în spirite, la fel ca în substanţele gazoase.

Astfel există o opoziţie între lemnul de aloe şi sulf, între tămâie şi argintul viu, spiritele care sunt trezite de fumul lemnului de aloe sunt potolite de arderea sulfului.

Proclus dă un exemplu de astfel de spirit, care obişnuia să apară sub forma unui leu, însă prin aşezarea unui cocoş în faţa lui, acesta dispărea datorită opoziţiei dintre cocoş şi leu, asemenea consideraţii fiind uşor de observat în practică.

**Compoziţia
anumitor vapori specifici planetelor**

Substanţa gazoasă pentru Soare se produce din şofran, ambră cenuşie, mosc, lemn de aloe, lemn de balsam, fruct de dafin, cuişoare, iarbă de smirnă şi tămâie, care se toacă şi se amestecă în aşa fel încât să producă un miros dulce, iar apoi se amestecă cu creierul unui vultur sau cu sângele unui cocoş alb.

Pentru *Lună* se face o substanţă din capul unei broaşte uscate, ochii unui taur, sămânţă de mac alb, tămâie şi camfor, care trebuie amestecate cu sânge menstrual sau sângele unei gâşte.

Pentru *Saturn* se ia sămânţa de mac negru şi de măselariţă, rădăcină de mătrăgună, magnetit şi iarbă de smirnă şi se amestecă cu creierul unei pisici sau cu sângele unui liliac.

Pentru *Jupiter* se ia sămânţă de frasin, lemn de aloe, răşină, smirnă, lazulit, vârful penelor unui păun şi se amestecă cu sângele unei berze sau a unei rândunele sau cu creierul unui cerb.

Pentru *Marte* se ia laptele câinelui, amoniac, rădăcini de cutcurig, magnetit şi puţin sulf şi se încorporează toate cu creierul unui cerb, sângele unui om şi sângele unei pisici negre.

Pentru *Venus* se ia mosc, ambră cenuşie, lemn de aloe, trandafiri roşii şi coral roşu şi se amestecă cu creierul unei vrăbiuţe şi sângele unui porumbel.

Pentru *Mercur* se ia fistic, tămâie, cuişoare, slipeţi şi agate şi se încorporează cu creierul unei vulpi sau castor şi cu sângele unei coţofene.

Pentru *Saturn*, toate rădăcinile mirositoare sunt potrivite pentru vapori, precum rădăcina de creson şi arborele de tămâie; pentru *Jupiter,* fructele mirositoare, precum nucşoara, cuişoara; pentru *Mar te,* toate lemnele mirositoare, precum lemnul de santal, chiparosul, lemnul de balsam şi lemnul de aloe; pentru *Soare,* toţi eucalipţii, tămâia, fisticul, smirna, răşina, laudanum, ambră cenuşie şi mosc; pentru *Venus,* florile, trandafirii, violetele, şofranul şi alte asemenea plante; pentru *Mercur,* toate cojile de copac şi fructele ca scorţişoara, cassia, nucşoara, coaja de lămâie,

fructele de laur, şi oricare alte seminţe mirositoare; *Lunii* îi corespund frunzele tuturor legumelor, precum frunza de tamarin, frunzele de mirt şi laurul.

Potrivit părerilor magicienilor, în orice materie pozitivă, precum dragostea, bunăvoinţa şi altele, există vapori pozitivi, frumos mirositori, şi preţioşi; iar în orice materie negativă, precum ura, mânia, nefericirea şi altele, există vapori urât mirositori, fără nici o valoare.

Cele douăsprezece semne cunoscute ca *semne zodiacale* au vaporii lor corespunzători, după cum urinează: *Berbecul* are mirtul, *Taurul,* cresonul, *Gemenii,* fisticul, *Racul,* camforul, *Leul,* tămâia, *Fecioara*, lemnul de santal, *Balanţa,* răşina, *Scorpionul,* smirna dulce, *Săgetătorul,* lemnul de aloe, *Capricornul,* smirna, *Vărsătorul,* laptele câinelui, *Peştii,* răşina roşie.

Hermes Trismegistus descrie vaporul cel mai puternic ca fiind cel care este compus din cele şapte aromatice, potrivit puterilor celor şapte planete, primind astfel de la *Saturn*, cresonul, de la *Jupiter,* nucşoara, de la *Marte,* lemnul de aloe, de la *Soare,* fisticul, de la *Venus,* şofranul, de la *Mercur,* scorţişoara, iar de la *Lună,* smirna.

Despre substanţe de curăţire, unguente, poţiuni de dragoste şi puterile acestora

Deoarece substanţele de curăţire şi unguentele trasmit spiritului nostru calităţile lucrurilor naturale şi cereşti, ele îl pot multiplica, transfera, transfigura şi transforma corespunzător, aşa cum pot de asemenea modifica acele calităţi din ele, astfel încât să nu acţioneze numai asupra propriului corp, ci şi asupra celui care se află lângă el, şi care este afectat prin raze vizibile, farmece, şi prin atingerea cu o calitate asemănătoare.

Spiritul nostru este cel mai subtil, pur, eteric şi unctuos vapor al sângelui; de aceea este cel mai potrivit pentru a face substanţe de curăţire din astfel de vapori, care sunt mai buni pentru spiritul nostru, căci datorită asemănării, nu mai agită spiritul şi nici nu-l mai atrag şi nici nu-l transformă.

De aceea, uneori, prin simpla atingere se pot transmite boli, otrăvuri sau dragoste; iar prin săruturi sau anumite lucruri ţinute în gură se poate transmite dragoste, aşa cum în *Vergiliu* citim despre *Venus* care îl roagă pe *Cupidon* ca atunci

Când Didona cea ferice îl strânge-n poala sa
La festinuri împărăteşti, încoronată cu laurii cei veseli,
îmbrăţişându-l, să-i dea dulci sărutări,
Ascunse flăcări să-i inspire, şi amăgindu-l cu otrăvuri
El să...

Deoarece privirea percepe lucrurile într-un mod mai pur şi mai clar decât celelalte simţuri şi fixează în noi semnele lucrurilor mai acut şi mai adânc, aceasta vede şi spiritul fantastic, ce apare în vise, atunci când lucrurile văzute se prezintă mai des ca lucruri auzite sau ca orice alt lucru corespunzător celorlalte simţuri.

De aceea, atunci când substanţele de curăţire trasformă spiritele vizuale, acele spirite afectează cu uşurinţă imaginaţia, care odată ce este afectată de diverse specii şi forme, transmite acelaşi lucru mai departe prin acelaşi spirit spre văz, iar cu această ocazie apare o percepţie a speciilor şi formelor ca şi cum ele ar fi mişcate de obiecte externe, fiind însoţite de imagini

groaznice şi spirite, şi alte asemenea lucruri; astfel se produc substanţele de curăţire, făcându-ne prin urmare să vedem imagini ale spiritelor în aer, sau oriunde în altă parte, ştiind ce să facem cu fierea unui om, cu ochii unei pisici negre, sau cu orice alt lucru.

Acest lucru este valabil şi pentru sângele de nagâţ, de liliac, de capră; şi se zice că, dacă o bucată de oţel strălucitoare şi netedă este stropită cu zeamă de pelin şi făcută să scoată aburi, atunci spiritele invocate vor putea fi văzute în ea.

Mai sunt şi alte substanţe gazoase sau miruiri care-i fac pe oameni să vorbească în somn, să umble şi să facă acele lucruri pe care le fac oamenii trezi şi uneori acele lucruri pe care oamenii trezi nu pot sau nu îndrăznesc să le facă. Unele ne fac să auzim sunete îngrozitoare sau încântătoare, şi aşa mai departe.

Din această cauză oamenii maniaci sau melancolici cred că văd şi aud acele lucruri care sunt percepute numai de imaginaţia lor şi care-i fac să se teamă de lucruri de care nu trebuie să le fie teamă, cad în cele mai extraordinare şi false suspiciuni, aleargă când nimeni nu-i urmăreşte, sunt nervoşi şi se ceartă când nimeni nu e prezent, şi se tem deşi nu au de ce.

Asemenea pasiuni pot fabrica lucruri magice, cu ajutorul substanţelor gazoase sau de curăţire, prin unguente, poţiuni, otrăvuri, lămpi, lumini, oglinzi, imagini, incantaţii, farmece, sunete, muzică şi prin diverse rituri, observaţii, ceremonii, religii şi superstiţii; nu numai prin aceste arte sunt induse pasiunile, apariţiile şi imaginile, ci şi prin lucrurile care sunt cu adevărat schimbate şi transformate în diverse forme, aşa cum poetul vorbeşte despre *Proteu, Periclimenus, Acheloas* şi *Merra,* fiica lui

Erisichton; şi *Circe* i-a tranformat pe însoţitorii lui *Ulise,* iar oamenii care au gustat din ofrandele aduse în numele lui *Jupiter Lycoeus*, s-au transformat în lupi, fapt despre care şi *Pliniu* spune că i s-a întâmplat unui oarecare om pe nume *Demarchus,* de aceeşi părere fiind şi *Augustin,* care spune că, pe când era în Italia, a auzit de nişte femei care le puneau călătorilor vrăji în brânză, ca să-i transforme mai apoi în vite, iar când lucrul era împlinit, îi trasforina la loc în oameni; se spune că asemenea lucru i s-a întâmplat unui părinte pe nume *Prestantius.*

Chiar şi Scripturile amintesc de vrăjitoarele lui *Pharao* care şi-au transformat baghetele în şerpi, apa în sânge şi alte astfel de lucruri

.FILOSOFIA OCULTĂ

CARTEA I PARTEA A III-A DESPRE LEGĂTURI ŞI SUSPENSII NATURALE

Când Sufletul Lumii face prin puterea lui ca toate lucrurile naturale sau artificiale să fie roditoare, introducându-le proprietăţi cereşti pentru a obţine nişte efecte extraordinare, atunci lucrurile, prin natura lor, ne imprimă nouă calităţile lor, nu doar atunci când sunt aplicate cu substanţe gazoase sau de curăţire, cu uleiuri sau poţiuni, ci şi atunci când sunt bine înfăşurate, legate sau agăţate la gât sau când se aplică în orice alt mod, deşi niciodată printr-un contact uşor.

De aceea, prin aceste legături, suspensii, înfăşurări, aplicări şi contacte, accidentele corpului şi ale minţii se schimbă în boală, sănătate, curaj, teamă, tristeţe şi bucurie şi aşa mai departe. Cei care le poartă devin plini de graţie sau îngrozitori, acceptaţi sau respinşi, onoraţi şi iubiţi sau urâţi şi abominabili.

Astfel de pasiuni nu pot fi decât insuflate, manifestându-se în altoirea copacilor, unde puterea vitală este transmisă de la trunchi la ramura altoită, prin contact şi legătură; astfel, când palmierul feminin se apropie de cel masculin, crengile ei se apleacă în faţa lui, iar când grădinarii văd acest lucru, îi leagă cu frânghii, îndreptând palmierul feminin, ca şi cum prin acea frânghie el ar fi primit puterea palmierului masculin.

în acelaşi mod putem observa că, atunci când torpila este atinsă cu o prăjină lungă, imediat distruge mâna celui care o atinge.

Iar dacă cineva atinge căluţul de mare cu mâna sau cu un băţ, înnebuneşte pe loc.

Dacă steaua de mare este legată cu un cui de alamă de o poartă împreună cu sângele unei vulpi, doctoriile rele nu pot face nici un rău.

Se mai zice că dacă o femeie ia un ac, pe care îl bagă în balegă şi mai apoi în pământul în care a fost îngropat un om, purtând scheletul

aceluia într-o haină pe care a îmbrăcat-o la înmormântare, atunci nimeni nu se va mai culca cu ea atâta timp cât îl va purta.

Prin aceste exemple observăm cum, prin anumite legături ale unor lucruri, prin suspensiii sau printr-un simplu contact sau aţă, putem primi nişte puteri.

Este necesar să ştim regulile legăturii şi ale suspensiei precum şi modul în care arta cere să fie făcută sub o constelaţie potrivită, cu laţuri, fire de mătase, păr sau tendoane ale anumitor animale.

Iar înfăşurarea lucrurilor trebuie să se facă în frunze de ierburi, piei de animale, haine bune, potrivit acelor lucruri: este ca şi cum ai dobândi puterea solară a tuturor lucrurilor, înfăşurată în frunze de dafin sau în pielea unui leu, şi ai purta-o la gât legată cu aţă aurită sau fir de mătase de culoare galbenă, în timp ce Soarele străluceşte pe cer, fiind astfel înzestrat cu puterea solară a tuturor lucrurilor.

însă dacă doreşti puterea lucrului saturnian, în acelaşi mod trebuie să iei acel lucru în timp ce Saturn guvernează şi să-l înfăşori în pielea unui măgar sau într-o haină îmbrăcată la o înmormântare, mai ales dacă doreşti tristeţe, şi să-I porţi la gât.

în acest fel, se procedează şi cu restul.

Despre
inelele magice şi compoziţia acestora

Inelele, apreciate foarte mult de către antici, atunci când sunt făcute la momentul potrivit, ne transmit puterile lor, tot aşa cum ele afectează spiritul celui care le poartă cu bucurie sau cu tristeţe, făcându-l curtenitor sau groaznic, curajos sau fricos, prietenos sau urât; de asemenea, inelele ne întăresc în faţa bolilor, otrăvurilor, duşmanilor, spiritelor rele şi în faţa oricăror altor lucruri chinuitoare, sau cel puţin nu vom putea fi ţinuţi sub ele.

Astfel de inele se fac atunci când o stea urcă în mod favorabil, cu un aspect favorabil sau când este în legătură cu Luna; se ia apoi o piatră şi iarba care se află sub acea stea şi se face un inel

din metalul corespunzător acelei stele; în el se leagă piatra, punând iarba sau rădăcina sub ea; nu trebuie omise inscripţiile imaginilor, numelor, caracterelor şi substanţelor gazoase corespunzătoare, însă vom vorbi mai pe larg despre ele în alt capitol, când vom trata imaginile şi literele.

Astfel citim în *Philostratus Jarchus*, că un înţelept prinţ al indienilor a acordat şapte astfel de inele, însemnate cu puterile şi numele celor şapte planete, lui *Apollonius,* care purta câte un inel pe zi, distingându-le după numele zilelor, şi datorită cărora a trăit o sută treizeci de ani, păstrându-şi frumuseţea din tinereţe.

în acelşi fel, *Josephus* vorbeşte despre *Moise,* legiuitorul şi conducătorul evreilor care, cunoscând magia egipteană, a făcut inele pentru dragoste şi uitare.

Iar aşa cum spune *Aristotel,* printre cireneeni circula *Inelul lui Battus,* cu care se putea obţine dragostea şi onoarea.

Şi *Eudamus,* un filozof oarecare, făcea inele împotriva muşcăturilor de şarpe, vrăji lor şi spiritelor rele.

Acelaşi lucru relatează şi *Josephus* despre *Solomon.*

În *Platon* citim că *Gygus,* regele Lidiei, avea un inel cu puteri extraordinare şi bizare, pe care, dacă îl întorcea în dosul palmei, nu putea fi văzut de nimeni, deşi el îi putea vedea pe toţi; cu ajutorul acelui inel a răpit-o pe regină şi l-a omorât pe rege, stăpânul sau, precum şi pe oricine considera că-i stă în cale; în ciuda acestor ticăloşii, nimeni nu-l putea vedea, iar în cele din urmă, datorită acelui inel a devenit regele Lidiei.

Despre puterea locurilor
şi locurile corespunzătoare fiecărei stele

Locurile au puteri extraordinare datorită lucrurilor din acele locuri, influenţelor stelelor, sau oricărui alt lucru.

Pliniu vorbeşte despre un cuc, iar în orice loc ar fi cel care îl aude primul, dacă piciorul drept este însemnat şi urma piciorului scoasă la lumină,

nici o insectă nu va trăi în locul în care este presărată urma.

Se spune că praful lăsat în urmă de un şarpe, dacă este strâns şi presărat peste albine, le face pe acestea să se întoarcă la stupul lor.

Praful în care s-a rostogolit un catâr alină focul dragostei dacă este aruncat pe corp, iar praful în care s-a rostogolit un şoim vindecă frigurile dacă este legat de corp într-un material de culoare roşu strălucitor.

Se spune că piatra scoasă din cuibul unei rândunici îi vindecă pe cei bolnavi de epilepsie, iar dacă este legată de acele persoane, îi apără, mai ales dacă este înfăşurată în sângele sau inima unei rândunici.

Iar dacă cineva îşi taie o venă şi merge în acelaşi loc în care s-a îmbolnăvit cineva de epilepsie de puţin timp, atunci se va îmbolnăvi şi el de aceeaşi boală.

Aşa cum spune *Pliniu*, cine bate un cui de fier în locul în care cel care s-a îmbolnăvit de epilepsie a căzut cu capul în jos, bolnavul se va vindeca.

Se mai zice că iarba care creşte pe capul unui idol, dacă este adunată şi legată în unele părţi ale hainei cu aţă roşie, înlătură imediat durerea de cap; iar orice iarbă adunată din pâraie sau râuri înainte de răsăritul soarelui, tară ca cel care o culege să fie văzut de cineva, vindecă febra ce apare din trei în trei zile, dacă este legată de braţul stâng, iară ca partea bolnavă să ştie ce se întâmplă.

În ceea ce priveşte locurile corespunzătoare stelelor, toate locurile urât mirositoare, întunecoase, sub pământ, religioase şi cele îndoliate precum curţile de biserici, mormintele, şi casele nelocuite, vechi, şubrede, obscure şi îngrozitoare, bârlogurile solitare, peşterile şi gropile, iazurile, mlaştinile, mocirlele şi altele corespund lui *Saturn*.

Lui *Jupiter* îi corespund toate locurile privilegiate, consistoriile nobililor, tribunalele, locurile de onoare, locurile pentru exerciţii, şcolile,

şi toate locurile frumoase şi curate, presărate sau stropite cu diverse mirosuri.

Lui *Marte* îi revin tocurile în flăcări şi pline de sânge, cuptoarele, brutăriile, abatoarele, locurile de execuţie, şi locurile unde s-au dat mari bătălii şi s-au produs multe crime.

Soarelui îi corespund locurile luminoase, aerul liniştit, palatele regilor şi curţile princiare, amvoanele, teatrele, tronurile, şi toate locurile regeşti şi magnifice.

Lui *Venus* îi revin fântânile, pajiştile verzi, grădinile înfloritoare, paturile îmbodobite, eleşteele (şi potrivit lui *Or/eu)* marea, ţărmul mării, băile, locurile de dans şi toate locurile specifice femeilor.

Lui *Mercur* îi corespund magazinele, şcolile, depozitele, locurile de schimb pentru comercianţi.

Lunii îi corespund sălbăticiile, pădurile, rocile, dealurile, munţii, pădurile, fântânile, apele, râurile, mările, ţănnurile, navele, crângurile, drumurile mari şi hambarele pentru porumb.

Cei care se străduiesc să obţină dragoste, trebuie să îngroape pentru un anumit timp instrumentele artei lor, fie că sunt inele, imagini, oglizi, sau orice altceva, sau să le ascundă într-un eleşteu, deoarece în acel loc vor dobândi o caracteristică veneriană, după cum lucrurile care stau în locuri urât mirositoare, devin urât mirositoare, iar cele care stau într-un loc înmiresmat, devin înmiresmate şi de o savoare dulce. Cele patru colţuri ale Pământului aparţin de asemenea acestei materii.

Cine vrea să culeagă ierburi corespunzătoare lui Saturn, Marte sau Júpiter trebuie să privească înspre est sau sud, pe de o parte, fie datorită dorinţei de a fi estic din partea Soarelui, fie datorită principalelor zodii, adică *Vărsător, Scorpion, Săgetător,* care sunt semne sudice, la fel ca *Peştii* şi *Capricornul*.

Cine culege ierburi corespunzătoare lui *Venus, Mercur* sau *Lunii,* trebuie să privească înspre vest, datorită plăcerii de a fi vestic, altfel trebuie să privească înspre nord, datorită

principalelor Zodü, adică *Taur, Gemeni, Rac, Fecioară,* care sunt semne nordice şi, prin unnare, în orice lucrare solară trebuie să privim înspre est sau sud, mai exact înspre corpul solar şi lumină.

Despre lumină, culori, lumânări şi lămpi, şi căror stele, zodii şi elemente le sunt atribuite mai multe culori

Lumina este o calitate care aminteşte foarte mult de formă, fiind un simplu act şi o reprezentare a înţelegerii: ea se răspândeşte mai întâi din mintea lui Dumnezeu în toate lucrurile, dar în Dumnezeu Tatăl, Tatăl Luminii, este prima lumină adevărată; apoi, în Fiul, se revarsă o frumoasă strălucire, iar în Sfanţul Duh, o strălucire arzătoare ce depăşeşte toate inteligenţele; aşa cum spunea *Dionisie* despre *Serafimi". „în îngeri există o inteligenţă strălucitoare care se răspândeşte, o bucurie abundentă dincolo de limitele raţiunii, şi totuşi primită în diverse trepte, potrivit naturii inteligenţei care o primeşte; apoi coboară în corpurile cereşti, unde devine o sursă de viaţă şi o propagare reală, chiar o splendoare vizibilă".*

în foc există o anumită însufleţire naturală care îi este dată din ceruri.

în cele din urmă şi în oameni există un discurs clar al raţiunii, o cunoaştere a lucrurilor divine şi a tuturor lucrurilor raţionale, Fiind totuşi foarte diferite, fie datorită dispoziţiei corpului, ca la peripatetici, sau, lucru care este mai adevărat, datorită bunei dispoziţii care îi este dată şi pe care o transmite mai departe aşa cum doreşte.

De aici trece în fantezie, deasupra simţurilor, care poate fi însă numai imaginată, şi de aici trece şi mai departe către simţuri, în special văz; în ochi apare o claritate vizibilă, care se extinde şi la alte corpuri inteligibile, în care devine o culoare şi o frumuseţe strălucitoare, însă în corpurile întunecate, apare o anumită putere binefăcătoare şi generativă, care pătrunde până în mijloc, şi ale cărei raze se strâng într-un loc strâmt, transformându-se într-o căldură

întunecoasă, chinuitoare şi arzătoare; prin urmare, toate lucrurile percep puterea luminii în funcţie de capacitatea lor, a cărei căldură însufleţitoare trece prin toate lucrurile, transiniţându-le calităţile şi puterea sa.

De aceea magicienii interzic ca urina unui om bolnav să fie aruncată în umbra bolnavului, sau să fie scoasă în faţa Soarelui sau a Lunii, deoarece razele luminii care pătrund, aduc cu ele natura nocivă a corpurilor bolnave şi o transmit corpurilor sănătoase, afectându-le cu o natură asemănătoare.

Din acest motiv vrăjitorii au grijă să-şi acopere vrăji le cu umbra lor.

De aceea zibeta îi face pe câini surzi numai la simpla atingere a umbrei ei.

Unele lumini se pot face în mod artificial, prin lămpi, torţe, lumânări, şi altele, cu ajutorul unor lucruri sau licori bine alese, potrivit regulii stelelor, şi amestecate între ele după congruenţa lor, pentru ca atunci când sunt aprinse şi lumineză singure, să producă nişte efecte extraordinare şi cereşti, de care oamenii să se minuneze, aşa cum *PUniii* scrie în *Anaxilaus,* despre o otravă pe care o produc iepele după împerechere, şi care atunci când este aprinsă în torţe, înfăţişează în mod înfiorător nişte capete de cal; acelaşi lucru se întâmplă şi în cazul măgarilor şi muştelor care, atunci când sunt date cu ceară şi aprinse, apare o imagine ciudată înfăţişând muşte; şi pielea unui şarpe dacă este aprinsă într-o lampă, face să apară şerpi.

Se spune că, dacă cineva leagă o sticluţă cu ulei de strugurii în floare şi dacă sticluţa este lăsată acolo până se coc strugurii, iar uleiul este aprins într-o lampă, atunci pot fi văzuţi strugurii.

La fel se întâmplă şi cu alte fructe.

Dacă centaurea se amestecă cu mierea de albine şi cu sângele unui nagâţ, şi se pun într-o lampă, cei care stau lângă ea vor părea mult mai mari decât sunt; iar dacă lampa se aprinde într-o noapte senină, stelele vor părea ca sunt împrăştiate la distanţă mare una faţă de cealaltă.

Asemenea forţă se află şi în cerneala unei sepii, care atunci când este pusă într-o lampă, face să apară mlaştini.

Se mai spune ca lumânarea aprinsă, făcuta din lucrurile corespunzătoare lui Saturn, şi stinsă în gura unui om mort de puţin timp, de fiecare dată când va lumina, va aduce multă tristeţe şi frică celor care stau lângă ea.

Despre torţe şi lămpi vorbesc şi *Hermes, Platón* şi *Chyrannides*, iar dintre scriitorii mai noi *Albert,* într-un tratat care menţionează astfel de lucruri.

Culorile sunt şi ele un fel de lumini, care atunci când sunt amestecate cu lucruri, se expun de obicei stelelor cu care se potrivesc.

Mai târziu vom vorbi despre nişte culori, reprezentând luminile planetelor, prin care însăşi naturile stelelor fixe se înţeleg, şi care pot fi aplicate şi flăcărilor de la lămpi şi lumânări.

Aici vom vorbi însă despre cum sunt distribuite culorile lucrurilor inferioare mixte diverselor planete.

Toate culorile închise, luminoase, de pământ, plumburii, maronii au legătură cu *Saturn*.

Safirul şi culorile de aer, şi toate care sunt întotdeauna verzi, clare, purpurii, negricioase, aurii, amestecate cu argint, aparţin lui *Jupiter*.

Culorile roşii şi aprinse, incandescente, de foc, violet, roşu închis, sângeriu, şi culorile de fier, sunt asemănătoare lui *Mar te*.

Auriul, galbenul ca şofranul, purpuriul, şi culorile strălucitore aparţin *Soarelui*.

Toate culorile albe, deschise, bizare, verzi, arămii, între galben ca şofranul şi purpuriu, îi seamănă lui *Venus, Mercur* şi *Lunii*.

în ceea ce priveşte Casele astrale (Semnele zodiacale), prima şi a şaptea au culoarea albă; a doua şi a douăsprezecea, verde; a treia şi a unsprezecea, galbenul ca şofranul; a patra şi a zecea, roşul; a cincea şi a noua, culoarea mierii de albine; a şasea şi a opta, negrul.

Elementele au şi ele culorile lor, cu ajutorul cărora filosofii analizează aspectul şi caracterul

naturii lor; pentru o culoare de pământ, însemnând răceală şi uscăciune, sunt maronul şi negrul, şi simbolizează fierea neagră şi o natură saturniană; culoarea bleu spre alb denotă un caracter flegmatic; răceala înseamnă alb, iar umezeala şi uscăciunea, negru; culorile roşietice simbolizează sânge, însă culoarea roşu aprins, incandescent, de foc sugerează fierea, iar datorită subtilităţii şi capacităţii culorii de a se amesteca cu alte lucruri, mai dă naştere şi la alte culori: dacă se amestecă cu sânge, iar sângele este cel care predomină, atunci formează culoarea roşu puternic; dacă predomină culoarea fierii, atunci formează o culoare roşietică; iar dacă este un amestec egal, atunci formează culoarea roşu închis.

Amestecul fierii cu sângele formează o culoarea cânepie, iar dacă predomină sângele, o culoare roşie, respectiv roşietică, dacă predomină fierea; dacă se amestecă cu o umoare melancolică, dă naştere la o culoare neagră, însă caracterul melancolic şi flegamtic împreună şi într-o proporţie egală formează o culoare cânepie.

Dacă predomină caracterul flegmatic, atunci apare o culoare pământie, iar dacă predomină caracterul melancolic, atunci apare o culoare albăstruie.

Dacă se amestecă numai cu caracterul flegmatic, într- o proporţie egală, atunci dă naştere la culoarea lămâii; dacă proporţia nu este egală, atunci culoarea este ştearsă sau palidă.

Toate culorile sunt mai puternice atunci când se află în mătase, metale, substanţe limpezi, pietre preţioase, sau în acele lucruri care seamănă cu corpurile cereşti la culoare, mai ales în lucrurile vii.

Despre fascinaţie şi arta fascinaţiei

Fascinaţia este o legătură care vine din spiritul vrăjitoarei şi care intră prin ochii celui care este vrăjii, până în inima acestuia.

Instrumentul fascinaţiei este spiritul, adică un vapor pur, lucid şi subtil, generat de sângele pur prin căldura inimii.

Acesta este trimis întotdeauna mai departe prin razele ochilor, iar acestea poartă cu ele un vapor spiritual, care Ia rândul lui poartă sânge, aşa cum apare în ochii înceţoşaţi şi roşii, ale căror raze, fiind trimise mai departe ochilor unei alte persoane, poartă cu ele vaporii sângelui bolnav, infectând ochii celui care priveşte cu aceeaşi boală ca cea a purtătorului.

Ochiul fiind deschis şi aţintit asupra oricui cu o imaginaţie puternică, îşi trimite razele, purtătoarele spiritului său, către ochiul altei persoane, străfulgerând ochii celui care e vrăjit, fiind clintit din inima celui care străfulgeră şi posedându-i sufletul, rănindu-i inima şi îmbolnăvindu-i spiritul.

Aşa cum spune *Apuleius:* „Ochii tăi coborând prin ochii mei, în străfundul inimii, îmi stârnesc o arsură puternică în măduvă."

Prin urmare, se ştie că oamenii sunt cel mai tare vrăjiţi atunci când îşi îndreaptă privirea asupra celor care îi vrăjesc, şi când ochii lor sunt aţintiţi unii asupra altora, iar razele, luminile şi spiritele lor se întrepătrund, apărând scântei: în acest fel sunt făcute litigiile cele mai puternice iar iubirile cele mai profunde sunt cuprinse de razele ochilor, chiar şi la o simplă aruncare a privirii, ca şi cum o săgeată sau lovitură ar intra în tot corpul, rănind spiritul şi sângele amoros, ce le sunt arătate mai apoi celui îndrăgostit şi celui care face vraja.

în acelaşi fel, sângele şi dorinţa de răzbunare a celui care a fost omorât se află în persoana care a omorât.

Iată cum cânta *Lucretius* despre vrăjile de dragoste:

Lovit îmi este corpul iar mintea De săgeţile lui Cupidon cel orb este rănită. Toate părţile-mi compătimesc rana, dar sunt convins Că sângele apare şi-n cel ce m-a învins.

Puterea fascinaţiei este extraordinară mai ales când vaporii ochilor sunt servili sentimentelor.

De aceea vrăjitoarele folosesc substanţe de curăţire, unguente, legături şi alte lucruri

asemănătoare, pentru a influenţa şi întări spiritul într-un mod sau altul.

Pentru a dobândi dragostea, ele folosesc substanţe de curăţire corespunzătoare lui Venus, precum *Hippomanes,* sângele porumbeilor sau ale rândunelelor.

Pentru a induce frica, ele folosesc substanţe de curăţire specifice lui Marte, precum ochii lupilor sau ale zibetei.

Pentru a provoca nefericire sau boală, vrăjitoarele folosesc lucrurile corespunzătoare lui Saturn, şi aşa mai departe.

Despre anumite observaţii care au puteri extraordinare

Se spune că anumite acte şi observaţii au o anumită putere caracteristică lucrurilor naturale şi cu ajutorul cărora se pot induce sau vindeca anumite boli.

Astfel, frigurile care revin din patru în patru zile pot fi vindecate dacă unghiile tăiate ale bolnavului sunt legate la gâtul unui ţipar viu într-o pânză de în şi dacă apoi li se dau drumul în apă.

Şi *Pliniu* vorbeşte despre unghiile de la mâini şi de la picioarele unui bolnav care, după ce sunt tăiate şi amestecate cu ceară, vindecă frigurile şi febra, iar dacă sunt legate de poarta unui alt om înainte de răsăritul soarelui, vor vindeca astfel de boli.

în acest fel, unghiile tăiate se pun în muşuroaie de fumici şi se zice că cel care scoate primul unghiile trebuie să le ia şi să le pună la gât pentru a alunga boala.

Se mai zice că lemnul trăsnit de fulger şi aruncat peste spate vindecă orice boală, iar frigurile ce revin odată la patru zile se vindecă cu o bucată de unghie de la un om spânzurat, înfăşurată în lână şi purtată la gât.

La fel se procedează şi cu o frânghie luată de la spânzurătoare şi ascunsă în pământ, unde să nu ajungă soarele.

Gâtul celui care nu poate înghiţi sau care are un absces se vindecă dacă este atins cu mâna cuiva care a murit prematur.

Se mai zice de asemenea că durerile unei femei care are o naştere grea sunt reduse dacă i se pune în patul în care naşte o piatră sau o săgeată cu care au fost omorâte oricare din aceste animale, fie om, porc sălbatic sau urs.

în aceiaşi fel ajută şi o suliţă scoasă din corpul unui bărbat, dacă nu va atinge prima dată pământul; se zice că săgeţile scoase din corpul unui bărbat, atâta timp cât nu ating pământul, şi sunt puse sub cineva care stă întins, ajută la obţinerea dragostei.

Se spune că epilepsia se vindecă dacă se mănâncă din carnea unui animal sălbatic, ucis în acelaşi fel în care a fost ucis şi omul.

Cine îşi spală ochii de trei ori cu apa în care şi-a spălat picioarele, ei nu vor fi niciodată inflamaţi sau înceţoşaţi.

Se mai spune de asemenea că unii vindecă bolile de intestin cu aţa scoasă din război, legată în nouă sau şapte noduri, şi spunând numele unei văduve la fiecare nod.

Splina unei vite aşezată peste splina bolnavă o vindecă, dacă cel care o pune spune că este un leac pentru vindecarea splinei. După asta, bolnavul trebuie închis într- un dormitor, uşa trebuie încuiată cu un inel, iar anumite versuri trebuie repetate de nouă ori.

Urina unei şopârle verzi vindecă aceeşi boală, dacă este agăţată în faţa uşii bolnavului într-o oală, în aşa fel încât atunci când intră sau iese, să o atingă cu mâna.

Şopârla omorâtă în urina unui viţel înfrânge poftele trupeşti; însă cel care îşi pune propria urină în urina unui câine devine indiferent Ia actele trupeşti şi simte o amorţire în spate.

Dacă dimineaţa cineva se stropeşte cu urină pe picior, se zice că acesta este un remediu împotriva tuturor doctoriilor rele.

Dacă cineva scuipă în gura unei broaşte mici care se caţără într-un copac şi apoi o lasă să fugă, se zice că acea persoană scapă de tuse.

Plinişi mai vorbeşte despre un lucru minunat şi uşor de experimentat, şi anume, dacă cel căruia îi pare rău că a lovit pe cineva scuipă în mâna cu care a dat lovitura, partea vătămată va scăpa de durere. Aşa s-a întâmplat cu un animal sălbatic patruped grav rănit. Unii agravează lovitura chiar înainte să o dea.

Dacă scuipi în mână sau în încălţarea dreaptă înainte de a o pune, te ajută atunci când treci printr-un loc periculos.

Se spune că lupii nu se vor apropia de un câmp, dacă unul din ei este luat, şi cu un cuţit se face să-i sângereze labele pentru a stropi împrejurimile, iar mai apoi este îngropat în locul de unde a fost luat.

Cetăţenii din Trezenium, *Methanenses,* povestesc despre un remediu pentru protejarea viilor de dăunătoarele aduse de vântul de sud, şi anume dacă, în timp ce bate vântul, un cocoş alb este tras în părţi de doi bărbaţi, fiecare ţinând de partea lui, şi dacă aceştia înconjoară via, întâlnindu-se în locul de unde au plecat, atunci în acel loc trebuie să îngroape rămăşiţele cocoşului.

Cine ţine o viperă deasupra unui vapor cu un băţ, acela va putea face profeţii, iar băţul cu care a fost bătut un şarpe este bun pentru durerile femeilor care nasc.

Despre asemenea lucruri vorbeşte şi *Pliniu.*

După ce s-a făcut o grămadă din rădăcini şi ierburi, trebuie să se tragă nişte cercuri în jurul lor, mai întâi cu o sabie, iar apoi se răscolesc, ţinând seama în acelaşi timp şi de vântul care bate din direcţia opusă.

Cine măsoară de trei ori un mort cu o frânghie, mai întâi de la cot până la degetul mare, apoi de la umăr până la acelaşi deget, şi de la cap până la picioare, iar mai târziu altcineva va fi măsurat cu aceeaşi frânghie în acelaşi fel,
nu va avea belşug, ci va fi nefericit şi va cădea în sărăcie şi tristeţe.

Albertus din *Chyrannis* spune că, dacă o femeie a vrăjit pe cineva să se îndrăgostească de ea, vraja poate fi ruptă dacă acea persoană îi ia cămaşa de noapte şi urinează din uşă prin glugă şi prin mâneca dreaptă.

Pliniu spune că o vrajă poate fi făcută pentru cei care stau lângă femeile însărcinate, atunci când li se dă un medicament oricăruia dintre ei, iar degetele lor sunt împreunate precum dinţii unui pieptene. Aşa s-a întâmplat cu *Alcumena* care îl creştea pe *Hercule*, iar vraja este mai puternică dacă se face cu unul sau ambii genunchi.

Vrăjitorie înseamnă şi dacă se stă picior peste picior, de aceea era interzis să se facă acest lucru în consiliile prinţilor şi ale conducătorilor, fiind considerat ca ceva ce împiedica toate actele.

Se spune ca cine stă în picioare în faţa uşii şi-l strigă pe nume pe cel care doarme cu o femeie, şi dacă acesta răspunde, iar mai apoi îi leagă de uşă un cuţit sau ac ce se vor rupe cu ascuţişul în jos, atunci cei doi nu vor mai putea fi un cuplu atâta timp cât vor fi acele lucruri acolo.

Despre înfăţişare şi gest, obiceiul şi ţinuta corpului şi căror stele le corespund - cum au apărut fiziognomia, metoscopia, şi chiromanţia, artele divinaţiei

înfăţişarea, gestica, mişcarea, poziţia şi ţinuta corpului, fiindu-ne date întâmplător, ne conduc spre primirea darurilor cereşti şi spre expunerea la corpurile superioare, producând anumite efecte în noi, ca atunci când aduni cutcurig, iar dacă tragi de frunză în sus, se ridică şi umoarea, provocând vomă, iar dacă tragi de frunză în jos, coboară şi umoarea, ducând Ia curăţare.

Toată lumea ştie cât de mult sunt afectate vederea, imaginaţia şi spiritul animalic de către înfăţişare şi gest; astfel, o înfăţişare blândă şi veselă a unui prinţ în oraş îi face pe oameni veseli, însă o înfăţişare fioroasă şi tristă îi înspăimântă; gesturile şi înfăţişarea unei persoane care se vaită,

cu uşurinţă trezeşte mila, la fel cum forma unei persoane politicoase cu uşurinţă trezeşte dragoste.

Gesturile, ţinutele şi armoniile corpului se expun corpurilor cereşti, mirosurilor şi spiritului leacurilor, aşa cum pasiunile interioare se expun sufletului. Aşa cum leacurile şi pasiunile minţii sunt mai puternice datorită unor dispoziţii din ceruri, aşa şi gesturile şi mişcarea corpului au o anumită putere datorită influenţelor cereşti.

Există gesturi care îi corespund lui Saturn, care sunt melancolice şi triste, precum bătaia în piept sau în cap, la fel cum există şi gesturi religioase, precum îngenuncherea şi privirea fixă în pământ, ca pentru rugăciune sau plâns, pe care le face un om sobru, saturnian, ca cel descris de satirist:

Cu capul aplecat şi ochii în pământ,
Cuvinte mânioase şi îngăimate
El spune cu buzele-i strâmbate ...

O înfăţişare voioasă şi onestă, un gest plin de veneraţie, bătaia din palme de bucurie sau pentru rugăciune, îndoirea genunchiului cu capul ridicat ca pentru adorare, toate acestea corespund lui *Jupiter*.

înfăţişarea acră, fioroasă, nemiloasă, nervoasă şi dură şi gesturile îi sunt desemnate lui *Marte*.

Gesturile şi înfăţişările onorabile şi curajoase sunt *solare,* la fel ca şi plimbările, îndoirea genunchiului ca atunci când îngenunchezi în faţa regelui.

Lui *Venus* îi revin dansurile, îmbrăţişările, râsetele, înfăţişările vesele şi prietenoase.

Lui *Mercur* îi sunt caractersistice gesturile şi înfăţişările schimbătoare, rapide şi variabile.

Lunii îi corespund gesturile mişcătoare, otrăvitoare şi copilăreşti.

Aşa cum am vorbit despre gesturi, la fel de diferite sunt şi formele oamenilor.

Lui *Saturn* îi corespunde un bărbat de culoare neagră sau gălbuie, aplecat, cocoşat, cu pielea aspră, vene pronunţate, păros, ochi mici, frunte încruntată, barbă subţire, buze groase, ochi

înfundaţi, statură impozantă, care îşi loveşte picioarele când merge, îndemânatic, isteţ, seducător şi criminal.

Jupiter simbolizează un om de o culoare palidă sau roşu închis, cu un corp frumos, de statură medie, chel, cu ochi mari, dar nu negri, pupile mari, nări mici, inegale, dinţi proeminenţi în faţă, păr ondulat, vesel şi manierat.

Marte reprezintă un om cu părul roşu sau roşcat, cu faţa rotundă, ochi gălbui, cu privirea scrutătoare şi ascuţită, chel, vesel, mândru şi îndemânatic.

Soarelui îi corespunde un om bronzat, între galben şi negru, cu un pic de roşu, de statură mică, dar cu un corp frumos, fără mult păr, dar cârlionţat, cu ochi galbeni, înţelept, loial, doritor de laudă.

Venus simbolizează un 0111 cu o culoare mai întunecoasă, dar cu mult alb, cu un amestec de roşu, cu corp frumos, o faţă rotundă şi luminoasă, păr blond, ochi deschişi la culoare, manierat, şi sincer în dragoste, bun, răbdător şi vesel.

Lui *Mercur* îi corespunde un om nici alb, nici negru, cu faţa lungă, frunte înaltă, ochi deschişi la culoare, nu negri, cu nas drept şi lung, barbă subţire, degete lungi, ingenios, curios, dar subtil, renegat, şi norocos.

Luna simbolizează un om de culoare albă, amestecată cu puţin roşu, de statură potrivită, cu faţa rotundă şi cu câteva cicatrici, ochi nu foarte negri, frunte încruntată, blând şi sociabil.

Semnele zodiacale şi feţele acestora au şi ele ţinute şi forme, care trebuie căutate în cărţile de astrologie. Până la urmă, de aceste ţinute şi gesturi depind fiziognomia, metoscopia şi *artele divinaţiei,* la fel ca şi chiromanţia sau prezicerea viitorului.

Deşi toate aceste forme de divinaţii par să fie făcute de către semne inferioare şi slabe, prezicerile care se fac cu ajutorul lor nu trebuie condamnate sau desconsiderate, şi nu din

superstiţie, ci datorită corespondenţei armonioase dintre toate părţile corpului.

De aceea, cine imită cel mai exact corpurile cereşti, fie prin natură, fie prin studiu, acţiune, mişcare, gesturi, înfăţişare, pasiunile minţii, şi oportunitatea sezonului, acela se aseamănă cel mai mult cu corpurile cereşti, putând primi daruri mai mari de la ele.

Despre Divinaţie şi felurile ei

Există unele feluri de divinaţii care depind de cauzele naturale şi care se află în diverse lucruri, fapt ştiut din experienţă; prin aceste divinaţii, tămăduitorii, soţii, păstorii, marinarii şi alţii prezic viitorul.

Aristotel face referire la multe divinaţii în cartea sa intitulată *Despre vremuri.*

Printre acestea, cele mai importante erau *Augur ia* şi *Auspicia,* foarte mult apreciate de către romani, care nu obişnuiau să facă nimic în viaţa publică sau privată fără sfatul augurilor (preoţi cărora li se atribuia facultatea de a prevesti viitorul sau de a interpreta voinţa zeilor după zborul şi cântecul păsărilor sau după măruntaiele animalelor sacrificate).

Cicero, în cartea sa despre divinaţii, scrie pe larg despre poporul din *Tuscia,* care nu făcea nimic fără această artă.

Trebuie ştiut faptul că există diverse feluri de *Auspicia {prevestire făcută de auguri sub patronajul cuiva; dreptul de a lua auspiciile era rezervat consulilor, pretorilor şi cenzorilor, sub cele mai bune auspicii, în împrejurări favorabile)-,* unele se numesc *Pedestria,* a căror nume vine de la animalele sălbatice patrupede; altele se numesc *Auguria,* şi care vin de la păsări; unele sunt cereşti, şi vin de la tunete şi fulgere; altele se cheamă *Caduca,* de la cei care au căzut în templu sau oriunde în altă parte; unele erau sacre, şi veneau de la jertfe.

Alte divinaţii erau numite *Piacula,* şi *Auspicia tristă,* atunci când o jertfă scăpa de pe altar.

La acestea se adaugă *Exauguration,* pentru atunci când bagheta cădea din mâna *Augurului,* cu care se putea vedea *Auspicium.*

Michael Scotus menţionează douăsprezece feluri de *Auguria:* şase pentru mâna dreaptă, şi anume: *Fernova, Fervetus, Confert, Emponenthem, Sonnasarnova, Sonnasarvetus;* şi şase pentru mâna stângă, adică *Confernova, Confervetus, Viaram, Herrenam, Scassarnova şi Scassarvetus.*

Explicând numele lor, el spune că *Fernova* este un *Auguriunr,* dacă cel care pleacă de acasă cu treburi vede un om mergând sau o pasăre zburând în dreptul mâinii stângi, atunci este semn bun şi lucrurile îi vor merge bine.

Fervetus este un *Augur hun-,* dacă cel care pleacă de acasă cu treburi vede o pasăre sau un om care se odihneşte în partea stângă, atunci este semn rău şi lucrurile nu vor merge bine.

Viaram este un *Augur turn;* dacă un om sau o pasăre, în drumul sau în zborul său, trece prin faţa cuiva, venind din partea dreaptă, şi apoi se apleacă spre stânga şi dispare din faţa ochilor, atunci e un semn bun şi lucrurile vor merge bine.

Confervetus este un *Augurium;* cine vede un om sau o pasăre care se apleacă din partea dreaptă este un semn rău.

Scimcisarnova este un *Augurium-,* dacă un om sau o pasăre vine din spate, trece în faţă, dar mai întâi se odihneşte, şi astfel îl poţi sau o poţi vedea în dreapta ta, atunci este semn bun.

Scimasarvetus este un *Augurium*; dacă vezi un om sau o pasăre în spatele tău, însă înainte să vină la tine se odihneşte în acel loc, atunci este semn bun.

Conferi este un *Augurium;* dacă un om sau o pasăre trece prin spatele tău, vine din partea stângă, se apleacă înspre dreapta, şi dispare din faţa ochilor, atunci este semn rău.

Scassarvetus se referă la faptul că este un semn rău dacă vezi un om sau o pasăre care trece pe lângă tine şi care se odihneşte într-un loc din stânga ta.

Scassarnova se referă la faptul că este un semn bun, un *Augurium,* dacă vezi un om sau o pasăre care trece pe lângă tine şi care se odihneşte într-un loc din dreapta ta.

Emponenthem se referă la faptul că este semn bun dacă un om sau o pasăre vine din stânga ta, trece la dreapta şi dispare din faţa ochilor fără să se odihnească.

Hartena este un *Augurium',* dacă un om sau o pasăre vine dinspre partea mâinii drepte, trece prin spatele tău spre stânga şi se odihneşte undeva, atunci este semn rău.

Anticii prevesteau viitorul şi cu ajutorul strănuturilor, despre care vorbeşte şi *Homer* în *Odiseea,* deoarece aceştia credeau că ele vin dintr-un loc sacru, adică din cap, acolo unde intelectul este puternic şi eficace. Tot de acolo, spuneau ei, vine şi vorbirea în piept sau mintea unui om care se trezeşte dimineaţa inconştient.

Despre diverse animale şi alte lucruri care au o semnificaţie în augurii

Toate auspiciile care apar pentru prima dală la începutul oricărei acţiuni trebuie luate în seamă: dacă la începutul lucrului tău vei observa ca şoarecii ţi-au ros liainele, atunci trebuie să încetezi să mai continui acel lucru.

Dacă te împiedici de prag sau dacă în drumul lău te loveşti la picior, atunci nu mai trebuie să pleci în călătorie.

Dacă la începutul treburilor tale apar lucruri rău prevestitoare, atunci trebuie să amâni acele treburi, pentru ca intenţiile tale să nu fie pe deplin zădărnicite sau să nu fie îndeplinite, şi să aştepţi o oră potrivită pentru desfăşurarea lucrurilor sub bune auspicii.

Se ştie că multe animale, printr-o putere naturală înnăscută în ele, sunt profetice.

Prin cârâitul lui, cocoşul anunţă cu sârguinţă orele din zi şi din noapte, iar cu aripile sale alungă leii; muştele, prin înţepătura lor, şi alte păsări, prin cântatul şi ciripitul lor, prevestesc

ploaia, aşa cum delfinii, prin săritura lor deasupra apei, alungă furtunile.

Ar fi prea mult de relatat modul în care frigienii, sicilienii, arabii, umbrienii, toscanii şi alte popoare se iau după auguriile prevestite de păsări, deoarece în toate oracolele, lucrurile care urmează să se întâmple sunt ascunse, şi numai păsările prevestitoare pot prezice viitorul.

De aceea trebuie luate în seamă toate lucrurile precum ceea ce anunţă, cheamă sau însemnează stăncuţa, observând locul în care sta, felul în care zboară, dacă din partea dreaptă sau stângă a mâinii, dacă scoate sunete sau tace, dacă merge înainte sau înapoi, dacă aşteaptă să se apropie cel care trece pe lângă ea, sau dacă dimpotrivă, îşi ia zborul.

Orus Apollo a scris în *Hieroglifele* sale că stăncuţele gemene însemnă căsătorie, deoarece această pasăre face două ouă, din care ies un pui şi o puicuţă, însă dacă ies doi pui sau două puicuţe, lucru care se întâmplă foarte des, masculii nu se vor împerechea cu alte femele, şi nici femelele cu alţi masculi, ci vor trăi pentru totdeauna solitari, fără pereche.

De aceea cei care întâlnesc numai o stăncuţă vor şti că vor trăi singuri.

Acelaşi lucru e valabil şi în cazul porumbiţei care trăieşte singură după moartea masculului.

Şi ciorile trebuie observate cu atenţie, pentru că sunt la fel de importante ca şi stăncuţele, şi în probleme chiar mai deosebite.

Potrivit spuselor filosofului stoic *Epictetus,* un înţelept autor, dacă o cioară cârâie la cineva, atunci prevesteşte ceva rău legat fie de corpul acelei persoane, fie de avere, onoare, nevastă sau copii.

Şi lebedelor le trebuie acordată atenţie, căci ele ştiu secretele apelor, iar voioşia lor prevesteşte lucruri bune nu numai marinarilor, ci şi tututor călătorilor, doar dacă nu apare o pasăre mai puternică, precum vulturul, care prin suveranitatea sa, anulează prevestirile tuturor celorlalte păsări, deoarece zboară mai sus decât

ele, are vederea cea mai ageră şi cunoaşte toate secretele lui *Júpiter.*

Vulturul prevesteşte progres şi victorie, însă prin sânge, deoarece nu bea deloc apă, ci numai sânge.

Vulturul care a zburat deasupra lucreţienilor care se luptau cu crotonienii le-a adus victoria.

Vulturul care s-a aşezat pe ţinta lui *Hiero,* cel care mergea la primul său război, a prevestit că va fi rege.

Doi vulturi care au stat toată ziua pe casă la naşterea lui *Alexandru* al *Macedoniei,* i-au prevestit două regate, adică *Asia* şi *Europa.*

Vulturul care a luat pălăria de pe capul lui *Lucias Tarquinius Priscus,* fiul lui *Demarathus Corintineanul* (şi care a zburat în *Hetraria* şi *Roma*) şi a zburat sus cu ea, ca mai apoi să i-o aşeze înapoi pe cap, i-a prevestit acestuia i cgatul romanilor.

Vulturii înseamnă dificultate, greutate, voracitate, loate fiind verificate la începutul ridicării oraşelor.

Ei prezic de asemenea locurile în care se vor produce măceluri, apărând în acele locuri cu şapte zile înainte; şi deoarece respectă foarte mult acel loc, ca şi cum ar privi cu uimire la numărul mare de morţi, se spune că regii antici trimiteau spioni să vadă pentru care loc aveau vulturii cel mai mare respect.

Pasărea Phoenix prevestea izbânzi, iar *Roma*, văzută în chip nou, a fost construită sub auspicii favorabile.

Deoarece pelicanul se expune la primejdii, acesta simbolizează omul care trebuie să înfrunte multe greutăţi din stăruinţa dragostei lui.

Pasărea pictată a dat numele oraşului *Pictavia* şi a prevestit mila acelui popor prin culoarea şi vocea sa.

Bâtlanul este un Augurium al lucrurilor grele.

Barza este o pasăre a disputelor şi provoacă dispute.

Cocorii anunţă şiretlicurile duşmanilor.

Pasărea Cacupha prevesteşte recunoştinţă, deoarece chiar ea însăşi îşi exprimă dragostea pentru mama ei.

Dimpotrivă, hipopotamul care îşi omoară mama prevesteşte nerecunoştinţa pentru lucrul bun şi nedreptatea.

Pasărea Origis este cea mai invidioasă şi prevesteşte invidia.

Dintre păsările mai mici face parte şi coţofana vorbăreaţă care prevesteşte musafiri.

Pasărea Albanellus, atunci când zboară de la stânga la dreapta, prevesteşte bucurie şi voie bună, iar dacă zboară în sens invers, prevesteşte contrariul.

Bufniţa care ţipă aduce întotdeauna ghinion, la fel ca şi bufniţa cu ciuf, care se duce noaptea pe neaşteptate la pui, precum moartea care vine pe neaşteptate, şi despre care se zice că prevesteşte moartea; totuşi, câteodată, deoarece nu este oarbă în întunericul nopţii, ea simbolizează sârguinţa şi vigilenţa.

Când *Didona* vede bufniţa ce aduce ghinion, îl compătimeşte pe *Enea:*

Bufniţa ce stă singură sus pe casă,
Anunţă lucruri rele prin glasu-i jelitor.

Iar în alt loc:

Leneşa bufniţă de muritori este văzută
Ca semn rău...

Aceeaşi pasăre a cântat în Capitoliu atunci când treburile romane mergeau prost la Numantia şi când Fregelia a fost înlăturat pentru conspiraţie împotriva romanilor.

Almanel crede că bufniţile şi celelalt păsări care ţipă noaptea, atunci când se întorc înspre ţări bizare sau case, ele prevestesc moartea oamenilor acelor ţări şi case; aceste păsări se hrănesc cu hoiturile pe care le observă imediat, iar oamenii care urmează să moară seamănă oarecum cu hoiturile.

Şoimul prevesteşte şi el luptele, aşa cum cântă *Ovidiu Naso:*

Noi urâm şoimul, deoarece din lupte
El scapă întotdeauna...

Lelius, ambasadorul oraşului *Pompei,* a fost omorât în Spania printre furnizori, a cărui soartă se spune că a fost prezisă de către un şoim ce a trecut pe deasupra capului său.Aşa cum se spune în *Almadel,* şoimii care se bat între ei simbolizează schimbarea unui regat, însă dacă o altă pasăre se bate cu ei, după care nu vor mai fi văzuţi împreună, atunci ei simbolizează o nouă condiţie şi stare a acelei ţări.

De asemenea, păsările mici care vin sau pleacă, prevestesc dacă o familie se va mări sau micşora, iar /.borul lor, cu cât este mai lin, cu atât mai mult este de bun augur.

De aceea *Melampus Augurul* a bănuit că moartea grecilor a fost prevestită prin zborul păsărilor mici, atunci când a spus că nici o pasăre nu îşi ia zborul pe vreme bună.

Deoarece rândunicile Iasă puilor un loc sigur după moartea lor, se spune ca ele prevestesc o moştenire sau o avere uriaşă după moartea prietenilor.

Liliacul care iese înaintea cuiva care fuge înseamnă evadare, căci deşi nu are aripi, el totuşi zboară.

Vrăbiuţa este semn rău pentru cel care fuge, căci ea fuge de şoim, şi se grăbeşte către bufniţă, unde o aşteaptă un pericol şi mai mare: cu toate acestea, este norocoasă în dragoste, deoarece fiind agitată de dorinţă, ea se împerechează de şapte ori într-o oră.

Albinile sunt semn bun pentru regi pentru că înseamnă un popor servil.

Muştele simbolizează insistenţă şi neruşinare, pentru că fiind deseori alungate, ele se întorc în mod repetat.

Nici păsările domestice nu sunt lipsite de Auguria, căci cocoşii, cu creasta lor, prevestesc speranţă.

Pe când *Livia,* mama lui *Tiberius,* era grea cu el, ea a luat un ou de găină şi l-a cuibărit la piept, până când a ieşit un pui de cocoş cu o creastă mare, augurii spunând că cel care se va naşte va fi rege.

Şi *Cicero* scrie că în *Teba,* cocoşii care au cârâit toată noaptea au prevestit că boeţienii îi vor învinge pe lacedemonieni; potrivit interpretărilor augurilor, când această pasăre este bătută, tace, însă atunci când câştigă, cârâie.

în acelaşi fel prevestesc şi animalele sălbatice

.întâlnirea cu o nevăstuică este de rău augur, aşa cum este şi întâlnirea unui călător cu o iapă.

Şi catârul prevesteşte lucruri rele deoarece este sterp.

Porcul sălbatic este fatal pentru că asta este natura lui, şi prin urmare simbolizează oameni periculoşi.

Calul prevesteşte certuri şi lupte, de aceea, în *Vergiliu,* când *Anchises* vede cai albi începe să plângă:

în războaie sunt caii folosii,
şi pe deasupra ne şi ameninţă cu ele.

însă atunci când mai mulţi cai trag la aceeaşi căruţă, se spune că va fi pace.

Măgarul este un animal sterp, însă care i-a adus mult bine lui *Marius*, deoarece atunci când a fost considerat un duşman pentru ţara lui şi a văzut un măgar alergând spre apă, a crezut că i-a fost prezis un mod de a se salva; astfel i-a rugat pe prietenii săi să-l ajute să ajungă la mare.

Plecând cu o corabie mică, a scăpat astfel de ameninţările lui *Silla Cuceritorul.*

Cine întâlneşte în drumul său mânzul unui măgar înseamnă muncă, răbdare şi obstacole.

Cine întâlneşte un lup este semn bun, aşa cum s-a văzut şi în cazul lui *Hiero din Sicilia,* căruia un lup i-a furat o carte pe când era la şcoală, prevestindu-i astfel succesul regatului; însă cel care vede primul un lup, rămâne Iară glas.

Lupii simbolizează şi oameni perfizi, în care nu poţi să te încrezi, fapt ce s-a văzut în cazul descendenţilor romani.

întâlnirea cu un leu, cel mai puternic dintre animale şi care le sperie pe toate celelalte, este de bun augur.

însă dacă o femeie vede o leoiacă este semn rău pentru că împiedică procrearea, deoarece leoaica nu fată decât o singură dată.

Dacă cineva vede oi sau capre este semn bun.

vor muri în scurt timp; ţinând mai mult la viaţa soţiei sale, a omorât şarpele şi a lăsat să scape şerpoaica, iar în câteva zile a murit.

Vipera înseamnă femei desfrânate şi copii răi, iar ţiparul înseamnă un om nemulţumit de corpul său, deoarece ţiparul trăieşte separat de ceilalţi peşti şi niciodată nu este văzut alături de ei.

Dintre toate auguriile şi prevestirile nici una nu este mai puternică şi mai eficace ca omul, căci el întruchipează adevărul cel mai clar. De aceea trebuie observată cu atenţie condiţia omului care iese în cale, adică vârsta lui, profesia, rangul, gestica, mişcarea, manifestarea, înfăţişarea, obiceiurile, numele, cuvintele, vorba, şi altele.

Şi în animale se pot descoperi semne de prevestire, însă fără îndoială că cele mai eficace şi mai clare se găsesc în sufletul omului.

Aşa crede şi *Cicero,* care spune că în sufletele oamenilor există un anume auspiciu care îi ajută să cunoască cursul şi cauzele lucrurilor.

Atunci când a fost întemeiată Roma, a fost găsit capul unui bărbat ce a prevestit măreţia imperiului şi a dat npmele muntelui Capitoliului.

Soldaţii brutieni care luptau împotriva lui *Octavian* şi a lui *Marcus Antonius* au găsit un etiopian la poarta castelului lor, pe care deşi l-au omorât, considerându-l semn rău, ei nu au câştigat lupta, iar generalii *Brutus* şi *Cassius* au fost omorâţi.

întâlnirea cu călugări e considerată semn rău, mai ales dacă se întâmplă dimineaţa, căci aceştia trăiesc de pe urma morţii oamenilor, aşa cum vulturii trăiesc de pe urma măcelurilor.

Despre cum sunt verificate auspiciile prin lumina instinctului natural şi câteva reguli de descoperire a acestora

Auspiciile şi auguriile care prevestesc cele ce se vor întâmpla cu ajutorul animalelor şi păsărilor au fost învăţate şi arătate prima dată de către *Orfeu cei divin,* fiind apoi foarte mult apreciate de către toate popoarele.

Acum auspiciile sunt verificate prin lumina instinctului natural, ca şi cum din acesta ar coborî nişte lumini ale divinaţiei în animalele patrupede, în zburătoare şi în alte animale, făcându-le în stare să prevestească cursul lucrurilor.

Vergiliu îşi dă seama de asta şi cântă:

Nici eu nu cred că cerurile atâta cunoaştere le dă,

Şi nici că prorocirea lor e mai presus de soartă.

William de Paris crede că instinctul natural este mai sublim decât orice cunoaştere omenească şi foarte aproape de profeţie.

Datorită acestui instinct există o minuntă lumină a divinaţiei în unele animale, aşa cum apare la unii câini, care recunosc hoţii, îi găsesc, îi prind, şi nu le mai dau drumul.

Tot datorită aceluiaşi instinct, vulturii prevestesc măcelurile în bătălii şi se adună în acele locuri ca şi cum ar vedea dinainte carnea celor morţi.

Potârnichile, prin instinctul lor natural, îşi recunosc mama pe care nu o văd niciodată şi îi dau voie potârnichii care a furat ouăle să le clocească.

Prin acelaşi instinct se pot prezice lucruri îngrozitoare de care sufletul omului nu îşi dă seama, dacă nu se gândeşte la ele.

Astfel, un hoţ care stă ascuns într-o casă, fără să fie văzut sau ştiut de nimeni, îi sperie şi îi îngrozeşte pe locuitorii acelei case, însă nu pe toţi, ci numai pe câţiva, deoarece strălucirea instinctului nu se află în toţi oamenii.

în acelaşi fel, dacă o prostituată este ascunsă într-o casă foarte mare, numai cei ignoranţi îşi dau seama de prezenţa ei acolo.

Se mai menţionează în istorii că *Heraiscus,* un egiptean oarecare şi un om de natură divină, cunoştea femeile desfrânate nu numai după ochi ci şi după voce.

William de Paris vorbeşte despre o femeie care, prin acelaşi instinct, îl cunoştea pe cel iubit de la o depărtare de două mile.

Tot el vorbeşte despre o barză pe care masculul a mirosit-o că a fost infidelă şi fiind judecată şi găsită vinovată de către celelalte berze adunate de mascul, a fost sfâşiată în cele din urmă de ele.

William aminteşte şi de un cal care, neştiind că iapa cu care s-a împerecheat este mama lui, în momentul în care a înţeles ce a făcut, şi-a muşcat testicule, răzbunându- se în acest fel pentru incest.

Despre astfel de cai vorbesc şi *Varro, Aristotel* şi *Pliniţi.*

Acesta din urmă aminteşte de un şarpe pe nume *Asp* care venea zilnic să mănânce la masa unui om în Egipt. După ce unul din puii ei l-a ucis pe unul din copiii omului, şerpoaica şi-a omorât puiul şi nu s-a mai întors în acea casă.

Prin aceste exemple vă puteţi da seama cum poate coborî lumina prevestirii în unele animale, în gesturi, mişcări, voce, zbor, mers, carne, culoare, etc.

Potrivit doctrinei platonicienilor, există o anumită putere în lucrurile inferioare care, de cele mai multe ori, este în acord cu puterea din lucrurile superioare; de aceea consimţămintele tacite ale animalelor par să fie în acord cu corpurile divine, iar corpurile şi sentimentele lor par să fie afectate de puterile corespunzătoare acelor zeităţi.

De aceea trebuie să ştim care animale îi corespund lui Saturn, Jupiter, Marte şi aşa mai departe, şi potrivit proprietăţilor lor ce prezic ele: păsările precum bufniţa care ţipă şi altele menţionate mai înainte şi care se aseamănă lui Saturn şi Marte sunt periculoase şi fatale.

La fel este şi bufniţa cu ciuf deoarece este o pasăre solitară saturniană şi de asemenea nocturnă, renumită ca fiind pasărea care prevesteşte cele mai rele lucruri, aşa cum spune şi poetul:

Urâta bufniţă, pe care nici o pasăre nu o suportă,

Numai necazuri şi lucruri triste ea anunţă.

Lebăda este o pasăre ce-i corespunde lui Venus şi dedicată lui *Phoebus,* despre care se spune că prevesteşte numai lucruri bune, în special pentru marinari, deoarece ea nu se înneacă niciodată.

De aceea *Oviudiu* cântă:

Cele mai frumoase lucruri lebăda voioasă, cântătoare
Prevesteşte...

Alte păsări prevestesc lucrurile ce vor urma prin ciripit sau croncănit, aşa cum fac cioara, coţofana, stăncuţa, şi despre care *Vergiliu* spune:

... Aşa ceva a prevestit
Adeseori din gorunul scorburos o cioară prin
croncănit.

Păsările care prevestesc viitorul prin zborul lor încet sau rapid, din partea dreaptă sau stângă, grupat sau nu, sunt ulii şopârlelor, şoimii, vulturii, cocorii, lebedele etc.

Dacă cocorii zboară repede, anunţă furtună, iar dacă zboară încet, vreme frumoasă.

Atunci când doi şoimi zboară împreună, se spune că prevestesc ceva rău, deoarece doi e un număr confuz şi numai un artist poate observa o asemănare în această conjunctură, aşa cum în *Vergiliu, Venus* îl învaţă pe fiul ei *Enea* următoarele versuri:

... Tot ce te învăţ eu nu e lucru neînsemnat, Altfel în van augurul părinţii mei m-au învăţat, Iată! Douăsprezece lebede în companie veselă Pe care Jupiter le urmăreşte prin cerul diafan Să le aducă-n Ceruri: acum de pe pământ pe rând Ele par să plece sau să-l dispreţuiască; Şi cum se-ntorc cu aripi zgomotoase, ele şi le arată înconjurând Cerurile alături de alte consoarte. Atât îţi spun, prietenii şi flota ta portul Au câştigat, la fel, cu toate pânzele întinse, şi golful.

Cel mai extraordinar augur este al celor care aud sau înţeleg vorbele animalelor, printre care se numără anticii: *Melampus, Tiresias,*

Thales, Apollonius din *Tyana,* care înţelegeau foarte bine limba păsărilor.

Philostratus şi *Porphyrius* amintesc de *Apollonius* care, pe când stătea între prietenii săi, a văzut o vrăbiuţă ce stătea într-un copac şi apoi o alta care a venit din altă parte ciripind tare şi care a zburat înapoi alături de celelalte vrăbiuţe.

Apollonius le-a spus apoi tovarăşilor săi că acea vrăbiuţă le-a spus celorlalte că un măgar ce ducea o desagă cu grâu a căzut lângă oraş iar grâul s-a împrăştiat pe jos.Mulţi fiind mişcaţi de aceste cuvinte au plecat să vadă şi, într-adevăr, era aşa cum spusese *Apollonius,* lucru de care oamenii s-au mirat foarte tare.

Şi *Porphyr,* filosoful platonist, a scris despre vrăbiuţe în cartea a treia a *Jertfelor,* fiind convins că vocea fiecărui animal îi corespunde unei pasiuni a sufletului, precum bucuria, tristeţea, mânia.

însuşi *Democritus* vorbeşte despre sângele amestecat al păsărilor care dă naştere unui şarpe, iar cel care îl mănâncă, înţelege limba păsărilor.

Hermes povesteşte că cel care prinde păsări la calendele din noiembrie şi fierbe prima pasăre prinsă odată cu inima unei vulpi pe care apoi o mănâncă, va înţelege limba păsărilor şi a altor animale.

Arabii spun că cel care mănâncă inima şi ficatul unui dragon, îl va înţelege.

Proclus, un alt platonist, credea şi chiar a scris că inima unei cârtiţe poate ajuta la prevestirea lucrurilor.

Mai sunt divinaţiile şi auspiciile făcute cu intestinele jertfelor, al căror inventator a fost *Tages,* despre care *Lucan* scrie:

Şi dacă intestinele credit nu au câştigat,
Şi dacă prin această artă Tages ne-a înşelat.

Religia romană considera ficatul drept capul intestinelor şi de aceea, atunci când ghicitorii preziceau, ei priveau mai întâi în ficat, unde erau două capete, unul pentru oraş şi celălalt pentru duşman; atunci când aceste capete erau comparate cu o altă parte, ele prevesteau victorie, aşa cum citim în *Lucan,* şi anume faptul că intestinele au prezis măcelul oamenilor din *Pompei* şi victoria Cezarilor, potrivit versurilor:

în intestine toate imperfecţiunile sunt semne rele **159** *Pe de o parte, iar ramura măruntaielor se face tot*
mai mare,
O altă parte e mai slabă, lipsită de viaţă, dar totuşi
care
Stă, bate, şi mişcă cu repeziciune pulsul în artere.

După ce termină cu intestinele, prezicătorii se îndreaptă către inimă.

Dacă o jertfă era găsită fără inimă sau dacă îi lipsea un cap din ficat, atunci ea prevestea lucruri rele, numite *piacularia.*

Dacă o jertfa scăpa de pe altar sau dacă se întâmpla ca ea să cadă atunci când era lovită, asta însemna tot un lucru rău.

Julius Caesar; în timpul unei procesiuni pe care o făcea în robă purpurie, pe când stătea în fotoliul său auriu, a observat că lipsea o inimă, iar când *Marius Utica* a adus la rândul său jertfe, a remarcat că lipsea un ficat.

De asemenea, pe când prinţul *Caius, M. Marcellus, C. Claudius* şi *L. Petellius Coss* aduceau ofrande, ficatul a dispărut imediat şi la scurt timp unul din ei a murit din cauza unei boli iar un altul a fost omorât de ligurieni.

începând de atunci, tot ce era neobişnuit în intestine e,ra de mare importanţă pentru antici.

Astfel, pe când *Sylla* aducea jertfe la *Laurentum,* pe capul ficatului a apărut simbolul unei coroane, pe care ghicitorul *Posthumius* l-a interpretat ca fiind victoria regatului, şi prin urmare l-a sfătuit pe *Sylla* să mănânce acele intestine.

Mai trebuie luată în considerare şi culoarea intestinelor.

Despre acest lucru vorbeşte *Lucan:*
Uimiţi de culoare, profeţii s-au înspăimântat,
Căci cu pete murdare măruntaiele erau mânjite.
Cu negru şi albastru, şi stropi de sânge
Erau presărate...

Pe când *Hecuba* îl năştea pe *Paris,* ea a văzut o torţă arzând, cu care mai apoi s-a dat foc *Troiei* şi întregii *Asii.*

Şi mamei lui *Phalaris* i-a apărut imaginea lui *Mercur* care turna sânge peste pământ şi cu care a fost umplută apoi toată casa.

Mama lui *Dionisie Areopagitul* a visat că a născut un satir, iar evenimentele care au urmat acestui vis prodigios au fost fericite.

Când soţia lui *Tarquinius Priscus* a văzut o flacără deasupra capului lui *Servius Tullius*, ea a prezis că acesta va fi stăpânul regatului.

După ce *Troia* a fost cucerită, iar *Enea* se certa cu tatăl său *Anchise,* pe coroana lui *Ascanius* a apărut o flacără, ce nu-i făcea însă nici un rău. Văzând că regatul îi este sortit lui *Ascanius, Enea* a fost convins să plece, ştiind că prorocirile monstruoase apar înaintea distrugerilor iipinente şi măreţe.

Aşa citim şi în *Pliniu* că, pe când *M. Attilius* şi C. *Potius* erau consuli, a plouat cu lapte şi sânge, prevestind o ciumă mare ce avea să se abată asupra *Romei* anul următor.

Şi peste Lucania a plouat cu fier spongios iar cu un an înainte *Marcus Crassus* a fost omorât în Parthia, alături de el murind numeroşi soldaţi din Lucania.

Pe când *L. Paulus* şi C. *Marcellus* erau consuli, a plouat cu lână peste castelul Corisanum, în care un an mai târziu *T. Annius* a fost omorât de *Milus.*

Şi în timpul războaielor din Danemarca s-au auzit sunete de arme şi de trompete în aer.

în ceea ce priveşte războaiele macedonene, Livy povesteşte că, în anul în care a murit *Hannibal,* a plouat cu sânge timp de două zile, iar în anul când *Hannibal* a cucerit Italia, din ceruri a căzut apă cu sânge ca şi cum ar li plouat.

Cu puţin timp înainte de distrugerea *Leuctrei,* lacedemonienii au auzit un zgomot de anne în templul lui *Hercule,* şi în acelaşi timp, uşile din templu, deşi ferecate, s-au deschis, iar

armele care erau agăţate pe pereţi au fost găsite pe jos.

Şi alte lucruri pot prevesti astfel de evenimente, iar puterea influenţelor astrale nu trebuie neglijată; însă despre acest lucru vom vorbi mai pe larg în următoarele capitole.

Despre geomaţie, hidromanţie, aeromanţie şi piromanţie - patru divinaţii ale Elementelor

Elementele însele ne arată care vor fi evenimentele fatale, de aici venind şi numele celor patru feluri de divinaţii renumite, şi anume geomanţia, hidromanţia, aeromanţia şi piromanţia, şi cu care vrăjitoarele din opera lui *Lucan* par să se laude, atunci când spun:

Pământul, aerul, haosul şi cerul.
Mările, câmpiile, rocile şi munţii cei înalţi
Spun adevărul...

Prima artă este *geomanţia*, care arată lucrurile viitoare prin interpretarea mişcărilor de pământ, a zgomotelor, umflăturilor, trem urâturilor, prăpăstiilor, aburilor şi a altor asemenea lucruri, şi al cărei întemeietor este *Almadel* arabul.

Mai există însă şi un alt fel de geomanţie, care arată viitorul prin interpretarea semnelor înscrise pe pământ sau printr-o anumită putere ce vine din înclinarea acestuia; despre toate acestea însă vom vorbi mai târziu.

Hidromanţia prevesteşte lucrurile viitoare prin interpretarea apei, a fluxului şi refluxului, prin creşterea şi scăderea apei, furtuni, culori, etc, la toate acestea adăugându-se viziunile care se fac în apă.

După cum spune *Varro,* un tip de divinaţie descoperită de perşi, este cea în care un băiat a văzut în apă efigiile lui *Mercur* şi a recitat în o sută cincizeci de versuri toate întâmplările lui *Mitridate* din război.

Şi *Numa Pompilius* a practicat hidromanţia, căci acesta afla viitorul numai după ce chema zeii

în apă, artă pe care a practicat-o şi *Pitagora* la mult timp după moartea lui *Numa.*

Un alt tip de hidromanţie, foarte tare apreciat de către asirieni şi denumit *lecanomanţie,* se făcea cu ajutorul unei piei plină de apă, peste care se puneau farfurii din aur, argint şi pietre preţioase şi pe care erau înscrise anumite imagini, nume şi caractere.

Viitorul putea fi prezis şi dacă se arunca în apă plumb amestecat cu ceară.

La începutul vremurilor erau de asemenea şi fântâni care preziceau viitorul, ca de exemplu *Fântâna Străbunilor* de la *Achaia* şi cea care se numea *Apa lui Juno* în *Epidaurus.*

Vom trata pe larg acest subiect în capitolul intitulat *Despre oracole:*

„În acest capitol se pot face referiri şi la prezicerile făcute de licieni cu ajutorul peştilor, într-un loc numit *Dina,* lângă mare, într-o pădure dedicată lui *Apoilo,* şi unde se făcea o groapă în pământ, în care, cel care voia să afle viitorul, punea carne prăjită; imediat acel loc se umplea de apă şi de o mulţime de peşti cu forme ciudate, necunoscute oamenilor, prin intermediul cărora profetul putea prezice ce se va întâmpla."

Despre aceste lucruri şi despre *Polycharmus, Ateneu* vorbeşte mai pe larg în *Istoria licienilor.*

în acelaşi fel şi *aeromanţia* prezice viitorul, însă prin interpretarea lucrurilor de aer, a vântului, curcubeelor, cercurilor din jurul Lunii şi stelelor, ceţii, norilor şi li guri lor din nori, precum şi prin viziunile din aer.

Piromanţia arată viitorul prin interpretarea lucrurilor în flăcări, a stelelor cu coadă lungă, culorilor incandescente, viziunilor, şi imaginilor focului.

Astfel, soţia lui *Cicero* a prevestit că acesta va fi consul după un an, deoarece atunci când un om oarecare s- a uitat în cenuşa rămasă de la jertfa, a apărut dintr-o dată o flacără.

PI în iu spune că focurile terestre, slabe şi care trosnesc prevestesc furtuni, iar cercurile

dimprejurul mucurilor de lumânare prevestesc ploi; dacă flacăra se unduieşte, atunci prevesteşte vânt, la fel ca şi torţele, care deşi ating focul, nu se aprind.

Vântul mai poate fi prevestit şi când un cărbune se lipeşte de oala luată de pe focul din care ies scântei şi care străluceşte, sau când acesta străluceşte foarte tare.

La toate acestea se adaugă şi *capnomanfia,* a cărei denumire vine de la fumul focului în care se ridică sunete, mişcări şi culori pale, aşa cum citim în versurile lui *Statius:*

Să ne plecăm cu evlavie, şi pe altarul întins Să-i implorăm pe zei pentru ajutor divin. Flăcările focului sunt puternice, roşii, şi strălucitoare, Sporite de aer, iar mijlocul e alb; Flăcările i se supun îndată, Răsucindu-se înăuntru şi afară, şi încolăcindu-se Ca un şarpe...

în peşterile din Atena şi pe câmpurile nimfelor din *Apollonia,* auguriile erau interpretate cu ajutorul focului şi ale flăcărilor, iar dacă primeau ceea ce se arunca în ele, atunci era semn bun; dacă nu primeau, atunci era semn rău.

Despre însufleţirea morţilor şi a celor adormiţi sau care hibernează mulţi ani

Filosofii arabi cred că unii oameni se pot ridica deasupra puterilor fizice sau spirituale, iar aceia sunt cuprinşi de o putere divină prin perfecţiunea cerurilor şi a tuturor inteligenţelor.

Văzând că toate sufletele oamenilor sunt veşnice, iar toate spiritele ascultă de sufletele perfecte, magicienii cred că oamenii perfecţi, prin puterea sufletului lor, îşi pot tămădui corpurile muribunde cu alte suflete inferioare abia separate, care să-i însufleţească din nou, aşa cum nevăstuica este adusă din nou la viaţă de suflul şi plânsul mamei, iar leii îşi însufleţesc puii morţi suflând asupra lor.

Se spune că bolnavul sau lucrul care primeşte acţiunea oricărui alt agent este însufleţit de natura acelui agent, devenind astfel co-naturali.

Magicienii cred că însufleţirile sau învierile pot fi făcute cu ajutorul unor ierburi sau confecţionări magice, precum cenuşa păsării Phoenix sau pielea unui şarpe, multora părându-li-se însă fantastice sau chiar imposibile, dacă nu s-ar fi întâmplat de-a lungul istoriei.

în acest fel citim despre oameni care s-au înnecat, care au fost aruncaţi sau puşi în foc, alţii care au fost omorâţi în război sau purificaţi prin alte mijloace, şi care după câteva zile au înviat din nou, aşa cum scrie *Pliniţi* despre *Aviola*, un consul, sau despre *L. Lamia, Caius, Tubero, Corfidius, Gabienus* şi mulţi alţii.

Se spune că şi *Esop* povestitorul, *Tindoreus, Hercule, Palicy,* fiii lui *Jupiter* şi *Thalia* au fost readuşi la viaţă, la fel ca şi mulţi alţi vraci şi magicieni, aşa cum scriu istoricii despre *Esculap.*

Printre aceştia se mai află *Juba, Xanthus,* şi nu în ultimul rând *Tillo,* un arab oarecare, şi *Apollonius din Tyana,* despre care a scris *Philostratus.*

Din istorii mai aflăm şi despre *Glaucus,* un om care a fost înviat de iarba dragonului, pe care i-au dat-o vracii. Alţii spun că a fost adus la viaţă deoarece i-a fost pus în corp un leac făcut din miere de albine, de unde vine şi zicala: *„Glaucus a fost înviat cu miere de albine".*

Şi *Apuleius* aminteşte despre astfel de învieri, spunând despre *Zachla,* profetul egiptean, că a reuşit să aducă la viaţă un tânăr, după ce i-a pus pe buze şi pe piept nişte plante, şi întorcându-se spre răsărit, a început să se roage în şoaptă (o mulţime de oameni străduindu-se să-l vadă în acest timp); după ce i-a ridicat pieptul, bătându-i uşor venele şi umplându-i corpul cu aer, tânărul s-a ridicat şi a început să vorbească.

Dacă aceste lucruri s-au întâmplat cu adevărat, atunci sufletele muribunde care stau câteodată ascunse în corp, trebuie eliberate prin transe puternice, încât viaţa, simţurile, mişcarea se leapădă de corp iar omul nu este încă mort de tot, ci zace într-o stare de năucire, de parcă ar fi mort de ceva vreme. Asemenea fapte s-au petrecut

deseori în timpul ciumei, mulţi din cei care erau duşi la cimitir, însufleţindu-se din nou.

Rabinul *Moise* povesteşte în cartea sa, *Galen,* tradusă de *Patriarchia,* despre un om, care a stat sufocat timp de şase zile, fără mâncare sau apă, iar arterele i s-au întărit. în aceeaşi carte se vorbeşte şi despre un om care, înghiţind multă apă, şi-a pierdut pulsul, inima a încetat să-i bată, rămânând întins ca un mort.

Se mai spune de asemenea că, omul care cade de la mare înălţime sau care stă mult timp sub apă, cade într-o stare de leşin ce poate dura şi două zile, stând în acest timp întins ca şi cum ar fi mort, iar culoarea feţei sale fiind de un verde închis.

în altă parte se mai povesteşte despre un om care, dorind să-l îngroape pe altul ce părea mort de şaptezeci şi două de ore, a fost omorât de cel din urmă pentru că l-a îngropat de viu.

Există totuşi şi semne, deşi în puţine cazuri, prin care se poate şti cine trăieşte, deşi pare mort, şi care va muri cu adevărat dacă nu se găseşte vreun leac, precum flebotomía, care să-i vindece.

Acestea sunt mijloacele prin care magicienii şi tămăduitorii învie oamenii din morţi; astfel cei care au fost muşcaţi de şarpe, au fost reînsufleţiţi de popoarele *Marsi* şi *Psili.*

Aceste transe pot continua timp îndelungat, deşi omul nu este mort cu adevărat, acesta fiind şi cazul unor animale, ca alunarii, crocodilii, şerpii, care donn toată iarna, şi care se află într-un somn atât de profund, încât abia pot fi treziţi cu foc. De multe ori am văzut alunari disecaţi şi care rămâneau nemişcaţi ca morţi până când erau fierţi în apă, şi chiar şi atunci unele membre mai dădeau semne de viaţă.

Deşi pare greu de crezut, se mai poate citi în unele istorii cum că unii oameni care au dormit mulţi ani la rând, nu s-au schimbat deloc în acest timp, nici un semn de îmbătrânire neexistând pe corpul lor.

Pliniu scrie astfel despre un băiat care, epuizat fiind de căldură şi de drum, a dormit cincizeci şi şapte de ani într-o peşteră.

Şi *Epimenides Gnosius* a dormit cincizeci şi şapte de ani într-o peşteră. De aici a apărut proverbul *„¿4 dormi dus".*

Epimenides M Damascenus povesteşte că în vremea sa era un om care a dormit din toamnă şi până în vară sub o căpiţă de lan, şi care s-a trezit pe jumătate mort şi ieşit din minţi abia când fânul a început să fie mâncat.

Istoriile ecleziastice confirmă povestea celor şapte adormiţi, despre care se zice că au dormit 196 de ani.

Paulus Diaconus şi *Methodius* martirul scriu despre o peşteră din Norvegia, aflată pe un ţărm înalt, unde dormeau de o bună bucată de vreme fără să putrezească şapte oameni, iar cei care intrau să-i deranjeze erau micşoraţi sau strânşi laolaltă, încât după un timp, oamenii lîind avertizaţi de pedeapsă, nu mai îndrăzneau sa-i deranjeze.

Xenocrates, un om renumit printre filozofi, era de părere că somnul lung era dat de către Dumnezeu ca pedeapsă pentru păcatele făcute.

Marcus Damascenus crede că este posibil, natural, şi nicidecum iraţional, ca unii oameni să doarmă mai multe luni fără mâncare şi băutură şi să nu putrezească şi nici să slăbească. Aceste lucruri i se pot întâmpla unui om din cauza unei poţiuni otrăvitoare sau a unei encefalite epidemice, în funcţie de intenţia sau puterea acelei licori.

Tămăduitorii spun că există nişte antidoturi care înlătură foamea dacă cei care le iau înghit o cantitate mai mare, aşa cum *Elias* a fost hrănit în trecut de către un înger cu o mâncare anume, ce l-a făcut să meargă timp de patruzeci de zile.

John Bocatius aminteşte despre un om din vremea sa, din Veneţia, care, în fiecare an, timp de patru zile, nu mânca deloc carne.

O minune şi mai mare este cea despre o femeie din Germania de jos, şi care până, la vârsta

de treisprezece ani, nu a mâncat nimic, lucru ce pentru mulţi pare incredibil, dar care a fost confirmat în cele din urmă.

Bocatius povesteşte despre un alt miracol al vremurilor noastre şi anume că fratele său *Nicolaus Stone,* de origine elveţiană, a trăit în sălbăticie, fără carne, timp douăzeci şi doi de ani, până când a murit.

Un alt fapt uimitor despre care vorbeşte *Theophrastus* este cel al unui om pe nume *Philinus,* care nu mânca deloc carne şi nu bea decât lapte.

Alţi autori scriu despre o plantă din Sparta, cu ajutorul căreia sciţii pot îndura foamea douăsprezece zile, dacă o gustă sau o ţin în gură.

Despre Divinaţie
prin interpretarea viselor

Există şi un altfel de divinaţie prin interpretarea viselor care a fost confirmată de tradiţiile filosofilor, autorităţile divine, exemplele istoriei şi experienţa zilnică.

Aici ne referim la vise şi nu la fantezii stupide sau imaginaţii inutile, care sunt zadarnice şi nu au nici un fel de divinaţie în ele, ci se formează din rămăşiţele privirii şi din neliniştea corpului.

Visul se formează cu ajutorul influenţelor cereşti în spiritul fantastic, minte sau corp, atunci când acestea sunt favorabile.

Regulile interpretării sunt cunoscute de astrologi, însă acest lucru nu este suficient, deoarece aceste tipuri de vise sunt folosite de diverşi oameni, în diverse moduri, şi potrivit diverselor calităţi şi dispoziţii ale spiritului fantastic, neexistând o singură regulă generală pentru toate interpretările viselor.

Văzând că deseori apar aceleaşi întâmplări pentru aceleaşi lucruri, *Synes ins* considera că acelor lucruri li s-a atribuit respectiva părere, pasiune, noroc, acţiune, eveniment, şi aşa cum spunea şi *Aristotel,* memoria este confirmată de simţuri, iar păstrând în memorie acel lucru prin

care se dobândesc cunoştinţele şi experienţele, încetul cu încetul se obţin şi ştiinţele şi artele.

în acest fel trebuie gândite şi visele.

Atunci când *Synesius* spune că flecare ar trebui să-şi analizeze visele, evenimentele corespunzătoare lor, şi regulile, adică să ţină minte toate lucrurile văzute şi întâmplările petrecute, în vis, ca şi în realitate, cu o atenţie sârguincioasă pentru a vedea care sunt regulile după care pot f! examinate, acesta consideră că numai în acest fel un profet poate interpreta visele, cu condiţia ca el să nu uite nimic.

Visele sunt mai fructuoase atunci când Luna depăşeşte al nouălea Semn zodiacal al Horoscopului sau mişcarea de revoluţie din acel an, sau al nouălea semn din semnul perfecţiunii.

Divinaţia este cu atât mai veritabilă cu cât nu vine de la natură sau de la artele omeneşti, ci din minţile purificate, prin inspiraţie divină.

Vom discuta şi vom vedea acum ce lucruri aparţin de profeţii şi oracole.

Despre nebunie şi divinaţiile făcute când oamenii sunt în stare de veghe şi despre puterea umorii melancolice, prin care spiritele sunt câteodată induse în corpurile umane

Deseori se întâmplă ca nu numai oamenii care dorm, ci şi cei care sunt în stare de veghe, să facă divinaţii cu ajutorul minţii, divinaţii pe care *Aristotel* le numeşte fermecare, sau un fel de nebunie, şi care apar dintr-un soi de umoare melancolică, scriind astfel în *Tratatul său despre divinaţie:*

„oamenii melancolici, datorită seriozităţii lor, fac presupuneri mult mai corecte, concep cu rapiditate un obicei, şi primesc imagini astrale cu foarte mare uşurinţă."

În opera *Despre probleme,* el scrie că *Sibyls, Bacchides, Niceratus* din *Siracruza* şi *Amon,* erau prin natura lor melancolică profeţi şi poeţi.

Cauza acestei nebunii este umoarea melancolică, şi nu furia neagră, care este atât de persistentă şi teribilă, încât tămăduitorii şi filosofii naturali spun că, violenţa ei induce în corp, pe lângă nebunie, şi spiritele rele.

Prin umoare melancolică se înţelege furia alba şi naturală care, atunci când este stârnită, arde şi trezeşte nebunia ce duce la cunoaştere şi divinaţie, în special dacă este ajutată de un influx ceresc, în special a lui Saturn, care văzând că este o umoare melancolică, rece şi uscată, o influenţează, o dezvoltă şi o păstrează.

În plus, văzând că el este autorul contemplaţiei secrete, separată de toate lucrurile publice şi cea mai importantă planetă, îi întoarce omului privirea de la lumea înconjurătoare, făcându-l să urce mai sus şi acordându-i cunoaşterea şi evoluţia lucrurilor viitoare.

Despre acest lucru vorbeşte *Aristotel* în cartea sa *Despre probleme-*.

„Prin melancolie, - spune el -, *unii oameni parcă sunt divini, prevestind viitorul, iar alţii sunt poeţi."*

El mai spune că oamenii care sunt foarte buni în orice domeniu al ştiinţei, sunt de cele mai multe ori melancolici.

Democritus şi *Platon* confirmă acest lucru, spunând că erau într-adevăr anumiţi oameni melancolici cu asemenea calităţi şi despre care se credea că ar fi mai mult divini decât umani.

Se spune că mulţi oameni melancolici au fost la început nepoliticoşi, ignoranţi şi neatrăgători, aşa cum se spune că au fost *Hesios, Ion, Tynnichus, Calcinenses, Homer* şi *Lucretius* însă care, dintr-o dată, au fost cuprinşi de nebunie şi au devenit poeţi, prezicând lucruri minunate şi divine, pe care ei înşişi abia le înţelegeau.Aşa cum scrie *Platon* în *Ion,* după ce violenţa nebuniei a trecut, mulţi profeţi nu au înţeles prea bine ce au scris, cu toate că au tratat cu acurateţe flecare artă în nebunia lor, după cum consideră artiştii care i-au citit.

Se spune că puterea melancoliei este atât de mare încât prin forţa ei, spiritele cereşti sunt adeseori atrase în corpurile oamenilor, prin a căror prezenţă şi instinct, antichitatea atestă faptul că, după ce oamenii au fost îmbătaţi, au început să vorbească despre lucruri extraordinare.

Toate acestea se întâmplă după o diferenţă tripartită, potrivit unei înţelegeri tripartite a sufletului, adică imaginativă, raţională şi mentală.

Prin urmare, se spune că atunci când mintea este cuprinsă de o umoare melancolică, nimic neputând modera puterea corpului şi depăşind nivelul membrelor, aceasta trece mai departe în imaginaţie, devenind dintr-o dată un loc al spiritelor inferioare, prin intermediul cărora primeşte câteodată moduri şi forme extraordinare de arte manuale.

Vedem astfel cum cei mai ignoranţi oameni devin pictori sau constructori talentaţi, sau maeştri în asemenea arte.

Când astfel de spirite ne prevestesc lucrurile viitoare, ele arată acele lucruri care aparţin de perturbările clementelor şi de schimbările anotimpurilor, precum ploile, furtunile, inundaţiile, cutremurele, mortalitatea ridicată, foametea, măcelurile, etc.

Aşa citim în *Aulus Gelius* că a lacul părintele *Cornelius Patarus* în vremea sa, pe când *Cezar* şi *Pompilius,* care trebuiau să lupte în *Thessalia,* au fost cuprinşi de nebunie, prevăzând astfel timpul, ordinea şi finalul bătăliei.

însă atunci când mintea este preschimbată în raţiune, ca devine un loc pentru adunarea spiritelor intermediare.

De aici vine cunoaşterea şi înţelegerea lucrurilor naturale şi umane şi de aceea putem vedea uneori cum un om devine dintr-o dată filosof, tămăduitor sau un excelent orator, prevestind schimbările regatelor şi înapoierea timpurilor precum şi alte lucruri corespunzătoare lor, aşa cum a făcut *Sybill* romanilor.

Atunci când mintea este înălţată până la înţelegere, ea devine un loc pentru adunarea

spiritelor sublime, de la care învaţă secretele lucrurilor divine, precum legea dumnezeiască, ordinele îngerilor, şi alte astfel de lucruri care aparţin de cunoaşterea lucrurilor eterne şi mântuirea sufletelor.

Mintea poate de asemenea să prevadă lucrurile hotărâte de zei, de o predestinare specială, cum ar fi minuni sau miracole viitoare, profetul care trebuie să vină şi schimbarea legii.

În acest fel, sibilele au făcut profeţii despre Hristos cu mult înainte de venirea lui.

înţelegând *Vergiliu* că venirea lui Hristos era aproape, şi amintindu-şi ce a spus *Sybil Cumaea*, i-a cântat aşa lui *Pollio:*

A sosit timpul profeţiei lui Cumaea,
Şi din ceruri un nou miracol va apărea,
Şi o nouă ordine măreaţă se va instala,
Fecioara se întoarce, şi influenţa lui Saturn se
întoarce.

Şi apoi după ce lasă să se înţeleagă fâptui că păcatul originar nu va avea nici o urmare, spune:

Dacă a rămas vreo urmă de păcat făcut de demult
Prin tine a dispărut, iar frica nu va mai fi pe pământ;
Cine ia viaţa unui zeu, alături de zei el va vedea
Eroi amestecaţi, al căror obiect fi-va el, Şi care conduc lumea liniştită cu putere părintească Iar el va...

Apoi adaugă faptul că nu vor mai avea nici o valoare căderea şarpelui, otrava copacului morţii sau cunoaşterea binelui şi al răului:

... Şarpele
Şi iarba necinstită a veninului vor cade.

Cu toate astea, el lasă să se întrevadă faptul că unele urme ale păcatului originar vor rămâne, atunci când spune:

Câteva urme de înşelătorie veche vor fi totuşi găsite.

Iar la sfârşit îşi strigă copilul ca şi cum ar fi copilul lui Dumnezeu, folosind cuvinte de adoraţie hiperbolizate:

Iubită creatură a lui Dumnezeu, Neam măreţ a lui
Jupiter,
Iată! Lumea se cutremură pe axa-i grea,
Priveşte Pământul şi cerurile măreţe, oceanul care
se întinde
Cum se bucură toate de apropierea bătrâneţii!
O! De-ar fi viaţa mea atât de lungă, şi de-aş putea
vorbi
Atât cât întreprinderile tale să le pot repovesti.

Mai există şi un altfel de prorociri, care se află însă între divinaţia naturală şi cea supranaturală, ca acelea făcute de către oamenii muribunzi şi bătrâni, şi care uneori prevăd lucrurile viitoare, pentru că, aşa cum spune *Platon,* cu cât oamenii sunt mai puţin împiedicaţi de simţuri, cu atât înţeleg mai corect, şi deoarece sunt mai aproape de locul în care trebuie să plece, iar legăturile sunt mai slabe, ei percep mai uşor lumina revelaţiei divine, văzând că nu mai sunt supuşi corpului.

Despre formarea oamenilor, a simţurilor externe şi interne şi a minţii, şi despre apetitul întreit al sufletului şi pasiunile voinţei

După părerea unor teologi, Dumnezeu nu a creat imediat corpul omului, ci cu ajutorul spiritelor cereşti, mai întâi l-a compus şi l-a potrivit.

De aceeaşi părere sunt şi *Alchinous* şi *Plafon,* considerând că Dumnezeu este principalul Creator al întregii Lumi, al spiritelor bune şi rele deopotrivă, şi prin urmare le-a făcut nemuritoare, însă toate animalele muritoare au fost făcute din porunca lui Dumnezeu, căci dacă le-ar fi creat chiar El, atunci ele ar fi trebuit să fie nemuritoare.

Astfel, spiritele care sunt făcute din amestecul Pământului, Focului, Aerului şi al Apei,

şi care sunt puse toate într-un corp ce se află în slujba sufletului, le sunt atribuite anumite locuri în corp, ca de exemplu, spiritelor rele le sunt atribuite locurile rele şi joase: mâniei îi corespunde abdomenul, poftelor trupeşti, vintrele, însă simţurilor mai nobile le corespund capul, sprijinul întregului corp, şi apoi numeroasele organe ale vorbirii.

Simţurile se împart în simţuri externe şi interne.

Cele externe se împart la rândul lor în cinci simţuri, cunoscute de toată lumea şi cărora le sunt atribuite cinci organe sau supuşi, ca şi cum ei ar fi temelia; fiind astfel ordonate, simţurile care se află în partea superioară a corpului, au un grad mai mare de puritate.

Astfel, ochii care sunt plasaţi în cel mai înalt loc din corp, sunt cei mai puri, şi au o afinitate cu natura focului şi a luminii; urechile, ocupă al doilea loc şi sunt comparate cu aerul; nările sunt pe locul trei, iar natura lor este între aer şi apă; urmează apoi organul gustativ, care este mai mare şi asemănător apei, iar pe ultimul loc se află simţul tactil, dispersat în întreg corpul şi comparat cu grosimea pământului.

Cele mai pure simţuri sunt văzul, auzul, mirosul şi gustul, deoarece ele percep şi cele mai îndepărtate lucruri, nu numai pe cele apropiate, aşa cum se întâmplă în cazul gustului.

Simţul tactil în schimb percepe în ambele sensuri, deoarece percepe şi lucrurile apropiate, şi aşa cum văzul discerne prin intermediul aerului, aşa simţul tactil percepe corpurile ca fiind tari, moi sau umede prin intermediul unui băţ sau prăjine.

Simţul tactil este comun tuturor animalelor.

Omul are şi el acest simţ, iar împreună cu gustul, depăşeşte celelalte simţuri ale animalelor, însă unele animale îi depăşesc pe oameni prin celelalte trei simţuri; astfel, câinele aude, vede şi miroase mai bine decât omul, iar linxul şi vulturul văd mai clar decât celelalte animale şi oameni.

Simţurile interne sunt, potrivit lui *Averroes,* împărţite la rândul lor în patru simţuri, dintre care primul se numeşte simţul realităţii, deoarece mai întâi adună şi perfecţionează reprezentările pe care le atrag simţurile externe.

Al doilea simţ se numeşte puterea imaginativă, al cărei scop este să reţină acele reprezentări care sunt primite de primele simţuri şi să le prezinte celei de-a treia facultăţi a simţului intern, şi anume, fanteziei, sau puterii de judecată, al cărei scop este de asemenea să perceapă şi să judece reprezentările primite, să vadă de ce fel sunt ele şi să încredinţeze memoriei spre păstrare lucrurile astfel distinse şi recunoscute.

Virtuţile sunt în general discursul, dispoziţiile, persecuţiile, refugiile şi trezirea la acţiune, iar în particular, înţelegerea intelectualilor, virtuţile, disciplina, sfatul, alegerea.

Astfel de lucruri ne sunt arătate în vise: de aici vine şi *numele imaginaţiei,* care mai este uneori numită şi *intelectul fantastic.*

Imaginaţia este ultima impresie a înţelegerii care, aşa cum spune *Iamblicus,* aparţine tuturor puterilor minţii şi care formează toate înfăţişările, asemănările speciilor, operaţiile şi lucrurile văzute, trimiţându-le mai departe altor puteri.

Lucrurile care apar prin intermediul simţurilor formează întâi o opinie, însă lucrurile care apar prin intermediul intelectului, formează o opinie în al doilea rând, deoarece intelectul mai întâi primeşte imagini de peste tot, şi în acest fel, atribuie sufletului formele tuturor acţiunilor, în funcţie de cât sunt ele de asimilate, potrivind simţurile externe cu cele interne.

Aceste simţuri îşi au organele corespunzătoare în cap; simţul realităţii şi imaginaţia iau primele două celule ale creierului, deşi *Aristotel* plasează organul simţului realităţii în inimă, gândirea în partea de sus şi de mijloc a capului, iar memoria în partea din spate.

în schimb, organele vocii şi ale vorbirii sunt numeroase, deoarece muşchii interni ai pieptului se împart în coaste, piept, plămâni, artere, trahee,

partea înclinată a limbii, şi toate celelalte părţi şi muşchi care ajută la respiraţie.

Organul corespunzător vorbirii este gura, în care se formează cuvintele şi vorbirea, limba, dinţii, buzele, cerul gurii, etc.

Deasupra sufletului sensibil, care îşi exprimă puterile prin organele corpului, se află mintea imaterială, ce are o dublă natură, prima fiind cea care cercetează cauzele, proprietăţile şi progresul acelor lucruri care se află în ordinea naturii şi în care se găseşte contemplarea adevărului, numindu-se prin urmare intelect contemplativ.

A doua natură este puterea minţii care, după ce hotărăşte ce lucruri trebuie făcute şi care trebuie evitate, consideră şi acţionează, de aici venind şi numele de intelect activ.

Această ordine a puterilor, şi prin urmare natura predestinată omului, îl ajută pe acesta să cunoască lucrurile materiale prin intermediul simţurilor externe, iar prin intermediul celor interne, reprezentările corpului, şi de asemenea lucrurile abstractizate de minte şi intelect, care nu sunt nici corpuri, nici altceva asemănător lor.

Potrivit acestei ordini întreite a puterilor sufletului, există trei feluri de apetit în suflet: *primul este natural*, şi este o înclinaţie a naturii spre sfârşit, precum cea a pietrei spre cădere, proprietate caracteristică tuturor pietrelor; *al doilea apetit este animalic,* pe care îl urmează simţul şi care se împarte în irascibil şi senzual; *al treilea apetit este raţional,* numit şi voinţă, ce diferă de sensibilitate, în sensul că sensibilitatea este caracteristică lucrurilor care sunt prezentate simţurilor ca fiind pline de dorinţă.

Voinţa însă, deşi caracteristică tuturor lucrurilor posibile, este caracteristică şi lucrurilor imposibile datorită faptului că este liberă prin natura ei, aşa cum a fost şi în cazul diavolului, care a dorit să fie egal cu Dumnezeu, şi prin urmare este stricat şi depravat de plăcere şi chinuri continue, în timp ce ascultă de puterile inferioare.

Din apetitul lui depravat iau naştere patru *pasiuni,* prin care corpul este afectat uneori.

Prima *pasiune* se numeşte *satisfacţia*, care înseamnă o anume linişte sau consimţire a minţii sau voinţei, deoarece ascultă, şi nu este de acord de bună voie cu caracterul plăcut pe care îl oferă simţurile, şi care mai poate fi definită ca o înclinare a minţii către o plăcere efeminată.

A doua *pasiune* se numeşte *efuziunea* şi reprezintă o remisie sau o disoluţie a puterii, adică atunci când trec de satisfacţie, întreaga putere a minţii şi intenţia binelui se amestecă şi se răspândesc pentru a putea fi plăcute.

A treia *pasiune* cuprinde *îngâmfarea şi mândria,* caracteristice oamenilor care cred că au făcut ceva măreţ, şi desfatându-se, se laudă şi se preamăresc.

A patra şi *ultima pasiune* este *invidia,* sau o anume plăcere sau încântare de a te bucura de răul celuilalt, fără a avea vreun câştig. Se spune că nu este nici un câştig, deoarece dacă cineva s-ar bucura de răul altcuiva pentru propriul său câştig, atunci ar fi din dragoste pentru sine şi apoi din rea intenţie pentru altcineva.

Pe lângă aceste patru pasiuni care iau naştere dintr-un apetit depravat pentru plăcere, durere sau perplexitate, se mai formează alte *pasiuni contradictorii,* precum groaza, tristeţea, frica şi regretul pentru binele cuiva, fără a fi afectat, care se mai numeşte şi invidie, adică tristeţe din cauza prosperităţii altcuiva, aşa cum mila este un fel de tristeţe din cauza suferinţei altcuiva.

Despre pasiunile minţii,
sursa lor originară, diferenţe şi genuri

Pasiunile minţii nu sunt altceva decât nişte impulsuri sau înclinaţii care provin din înţelegerea tuturor lucrurilor, bnne sau rele, convenabile sau nu.

Aceste tipuri de înţelegere sunt de trei feluri, adică *senzoriale, raţionale* şi *intelectuale,* cărora le corespund trei feluri de pasiuni în suflet.

Atunci când pasiunile urmează înţelegerea senzorială, respectând binele sau răul temporar, sub denumirea de profitabil sau neprofitabil, încântător sau neplăcut, ele se numesc *pasiuni animalice.*

Când pasiunile urmează înţelegerea raţională, respectând binele sau răul, sub denumirea de virtute sau viciu, laudă sau dizgraţie, profitabil sau neprofitabil, cinstit sau necinstit, ele se numesc *pasiuni raţionale sau voluntare.*

Când pasiunile urmează înţelegerea intelectuală, respectând binele sau răul, sub denumirea de drept sau nedrept, adevărat sau fals, ele se numesc *pasiuni intelectuale sau intuitive.*

Subiectul pasiunilor sufletului este puterea senzuală a sufletului, ce se împarte în senzualitate şi irascibilitate, ambele respectând binele şi răul, însă sub noţiuni diferite.

Atunci când puterea senzuală respectă binele şi răul în mod absolut, ea naşte dragostea, poftele trupeşti sau dimpotrivă, ura.

În schimb, când respectă binele ca fiind absent, puterea senzuală duce la dorinţă, iar când respectă răul ca fiind absent, sau în apropiere, cauzează oroare, fuga de ceva sau dezgust.

Dacă respectă binele ca fiind prezent, puterea senzuală provoacă încântare, bucurie sau plăcere, dar dacă respectă răul ca fiind prezent, ea cauzează tristeţe, angoasă, durere.

Puterea irascibilă în schimb respectă binele şi răul cu puţină dificultate; pentru a obţine una şi a o evita pe cealaltă, se face apel la sentimentul de încredere, apărând astfel speranţa sau curajul, însă dacă se face apel la neîncredere, atunci apar disperarea şi frica. în momentul în care puterea irascibilă se răzbună din cauza unui rău din trecut, precum jignire sau lezare, atunci apare mânia.

Astfel putem distinge unsprezece pasiuni în minte, şi anume: dragostea, ura, dorinţa, oroarea, bucuria, durerea, speranţa, disperarea, curajul, frica şi mânia.

Despre cum pasiunile minţii îşi schimbă corpul specific, modificându-i contingenţele şi mutându-i spiritul

Fantezia sau puterea imaginativă are o inducţie dominantă asupra pasiunilor sufletului, atunci când acestea urmează înţelegerea senzorială.

Datorită puterii sale şi diversităţii pasiunilor, fantezia modifică mai întâi corpul respectiv printr-o transformare sensibilă, schimbând contingenţele din corp, mutând spiritul sus sau jos, înăuntru sau înafară, şi producând diferite calităţi în membre.

În cazul bucuriei, spiritele sunt conduse în afară, în cazul fricii, înăuntru, iar în cazul ruşinii, spiritele sunt trimise către creier.

Prin urmare, în cazul bucuriei, inima se dilată puţin câte puţin, iar în cazul tristeţii, se contractă încetul cu încetul.

În acelaşi fel se întâmplă şi în cazul fricii sau mâniei, însă brusc. Mânia sau dorinţa de răzbunare produc căldură, roşeaţă, gust amar şi fragilitate. Frica induce răceală, palpitaţii la inimă, muţenie şi paliditate. Tristeţea cauzează transpiraţie şi o paloare albăstruie. Mila, care este un fel de tristeţe, afectează deseori corpul celui care i se face milă, încât pare să fie corpul altui om afectat.

Este ştiut lăptul că între îndrăgostiţi este o legătură de dragoste atât de puternică, încât dacă unul dintre cei doi suferă, atunci suferă şi celălalt.

Angoasa induce uscăciune şi întunecime. După cât de mari sunt căldurile pe care le stârneşte

dragostea în ficat şi puls, tămăduitorii pot afla numele celei care este iubită într-o pasiune eroică. Astfel, *Naustratus* ştia că *Antiohus* era iubit de *Stratonica*

.Se ştie că, atunci când aceste pasiuni sunt foarte puternice, ele duc la moarte. Deseori se întâmplă ca oamenii să moară din cauza unei prea mari bucurii, tristeţi, iubiri, uri, iar alteori să fie vindecaţi de o boală datorită lor.

Citim astfel că, *Sofocle* şi *Dionisie,* tiranul sicilian, au murit imediat după ce au aflat vestea unei victorii tragice, la fe! ca şi femeia care şi-a văzut fiul reîntorcându-se din lupta de la *Canensia.*

Toată lumea ştie ce poate să facă tristeţea. Se ştie că uneori câinii *mor de tristeţe* atunci când le moare stăpânul. Alteori, din cauza acestor pasiuni, urmează boli îndelungate, care totuşi se vindecă uneori.

Astfel, unii oameni care privesc dintr-un loc înalt, încep să tremure, să nu mai vadă, să slăbească şi să-şi piardă minţile *din cauza fricii* foarte mari. Alteori, *din cauza fricii* şi a epilepsiei, oamenii încep să plângă cu sughiţuri.

Cu toate acestea, uneori se văd şi efecte miraculoase, ca în cazul fiului lui *Croesus* pe care mama sa îl credea mut, şi care datorită unei frici foarte puternice a început să vorbească, lucru pe care nu-l putea face înainte.

Se întâmplă câteodată ca în cazul unui *leşin,* viaţa, simţurile şi mişcarea să părăsească dintr-o dată membrele după care să se întoarcă din nou în ele la scurt timp.

Despre cât de multe poate face *mânia* puternică împreună cu curajul, se poate vedea în cazul lui *Alexandru cel Mare,* despre care se spune că, fiindu-i dejucat planul bătăliei în India, a fost văzut fulgerând şi aruncând foc.

Şi despre tatăl lui *Theodoricus* se spune că a fost văzut aruncând scântei din corpul său, care ieşeau cu un zgomot puternic.

Astfel de lucruri apar uneori şi la animale, aşa cum s- a întâmplat în cazul calului lui *Tiberiu,* despre care se spune că *a fost văzut scoţând foc pe gură.*

FILOSOFIA OCULTĂ CARTEA I PARTEA

A IV-A

Despre cum pasiunile minţii schimbă corpul prin imitare, în urma unei asemănări, despre transformarea şi translocarea oamenilor şi forţa pe care o are puterea imaginaţiei, nu doar asupra corpului, ci şi asupra sufletului

Pasiunile mai sus amintite schimbă uneori corpul prin imitare, datorită virtuţii pe care asemănarea lucrului trebuie să o schimbe şi pe care puterea imaginaţiei o pune în mişcare, ca atunci când ni se strepezesc dinţii când vedem sau auzim ceva, sau când vedem sau ne imaginăm pe cineva care mănâncă iute sau acru; astfel, când cineva vede pe alticineva care cască, începe şi el să caşte, iar dacă aude vorbindu-se despre lucruri acre, îl înţeapă limba.

De asemenea, la vederea unui lucru murdar, unora li se face rău. Mulţi oameni leşină atunci când văd sânge, iar alţii când văd carne crudă, simt un gust amar în gură.

William de Paris povesteşte despre un om care, ori de căte ori vedea o licoare, avea scaune dese deşi nici substanţa licorii, nici mirosul şi nici gustul nu ajungeau la el, ci numai i se părea. Altor oameni care visează li se pare că ard, că sunt în foc şi au chinuri groaznice, de parcă ar arde cu adevărat,
deşi nu este nici un foc pe lângă ei, ci numai o asemănare percepută de imaginaţia lor.

Uneori, când oamenii visează sau sunt treji, corpurile lor sunt transformate, transfigurate şi transportate.

Astfel, după ce *Cyprus* a fost ales regele Italiei, s-a mirat şi a meditat îndelung la lupta şi victoria taurilor, încât adormind el cu acest gând, dimineaţa a fost găsit cu coarne, făcute prin puterea vegetativă stârnită de imaginaţia

puternică, care i-a produs umori din prima perioadă a erei devoniene, apărându-i astfel coarnele.

Gândirea profundă mişcă speciile cu putere, vede înfăţişarea lucrului gândit, pe care îl reprezintă apoi în sângele care este imprimat cu el, şi în membre deopotrivă, întocmai precum imaginaţia unei femei însărcinate îi imprimă copilului semnul lucrului dorit, iar imaginaţia unui om muşcat de câine îi imprimă urinei imaginea câinilor.

Este posibil ca oamenii să albească dintr-o dată, iar alţii, în urma unui vis, din băieţi să devină bărbaţi. Aici se poate face referire şi la numeroasele cicatrici pe care le-au avut regele *Dcigobertus* şi *Mark Franciscus*, primul deoarece îi era frică de pedeapsă, iar celălalt pentru că a făcut meditaţii extraordinare asupra rănilor lui Christos.

Unii oameni sunt transportaţi dintr-un loc în altul, trecând peste râuri, focuri şi locuri de netrecut, care apar atunci când speciile oricărei dorinţe puternice, frici sau curaj se imprimă în spirite, şi fiind amestecate cu vapori, ele mişcă organul corespunzător simţului tactil alături de fantezie, care este originalul mişcării locale.

în momentul în care se agită membrele, şi prin urmare organele de mişcare, oamenii sunt mutaţi cu siguranţă în locul imaginat, nu din ochi, ci din fantezia interioară. Sufletul are o putere atât de mare asupra corpului, încât orice îşi imaginează şi visează, trimite mai departe corpului.Astfel de exemple sunt date de *Avicena* (Ibn Sina) care vorbeşte despre un om care putea să-şi paralizeze corpul ori de câte ori dorea. Se spune şi că *Gallus Vibius* nu a înnebunit dintr-o dată, ci intenţionat, deoarece în timp ce-i imita pe nebuni, şi-a asimilat nebunia, devenind el însuşi nebun.

Şi *Augustin* vorbeşte despre nişte oameni care îşi puteau mişca urechile atunci când voiau, iar alţii care îşi mutau coroana de pe cap pe frunte, trăgând-o înapoi oricând doreau, iar despre un altul care transpira atunci când îşi impunea el.

Este cunoscut de asemenea faptul că unii oameni pot plânge în hohote atunci când vor ei, iar alţii pot vomita intenţionat ceea au mâncat, aşa cum se scoate ceva dintr-o desagă, în mod treptat.

Iar în aceste vremuri putem vedea că sunt mulţi oameni care pot imita vocile păsărilor, ale vacilor, câinilor, încât pot fi foarte greu deosebiţi de ele.

Şi *Pliniu* aminteşte de nişte cazuri în care femeile au fost transformate în bărbaţi. *Pontamis* atestă faptul că în vremea lui erau două femei pe nume *Caietava* şi *Emilia,* care după mulţi ani de căsătorie au fost transformate în bărbaţi.

în consecinţă, nici un om nu poate ignora puterea pe care o are imaginaţia asupra sufletului, deoarece ea este mai aproape de substanţa sufletului decât simţurile, şi prin urmare acţionează asupra sufletului mai mult decât o fac simţurile.

Astfel, datorită imaginaţiilor puternice, viselor şi sugestiilor provocate de anumite arte magice, unele femei se pot îndrăgosti foarte tare de cineva. Se spune că *Medeea* s-a îndrăgostit puternic de *Jason* prin vis.

Se vede astfel că sufletul este despărţit de corp atunci când este vorba de imaginaţii puternice sau speculaţii,

Celsus relatând astfel despre un prezbiter oarecare, ce putea să zacă fără simţuri, ca un om mort, încât chiar dacă cineva îl înţepa sau îl ardea, el nu simţea nici o durere, ci rămânea în continuare nemişcat, fără să respire, deşi putea auzi vocile oamenilor din depărtare, dacă aceştia strigau.

Dar despre asemenea abstracţiuni vom discuta mai detaliat în capitolele următoare.

Despre cum pasiunile minţii pot acţiona asupra altui corp

Atunci când cele mai puternice pasiuni ale sufletului urmează fantezia, ele schimbă nu numai corpul lor, ci pot transcende şi acţiona asupra altui corp, producându-se impresii minunate în elemente şi în lucrurile extrinseci, şi pot induce sau vindeca unele boli ale minţii sau ale corpului.

Pasiunile corpului sunt principala cauză a temperamentului corpului. Fiind puternic înălţat şi cuprins de o puternică imaginaţie, sufletul emană sănătate sau boală, nu doar în corpul său, ci şi în alte corpuri.

De aceea *Avicena* este de părere că o cămilă poate apărea în imaginaţia oricui, aşa cum cel care este muşcat de un câine poate înnebuni iar în urina sa pot apărea formele câinilor.

Şi o femeie însărcinată acţionează asupra altui corp atunci când pe corpul copilului din pântece este însemnat lucrul dorit. Astfel, multe generaţii monstruoase se nasc în urma imaginaţiilor groaznice ale femeilor însărcinate, aşa cum povesteşte *Marcus Damascenus* că, în *Petra Sancta,* un oraş situat în *Pisa,* i-a fost prezentată regelui Boemiei, *Charles,* o ţărăncuţă cu pielea aspră şi păroasă ca animalele sălbatice, mama sa fiind cuprinsă de un fel de spaimă religioasă Ia vederea imaginii lui *Ioan Botezătorul,* care se afla lângă patul ei în timpul procreării.

Vom vedea că aceste lucruri nu li se întâmplă numai oamenilor, ci şi animalelor.

Se spune că *Iacob* Patriarhul a schimbat culoarea oii din *Laban* cu nuiele pătate puse în locurile cu apă curgătoare, aşa cum puterile imaginative ale păunilor şi ale altor păsări le imprimă anumite culori pe pene atunci când se împerechează. De aceea ies păuni albi atunci când se agaţă haine albe deasupra locului în care se împerechează.

Prin aceste exemple se poate observa cum predilecţia pentru fantezie nu afectează numai propriul corp, ci şi altele.

Avicena, Aristotel, Algazel şi *Gallen* atestă faptul că atunci când vrăjitoarele intenţionează să facă rău, oamenii sunt fermecaţi cel mai puternic prin priviri fixe.

Este ştiut faptul că un corp poate fi afectat de vaporii unui corp bolnav, aşa cum s-a văzut în cazul ciumei şi a leprei.

în vaporii ochilor există o putere atât de mare încât ei pot fermeca şi infecta pe oricine se află în raza lor, la fel cum se spune că baziliscul poate provoca moartea cu o singură privire.

Despre anumite femei din *Sciţia*, provincie din care făceau parte ilirienii şi tribalii, se spune că omorau pe oricine dacă îi priveau cu mânie.

De aceea nici un om nu trebuie să se mire de făptui că sufletul şi corpul pot fi afectate de mintea altcuiva, deoarece ea este mult mai puternică, mai tare, mai arzătoare şi mai dominantă decât vaporii degajaţi de corpuri; prin urmare, se spune că un om poate acţiona asupra altuia numai prin afect şi obicei.

De aceea filosofii sfătuiesc ca societatea răului şi a oamenilor răi să fie ocolită, căci sufletele lor fiind pline de raze nocive, îi contaminează pe cei care se află în apropierea lor. Ei sfătuiesc în schimb să fie căutată societatea binelui şi a oamenilor norocoşi, deoarece apropierea lor face bine.

Aşa cum mirosul moscului sau al plantei numite *bălegarul dracului* se imprimă în cei care

stau în apropiere, aşa se ataşează şi răul de rău, iar binele de bine.

Dacă pasiunile mai sus menţionate au o putere atât de mare în imaginaţie, atunci au cu siguranţă o putere şi mai mare în raţiune, deoarece ea este mai puternică decât imaginaţia.

Nu în ultimul rând, pasiunile au cea mai mare putere în minte, căci atunci când se concentrează asupra lui Dumnezeu pentru a face bine, ea imprimă corpurile celorlalţi cu un dar divin. De aceea cele mai multe minuni au fost făcute de oamenii sfinţi ai credinţei noastre, precum *Apolloniu, Piiagora, Empedocle, Filolaus* şi mulţi alţi profeţi.

Toate acestea vor fi detaliate în următoarele capitole unde vom vorbi despre religie.

Despre cum pasiunile minţii sunt ajutate de sezonul ceresc şi cât de necesară este constanţa minţii în orice acţiune

Pasiunile minţii sunt foarte mult ajutate şi sunt de ajutor, devenind foarte puternice prin virtutea cerurilor, atunci când sunt în acord cu ele, fie prinlr-o înţelegere naturală, fie prin alegere voluntară. Aşa cum spune *Ptolemeu,* cel carc alege ceea ce este mai bun nu este cu nimic mai diferit faţă de cel care are aşa ceva prin natură.

Primirea ajutorului ceresc în orice acţiune este posibilă numai dacă suntem demni de aşa ceva, prin gândurile noastre, prin afect, imaginaţii, alegeri, deliberări, contemplări, etc, deoarece asemenea pasiuni trezesc spiritul nostru la asemănarea lor, şi ne expun brusc la semnificatorii superiori ai acestor pasiuni, care, prin demnitatea lor şi apropierea de superiori, ţin mai mult de lucrurile cereşti decât de cele materiale.

Mintea poate, prin imaginaţie sau prin raţiune, şi printr-un fel de imitaţie, să fie supusă oricărei stele şi să adopte virtuţile acelei stele, ca şi cum ar fi un receptacul propice al respectivei influenţe.

Mintea contemplativă nu trebuie luată în seamă deoarece se retrage din simţuri, imaginaţie,

natură şi deliberare şi se adresează lucrurilor separate, dacă nu se expune planetei Saturn.

Mintea poate face multe lucruri prin credinţă, care reprezintă o adeziune fermă, o intenţie fixă, şi o solicitare vehementă din partea celui care munceşte sau primeşte către cel cu care cooperează în orice lucru, şi dă putere acţiunii pe care dorim să o desfăşurăm, ca şi cum ar fi în noi imaginea virtuţii ce trebuie primită şi lucrul ce trebuie făcut.

De aceea, în orice acţiune întreprindem trebuie să ne folosim imaginaţia, să sperăm şi să credem cu tărie, deoarece toate acestea sunt de mare ajutor.

Tămăduitorii au verificat faptul că o credinţă puternică şi o speranţă nemărginintă, precum şi dragostea îndreptată către tămăduitori şi leac, vindecă mai mult decât o fac leacurile. întocmai cum lucrează eficacitatea şi puterea leacului, lucrează şi imaginaţia tămăduitorilor, fiind în stare să schimbe calităţile din corpul bolnavului, mai ales dacă acesta are mare încredere în tămăduitor, punându-se astfel la dispoziţia puterii tămăduitorului şi a leacului.

De aceea cel care lucrează cu magia trebuie să creadă tot timpul, să fie lesne încrezător şi să nu se îndoiască deloc de efectul ce trebuie obţinut.

Credinţa puternică şi fermă face lucruri minunate, aşa cum neîncrederea şi îndoiala disipează şi distrug virtutea puterii celui care lucrează, şi care este mijlocitorul ambelor extreme, deseori întâmplându-se ca acesta să fie frustrat din cauza influenţei dorite a superiorilor, care nu a
putut fi alăturată şi unită la lucrările noastre fără o virtute fermă şi solidă a minţii.

Despre eum mintea omului se poate uni eu mintea stelelor şi inteligenţele corpurilor cereşti şi, împreună, cum pot imprima anumite virtuţi minunate lucrurilor inferioare

Toţi filosofii, dar în special cei arabi, cred că mintea omului se poate uni cu mintea stelelor şi a inteligenţelor prin pasiune şi efecte atunci cînd ea se concentrează asupra unei acţiuni, şi fiind astfel unită, ea poate imprima virtuţi minunate acţiunilor şi lucrurilor noastre; acest lucru este posibil deoarece există în minte o înţelegere şi o putere a tuturor lucrurilor, dar şi pentru că toate lucrurile i se supun în mod natural şi sunt eficiente în special pentru cel care le doreşte mai mult.

Ca urmare a acestei afirmaţii, au fost verificate arta literelor, imaginile, incantaţiile, unele vorbe şi alte experimente minunate care au legătură cu tot ceea ce afectează mintea. Asta înseamnă că mintea celui care iubeşte puternic este predispusă spre stârnirea dragostei, în timp ce mintea celui care urăşte, răneşte şi distruge.

La fel se întâmplă şi în cazul altor lucruri pe care mintea le afectează în mod puternic, căci acele lucruri asupra cărora mintea acţionează şi dictează prin litere, cifre, cuvinte, vorbe, gesturi ajută apetitul sufletului să dobândească virtuţi minunate.

Acestea Ia rândul tor urmează anumite operaţii admirabile prin afecţiuni puternice în acele lucruri pe care le dictează sufletul în acel timp, însă trebuie ştiut că astfel de lucruri nu conferă nimic sau numai foarte puţin autorului lor sau celui care este predispus la ele, ca şi cum el ar fi autorul lor.

în acest fel este descoperită eficacitatea lucrurilor a căror regulă generală este faptul că mintea care este mai puternică în dorinţă şi afecţiune face lucrurile potrivite pentru ea şi eficiente pentru cel care le doreşte.

Prin urmare, oricine doreşte să lucreze cu magia, trebuie să ştie virtutea, măsura, statutul şi gradul sufletului său în cadrul puterii universale.

Despre cum mintea noastră poate schimba şi uni lucrurile inferioare de scopurile pe care le dorim

Există în mintea oamenilor o anumită virtute a schimbării, a atracţiei, a obstrucţiei şi a unirii de ceea ce dorim, pe care o ascultă toate lucrurile atunci când sunt duse până la starea de exces a pasiunilor şi virtuţii, încât ele depăşesc lucrurile pe care le leagă.

„Lucrurile superioare se leagă de cele inferioare, transformându-se, iar cele inferioare se transformă în lucruri superioare."

Din această cauză lucrurile care primesc un grad superior al unei stele, leagă, atrag sau împiedică lucrurile care au un grad inferior, în funcţie de cum se înţeleg sau nu între ele.

De aceea leului îi este frică de cocoş, pentru că prezenţa virtuţii solare îi este mai potrivită cocoşului decât leului; tot în acelaşi mod, magnetul natural atrage fierul, deoarece în ordin are gradul superior al ursului astral.

La rândul său diamantul respinge mangnetul natural, deoarece în ordinul lui Marte îi este superior acestuia.

în acelaşi fel, orice om care este expus influenţelor cereşti într-un moment favorabil, devine mai puternic în virtutea solară, uneşte şi atrage lucrurile inferioare în admiraţie şi ascultare; în ordinul Lunii uneşte şi atrage către servitute sau infirmităţi; în ordinul saturnian către linişte sau tristeţe; în ordinul lui Jupiter către adorare; în ordinul lui Marte către frică şi discordie; în ordinul lui Venus către dragoste şi bucurie; în ordinul lui Mercur către convingere şi servilism, şi aşa mai departe.

Baza unei astfel de uniuni este cea mai puternică şi nemărginită afecţiune a sufletelor cu afluenţa ordinului ceresc. Disoluţii le şi obstrucţiile unor astfel de legături se fac printr-un efect contrar mai puternic, deoarece cu cât excesele pe care le leagă mintea sunt mai mari, cu atât mai grea este şi dezlegarea lor, mai ales atunci când Venus se opune lui Saturn.

Atunci când Saturn sau Marte se opun lui Venus sau lui Jupiter, aceste planete fiind opuse şi în duşmănie una cu cealaltă, ele cauzează efecte

contrare în corpurile inferioare, deoarece în ceruri, acolo unde nu lipseşte nimic şi toate lucrurile sunt guvernate de dragoste, nu poate exista ură sau duşmănie.

Despre vorbire
şi virtutea ocultă a cuvintelor

După ce am arătat faptul că există o mare putere în afecţiunile sufletului, trebuie ştiut şi faptul că nici în cuvinte şi nici în numele lucrurilor nu există o virtute mai mică, ci dimpotrivă, cea mai mare virtute se află în vorbire şi mişcări, prin care ne diferenţiem de animale şi ne numim fiinţe raţionale. Aici nu ne referim la raţiunea, parte a sufletului care conţine afecţiunile, şi care, după spusele lui *Galen* este caracteristică şi animalelor, deşi într-un grad mai mic; noi ne numim fiinţe raţionale datorită raţiunii care se află în cuvinte şi vorbire şi care se numeşte raţiunea declarativă, prin care întrecem toate animalele.

Aoyot; (logos) în greacă înseamnă raţiune, vorbire şi cuvânt. Cuvântul la rândul lui este de două feluri, şi anume intern şi rostit.

Cuvântul intern este o concepţie a minţii şi o mişcare a sufletului, care se produce fără voce. Deseori în vise părem că vorbim şi ne certăm, dar când suntem trezi repetăm cuvintele în gând.

Cuvântul rostit are o anumită acţiune în voce şi proprietăţi de expresie, şi este produs de respiraţia omului, atunci când acesta deschide gura, şi cu vorbele limbii, în care natura a cuplat vocea materială şi vorbirea din minte, înţelege şi devine un declarant şi interpret al concepţiei intelectului nostru către ascultători.

Abia apoi începem să vorbim.

Prin urmare, cuvintele reprezintă legătura cea mai potrivită dintre vorbitor şi ascultător, purtând cu ele nu doar concepţia minţii, ci şi virtutea celui care vorbeşte cu o anumită eficacitate către ascultători, care uneori este atât de mare încât deseori îi schimbă nu numai pe ascultători, ci şi alte corpuri şi lucruri iară viaţă. Acele cuvinte au o eficacitate mai mare decât altele, care reprezintă lucruri măreţe, intelectuale,

cereşti, supranaturale, deoarece sunt mai expresive şi mai misterioase.

Puterea cuvintelor este şi mai mare dacă sunt rostite de o limbă vrednică sau care aparţine unui ordin sfanţ, căci ea primeşte puterea lucrurilor cereşti şi supracereşti, ca şi cum ar veni de la virtutea lucrurilor explicate, al căror vehicul sunt cuvintele şi cărora li se transmite puterea prin virtutea celui care vorbeşte.

Despre virtutea numelor proprii

Numele proprii ale lucrurilor sunt foarte necesare în magie, afinnaţie cu care sunt de acord aproape toţi oamenii, deoarece puterea naturală a lucrurilor trece mai întâi de la obiecte către simţuri, şi apoi către imaginaţie, şi mai departe către minte, unde este pentru început concepută şi apoi este exprimată prin voce şi cuvinte.

Platoniştii spun prin urmare că în voce, cuvânt sau nume rostit, se află puterea lucrului sub forma semnificaţiei, ca şi cum acesta ar fi însufleţit.

Numele proprii sunt mai întâi concepute în minte ca nişte germeni ai lucrurilor, apoi sunt născute de voce sau cuvinte şi în final sunt păstrate în scrieri, de aceea magicienii spun că, numele proprii ale lucrurilor sunt ca nişte raze, fiind peste tot şi tot timpul prezente, păstrând puterea lucrurilor, deoarece esenţa lucrului însemnat domină şi este răspândită în nume, şi făcând cunoscute lucrurile prin ele, precum şi prin imagini vii, corespunzătoare.

Dacă Dumnezeu creează diferite specii şi anumite lucruri prin puterea cerurilor, a elementelor şi virtuţilor planetelor, atunci potrivit proprietăţilor acelor puteri, numele proprii le sunt date lucrurilor de către cel care numără multitudinea stelelor, spunându-le tuturor pe nume, despre care Christos vorbeşte în alt loc: *„Numele voastre sunt scrise în ceruri"*.

Adam, cel care a dat primul nume lucrurilor, ştiind puterea cerurilor şi proprietăţile tuturor lucrurilor, le-a dat tuturor nume potrivit naturii lor,

aşa cum scrie în *Geneză,* că Dumnezeu a adus toate lucrurile pe care le-a creat în faţa lui Adam ca să le pună nume, şi cum le-a pus nume aşa au rămas, conţinând în ele puterile minunate ale lucrurilor însemnate.

Fiecare voce care este plină de înţeles are o însemnătate dată în primul rând de puterea armoniei cereşti şi în al doilea rând de om, deşi de cele mai multe ori este dată mai mult de om decât de armonia cerească; însă atunci când ambele însemnătăţi se întâlnesc în voce sau în nume, şi care sunt puse fie de armonia mai sus menţionată, fie de oameni, acel nume are o dublă virtute, naturală şi arbitrară, şi care este foarte eficace oriunde şi oricând numele este rostit cu o intenţie îndreptată asupra lucrului bine aranjat şi asupra căruia se poate acţiona în mod natural.

Astfel citim în *Filostratus* despre o servitoare din Roma care a murit chiar în ziua în care s-a măritat şi fiind adusă înaintea lui *Apolloniu,* care i-a aflat numele, a adus- o la viaţă, rostind nişte cuvinte oculte.

Este; un lucru cunoscut şi faptul că romanii, în ritualurile lor sfinte, pe care le tăceau atunci când asediau vreun oraş, investigau cu atenţie numele propriu adevărat precum şi numele zeilor sub protecţia cărora se afla oraşul, invocându-i pe aceştia şi blestemând locuitorii acelui oraş, iar când în sfârşit zeii erau absenţi, îi cucereau pe locuitori, aşa cum spune *Vergiliu :*

... Care au păstrat acest ţinut, zeii noştri
Le-au părăsit altarele, blestemându-ne casele.

Versurile prin care zeii erau invocaţi iar duşmanii blestemaţi atunci când oraşul era asediat pot fi găsite în *Liviu* şi *Macrobius,* precum şi în cartea despre lucruri secrete a lui *Serenus Samonicus.*

Despre numeroasele cuvinte unite la un loc în propoziţii şi versuri, şi despre virtuţile şi atribuţiile farmecelor

Pe lângă virtuţile cuvintelor şi ale numelor, mai există o virtute şi mai mare ce se află în

propoziţii, în adevărul din ele, şi care are o mare putere de imprimare, schimbare, legare şi stabilire, încât dacă este folosită, străluceşte şi mai tare, iar dacă i se opune rezistenţă, este şi mai tare întărită şi consolidată; această virtute nu se găseşte în cuvinte simple, ci în propoziţii de tipul versurilor, incantaţiilor, imprecaţiilor, criticilor, discursurilor, invocaţiilor, implorărilor, jurăinintelor, etc, prin care orice lucru este afirmat sau negat.

De aceea, atunci când se compun versurile şi discursurile trebuie să se ştie care sunt virtuţile pe care le conţin stelele pentru a putea atrage virtutea respectivei stele sau zeităţi şi pentru a le pune în versuri, prin lăudarea, preamărirea, amplificarea şi proclamarea lucrurilor pe care respectiva stea obişnuieşte să le producă prin influenţa sa şi prin pângărirea şi dispreţuirea acelor lucruri pe care obişnuieşte să le distrugă şi să le obstrucţioneze, rugând şi implorând pentru ceea ce vrem să primim, condamnând şi detestând ceea ce am distrus şi ostrucţionat.

Mai mult, magicienii spun să-i invocăm şi să ne rugăm pentru cei cărora le sunt destinate versurile în numele aceleiaşi sau aceloraşi stele, prin lucrurile lor minunate, prin miracole, cursul lor, drumul lor în sferă, prin lumina lor, demnitatea regatului lor, prin frumuseţea şi strălucirea lor, prin virtuţile lor puternice şi alte lucruri asemănătoare, aşa cum se roagă *Psyche* lui *Ceres* în opera lui *Apuleius,* spunând:

„Te implor ca prin mâna ta dreaptă rodnică, Te rog stăruitor prin ceremoniile vesele ale recoltei, prin tăcerea liniştită a pieptului tău, prin căruţele înaripate ale dragonilor, servitorii tăi, prin brazdele pământului sicilian, trăsura devoratoare, pământul rece şi umed, prin locul în care se coboară în pivniţe la lumina nupţială a Proserpinei şi prin care se întoarce la lumina descoperirii fiicei ei şi a altor lucruri ascunse în templul său din oraşul Eleusis din Attica".

în plus, datorită numeroaselor feluri de nume ale stelelor, magicienii spun să-i invocăm pe

cei cărora le sunt destinate versurile prin numele inteligenţelor, care sunt deasupra stelelor, şi despre care vom vorbi mai detaliat ta locul potrivit.

Cei care mai vor astfel de exemple trebuie să caute în imnurile lui *Orfeu* şi apoi să le folosească împreună cu circumstanţele lor, cu atenţie, potrivit unei armonii, pe care o cunosc oamenii înţelepţi.

Să ne întoarcem însă la lucrurile noastre.

După ce versurile sunt făcute cu competenţă şi aşa cum trebuie, potrivit regulii stelelor, pentru a fi pline de semnificaţii şi înţelesuri, dacă sunt rostite într-un moment favorabil cu afecţiune puternică şi în funcţie de numărul, proporţia şi forma ce rezultă din obiecte, ele îi dau vrăjitorului o putere mare ce este uneori transferată lucrului descântat pentru a-l lega şi direcţiona spre acelaşi scop pe care îl au afecţiunile şi vorbele vrăjitorului.

Instrumentul vrăjitorilor este cel mai pur spirit, armonios, cald, care respiră, trăieşte, şi aduce cu el mişcare, afecţiune şi înţeles, care este compus din părţi, înzestrat cu simţuri şi care înţelege prin raţiune.Datorită calităţii acestui spirit şi prin urmare a similitudinii cereşti, versurile primesc de sus cele mai extraordinare şi sublime virtuţi, mult mai eficace decât spiritele şi vaporii degajaţi de viaţa vegetală, de ierburi, rădăcini, secreţii răşinoase, lucruri aromate, Fumuri, etc.

De aceea magicienii care fac incantaţii obişnuiesc să sufle şi să inspire cuvintele versurilor, sau să sufle în virtute, astfel încât întreaga virtute a spiritului să se îndrepte asupra lucrului incantat şi pregătit pentru primirea acesteia.

Trebuie notat faptul că fiecare discurs, scriere şi cuvânt induce mişcări obişnuite prin numerele, proporţiile şi formele lor obişnuite, însă atunci când sunt pronunţate sau scrise invers, ele au efecte din cele mai neobişnuite.

Despre
puterea minunată a descântecelor

Se spune că puterea descântecelor şi a versurilor este atât de mare încât se crede că ele pot corupe orice natură, aşa cum spune *Apuleius* că, printr-o şoaptă magică apele repezi pot fi tăcute să se întoarcă, apa mică este strânsă, vânturile suflă într-un singur acord, Soarele este oprit, Luna este luminată, stelele sunt luate de pe cer, ziua este ţinută de o parte, noaptea este prelungită, iar despre multe astfel de lucruri cântă şi *Lucan:*

Cursul tuturor lucrurilor a-ncetat, iar noaptea A fost prelungită, mult întuneric până la lumină; Surprinsă a fost lumea pr ipită, căci toate acestea S-au întâmplat la auzul unui vers ...

Şi puţin mai înainte:

Versul din Tesalia în inimă a intrat
încât un foc şi mai mare al dragostei a cauzat.

Iar în altă parte:

Nici un fel de zaţuri de otravă nefiind băute,
Simţurile lui căzut-au descântate...

De asemenea şi *Vergiliu* scrie în *Damon:*

Farmecele pot coborî luna din ceruri,
Farmecele lui Circe i-au schimbat tovarăşii lui Ulise.

Şarpele rece fiind fermecat, plesneşte în pajişti.

Iar în alt loc:

Prin farmece, grănele nu vor rodi decât la ferma altcuiva.

Şi *Ovidiu* spune în cartea sa *Iubirile:*

De farmece a murit Ceres cel bătrân, Şi toate fântânile sunt secate, Ghindele din stejari şi strugurii descântaţi Şi merele din copaci cad.

Dacă aceste lucruri nu ar ti adevărate, atunci nu ar fi un statut penal atât de strict împotriva lor care să desfete roadele.

Şi *Tibullus* vorbeşte despre o vrăjitoare:

Farmecele ei trag stelele din ceruri, iar eu întorcând cursurile apelor, o spionez, Desparte pământul, şi fantomele din morminturi Ies afară, eliberând oasele din focuri, Şi din plăcere

împrăştie prin aer nori Făcând să ningă-n plină vară fără nori.

în opera lui *Ovidiu*, vrăjitoarea pare să se laude pe sine atunci când spune:

... Dacă doresc, pot face curenţii repezi să se retragă La izvoarele lor, în timp ce malurile lor îi admiră; Marea să se frământe şi să se calmeze, înseninez şi deformez nori.

Cu vrăji şi farmece pot deschide guri de viperi, Despic roci solide şi trag de stejari, Păduri întregi urnesc, munţii înalţi îi zguduiesc. Pământul geme, iar fantomele din mormânturi se trezesc.

Şi pe tine lună te trag în jos ...

Poeţii şi Filozofii nu neagă faptul că prin versuri se pot face multe lucruri minunate, spre exemplu, porumbul să fie scos din rădăcini, fulgerele să fie stăpânite, bolile să fie vindecate, etc.

însuşi *Catulus* a folosit unele descântece în folosul treburilor ţării, precum cel împotriva bolilor animalelor, care mai există şi azi în scrierile sale.

losif spune despre *Solomon* că era pricepui la astfel de descântece.

Celsus Africanus mărturiseşte că, potrivit doctrinei egiptene, corpul omului, care corespunde celor douăsprezece semne zodiacale, este îngrijit de treizeci şi şase de spirite, fiecare iniţiind şi apărând propria parte, ale căror nume sunt strigate cu o voce aparte, iar atunci când sunt invocate prin descântece, redau sănătatea părţilor bolnave ale corpului.

Despre virtutea scrisului
şi crearea imprecaţiilor şi a inscripţiilor

Cuvintele şi vorbirea sunt folosite pentru a exprima natura interioară a minţii, pentru a scoate la lumină secretele gândurilor şi pentru a declara voinţa celui care vorbeşte.

Scrisul este ultima expresie a minţii şi numărul vorbirii şi a vocii, precum şi adunarea, starea, sfârşitul, continuarea, repetarea, obiceiul, care nu se desăvârşeşte odată cu acţiunea vocii.

Tot ceea ce există în minte, voce, cuvânt, discurs, vorbire există şi în scris, iar tot ceea ce este conceput de minte, dar nu este exprimat prin voce, nu este exprimat nici în scris.

De aceea magicienii spun, ca în fiecare acţiune, să se facă imprecaţii şi inscripţii prin care, cel care le face să-şi exprime sentimentele; spre exemplu, cel care adună o plantă sau o piatră trebuie să spună la ce o foloseşte, iar dacă o desenează, să spună şi să scrie în ce scop a făcut-o, cu imprecaţii şi inscripţii.

În cartea sa intitulată *Oglinda, Albertus* recunoaşte importanţa imprecaţiilor şi a inscripţiilor, fără de care toate acţiunile noastre nu ar avea nici un rezultat, văzând că natura umană nu duce la nici un rezultat, ci numai acţiunea acelei naturi.

Astfel de precepte erau des folosite de antici, aşa cum spune *Vergii iu:*

... Mă plimb de acolo până acolo
Mai întâi cu aceste aţe, ce sunt la număr trei,
De trei ori în jurul altarelor purta-voi imaginea ta.

Şi puţin mai departe:

Noduri de Amaryllis legate! De trei culori, Şi spun apoi, pentru Venus sunt acest noduri.

Şi în acelaşi loc:

Aşa cum lutul se-ntăreşte cu un foc,
Iar ceara se topeşte, la fel şi Dafnis cu dragostea
noastră.

Despre proporţie, corespondenţă şi reducerea literelor la semnele cereşti şi planete, conform diferitelor limbi, şi tabelul corespunzător

Dumnezeu i-a dat omului minte şi vorbire care, după cum spune *Mercur Trismegitus,* sunt nişte daruri de o virtute, putere şi nemurire egală.

Dumnezeu Atotputernic prin Providenţa sa a împărţit vorbirea oamenilor în diverse limbi, care potrivit diversităţii lor, au primit diverse litere

specifice pentru scris, constând într-o anumită ordine, număr, şi formă, nefiind aranjate şi formale la întâmplare şi nici de slaba judecată a omului, ci venind de sus şi fiind în acord cu corpurile cereşti şi divine şi cu virtuţile.

înaintea tuturor semnelor caracteristice ale limbilor se află literele ebraice, considerate cele mai sacre dintre toate formele caracterelor datorită vocalelor şi accentelor şi deoarece au materie, formă şi spirit.

Stelele se află în scaunul lui Dumnezeu, adică în Ceruri, şi după înfăţişarea lor, spun conducătorii evrei, au fost făcute literele misterelor cereşti, dar şi după forma şi semnificaţia lor, după numerele simbolizate de ele, precum şi după armonia conjuncturii lor.

De aceea cei mai curioşi învăţaţi ai Cabbalei ebraice încearcă să explice toate lucrurile, cum apar ele din Prima Cauză şi cum se reduc la aceeaşi cauză, prin fonna literelor şi a caracterelor, prin signatură, simplitate, compoziţie, separare, încovoiere, direcţie, imperfecţiune, măreţie, micime, încoronare, deschidere, închidere, abundenţă, ordine, transmutare, alăturare, revoluţia literelor, a punctelor, a accentelor grave, prin socoteala numerelor şi prin literele lucrurilor însemnate.

Mai mult, ei împart literele alfabetului ebraic în douăsprezece litere simple, şapte duble, şi trei mame, despre care spun că simbolizează cele douăsprezece semne zodiacale, şapte planete şi trei elemente, adică Focul, Apa şi Pământul, deoarece ei nu consideră aerul un element, ci cleiul şi spiritul elementelor.

Acestora ei le dau puncte şi semne grafice, astfel încât toate lucrurile au fost create prin aspectul planetelor şi al Semnelor zodiacale, prin elemente, prin spiritul care lucrează şi adevăr, purtând peste tot esenţa şi virtuţile lor, datorită acestor caractere ale literelor şi punctelor, care simbolizează toate lucrurile create şi numele lor.

Înţelesurile profunde şi Semnele zodiacale sunt inerente acelor caractere, la fel ca şi formele,

numerele, locul, ordinea şi revoluţia, încât *Orígenes* credea că numele care sunt traduse în alte limbi nu-şi mai păstrează virtutea proprie, căci numai numele originale, impuse aşa cum se cuvine, au o energie naturală, deoarece ele au un sens în mod natural.

Dacă ar fi o limbă originală, a căror cuvinte să aibă o însemnătate naturală, atunci acea limbă ar fi ebraica, iar cel care o analizează foarte atent şi care ştie cum să descompună literele, va afla regula descoperirii oricărei limbi.

Prin urmare sunt douăzeci şi două de litere, care reprezintă temelia lumii şi a creaturilor care trăiesc în ea, fiecare dintre ele primind un nume, viaţă şi virtute.

Cel care descoperă literele trebuie să le cerceteze atent prin fiecare alăturare a lor până când se va auzi vocea lui Dumnezeu, iar contextul celor mai sacre litere se va deschide şi va fi aflat.

De aceea vocile şi cuvintele sunt eficace în lucrările magice, pentru că prima natură în care s-a văzut eficienţa magiei a fost vocea lui Dumnezeu.

Acestea sunt ipoteze mai profunde pentru a fi tratate în această carte, şi noi trebuie să revenim la împărţirea literelor.

în alfabetul ebraic există trei litere mame, şi anume **^ 7 N,** şapte duble, **31 *] S 5 ^ A S,** şi douăsprezece simple
w p î i o s a b t a m n .

Aceeaşi regulă o urmează şi caldeenii, iar prin imitarea lor, literele altor limbi sunt şi ele la rândul lor atribuite semnelor zodiacale, planetelor şi elementelor, în funcţie de ordinea lor.

Vocalele din limba greacă, şi anume AEHIOYÎÎ corespund celor şapte planete; **BrAZAMNnPITI** sunt atribuite celor douăsprezece Semne ale Zodiacului, iar celelalte cinci **0EOX*P** reprezintă cele patru Elemente şi Spiritul Lumii.

în limba latină ele au aceeaşi semnificaţie.

Cele cinci vocale A E I 0 V şi cele două consoane J şi V corespund celor şapte planete, iar

consoanele **B** C **D** F G L M N P R S T l e sunt atribuite celor douăsprezece semne zodiacale.

Restul consoanelor, adică K Q X **Z** reprezintă cele patru elemente. II aspirat reprezintă Spiritul Lumii, iar Y, deoarece este o literă grecească şi nu latină, ce serveşte numai cuvintelor greceşti, urmează în consecinţă natura limbii greceşti.

Nu trebuie ignorat faptul observat de toţi înţelepţii, şi anume că literele greceşti sunt cele mai eficace dintre toate, deoarece se aseamănă cel mai mult cu astrele şi lumea, ceea ce nu este valabil în cazul literelor altor limbi, pentru că ele sunt mai depărtate de astre şi lume.

Dispoziţia literelor va fi explicată printr-un tabel. De asemenea toate literele au numere duble pentru ordinea lor, adică extinse, care explică în mod simplu numărul literelor

V	n		B	B
V		«f	r	C
II	ft	Ott	A	T>
**	P	î?	Z	F
Cl	V		K	G
¥	la		A	L
ü»	a	Vi	M	M
-	b		N	N
*»	***y***	S»	n	P
*	***y***		p	R
s	*	CO	X	S
x		«r	T	T

•h			A	A
f	Sk		£	E
«p	n	r*	H	I
o		40	I	O
*	Si	cîX	0	V
»	n	***p***	Y	ïcdfe.
C	r\	***6***	***Si***	y tfifo,
Tara	A	***b***	***0***	K
	t	' 0 "	S	Q
A£r			q»	X
Ignä	n	***tJ>***	X	***z***
Spírftití				H

potrivii ordinii lor, şi adunate, care se adaugă la numerele literelor precedente.

Literele mai au şi numere compuse care vin de la numele lor, potrivit diverselor moduri de numărare. Cel care va descoperi virtuţile numerelor, va şti cum să afle misterele minunate ale tuturor limbilor prin litere, şi va putea de asemenea spune ce s-a întâmplat în trecut şi ce va fi în viitor.

Mai există şi alte legături misterioase ale literelor cu numerele, dar despre astfel de lucruri vom vorbi mai pe larg în următoarele cărţi.

Prin urmare vom încheia aici această primă carte.

FILOSOFIA OCULTĂ

CARTEA A-II-A MAGIA CEREASCĂ

Dedicaţie

Către

Prea onorabilul Lord, Prea Ilustru Prinţ, Hermunnus de Wyda, Prinţ Elector, Duce de Westphalia şi Augaria, Lord şi Arhiprelat de Colonia şi Paderbornia, prea binevoitorul său Maestru, Heinrich Cornelius Agrippa de Nettesheym, îi urează sănătate.

Iată acum (prea ilustre Prinţ şi prea onorabil Prelat!) restul cărţilor despre *Filosofia ocultă sau magie,* pe care le-am promis Eminenţei Voastre în dar, atunci când le-am publicat pentru prima dată; dar moartea aproape neaşteptată, care a cuprins-o pe sfânta Prinţesă Margareta de Austria, m-a tulburat, împiedicându-mă să vi le trimit la timp.

Apoi răutatea unor preoţi sicofanţi şi a unor învăţăcei sofişti, care îşi aruncau fără încetare mânia împotriva mea, din cauza unei declamaţii pe care am facut-o, referitor la vanitatea lucrurilor şi excelenţa cuvântului lui Dumnezeu, şi se luptau continuu cu mine cu ură amară, invidie, maliţie şi calomnii, m-a tulburat din nou, împiedicându-mă să mă ţin de cuvânt; dintre cei de mai sus, unii foarte mândri, cu gura mare şi voce puternică m-au calomniat, acuzându-mă de impietate în Templu, în mijlocul unei amestecături de oameni.

Alţii, cu şuşoteli pe la colţuri, din casă în casă, din stradă în stradă, au umplut urechile ignoranţilor cu infamia mea; alţii în adunări publice şi private au instigat prelaţii, Prinţii şi Cezarul însuşi împotriva mea.

De aceea am şovăit dacă sa continui sau nu cu tipărirea cărţilor, deşi nu mă îndoiam că astfel mă voi expune unor calomnii şi mai mari, ca şi cum m-aş fi aruncat singur din lac în puţ, şi o frică bruta m-a cuprins, gândindu-mă că prin legătura dintre cărţile mele şi Domnia voastră, vă voi părea mai mult jignitor decât diplomat, şi vă voi expune invidiei maliţioşilor gâlcevitori şi limbilor detractorilor.

în timp ce eram tulburat de aceste lucruri, trecând prin diferite grade de disperare, rapiditatea înţelegerii voastre, discreţia precisă, dreptatea judecăţii voastre, religia lipsită de superstiţie şi alte virtuţi bine cunoscute ale voastre, autoritatea şi integritatea fără excepţie, care pot fi verificate cu uşurinţă şi pot ţine în frâu limbile calomniatorilor, mi-au îndepărtat îndoiala şi m-au întărit să pornesc la drum cu mai multă îndrăzneală, pe care aproape că o pierdusem din cauza disperării.

De aceea (prea Ilustru Prinţ), ia în bună stăpânire această a doua carte a *Filosofiei oculte,* în care arătăm misterele magiei cereşti, toate lucrurile fiind deschise şi manifeste, lucruri la care fac referire şi experimentaţii antici; mi-am dat seama că secretele Magiei Cereşti (până acum neglijată şi prea puţin înţeleasă de oamenii din ultima vreme) pot fi propuse de către mine, sub protecţia voastră, după expunerea virtuţilor naturale, celor studioşi şi curioşi în privinţa acestor secrete: lăsaţi-l astfel pe cel care va profita şi va beneficia de acestea să vă aducă mulţumiri vouă, care aţi reprezentat ocazia acestei a doua ediţii şi a trimiterii sate în siguranţă pentru a fi văzută în străinătate. *Cu bine.*

CARTEA

FILOSOFIEI OCULTE SAU MAGICE

CARTEA AII-A

Despre necesitatea învăţăturii matematice şi a numeroaselor lucrări minunate realizate doar cu ajutorul artelor matematice

Doctrinele matematicilor sunt atât de necesare şi au o afinitate atât de mare cu magia, încât cei care o practică în absenţa acestora sunt total pe dinafară şi muncesc în zadar şi nu vor obţine rezultatul dorit.

Căci, indiferent de lucrurile care există şi sunt efectuate prin aceste virtuţi naturale inferioare, toate sunt guvernate de numere, greutate, măsură, armonie, mişcare şi lumină.

Şi toate lucrurile pe care le vedem în aceste virtuţi inferioare au rădăcini şi fundamente în cele enumerate mai

sus.Cu toate acestea, iară virtuţile naturale ale doctrinelor matematice pot fi produse doar opere asemănătoare virtuţilor naturale, după cum spune *Platon,* lucruri care nu ţin de adevăr sau divinitate, ci anumite imagini înrudite cu ele, cum sunt corpurile care merg şi vorbesc, dar sunt lipsite de facultatea animală, cum sunt acele lucruri care în Antichitate erau numite de Dedalus, *Imagini* şi *avzofiara,* de care vorbeşte *Aristotel,* şi anume Imaginile cu trei picioare ale lui Vulcan şi Dedalus, care se mişcă singure, despre care *Homer* spune că au luat naştere cu de la sine putere şi au mers la petrecerea lui *Hiarba Practicianul* filosof; cât şi acele statui de aur care au realizat oficiile paharnicilor şi sculptorilor invitaţilor.

Mai citim despre *Statuile lui Mercur,* care vorbesc, şi despre *Porumbiţa* de lemn din Arthita, care a zburat, şi miracolele din Boethius, despre care menţionează *Cassiodorus,* şi anume *Diomede* din bronz, care sună din trompetă, un şarpe de

alamă care sâsâie şi picturi cu păsări care cântă în cel mai dulce grai.

De acest fel sunt acele miracole ale *Imaginilor* care provin din geometrie şi optică, şi pe care le-am menţionat oarecum în prima carte, când am vorbit despre elementul Aer; există oglinzi, unele concave, altele de forma unei coloane, care fac reprezentările lucrurilor din aer să pară umbre de la distanţă: despre ale căror creare şi întrebuinţare ne-au învăţat *Aplilonius* şi *Vitellius* în cărţile lor, *De Perspectiva* şi *Speculis,*

Citim despre *Magnus Pompeîus* care a adus la Roma o anumită oglindă odată cu prăzile din est, în care se vedeau armate de oameni înarmaţi.

Şi sunt produse anumite oglinzi transparente care, după ce sunt introduse în anumite sucuri din ierburi şi iradiate cu o lumină artificială, umplu tot aerul din preajmă cu viziuni.

Ştiu să fac oglinzi reciproce, în care străluceşte Soarele, şi toate lucrurile ilustrate prin razele sale se văd ca şi cum ar fi la multe mile distanţă.

Astfel, un magician, expert în filosofía naturală şi matematici, cunoscând ştiinţele intermediare ce constau în aritmetică, muzică, geometrie, optică, astronomie şi astfel de ştiinţe care se ocupă cu greutăţi, măsuri, proporţii, puncte şi linii, cunoscând de asemenea artele mecanice ce rezultă din acestea, poate fără surprindere, dacă îi întrece pe alţii în artă şi inteligenţă, să realizeze lucruri minunate, pe care oamenii cei mai prudenţi şi mai înţelepţi le admiră.

Nu mai există încă nişte relicve din lucrările antice, cum sunt *Pilonii lui Hercule* şi *Alexandru*, poarta din Caspia făcută din bronz şi închisă cu grinzi de fier, care nu pot fi distruse prin inteligenţă sau artă?

La fel, piramidele lui lulius Cezar, ridicate (a Roma la poalele Vaticanului, şi munţii construiţi prin artă în mijlocul mării, turnurile şi grămezile de pietre, aşa cum am văzut în Anglia, construite cu ajutorul unei arte incredibile.

Iar în fidelii istorici citim că în vremurile vechi au fost tăiate stânci şi făcute văi, au fost transformaţi munţii în câmpii, stâncile au fost săpate de-a curmezişul, s-au deschis promontorii către mare, adâncurile pământului au fost golite, râurile divizate, mările unite sau diguite, fundul mării cercetat, iazuri secate, mlaştini drenate, noi insule făcute şi apoi redate continentului, toate acestea, deşi par împotriva Naturii, au fost totuşi realizate şi vedem unele relicve care au rămas din ele până în ziua de astăzi, pe care oamenii vulgari, când le văd, spun că sunt opera diavolului, căci artele şi artiştii care au lucrat toate acestea sunt de mult morţi şi uitaţi, de aceea oamenii nu au interesul să înţeleagă sau să cerceteze. De aceea, văzând un loc minunat, îl atribuie diavolului, ca Fiind opera sa, sau cred că este un miracol, când de fapt este o lucrare a Filosoflei naturale sau matematice.

Dacă toţi oamenii ar ignora virtutea magnetului, crezând că flerul greu este ridicat sau atârnă în aer (aşa cum citim despre *Imaginea de fier a lui Mercur* care a atârnat mult timp la Treveris în mijlocul Templului), cu ajutorul magneţilor, următorul vers confirmă acest lucru:

Vergeaua albă de fier zboară prin aer.

Acest lucru despre care vorbim s-a realizat în cinstea imaginii Soarelui la Roma, (în templul lui Serrapis), astfel de oameni ignoranţi nu ar spune că este opera diavolului?

Dar daca acei oameni cunosc virtutea magnetului faţă de fier şi o încearcă, încetează să se mai mire şi acceptă fără scrupule că este opera Naturii.

Este convenabil să ştiţi că noi colecţionăm virtuţi naturale prin virtuţi naturale, iar prin virtuţi abstracte, matematice, cereşti, primim virtuţi cereşti cum sunt mişcarea, viaţa, simţurile, vorbirea, profeţia şi divinaţia, chiar şi într-o materie mai puţin dispusă, ca cea care nu este făcută prin natură, ci doar prin artă.

Astfel, se spune că există imagini care vorbesc şi prezic lucruri, aşa cum povesteşte

William de Paris despre un cap de alamă ridicat la răsăritul lui Saturn, care vorbea cu vocea unui om.

Cel care va alege o materie dispusă şi gata să fie imprimată, şi un agent puternic, va produce fără îndoială mai multe efecte.

Aceasta este părerea generală a pitagoreicilor că lucrurile matematice sunt mai formale decât cele naturale şi mai eficiente, şi sunt mai puţin dependente în fiinţa lor, cât şi în operaţii.

Printre lucrurile matematice, numerele, care au mai multă formă, sunt şi mai eficiente, şi cărora nu numai filosofii păgâni, ci şi iudeii şi divinatorii creştini le atribuie virtuţi şi eficacitate, cât şi putinţa de a realiza binele şi răul.'

Despre Numere, puterea şi virtutea acestora

Severinus Boethius spune că toate lucrurile care au fost create de natura lucrurilor în prima sa eră par să fi fost formate prin proporţia numerelor, acesta fiind principalul tipar din mintea Creatorului.

De aici au fost împrumutate numărul elementelor, ciclurile de timp, mişcarea stelelor şi revoluţia cerului, starea tuturor lucrurilor subzistând prin uniunea tuturor numerelor.

Prin urmare, numerele sunt înzestrate cu virtuţi mari şi sublime. Căci nu este de mirare, văzând cât de multe sunt aceste mari virtuţi oculte în lucrurile naturale, deşi se manifestă deschis, că ar trebui să fie virtuţi mult mai mari în numere, mai oculte, mai minunate şi eficiente, în măsura în care sunt mai formale, perfecte şi naturale în corpurile cereşti, şi neamestecate cu substanţe separate; şi, în final, constituie cel mai minunat şi simplu amestec cu Ideea din mintea lui Dumnezeu, de la care primesc virtuţile lor specifice şi foarte eficiente: de aceea au şi mai multă forţă şi tind spre obţinerea darurilor spirituale şi divine, aşa cum, în lucrurile naturale, calităţile elementare au putere în transmutarea oricărui lucru elementar.

Toate lucrurile sunt şi sunt tăcute, subzistă prin şi îşi primesc virtutea de la numere. Căci timpul constă în numere şi mişcări, acţiune şi toate lucrurile care sunt supuse timpului şi mişcării.

Armonia şi vocile au, de asemenea, puterea lor, care constă în numere şi proporţiile lor, iar aceste proporţii care iau naştere din numere realizează prin linii şi puncte caracterele şi figurile: acestea sunt specifice operaţiilor magice, mijlocul lor fiind adecvat prin declinarea extremelor, ca în utilizarea literelor.

În final specificăm că toate speciile lucrurilor naturale şi ale celor care sunt mai presus de natură sunt unite la un loc prin anumite numere: lucru pe care *Pitagora* l-a văzut, concluzionând că numărul se află la baza tuturor lucrurilor şi distribuie orice virtute către fiecare număr.

Proclus spune că numărul are întotdeauna o fiinţă: este unul în voce, altul în proporţia lor, altul în suflet şi raţiune, iar altul în lucrurile divine.

Themistius şi *Boethius, Averroes Babilonianul,* împreună cu *Plafon,* preamăresc numerele în asemenea
măsură, încât spun că nici un om nu poate fi un filosof adevărat fără ele.

Ei vorbesc acum de un număr raţional, formal, nu de unul material, sensibil sau sonor, numărul comercianţilor care cumpără şi vând, pe care pitagoreicii, platonicienii şi *Augustin* nu îl recunosc, dar îl aplică la proporţia ce rezultă din el, iar ei îl numesc natural, raţional şi formal, din care decurg marile mistere, în lucrurile naturale cât şi cele divine şi cereşti.

Există un mijloc prin care toate lucrurile care pot fi cunoscute pot fi cercetate şi înţelese. Prin acest mijloc este deschis accesul către profeţiile naturale; abatele *Joachim* astfel a procedat în legătură cu profeţiile sale, prin intermediul numerelor formale.

Despre cât de mari sunt virtuţile Numerelor, atât în lucrurile naturale, cât şi în cele supranaturale

Există o minunată eficienţă şi virtute în numere, atât bună, cât şi rea, pe care nu doar cei mai eminenţi filosofi o predică în unanimitate, ci şi doctorii catolici şi în special *Hieronim, Augustin, Origene, Ambrozie, Grigorie din Nazians, Athanasie, Basilius, Hilarius, Rubanus, Bede* şi mulţi alţii o confirmă.

Hilarius, în *Comentariile sale la Psalmi,* mărturiseşte că cei şaptezeci de străbuni au ordonat psalmii conform eficienţei numerelor.

Rabanus, un vestit doctor, a compus o carte excelentă despre virtuţile numerelor: marile virtuţi pe care numerele le posedă în natură se manifestă în iarba numită sclipeţi, care are cinci frunze; aceasta rezistă otrăvurilor, datorită virtuţii numărului cinci; de asemenea, alungă diavolii, conduce la ispăşire; o frunză de la aceasta luată de două ori pe zi cu vin vindecă febra de o zi, trei vindecă febra de trei zile, patru pe cea de patru zile.

în acelaşi fel, patru grăunţe din seminţele florii soarelui băute cu vin vindecă febra de patru zile, iar trei pe cea de trei zile.

în acelaşi fel, verbina se spune că vindecă febra, băută cu vin; pentru febra de trei zile trebuie tăiată de la al treilea nod, iar pentru febra de patru zile de la al patrulea.

Un şarpe moare dacă este lovit o dată cu o suliţă, dar dacă este lovit de două ori, îşi recapătă forţele.

Acestea şi multe altele sunt scrise şi povestite de diferiţi autori.

Trebuie să aflăm acum prin ce modalitate sunt realizate aceste lucruri, căci în mod sigur au o cauză, care este proporţia variată a diferitelor numere printre ele.

Mai există un experiment minunat cu numărul şapte, şi anume, fiecare al şaptelea bărbat, născut fără intervenţia unei femei, are

puterea de a vindeca boala regilor doar printr-o simplă atingere sau cuvânt.

Fiecare a şaptea fiică născută se spune că ajută mai departe la naşterea copiilor; nu este considerat aici nici un număr natural, ci doar consideraţia fonnală care există în număr.

Şi amintiţi-vă mereu de cele ce am vorbit mai devreme, adică de faptul că aceste puteri nu se află în vocalele sau numerele comercianţilor care cumpără şi vând, ci în numerele raţionale, formale şi naturale; acestea sunt misterele distincte ale lui Dumnezeu şi ale Naturii.

Cel care ştie cum să unească numerele sonore şi cele naturale cu cele divine şi să le ordoneze în aceeaşi armonie, va reuşi să facă şi să cunoască lucruri minunate prin numere; pitagoreicii susţin faptul că pot pronostica multe lucruri prin numerele numelor, în care, dacă nu ar fi existat cu adevărat un mare mister, Ioan nu ar fi spus în Revelaţii.

Cel care posedă cunoaşterea, lăsaţi-l să socotească numărul fiarei, care este numărul omului, iar acesta este cel mai faimos număr printre iudei şi cabalişti, după cum vom vedea mai jos.

Trebuie să ştiţi că numerele simple semnifică: lucrurile divine, multiplu de zece; numerele cereşti, multiplu de o sută: numerele terestre, multiplu de o mie; acele lucruri care vor exista într-o eră viitoare.

De altfel, părţile minţii sunt corespunzătoare unei mediocrităţi aritmetice, prin raţiunea identităţii sau a egalităţii excesului, cuplate la un loc.

Iar trupul, ale cărui părţi diferă în mărime, este corespunzător unei mediocrităţi geometrice, compuse; un animal constă din ambele, adică sufletul şi trupul, conform acelei mediocrităţi specifice armoniei; de aceea numerele au o influenţă mare asupra sufletului, figurile asupra trupului şi armonia asupra animalului în întregime.

Despre Unitate şi ierarhia corespunzătoare

Să tratăm acum numerele în particular! Deoarece numărul nu este altceva decât o repetare a unităţii, să considerăm mai întâi unitatea însăşi.

Căci unitatea există în fiecare număr şi este măsura comună, izvorul şi originea tuturor numerelor, conţine fiecare număr unit cu sine în întregimea sa, începutul fiecărei mulţimi, întotdeauna aceeaşi şi neschimbătoare, fiind multiplicată în sine nu produce altceva decât pe sine: este indivizibilă, golită de părţi; dacă pare câteodată divizată, ea nu este împărţită, ci multiplicată în unităţi; dar nici una dintre aceste unităţi nu este mai mare sau mai mică decât unitatea întreagă, ca parte este mai mică decât întregul; prin urmare nu este multiplicată în părţi, ci în sine; astfel, unii o numesc armonie, alţii pietate, iar unii prietenie, şi este atât de strâns legată, încât nu poate fi împărţită.

Martianus, conform opiniei lui *Ar ist otel,* o numeşte Amor, deoarece este unică şi întotdeauna prin sine însăşi, iar dincolo de ea nu este nimic, dar fiind lipsită de orice aroganţă sau cuplare, îşi transformă propriile energii în sine.

De aceea este începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor, nu are început sau sfârşit în sine; nimic nu există înaintea unului, nimic după sau dincolo de unu, şi toate lucrurile care există tind spre acel unu, deoarece toate lucrurile provin din el şi pentru ca toate lucrurile să fie aceleaşi este necesar să facă parte din acel unu; aşa cum toate lucrurile provin din unu, la fel toate tind să se întoarcă în el, din care au izvorât; este necesar să elimine multitudinea. Unu corespunde prin urmare lui Dumnezeu, care, fiind unul şi fără număr, creează astfel din el lucruri nenumărate şi le constituie prin sine.

Există prin urmare un singur Dumnezeu, o singură Lume a unui Dumnezeu unic, un singur Soare a unei singure lumi, cum este o singură pasăre Phoenix în lume, o singură regină printre

albine, un singur lider în turma de animale, un singur conducător printre turmele de fiare şi cocorii sunt conduşi de unul singur, şi multe alte animale cinstesc unitatea; printre membrele corpului există unul principal prin care sunt ghidate celelalte, fie că acesta este capul sau (după unii) inima.

Există un singur element care depăşeşte şi se răspândeşte în toate lucrurile, şi anume focul.

Există un singur lucru creat de Dumnezeu, subiectul tuturor miracolelor, care se află pe pământ sau în ceruri, şi este animal, vegetal sau mineral, găsit pretutindeni, cunoscut de puţini, nenumit de nimeni după numele său propriu, ci acoperit de figuri şi ghicitori, fără de care nici alchimia, nici magia naturală nu

îşi pot atinge scopul lor
final sau perfecţiunea

.Dintr-un singur om, *Adam,* au luat naştere toţi oamenii, de la acel om toţi au devenit muritori, prin *lisus Hristos* se regenerează toţi, aşa cum spune *Pavei.*

„un singur Suveran, o singură credinţă, un singur botez, un singur Dumnezeu, Părinte al tuturor, un singur intermediar între Dumnezeu şi om, un singur Creator, care este deasupra tuturor, prin toate şi în toţi. Există un singur Părinte, Dumnezeu, de unde toţi ne tragem şi toţi suntem în El, un singur Domn lisus Hristos, prin care toţi suntem şi întru El, un singur Duh Sfanţ, care este în toţi şi noi în el."

IERARHIA UNITĂŢII

în lumea exemplară.	''Iod	0 singură esenţă divină, izvorul tuturor virtuţilor şi puterea, al cărei nume este exprimat printr-o singură literă simplă.
în lumea intelectuală.	Sufletul lumii.	0 singură inteligenţă supremă, prima creatură, izvorul vieţii.
în lumea cerească.	Soarele.	Un singur rege al stelelor, izvorul vieţii.
în lumea elementară.	Piatra filosofală.	Un singur subiect şi instrument al tuturor virtuţilor, naturale şi supranaturale.
În lumea inferioară.	Inima.	Unul, primul care a trăit şi ultimul care a murit.

în lumea infernului.	Lucifer.	Un singur Prinţ al rebeliunii, al îngerilor şi întunericului.

Despre Numărul Doi şi Ierarhia corespunzătoare

Primul număr este doi, deoarece reprezintă prima mulţime, nu poate fi măsurat prin altceva decât prin unitate, măsura comună a tuturor lucrurilor; nu este compus din numere, ci doar din unitatea însăşi; nici nu poate fi numit număr compus, ci mai degrabă necompus; numărul trei este primul număr compus, dar numărul doi este prima ramură a unităţii şi prima procreaţie, de aceea este numit generaţie şi Iunona, o corporaţie imaginabilă, dovada primei mişcări, prima formă de paritate, numărul primei egalităţi, extremităţi şi distanţe dintre bărbat şi femeie, şi de aceea de o echitate şi act specific ciudate, deoarece constă din două lucruri egal poziţionate; este numit numărul ştiinţei, al memoriei, al luminii, numărul omului, care mai este numit şi altfel, şi *lumea inferioară,* este de asemenea denumit numărul carităţii şi al iubirii reciproce, al căsătoriei şi societăţii, iar Domnul spune *„Doi vor fi un singur trup".*

Iar *Solomon* spune:

„este mai bine să fie doi împreună decât unul, căci beneficiază de societatea lor comună: dacă unul cade, va fi sprijinit de celălalt. Cel care este singur suferă, deoarece nu are pe nimeni care să-l ajute; iar când doi dorm împreună, se încălzesc reciproc; cum poate unuia singur să-i fie cald? Iar dacă cineva este atacat, doi îi pot face faţă. Este denumit numărul căsniciei şi al sexului; căci există două sexe, masculin şi feminin".

Doi porumbei vor face două ouă, din primul ou clocit iese masculul, iar din al doilea femela. De asemenea, este denumit mijlocul, capabil, bun, rău, făcând parte şi constituind începutul diviziunii, al multitudinii şi distincţiei şi reprezintă materia. Mai este câteodată şi numărul discordiei,

al confuziei, nenorocului şi necurăţeniei, de aceea Sfanţul Hieronim spunea, contra lui *Jovianus,* că în a doua zi a Creaţiei nu s-a vorbit, iar Domnul a spus: *„ este un lucru bun, deoarece numărul doi este rău".*

Astfel că Dumnezeu a poruncit ca toate animalele necurate să intre în Arcă în cupluri; deoarece, după cum am spus, numărul doi este numărul necurăţeniei, şi este păcat de acele lucruri, din care se trag profeţiile, mai ales dacă sunt saturn iene sau marţiale, căci acestea trec printre astrologi drept cele mai nefericite.

Se mai spune că numărul doi cauzează apariţia stafiilor şi a groaznicilor goblini care aduc mari supărări prin spiritele rele celor ce călătoresc noaptea.

Pitagora (după cum spune Eusebius) povesteşte că Unitatea este Dumnezeu şi un intelect bun; iar dualitatea este diavolul şi un intelect rău, în care există o mulţime materială; pe când pitagoreicii spun că doi nu este un număr, ci o confuzie a unităţilor.

Iar Plutarh scrie că pitagoreicii numesc unitatea *Apollo,* iar numărul doi conflict şi îndrăzneală; trei justiţie, cea mai înaltă perfecţiune, dar care cuprinde multe mistere.

De aceea existau două table ale legii în Sinai, doi heruvimi privind împăciuitor către *Moise,* două măsline din care curgea ulei, în *Zaharia,* două naturi ale lui Hristos, divină şi umană; de aceea Moise a văzut două apariţii ale Domnului, faţa şi spatele său.

De asemenea există două *Testamente*, două porunci de iubire, două prime demnităţi, doi oameni originari, două feluri de spirite, rele şi bune, două creaturi intelectuale, îngerul şi sufletul, două mari Lumi, două solstiţii, două echinocţii, doi poli, două elemente care dau naştere unui suflet viu, pământul şi apa.

Ierarhia Numărului Doi.

în lumea exemplară.	1 Numele rP Iah Domnului . exprimat bl prin două litere.		
În lumea intelectuală.	Un înger.	Sufletul.	Două substanţe inteligibile.
în lumea cerească.	Soarele.	Luna.	Două lumini mari.
în lumea elementară.	Pământul.	Apa.	Două elemente care produc un suflet viu.
în lumea inferioară.	Inima.	Creierul.	Două locaţii principale ale sufletului.
în sufletul infernal.	Behemotul plângând.	Leviathan scrâşnind din dinţi.	Două căpetenii ale diavolilor. Două lucruri cu care Hristos îi ameninţă pe cei damnaţi. 1

Despre Numărul Trei şi Ierarhia corespunzătoare

Numărul trei este un număr necompus, un număr sfanţ, un număr al perfecţiunii, un număr foarte puternic.
Deoarece există trei persoane în Dumnezeu, trei virtuţi teologice în religie.
De aceea acest număr conduce ceremoniile închinate Domnului şi religiei, în solemnitatea cărora rugăciunile şi sacrificiile sunt repetate de trei ori.
Astfel *Vergiliu* cântă:
Numerele impare sunt pe placul lui Dumnezeu.
Iar pitagoreicii îl folosesc în sanctificări şi purificări, de aceea *Vergiliu* spune:
Şi-a curăţat şi spălat tovarăşii
De trei ori cu apă pură ...
Şi este foarte potrivit în legături, de aceea *Vergiliu* spune:
... Merg peste tot
în aceste ţoale, trei fiind la număr,
La altar imaginea ta o voi purta de trei ori.
Şi puţin mai apoi:
Noduri. Amaryllis, leagă, de trei culori,
Apoi fie ca aceste legături pe care le înnod, lui Venus să fie închinate.

Iar despre Medeea citim: ***225****Rostind trei cuvinte, a cauzat somnul conform voinţei sale.*

Marea tulburată, valurile turbate au stat locului.

Pliniu spune că, potrivit unui obicei, se scuipa în flecare medicament în timp ce se spuneau trei proteste pentru a fi vindecător.

Numărul trei este perfectat cu trei sporuri, în lungime, lăţime şi adâncime, dincolo de care nu există nici o progresie a dimensiunii, de aceea primul număr este numit pătrat.

Se spune de aceea despre un corp că are trei măsuri, iar despre un număr pătrat că nu-i mai poate fi nimic adăugat.

Aristotel, la începutul discursurilor sale despre Cer, se referă la el ca la o Lege, conform căreia toate lucrurile sunt ordonate.

Căci lucrurile corporale şi spirituale constau în trei lucruri: începutul, mijlocul şi sfârşitul.

Lumea este perfectă prin trei, după cum spune *Trismegistus:* Hemarmene, necesitatea şi ordinea, adică acordul cauzelor, pe care mulţi îl numesc destin, şi execuţia lor în vederea obţinerii roadelor sau creşterea şi o distribuţie corespunzătoare a creşterii.

întreaga măsură a timpului este cuprinsă în trei: trecut, prezent, viitor; orice magnitudine este cuprinsă în trei: linie, suprafaţă şi corp; fiecare corp constă în trei intervale: lungime, lăţime, grosime.

Armonia conţine trei acorduri în timp, Diapazon, Hemiolion, Diatessaron.

Există trei tipuri de suflete, vegetative, sensibile şi intelectuale.

Aşa cum spune Profetul, Dumnezeu porunceşte Lumii prin număr, greutate şi măsură, iar numărul trei este împuternicii către formele ideale corespunzătoare, aşa cum numărul doi este delegat materiei procreatoare, iar unitatea către Dumnezeu, autorul ei.

Magicienii sunt reprezentaţi de trei Prinţi în lume: *Oromasis, Mitris, Araminis* (adică Ohrmazd

				binecuvântaţi.
În lumea	**Mobil. Colţuri, Ale zilei**	**Fixe. Ereditare. Nocturne.**	**Coman. t Decădere, împărtăşind.**	**Trei cvartale ale Zodiilor. Trei cvartale ale Caselor. Trei suverani ai triplicitâriiL**
În lumea elementară.	**Simplu.**	**Compus.**	**De trei compus.**	**Trei grade ale elementelor.**
în lumea inferioară.	**Capul, în care creşte intelectul, răspunde faţă de lumea intelectuali**	**Pieptul, în care se aña taima, locul vieţii, răspunde faţă de lumea cerească.**	**Burta, în care se află facultatea de generare, şi membrele genitale, răspund faţa de liunea' elementară.**	**Trei parţi; care răspund faţă de lumea tripartită.**
În lumea infernală.	**Alecto. Minoa. Râu.**	**Megera. Acacus. Apostaţi.**	**Tisiphone. Rhadanianrus. Infideli.**	**Trei furii ale infernului. Trei Judecători ai infernului Trei grade ale păcătoşilor.**

Despre Numărul Patru şi Ierarhia corespunzătoare

Pitagoreicii numesc numărul patru *Tetractys* şi îl preferă tuturor virtuţilor numerelor, deoarece reprezintă fundamentul şi rădăcina tuturor celorlalte numere; de aceea toate fundamentele, atât în lucrurile artificiale, cât şi în cele naturale şi divine, sunt pătrate, după cum vom vedea mai departe, ceea ce semnifică soliditate, fapt de asemenea demonstrat printr-o figură pătrată.

Căci numărul patru este primul pătrat plan, care constă în două proporţii, dintre care prima este de la unu la doi, iar ultima de la doi la patru, şi începe cu o dublă procesiune şi proporţie, de la unu la unu şi de la doi la doi, începând cu unitatea şi sfârşind cu un cvartet: aceste proporţii diferă

aici, fiind inegale, conform aritmeticii, dar conform geometriei sunt egale.

De aceea un pătrat este atribuit lui Dumnezeu Tatăl, care conţine şi misterele întregii Trinităţi, căci prin unica sa proporţie, adică prin prima trecere de la unu la unu, este semnificată unitatea substanţei paternale, de unde provine Fiul unic, egal Tatălui; prin următoarea procesiune, de asemenea simplă, cea de la doi la doi, este semnificat Duhul Sfânt; Fiul este egal Tatălui prin prima procesiune; iar Duhul Sfânt este egal cu ambii prin a doua procesiune.

De aici excelenţa măreţului nume al divinei Trinităţi
a lui Dumnezeu, care este scris cu patru litere, H*[1] Yod, He
şi **771** Vau He, de unde vine aspiraţia He, semnifică
provenienţa spiritului de la ambii: căci îl He este duplicat, termină ambele silabe şi numele întreg, dar se pronunţă Jova, după unii, de unde acel Jovis al păgânilor, pe care anticii l-au imaginat cu patru urechi, căci numărul patru este fântâna şi capul întregii divinităţi.

Pitagoreicii îl numesc Fântâna perpetuă a Naturii: căci există patru grade în ierarhia Naturii: a fi, a trăi, a fi sensibil, a înţelege.

Există patru mişcări în Natură: ascendentă, descendentă, înainte şi circulară.

Există patru colţuri în Ceruri: Răsăritul, Apusul, Mijlocul cerului şi Capătul său.

Există patru Elemente sub Cer: Focul, Aerul, Apa şi Pământul; conform acestora, există patru triplicităţî în cer: există patru calităţi subcereşti: rece, cald, uscat şi umed, corespunzătoare celor patru umori: sângele, flegma, fierea şi melancolia.

Anul este împărţit în patru părţi: Primăvara, Vara, Toamna, Iarna; de asemenea, Vântul este de patru feluri: estic, vestic, nordic şi sudic.
Există patru râuri în Paradis şi tot atâtea în Infern.
Numărul patru prepară întreaga cunoaştere; mai întâi umple fiecare progres simplu al numerelor cu

patru termeni: unu, doi, trei şi patru, constituind numărul zece.

Umple fiecare diferenţă a numerelor: primul par şi care conţine primul impar în sine.

în acordul muzical Diatessaron există graţia celei de- a patra voci.

Mai avem apoi instrumentul cu patru corzi şi o diagramă pitagoreică, prin care sunt descoperite primele refrene muzicale care au existat şi toată armonia muzicii. Căci dublul, triplul, de patru ori dublul, unu şi jumătate, unu şi o treime, o armonie a tuturor, o armonie dublă a tuturor, de cinci, de patru, şi toate acordurile sunt limitate de legăturile numărului patru.

De asemenea, întregul matematicii este cuprins în patru termeni, punct, linie, suprafaţă şi profunzime.

întreaga Natură este cuprinsă în patru termeni: substanţă, calitate, cantitate şi mişcare.

întreaga filosofie naturală, în care se află virtuţile seminale ale Naturii: naşterea naturală, forma care creşte şi alcătuirea.

Metafizica este cuprinsă în patru limite: fiinţă, esenţă, virtute şi acţiune.

Filosofía morală este cuprinsă în patru virtuţi: prudenţă, justiţie, curaj, cumpătare.

Mai este şi puterea justiţiei, de unde încă o lege în patru părţi: a Providenţei de la Dumnezeu, fatală, de la Sufletul lumii, a Naturii din cer, a prudenţei, de la om.

Există şi patru puteri judiciare în fiinţa tuturor lucrurilor: intelectul, disciplina, opinia şi simţirea.

Numărul patru are şi o putere mare în toate misterele.

Pitagoreicii au ratificat numărul patru cu un jurământ, ca şi cum ar fi temeiul principal pe care este bazată credinţa lor şi prin care poate fi aceasta confirmată.

De aceea este denumit jurământul pitagoreicilor, exprimat în versurile următoare:

Jur, cu mintea pură, pe numărul patru,
Care este sfânt şi reprezintă Fântâna eternă

A Naturii, părinte al minţii...

De asemenea, există patru râuri în Paradis; patru Evanghelii primite de la cei patru evanghelişti în întreaga Biserică.

Iudeii au primit ce] mai important nume al lui Dumnezeu scris cu patru litere HirT.

Egiptenii, arabii, perşii, magicienii, mahomedanii, grecii, toscanii, latinii, scriu numele lui Dumnezeu cu doar patru litere, astfel: Theut, Alia, Sire, Orsi, Abdi, 0eo£ [Theos], Esar, Deus.

Lacedemonienii au vrut să-l picteze pe Júpiter cu patru aripi.

Şi în Orfeu se spune despre divinitate, despre carele lui Neptun că erau trase de patru cai.

Există patru tipuri de furii divine, ce provin de la mai multe zeităţi: de la Muze, Dionysos, Apollo şi Venus.

Profetul *Ezechiel* a văzut patru fiare pe râul Chobar şi patru heruvimi în patru roţi.

în *Daniel,* patru fiare enorme att coborât din apă şi s- au luptat patru vânturi.

În Revelaţii, patru fiare erau pline de ochi în faţă şi în spate, stând în jurul Tronului Domnului, şi patru îngeri, cărora le-a fost dată puterea de a face rău pământului şi mării stăteau în cele patru

colţuri ale pământului, ţinând cele patru vânturi, ca să nu bată asupra pământului, nici asupra mării, nici asupra vreunui copac

.Ierarhia Numărului Patru

1 leruvim.
Numele lui Dumnezeu cu patru litere
În lumea originar;!, umie este
Providenţei.
În lume» intelectuala, uinie este
1*1111-11 îngeri care uluc cele
Simeon.
conducători ni elementelor.
Piiiru tripîicilAţi ale triburilor lu
iNallali,
/.e VII **Iun**
.Soliditatea.

Mat ia, lacov cel

pluneltite, ţi corespunzătoare.
Patru cnlitfţţi ale
în lume

Ce le corespund	Semin[e.	l-'tori.	1-Yttn,e.	Rădăcini.	iu lumea inferioară. omul. de vint' legea
În metale.	Aur şi (ier.		Mereu,	Plumb ţi	
	Strilwettor ţi incandescent.	l.uniinos şi transpărem.	cSell	jjuunecL	
Patru elemente ale omului.	Mintea.	Spiritul.	Sufletul.	Corpul.	
Patru puteri ale sunetului.	Intelectul.	Ra,iunea.	Imaginaţia	S,m,ut.	
Patru puteri justiţiare.	Credinţa.	Şliin|a.	Opinia.	I mperien(a.	
Patru virtuţi mur ¡ilc.	Justiţia.	Cuinpätarea.	Prudenta.	Curajul.	
Simţurile corespunzătoare elementelor.	**xa**	auditiv.	Simţurile gustativ ţi olfactiv.	£tni|ui tactil.	

Patru demente	Spirit,,!.	c™.	Temperamentul.		
l'n spirit împătrit.	Animalic.	Vital.	Generativ.	Natural,	
Patru umori.	¡■'¡crea.	Sângele.	Flegma.	Melancolia.	
l'alnt trasaturi.	Violenta.	Agilitatea.	Tristefea.	încetineala.	
Patru prin)i ai întunericului, ofensivi în elemente.	?x»o Samael.	VîSTÎ	^TKti? A/ael.	7xrna Malta/ ael.	Iii lumea infernală
Patru râuri ale , Internului.	Pltlegeton,	Coc vi us.	St\TÎ.	Aehcroit.	unde este
Patru pritiļi ai spiritelor care corespund color patru îngeri ai		Paymon.	Efivn.	Amaymon.	mantei ţi pedepsei

Despre Numărul Cinci şi Ierarhia corespunzătoare

Numărul cinci are o putere la fel de mare ca şi celelalte numere, deoarece este alcătuit dintr-un număr par şi unul impar, ca şi cum ar fi alcătuit dintr-o femeie şi un bărbat, numărul impar fiind bărbatul, iar numărul par, femeia. De aceea matematicienii numesc numele impar Tatăl, iar numărul par Mama.

Prin urmare, numărul cinci are aceeaşi perfecţiune şi virtute ca şi celelalte numere datorită amestecului acestor numere; numărul cinci este de asemenea mijlocul numărului universal, adică zece.

Dacă se scade din numărul zece, va da nouă şi unu, opt şi doi, şapte şi trei, şase şi patru, iar fiecare adunare dă numărul zece, mijlocul exact fiind întotdeauna numărul cinci, deoarece este echidistant.

Tot din acest motiv, pitagoreicii îl mai numesc şi numărul Cununiei şi al dreptăţii, deoarece împarte numărul zece în mod egal.

De asemenea, există cinci simţuri în om, şi anume, văzul, auzul, simţul gustativ, olfactiv şi tactil; sunt cinci puteri în suflet, şi anume, puterea

vegetativă, sensibilă, senzuală, irascibilă, raţională; mai sunt cinci degete la mână, cinci planete în univers, potrivit cărora există elemente cvintete pentru fiecare Semn zodiacal.

în elemente sunt cinci feluri de corpuri amestecate, adică pietre, metale, plante, plante-animale, animale, dintre care fac parte omul, animalele sălbatice patrupede, târâtoarele, înnotătoarele şi zburătoarele.

Mai sunt şi cinci feluri prin care Dumnezeu a făcut toate lucrurile, şi anume esenţa, asemănarea, deosebirea, simţul şi mişcarea.

Rândunica face numai cinci pui, pe care îi hrăneşte în mod egal, începând cu cel mai mare şi terminând cu cel mai mic.

Totodată acest număr are mari puteri în ispăşirea păcatelor, căci atunci când se află în lucruri sfinte, el alungă diavolii. în lucrurile naturale, elimină otrava.

Numărul cinci se mai numeşte şi numărul norocului şi al bunăvoinţei, fiind pecetea Sfântului Duh şi o legătură care uneşte toate lucrurile; el este şi numărul crucii, ba mai mult, este numărul rănilor lui Hristos, ale căror cicatrici a binevoit să le păstreze pe corpul său glorios.

Filosofii păgâni au dedicai acest număt sacru lui Mercur, dându-şi seama că valoarea lui este mult mai mare decât cea a numărului patru, aşa cum un lucru viu este mult mai bun decât unul iară viaţă.

în acest număr, păstrat de potopul apelor, a găsit *Părintele Noe* bunăvoinţă din partea lui Dumnezeu, şi în virtutea acestui număr *Avraam,* în vârstă de o sută de ani, a fost părintele fiului lui *Sarah*: o femeie stearpă de nouăzeci de ani, trecută de vârsta la care mai putea avea copii, devenind astfel un mare neam.

De aceea în timpul rugăciunilor de mulţumire numele Atotputerniciei divine este strigat pe cinci litere.

în lumea originară, numele lui Dumnezeu era strigat pe trei litere, Trigrammaton "Http

Sadai; în vremea Legii, numele inefabil al lui Dumnezeu era exprimat prin patru litere invocabile ale Numelui său, Tatragrammaton ni!"P pe care iudeii le rosteau ''37S *Adonai;* în timpul rugăciunilor de mulţumire, numele Domnului era roşit cu cinci litere Pentagrammaton HTOn'' Jehoshua, *Ihesu,* care nu sunt mai puţin misterioase decât cele trei litere ItSP.

Ierarhia Numărului Cinci

Numele lui Dumnezeu litere. Numele lui euiei litere.		ir?N OTi^K niEÎTT»	Elobini. Jhesu,			
Cinci substanţei 11 [eligibile.	iii	Spirite ale a doua inteligente.	Irimiţi	Sunetele corpurilor cereţi i.	sultele rănite.	intelectuală.
Cinei stele clemcn(< ?lor		–	Marte,	Venus.	Mercur.	¿s
Cinci leluri de lucruri coruptibile.	««	Aerul.	Focul.	Pământl.	amestecat.	în Inmca elementară.
Cinci leluri de corpuri amestecate.	Animal	Plantă.	Metal.	Piatră,	Planlă-aniinal.	

Cinci sint)uri.	Sim(u! gustativ.	auditiv.	a	tactil.	ol racii v.	îu lumea inferioara .
Cinci chinuri trupeşti.	Amărăciune mortală.	Urlet înfiorător.	întuneric groaznic.	Sete de nestins.	Duhoare pătrunzătoare.	În lumea infernală.

Despre Numărul Şase şi Ierarhia corespunzătoare

Şase este numărul perfecţiunii, deoarece el este perfect prin natura sa, precum şi în întregul şir de numere de la unu la zece, iar el însuşi este de asemenea perfect, căci din adunarea părţilor sale rezultă Ia fel, nici mai mult, nici mai puţin.

Prin urmare, dacă părţile sale, adică mijlocul, a treia parte şi a şasea parte, care sunt trei, doi, unu, se adună, ele alcătuiesc în chip perfect cifra şase, a cărei perfecţiune o doresc toate celelalte numere.

Pitagoreicii spun că acest număr corespunde procreării şi căsătoriei, fiind numit şi Scara lumii.

Lumea este făcută din numărul şase pentru că a fost terminată de Dumnezeu în ziua a şasea, şi prin urmare lumea nu are belşug, dar nu are nici lipsuri.

în a şasea zi a văzut Dumnezeu toate lucrurile pe care le-a făcut, şi toate erau frumoase.

Prin urmare, atunci au fost terminate Raiul şi Pământul, şi toate mulţimile.

Numărul şase se mai numeşte şi numărul omului, pentru că omul a fost creat în a şasea zi; mai este de asemenea şi numărul

mântuirii noastre, pentru că în a şasea zi a suferit Hristos pentru mântuirea noastră. De aici vine puternica legătură între numărul şase şi Cruce, între muncă şi înrobire şi de aceea stă scris în Vechiul Testament că munca trebuie să se facă în şase zile, mana cerească să se culeagă în şase zile, pământul să se are şase ani, iar sclavul iudeu trebuie să-şi slujească stăpânul timp de şase ani

:Timp de şase zile a apărut Dumnezeu pe Muntele Sinai înconjurat de un nor; Heruvimii au şase perechi de aripi, sunt şase cercuri pe firmament, şi anume: cercul polar de nord şi de

sud, două tropice, linia echinocţială şi ecliptică; şase planete rătăcitoare, mai precis: Saturn, Jupiter, Marte, Venus, Mercur şi Luna, care străbat latitudinea Zodiacului, de ambele părţi aflându-se linia ecliptică.

Există şase calităţi materiale în elemente, şi anume: agerimea, subţirimea, mişcarea, şi cele opuse acestora, prostia, grosimea şi odihna.

Există şase poziţii diferite, mai precis: în sus, în jos, în faţă, în spate, la dreapta, la stânga.

Sunt şase caracteristici naturale, fără de care nu poate exista nimic, şi anume: dimensiunea, culoarea, forma, intervalul, stabilitatea, mişcarea.

Forma oricărui lucru cu patru colţuri are şase suprafeţe, iar tonurile armoniei sunt şase la număr, cinci tonuri şi două semitonuri, care alcătuiesc un ton, adică pe al şaselea.

Ierarhia Numărului Şase

1 1 1 s Z """	£ S l|	iji j 1*81	fil S *3 F	M i" 1	h Sä & H i
5 S Í	if	j	g 1 %	? M	2
ss i	j 5	1 £t	1 0	a .3 >	i g
	î	S £	i	!	I -j

		1 s	i ■E	U I i«	t ! 1
	Ï	!	I i l/J	1 i s	% 1 I i i
	i	1	1 S	3 Ü 1	i -ï
Ü	¡1 ¿¡ i	i !	i]	i!	<4 xj II ■ i l

Despre Numărul Şapte şi Ierarhia corespunzătoare

Numărul şapte are puteri variate şi numeroase, deoarece este alcătuit din unu şi şase, doi şi cinci, trei şi patru, şi deoarece are unitate, ca şi cum ar fi cuplarea a doi de trei şi jumătate; de aceea, dacă luăm în considerare părţile componente şi alăturarea lor, putem spune cu siguranţă că, atât datorită lor, cât şi deplinătăţii sale individuale, este numărul cel mai încărcat de măreţie.

Pitagoreicii îl numesc vehiculul vieţii omului, denumire pe care nu o primeşte datorită părţilor componente, ci datorită caracterului său deplin, deoarece este alcătuit din trup şi suflet; la rândul său, trupul este alcătuit din patru elemente şi este înzestrat cu patru calităţi.

Numărul trei corespunde sufletului datorită puterii sale întreite, raţională, irascibilă şi senzuală.

Prin urmare, numărul şapte fiind alcătuit din trei şi patru uneşte sufletul cu trupul, iar puterea numărului este legată de procreere, îngăduindu-i omului să fie primit, creat, născut, şi de asemenea să mănânce, să trăiască, şi să supravieţuiască.

Dacă sământa de reproducere este primită în pântecul femeii şi dacă rămâne acolo timp de şapte ore, atunci cu siguranţă că aceasta va rămâne acolo pentru totdeauna.

în primele zile sământa se coagulează şi este gata să ia forma unui om, pentru ca apoi să producă copii maturi, numiţi şi copiii lunii a şaptea, deoarece se nasc în a şaptea lună.

După naştere, timp de şapte ore se va vedea dacă vor trăi sau nu; se spune că cei care vor suporta aerul după acele şapte ore vor trăi, iar tot după şapte zile copiii se vor lepăda de toate rămăşiţele ombilicului.

„După paisprezece zile vederea copilului se mişcă după lumină, iar după alte şapte zile, el îşi poate roti ochii şi faţa cu lejeritate. După şapte luni, îi apar dinţii, iar după încă alte şapte luni poate sta jos Iară să cadă.

După alte şapte luni, începe să vorbească, iar după încă şapte luni poate să stea în picioare şi sa meargă. După alte şapte luni, nu mai este alăptat. La şapte ani încep să-i cadă primii dinţi şi să-i crească alţii, mai potriviţi pentru carnea mai tare, iar vorbirea i se îmbunătăţeşte. După alţi şapte ani băieţii se maturizează, fiind apoi începutul unei noi generaţii. Peste alţi şapte ani ei devin bărbaţi, păroşi, capabili şi în putere de a da naştere unei noi generaţii. După alţi şapte ani ei încep să nu mai crească în înălţime, iar după alţi şapte sunt în deplinătatea puterilor. Timp de şapte ani îşi menţin această putere, iar după alţi şapte ani ajung la vârsta perfectă a bărbaţilor, adică la vârsta discreţiei şi a înţelepciunii. După ce trec alţi şapte ani, atunci când numărul şapte devine un număr complet, bărbaţii ajung la perioada obişnuită a vieţii, căci aşa cum spune profetul, *Vârsta noastră este de şaptezeci de ani."*

Cea mai mare înălţime a corpului omenesc este de şapte picioare.

Sunt şapte trepte în trup care completează dimensiunea altitudinii sale de jos în sus, adică: de la măduvă, os, nerv, venă, arteră, carne, până la piele.

în trup mai sunt, aşa cum le numesc grecii, şi şapte părţi întunecate, şi anume: limba, inima, plămânii, ficatul, splina şi doi rinichi.

Mai există şi şapte părţi principale ale trupului, care sunt: corpul, capul, pieptul, mâinile, picioarele şi părţile intime. Este lucru dovedit faptul că, fără inspirarea aerului, viaţa nu rezistă mai mult de şapte ore, aşa cum cei care sunt înfometaţi nu trăiesc mai mult de şapte zile.

Venele şi arterele, după cum spun tămăduitorii, sunt mişcate de numărul şapte, iar judecata în timpul unei boli este mai limpede în primele şapte zile, pe care tămăduitorii le numesc critice, adică judicioase.

Dumnezeu crează sufletul din şapte porţiuni, aşa cum mărturiseşte înţeleptul *Platon* în *Timeus.* Sufletul la rândul său primeşte trupul în şapte trepte.

Toate diferenţele de voce merg până în treapta a şaptea, după care rămâne aceeaşi mişcare, iar

modulaţiile vocii sunt tot în număr de şapte: ditoni, semitoni, diatesaron, diapente cu un ton (lat: semiton), diapente cu o jumătate de măsură (lat: semiton), şi diapazon.

în corpurile cereşti există o putere şi mai mare a numărului şapte, deoarece sunt patru colţuri ale Cerurilor care privesc diametral unul spre celălalt, ceea ce este într- adevăr un aspect desăvârşit şi puternic, deoarece este alcătuit din numărul şapte, care este făcut din al şaptelea Semn zodiacal ce formează o cruce, reprezentând cea mai puternică formă dintre toate şi despre care vom vorbi la locul potrivit.

Din acest motiv nu trebuie să ignorăm faptul că numărul şapte are o puternică legătură cu crucea.

Prin aceeaşi radiaţie şi număr, solstiţiul de vară se află la distanţă de cel de iarnă, iar echinocţiul de iarnă se află la distanţă de cel de vară, toate făcându-se prin şapte semne zodiacale.

în ceruri există şapte cercuri, potrivit longitudinilor axei.

La Polul Nord sunt şapte stele, mai mari şi mai mici, numite *Ursa mare*, precum şi şapte stele, numite *Pleiade,* şi şapte planete, ce corespund celor şapte zile care formează o săptămână.

Luna este a şaptea planetă şi cea mai aproape de noi şi care respectă acest număr mai mult decât celelalte planete deoarece numărul şapte îi răspândeşte lumina.Timp de douăzeci şi opt de zile Luna înconjoară raza întregului Zodiac, a cărui număr de zile, adică şapte, cu cele şapte cifre, de la unu la şapte, formează şi umple, la fel de mult ca şi celelalte numere, prin adăugarea Ia numerele antecedente, făcând astfel de patru ori şapte zile, timp în care Luna parcurge longitudinea şi latitudinea Zodiacului măsurând iar şi iar; în cele şapte zile, Luna îşi răspândeşte lumina, schimbând-o în continuu; în prima săptămână, lumina care parcă provine dintr-o lume înjumătăţită, creşte în intensitate, în a doua săptămână, umple întreaga orbită cu lumină, pentru ca în a treia săptămână să scadă din nou şi să se micşoreze din

nou într-o orbită divizată; în a patra săptămână însă, are loc ultima slăbire a luminii Lunii şi tot atunci creşte şi descreşte marea, căci în prima săptămână a creşterii Lunii, marea scade puţin câte puţin; în a doua săptămână creşte treptat, în a treia săptămână e la fel ca în prima, iar în a patra, ca în a doua,

Aceste lucruri îi corespund şi lui Saturn care, ridicându-se mai de jos, este a şaptea planetă care le vesteşte pe celelalte, şi căruia îi este atribuită a şaptea zi, care înseamnă şapte mii, în care, aşa cum mărturiseşte *loan,* balaurul, adică diavolul sau Satana, fiind legaţi, oamenii vor fi liniştiţi şi vor duce o viaţă paşnică.

Pitagoreicii spun că numărul şapte este numărul virginităţii, deoarece prima parte este cea care nu este nici creată şi care nici nu crează, şi nici nu poate fi împărţită în două părţi egale, astfel încât să fie creată de un alt număr repetat, şi nici nu poate tl dublată astfel încât să creeze orice alt număr până la zece; deoarece şapte este prima legătură între numere, pitagoreicii i-l dedică lui *Pallas.*

Şi în religie numărul şapte are semne puternice ale consideraţiei sale, fiind numit şi *numărul jurământului.*

De aceea la iudei jurământul se numeşte Septenare, adică a afirma de şapte ori. Astfel, atunci când *Avraam* a făcut legământ cu *Abimelec,* ¡-a adus acestuia şapte miei drept mărturie.

Numărul şapte este şi numărul binecuvântării sau al odihnei, de unde:

De trei, şi de patru ori să fii binecuvântat!

adică, în trup şi suflet.

în a şaptea zi Creatorul s-a odihnit, de aceea această zi a fost numită de *Moise,* Sabat, adică ziua de odihnă; tot în această zi Hristos s-a odihnit în mormânt.

De asemenea acest număr este puternic legat de Cruce, aşa cum am spus mai sus, dar şi de Hristos, căci în El se află toată binecuvântarea noastră, odihna şi bucuria.

Numărul şapte este folosit în curăţarea sufletului după
cum zice *Apuleius:*

Am intrat în apele mării ca să mă curăţ, şi mi-am pus capul de şapte ori sub valuri.

La fel şi leprosul care trebuia curăţat a fost stropit de şapte ori cu sângele unei vrăbiuţe; iar profetul *Elisua,* aşa cum scrie în Cartea a doua a Regilor, i-a spus leprosului:

„Mergi şi spală-te de şapte ori în râul Iordan, iar carnea ta va fi întreagă şi tu vei fi curăţat de păcate."

Iar puţin mai târziu scrie:

„Şi el s-a spălat de şapte ori în Iordan şi a fost curăţat de păcate."

Numărul şapte este numărul pocăinţei şi al iertării de păcate, de aceea sunt meniţi şapte ani de căinţă pentru fiecare păcat, potrivit părerilor celor înţelepţi, care spun: *iar pentru fiecare păcătos înşeptit*"; în al şaptelea an I i se acordă iertarea, iar după şapte ani încheiaţi, li se acordă iertarea absolută, aşa cum citim în *Leviticus.*

Şi Hristos şi-a terminat cuvântarea mântuirii noastre cu şapte rugăminţi, de aceea şapte se mai numeşte şi numărul libertăţii, pentru că în al şaptelea an, slujitorul iudeu şi-a câştigat libertatea.

Numărul şapte este potrivit pentru rugăciunile divine, de aceea profetul spune: *,X>e şapte ori pe zi Te laud, datorită judecăţii Tale drepte."*

Mai mult, el este numit şi numărul răzbunării, căci aşa scrie în Biblie: *„iar Cain va fi răzbunat de şapte ori".*

în *Psalmi* este scris: *„întoarce ocara aproapelui tău de şapte ori în pieptul său."*

De aceea *Solomon* spune că sunt şapte răutăţi, iar în *Evanghelii* citim despre şapte spirite rele.

Numărul şapte înseamnă şi timpul actualului cerc, deoarece se termină în decurs de şapte zile.

Acest număr îi corespunde Sfântului Duh, pe care profetul *Isaiia* îl descrie ca fiind înşeptit, potrivit darurilor sale adică: spiritul înţelepciunii şi al înţelegerii, spiritul sfătuitor şi al puterii, spiritul cunoaşterii şi al

sfinţeniei, şi spiritul fricii de Dumnezeu, despre care citim în *Zaharia* că sunt cei şapte ochi ai lui Dumnezeu.

Mai sunt de asemenea şi şapte îngeri, spirite care stau în prezenţa lui Dumnezeu, aşa cum citim în *Tobia* şi în *Revelaţii*.

Şapte lămpi de foc ard înaintea tronului lui Dumnezeu şi şapte sfeşnice aurite, prin mijlocul cărora umblă Fiul Omului, ţinând în mâna dreaptă şapte stele.

Mai sunt şapte spirite înaintea tronului lui Dumnezeu, şi şapte îngeri care au stat înaintea lui, cărora le-au fost date şapte trompete.

Şi a fost văzut un miel cu şapte coame şi şapte ochi, şi a fost văzută o carte legată cu şapte peceţi, şi când a fost deschis al şaptelea sigiliu, s-a făcut linişte în Ceruri.

Din tot ce s-a spus până acum reiese în mod clar că dintre toate numerele, numărul şapte merită pe deplin denumirea de număr cu cea mai mare eficacitate.

Mai mult, el se potriveşte foarte bine cu numărul doisprezece, deaorece trei şi cu patru fac şapte, iar trei ori patru face doisprezece, care este numărul planetelor cereşti şi al Semnelor zodiacale, ce rezultă din aceeaşi rădăcină şi prin numărul patru al naturii lucrurilor inferioare.

în scrierile sacre există un mare respect pentru acest număr, înaintea altor numere, ale cărui taine sunt multe şi foarte mari.

Am hotărât să prezentăm multe dintre ele aici pentru a arăta mai uşor că numărul şapte înseamnă o plenitudine de taine sacre.

Citim astfel în *Geneză* că în ziua a şaptea Dumnezeu s-a odihnit, iar *Enoh*, un om pios şi sfanţ, a fost al şaptelea om după *Adam*, dar în acelaşi timp mai era un al şaptelea om după Adam, însă acel om era rău şi se numea *Lameh* şi avea două soţii; păcatul lui *Cain* va fi absolvit după a şaptea generaţie, iar *Cain*, aşa cum stă scris, va fi pedepsit înşeptit, iar cel care îl va omorî pe *Cain*, va fi răzbunat de şapte ori, la care Stăpânul Istoriei adaugă făptui că acest *Cain* avea şapte păcate.

Doar şapte animale şi şapte păsări neprihănite au fost urcate pe Arca lui Noe.

După şapte zile Dumnezeu a adus ploaia pe Pământ, iar în a şaptea zi apele fântânilor din adâncuri s-au revărsat şi au acoperit Pământul.

Avraam i-a dat tui *Abimelec* şapte miei, iar *lacov* a slujit-o pe *Lia* timp de şapte ani şi apoi încă şapte *Rahila.*

Poporul lui Israel a plâns moartea lui *lacov* timp de şapte zile.

în acelaşi loc citim despre şapte vaci şi şapte spice de grâu, şapte ani de belşug şi şapte ani de foamete.

în *Exod,* Sabatul Sabatelor, sfânta odihnă a Domnului, este în a şaptea zi.

în a şaptea zi *Moise* a încetat să se mai roage, în a şaptea zi trebuie să fie sărbătorirea Domnului, iar în al şaptelea an servitorul va fi liber.

Viţelul şi mielul trebuie lăsaţi şapte zile cu mama lor, iar pământul care a fost arat timp de şapte ani trebuie lăsat să se odihnească.

În a şaptea zi trebuie să fíe o sărbătoare sfântă şi zi de odihnă; a şaptea zi se numeşte sfântă deoarece este Sabatul.

în *Leviticul,* ziua a şaptea va fi mai respectată şi mai sfântă, iar prima zi a lunii a şaptea va fi Sabatul pomenirii. Timp de şapte zile i se vor aduce jertfe lui Dumnezeu, timp de şapte zile vor fi sărbătorite zilele sfinte ale Domnului, şapte zile într-un an în continuu, de către generaţii. în a şaptea lună vor fi zile de sărbătoare şi se va sta în locaşe de închinăciune.

Cel care şi-a înmuiat degetul în sânge, de şapte ori se va stropi în faţa lui Dumnezeu, iar cel care vrea să se vindece de lepră, îşi va înmuia de şapte ori degetul în sângele unei vrăbiuţe.

Timp de şapte zile se va spăla cu apă curgătoare femeia care este la menstruaţie; de şapte ori trebuie sa se înmoaie degetul în sângele unui bou şi tot de şapte ori să spună: *„Te voi lovi pentru păcatele sale".*

în *Deuteronomul* doar şapte oameni stăpâneau Pământul Făgăduinţei. Tot acolo se mai vorbeşte şi

despre şapte ani pentru iertarea păcatelor şi şapte lumânări aprinse în partea de sud a sfeşnicilor.

în *Numerii* citim că fiii lui Israel au adus drept jertfa şapte miei nepătaţi, şi timp de şapte zile au mâncat pâine neplămădită, iar acel păcat a fost absolvit cu şapte miei şi o capră; prima zi a lunii a şaptea a fost respectată şi păstrată sfântă; în luna a şaptea a fost sărbătoarea tabernaculelor şi şapte viţei au fost oferiţi drept jertfa în a şaptea zi.

Baalam a înălţat şapte altare; *Maria,* sora lui *Aaron,* a mers înaintea leprosului timp de şapte zile; iar cel care a atins un om mort a fost murdar timp de şapte zile.

În *tosua,* şapte preoţi au purtat Arca Făgăduinţei înaintea mulţimilor, şi şapte zile au înconjurat oraşele, iar şapte trompete au fost purtate de şapte preoţi, iar în a şaptea zi aceştia au sunat din ele.

în *Cartea Judecătorilor* este scris că *Abesa* a condus Israelul timp de şapte ani, *Samson* a sărbătorit nunta şapte zile, iar în a şaptea zi i-a zis soţiei sale o ghicitoare, apoi a fost legat cu şapte nuiele verzi, i-au fost tăiate şapte şuviţe de păr, şi şapte ani au fost asupriţi copiii lui Israel de către regele *Madianului.*

în *Cărţile Regilor, El ia* s-a rugat de şapte ori, iar a şaptea oară, a apărut un norişor.

Şapte zile s-au luptat copiii lui Israel cu sirienii, iar în ziua a şaptea bătălia a luat sfârşit.

Cu şapte ani de foamete a fost ameninţat poporul lui *David* pentru murmurele sale, şi de şapte ori a strănutat copilul care fost adus la viaţă de către *Elisua,* iar şapte oameni au fost răstigniţi împreună în zilele primei recoltei.

Păcatele lui *Naaman* i-au fost iertate după ce a fost spălat de şapte ori de către *Elisua,* iar *Goliat* a fost omorât în a şaptea lună.

în *Hester* citim că regele Persiei avea trei eunuci, iar în *Tobia* citim că şapte bărbaţi au fost uniţi cu *Sara,* fiica lui *Raguel.*

în *Daniel Nebucadnetar,* stă scris că cuptorul a fost încălzit de şapte ori mai tare decât de obicei, iar şapte lei erau în cuşcă, şi în a şaptea zi a venit *Nebucadnetar.*

în Cartea lui *Iov,* se face referire la cei şapte fii ai săi, şi la prietenii care au stat lângă el pe pământ timp de şapte zile şi şapte nopţi.

în acelaşi loc citim: *„De şase ori din nevoi te va scoate (Dumnezeu), iar a şaptea oară răul te va ocoli".*

în *Ezdra* citim despre *Artaxerxe* şi cei şapte slujitori, precum şi despre trompetele care au sunat, iar tot în acele vremuri, în a şaptea lună copiii lui Israel erau în oraşe pentru a se ruga în locaşele de închinăciune. Tot în a şaptea zi, *Ezdra* a citit Legea Domnului la toată mulţimea.

în Psalmi, *David* îi mulţumeşte lui Dumnezeu de şapte ori pe zi, argintul este încercat de şapte ori, iar ocara este întoarsă înşeptit aproapelui nostru.

Şi *Solomon* spune: *„Şi cu înţelepciunea Ta ai rânduit pe om ca să stăpânească peste zidirile cele fiicute de Tine";* mai sunt şapte oameni care pot aduce mulţumiri, şapte lucruri de ocară care nu-i sunt dragi lui Dumnezeu, şapte ticăloşii care se află în inima duşmanului, şapte supraveghetori şi şapte ochi care privesc.

Isaiia numără şapte daruri ale Sfântului Duh, iar şapte femei vor pune stăpânire pe un bărbat.

în *lezechiel,* profetul a fost trist timp de şapte zile.

În *Zaharia:*

data văd un candelabru cu totul de aur, cu şapte candele, iar deasupra candelabrului este un vas cu untdelemn din care pornesc şapte ţevi către cele şapte candele, iar aceste şapte (candele) sunt ochii Domnului care cutreieră tot pământul; iată piatra pe care am pus-o înaintea lui losua; pe această piatră sunt şapte ochi, iar Postul din ziua a şaptea va fi spre veselie şi bucurie

în *Miheia,* şapte păstori s-au ridicat împotriva Asiriei.

înân *Evanghelii* citim despre şapte binecuvântări şi şapte virtuţi, cărora li se opun şapte vicii; mai sunt şapte cereri ale rugăciunii către Dumnezeu, şapte cuvinte ale

lui Hristos pe cruce, şapte cuvinte ale *Fecioarei Maria,* şapte iubiri date de Dumnezeu, şapte coşuri cu bucăţi de pâine, şapte fraţi care au o singură soţie, şapte discipoli ai lui Iisus care au fost pescari, şapte căni cu apă în Cana Galileii, şapte nenorociri cu care îi ameninţă Dumnezeu pe ipocriţi, şapte diavoli scoşi dintr-o femeie pângărită.

Iisus Hristos a stat în Egipt şapte ani, iar în a şaptea oră, fiul guvernatorului a scăpat de febră.

în *Epistolele Canonice, lacov* vorbeşte despre şapte trepte ale înţelepciunii, iar *Petru* despre şapte trepte ale virtuţilor.

în *Faptele apostolilor* se vorbeşte despre şapte diaconi şi şapte discipoli aleşi de către apostoli.

în *Revelaţii* există multe taine legate de acest număr, căci citim despre şapte sfeşnice, şapte stele, şapte coroane, şapte biserici, şapte spirite înaintea tronului, şapte râuri în Egipt, şapte peccţi, şapte semne, şapte coarne, şapte ochi, şapte spirite ale lui Dumnezeu, şapte îngeri cu şapte trompete, şapte coarne ale balaurului, şapte capete ale acestuia, cu şapte diademe; mai citim şi despre şapte ciume şi şapte sticluţe, date fiecăruia dintre cei şapte îngeri, şapte capete roşietice ale bestiei, şapte munţi, şi şapte regi care-i stăpânesc, şi din a căror voce ies şapte tunete.

Numărarul şapte are o mare putere nu numai în lucrurile naturale, ci şi în cele cereşti şi altele; prin urmare, de acest număr se leagă cele şapte zile, precum şi cele şapte planete, cele şapte stele numite Pleiade, cele şapte perioade ale Lumii, cele şapte schimbări ale omului, cele şapte arte liberale, multe mecaniciste şi multe interzise, cele şapte culori, cele şapte metale, cele şapte orificii din capul omului, cele şapte perechi de nervi, cei şapte munţi din Roma, cei şapte împăraţi romani, cele şapte războaie civile, cei şapte înţelepţi din vremea profetului *Ieremia,* şi cei şapte înţelepţi din Grecia.

Roma a fost arsă timp de şapte zile de către *Nero,* iar zece mii de martiri au fost arşi de şapte regi.

Au fost şapte adormiţi, şapte biserici pricipale ale Romei, iar *Grigorie* a ridicat tot atât de multe mănăstiri,

şi *Sfânta Felicia* a adus pe lume tot atâţia fii; Imperiul numea şapte alegători iar încoronarea împăratului presupunea şapte acte solemne.

Legile lui Dumnezeu scrise în *Testament* necesită şapte martori, pedepsele civile sunt şapte iar cele canonice tot şapte, precum şi şapte ore canonice, iar preotul face şapte plecăciuni ia liturghie; mai sunt de asemenea şapte sacramente şi şapte ordine ale clerului, iar un băiat de şapte ani poate fi hirotonisit şi obţine un beneficiu *sine*

Există şapte Psalmi pentru pocăinţă şi şapte porunci pe a doua Tablă a Legii; doar şapte ore au stat *Adam* şi *Eva* în Paradis, iar şapte oameni au fost vestiţi de către un înger înainte să se nască, şi anume: *Ismael, Isaac, Samson, leremia, Ioan Botezătorul, lacov,* fratele Domnului şi */¿sus Hristos.*

Nu trebuie uitat, în ultimul rând, faptul că acest număr este cele mai puternic dintre toate, atât în bine, cât şi în rău.

Despre aceste lucruri povesteşte *Titus Livius,* primul poet roman:

A şaptea lumină a venit, iar toate lucrurile Pe care le iartă Părintele Luminii încep, Dintre toate lucrurile al şaptelea este original. Primul şapte, al şaptelea şapte spunem că-i Perfect, de stele călătoare cerul este împresurat, Şi de foarte multe cercuri el este înconjurat.

Ierarhia Numărului Şapte

	Al	ariia KmKIN Ah		:r Klieie flTíR T¿'K Nume		le lui 1>um		
în lumea ^tcpTf ZaphLiel.	'wpD" imclittiliitä ZadMel.		Sátmol ,	7S31 Itaptiael	Ifaniel.	Mitinil	■aroi Gabriel.	Şapte îngeri prezenţa lui Dumnezeu .
eercasc l			EHNS Marte.	*'Sffii* Soarele.	MB	»13		Şapte planete
În 1 unten elemen tari.	Nagâtul Vulturul. Stîpi!,. FJépfîftltl. Cârtiţa-Cerhul Plumbul LVsilmtL Onixul. ,		Vulturul, ţsiuea. I.ufiut fierul.	U-teUh. Qhitul de mure. Uul. Autul, (.'orhrin culul.	Pimimb clut. Capra. Cuprul Smaral dul.	Canini i. Agatel	IM'nil*.	Şapte pîslri, ţapte pejti. şapte animale. v:tnl.' metale, ţupte pietre

	Salini) !					e		eorespim/. iionti
!n litiu.'«	Plciun il drept. drüapt l	Capul, 5í	Mâna dreapt a. ^ dreapt a	huma. Oel™,dr ept	Membr ele Suliwre, stângii.	Mina stângă.	Piciwii) sl.ing. (Vii iul *stfag.*	Şapte membre Pbiictefor Şapte găuri ale Planetelor.
îtitorae it	Iadul œrr;	**K** *miîi*	Murfii. BT om	nronta	Utul distruge rii. •¡wc	IVIAIII M 11T3K	Adsnei mca Pământ ului. 7STO'	Şapte Idcuinle ale infernului. Despre tare Rabbî 1,sepii, cabalinul din Con Mia le (iridtna

Despre Numărul Opt şi Ierarhia corespunzătoare

Pitagoreicii spun despre numărul opt că este numărul dreptăţii şi al deplinătăţii, în primul rând pentru că se împarte în numere pare în mod egal, adică în patru, iar această împărţire se face mai departe în acelaşi fel, adică în doi, însemnând de două ori doi.

De la această egalitate a împărţirii vine denumirea de *număr al dreptăţii,* pe când cealaltă denumire, de *număr al deplinătăţii,* vine de la contextul solidităţii sale materiale, deoarece primul formează un corp solid.

De aici vine şi obiceiul lui *Orfeu* ca, de fiecare dată când implora justiţia divină, să-şi pună toată încrederea în cele opt divinităţi, ale căror nume sunt: Focul, Apa, Pământul, Cerul, Luna, Soarele, Phanes şi Noaptea.

Nu sunt decât opt sfere vizibile ale cerurilor, iar totodată acest număr simbolizează proprietatea naturii materiale, pe care *Orfeu* o cuprinde în opt din cântecele sale dedicate mării.

Acest număr mai este numit şi legământul circumciziei, care a fost poruncit iudeilor să se facă în a opta zi.

în *Vechiul Testament* se vorbeşte despre opt veşminte ale preoţilor, şi anume: hoşen, efod, brâul efodului, meii, liiton, chidar, cingătoare, şi tăbliţă de aur.

Acest număr aparţine Eternităţii şi nesfârşitului lumii, deoarece îi unnează numărului şapte, cel mai misterios dintre numere.

Numărul opt este şi numărul binecuvântării, căci Hristos a predicat tot atâtea trepte ale binecuvântării, aşa cum le putem citi în *Evanghelia* după Matei.

în acelaşi timp numărul opt mai este şi numărul siguranţei şi al păstrării, deoarece *Jesse* a avut mulţi fii, dintre care *David* a fost al optulea.

Zaharia, tatăl lui *Ioan,* a primit darul vorbirii în a opta zi.

Se spune că acest număr i-a fost dedicat lui *Dionisius,* deoarece el s-a născut în a opta lună, şi în a cărui veşnică pomenire i-a fost dedicată insula *Naxos,* despre care se spune că doar femeile de pe această insulă pot naşte în siguranţă în luna a opta copii ce vor trăi, în timp ce copiii altor popoare, născuţi la opt luni, mor, iar mamelele lor sunt în pericol clar.

>s
E c

în lumea originară.	în lumea inteligibilă	în lumea cerească.	li	în lumea inferioară.	în lumea infernală.
h iz	Bucuria.	Cerul Lunii.	Răceala pământului.	Cei care plâng.	Chinul.
g «	împărăţia.	Cerul lui j Mercur. 1	Uscăciunea focului.	Cei săraci cu duhul.	Durerea.
-ö > c o	Harul.	Cerul lui Venus.	Umezeala apei.	Cei milostivi.	Revolta.

Numele lui Dumnezeu cu opt	« JS S	>	X! & p .r- 'X H 4»		« £.S ei S- 6JD
Opt răsplate pentre cei binecuvânaţ	**Moştenire a.**	b ì	**Puterea.**	**Victoria.**	**Vederea lui Dumnezeu**
I Opt ceruri 1 vizibile.	lì u 1	3 d P 3	**Cerul lui Jupiter. 1**	**Cerul lui Marte.**	**Cerul I Soarelui.**
Opt calităţi specifice.	**Uscăciune a pământul**	¡1 ™ § Í.	**Umezeala aerului,**	**Căldura focului.**	**Căldura aerului.**
Opt feluri de oameni binecuvântaţi.	**Făcătorii de pace.**	8 « 'S « ²J'~Iît Öj i**	**Cei umili.**	**Cei care sunt prigoniţi pentru dreptate**	**Cei cu inima curată.**
Opt răsplate pentru cei damnaţi.	**închisoare a,**	**1** **1**	**Judecata.**	**Mânia lui Dumnezeu**	**întunericul.**

DESPRE FILOSOFIA OCULTĂ

CARTEA A II-A

PARTEA A II-A

Despre Numărul Nouă şi Ierarhia corespunzătoare

Numărul nouă este dedicat muzelor prin ordinul sferelor cereşti şi ale spiritelor divine; astfel există nouă sfere mobile, iar potrivit acestora nouă muze, şi anume:

Calliope, Urania, Polyhymnia, Terpsichore, Clio, Melpomene, Erato, Euterpe, Thalia, care corespund într-adevăr celor nouă sfere, astfel încât prima muză corespunde sferei supreme, numite *Primim mobile,* şi se coboară astfel în trepte până la ultimul ordin, care este cel al Lunii.

Prin urmare *Calliope* corespunde lui Primurn mobile, *Urania,* Cerului înstelat, *Polyhymnia* lui Saturn, *Terpsichore* lui Júpiter, *Clio* lui Marte, *Melpomene* Soarelui, *Erato* lui Venus, *Euterpe* lui Mercur, iar *Thalia* Lunii.

Există nouă ordine ale îngerilor binecuvântaţi, şi anume: *Serafimi, Heruvimi, Tronuri, Domnii, Puteri, începătorii, Stăpânii, Arhangheli şi îngeri,* pe care lezechiel îi reprezintă prin nouă pietre preţioase, şi anume: safirul, smaraldul, carbunculul, berilul, onixul, crisolitul, jaspul, topazul şi sardisul.

Acest număr are şi o taină mare şi ocultă legată de Cruce, căci în a noua oră şi-a dat duhul pe cruce Domnul Iisus Hristos.

Tot în nouă zile anticii îşi îngropau morţii, şi tot în atâţia ani se spune despre *Minea* că a primit Legile lui Dumnezeu de la Jupiter, într-o peşteră.

Acest număr a fost cercetat cu foarte mare atenţie de către *Homer*.

Astrologii iau în considerare numărul nouă atunci când vine vorba de vârstele omului, nu mai puţin decât în cazul numărului şapte, şi pe care le numesc ani

climaterici, deoarece corespund unor schimbări remarcabile.

Cu toate acestea, uneori, numărul nouă înseamnă imperfecţiune şi nedesăvârşire, deoarece nu atinge perfecţiunea numărului zece, ci este mai mic cu unu, fără de care este insuficient, aşa cum îi consideră şi *August în* pe cei zece leproşi.

Nici lungimea de nouă coţi a lui *Og,* regele *Vas anului,* care este un fel de diavol, nu este lipsită de mister.Ierarhia Numărului Nouă

În lumea originară	li «3.1	În lumea cerească	În lumea elementară	il	În lumea infernală.
S	Îngeri Gabriel		Sardisul	Simţul tactil	Ispititori sau ademenitori
i s	Arhangheli Mihail	Sfera lui Mercur	Topazul	Simţul gustativ	Palavragii sau insistenţi
1 s	Stăpânii Haniel	Sfera lui Venus	1	Simţul 1	Mâniile care seamănă necazuri
E g	Începătorii Rafael	Sfera Soarelui	Crisolitul	Simţul	Puterile de aer.
3 M f	•g s il	Sfera lui Marte	Onixul	Simţul auditiv	1
Í	Domnii Zadkiel	Sfera lui Jupiter	3 1	Simţul realităţii	i' S
1	Tronuri Zaphkiel	Sfera lui Saturn	Carbunculul	Simţul 1 g	Furiile nedreptăţii

Numele lui Dumnezeu cu nouă litere.		
Nouă ordine de îngeri. Nouă îngeri ce domnesc în Cerui. Nouă sfere mobile.	Serafimi Metatron	Heruvimi Ophaniel
	Prim um mobile	Cerul înstelat
Nouă pietre preţioase ce corespund celor nouă ordine de	Safirul	Smaraldul
Nouă simţuri interne şi totodată	Memoria	Simţul meditativ
Nouă ordine de diavoli	*M* P	Spiritele

Despre Numărul Zece şi Ierarhia corespunzătoare

Numărul zece este numit numărul general sau universal, complet şi care simbolizează întreg cursul vieţii, deoarece mai departe nu putem număra decât prin repetare; totodată acest număr fie include celelalte numere, fie le interpretează prin sine şi singur, adunându-le.

Din acest motiv se spune că puterea şi cultul numărului zece sunt variate şi sunt folosite pentru mântuirea sufletelor.

Anticii numeau ceremoniile denari, deoarece cei care urmau să-şi ispăşească păcatele şi să aducă jertfe, trebuiau să se abţină de la anumite lucruri timp de zece zile. Printre egipteni era obiceiul ca cel care aducea jertfe lui *lo* să postească zece zile, lucru pe care l-a făcut şi *Apuleius,* despre care vorbeşte astfel: *„Mi s-a poruncit ca timp de zece zile să nu mănânc carne şi să postesc".*

în om sunt zece părţi sangvinice, şi anume: menstuaţia, sperma, spiritul fantastic, substanţa, umorile, corpul organic, partea vegetativă, partea sensibilă, raţiunea şi mintea.

Mai sunt şi zece părţi simple şi strâns legate între ele care alcătuiesc omul, mai precis: osul, cartilagiul, nervul, fibra, ligamentul, artera, vena, membrana, carnea şi pielea.

Pe lângă acestea mai există şi zece părţi din care omul este alcătuit intrinsec şi care sunt: creierul,

plămânii, inima, ficatul, fierea, splina, rinichii, testiculele şi uterul.

în Templu erau zece cortine, iar în Psaltire, zece coarde.

Psalmii se cântau cu zece instrumente muzicale, ale căror nume sunt următoarele: neza, la care erau cântate odele, nablum, asemănătoare orgilor, mizmor, la care se cântau psalmii, sir, la care erau cântate imnurile, tehila era folosită pentru discursurile solemne, beracha, pentru binecuvântări, halei, pentru laude, hodaia, pentru mulţumiri, asre, pentru fericirea fiecăruia, haltelujah, numai pentru laudele aduse Domnului şi contemplaţii.

De asemenea cei care cântau Pslamii erau zece la număr, adică: *Adam, Avraarn, Melchisedech, Moise, Asaf David, Solomon,* şi cei trei fii ai lui *Core*.

Sunt zece porunci, iar în a zecea zi după ce Hristos s- a urcat la Ceruri, Sfanţul Duh s-a pogorât pe pământ.

în cele din urmă acesta este numărul care arată de câte ori s-a luptat *iacob* cu îngerul până la răsăritul Soarelui, când l-a biruit, şi a fost binecuvântat şi fost strigat pe numele lui Israel.

În virtutea acestui număr *losua* a biruit treizeci şi unu de regi, *David* l-a omorât pe *Goliat,* iar filistenii şi *Daniel* au scăpat de pericolul leilor.

Acest număr este circular precum unitatea, deoarece fiind adunat, se întoarce într-o unitate, de unde îşi are începutul şi sfârşitul, perfecţiunea tuturor numerelor şi începutul zecilor.

Aşa cum numărul zece se întoarce într-o unitate, tot aşa orice lucru se întoarce la acel ceva din care îşi are începutul fluxul său.

Astfel, apa se întoarce în mare, de unde îşi are începutul, trupul se întoarce în pământ, de unde a fost luat, timpul se întoarce în eternitate, de unde este scurs, spiritul se întoarce la Dumnezeu, cel care l-a dat, şi în cele din urmă toate creaturile se întorc în nimicul din care au fost create, şi nu sunt alinate decât de Cuvântul lui Dumnezeu, în care toate lucrurile sunt ascunse.

Toate lucrurile cu numărul zece şi prin numărul zece se rotunjesc aşa cum spune *Proclus*, luându-şi începutul de la Dumnezeu şi găsindu-şi sfârşitul tot în El.

Dumnezeu, această Primă Unitate, sau Unicitate, înainte de a se împărtăşi lucrurilor inferioare, s-a răspândit în primele numere, adică în trei, şi mai apoi în zece, ca de exemplu în cele zece Idei şt zece măsuri de a face toate numerele şi toate lucrurile, pe care iudeii le numesc cele zece atribute, dându-le zece nume divine.

Din acest motiv nu poate exista un număr în plus şi de aceea toate primele zece numere au ceva divin în ele, iar în Lege sunt pretinse de Dumnezeu ca fiind ale Lui, împreună cu primele fructe, reprezentând originea lucrurilor şi începutul numerelor, iar fiecare al zecelea număr are un sfârşit, dar care este totodată şi începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor.

Ierarhia Numărului Zece

-i ilM ¡f â ipl	*h* ¡lPIlíí- i iil (3 g lllâljliijl i	fi >3 JS* S
i ■a-« *	Ipil	illj

	Jlíl		33 " .it
n S â e j¡ i x • ş 1	PS şi «	fÑ i|3 1 J-ä«	s a g f.« g as* Il i
& şi	-«l	Il il!	J1! Iii
. 1		l!¡	11 !
1		lll	lll

1	ka}	J i	
III	:]		
Í	*mí*	Uli	MÜ
lÍ		il ■¿3 |	.11

Despre Numerele Unsprezece şi Doisprezece, cu o Ierarhie dublă a Numărului Doisprezece, cabalistică şi orfică

Numărul unsprezece, deoarece depăşeşte numărul zece, care este numărul poruncilor, este insuficient fără numărul doisprezece, cel al harului şi perfecţiunii, numit prin urmare şi numărul păcatelor şi al căinţei.

De aceea în tabernacule se poruncea să se facă unsprezece haine din păr, aşa cum era obiceiul celor care se căiesc şi plâng pentru păcatele lor, şi prin urmare, acest număr nu are nici o legătură cu lucrurile divine sau cereşti, şi nici o atracţie sau ierarhie care să tindă spre lucrurile de sus; acest număr nu are nici o răsplată, deşi primeşte uneori favoruri gratuite din partea lui Dumnezeu, aşa cum cel care a fost chemat în ai unsprezecelea ceas în grădina Domnului a primit răsplata normală a celor care au suportat povara şi căldura zilei.

Numărul doisprezece în schimb este divin şi numărul prin care se măsoară corpurile cereşti; el este de asemenea şi numărul Semnelor zodiacale peste care sunt stăpâni doisprezece îngeri, sprijiniţi de răspândirea Măreţului nume a lui Dumnezeu.

În doisprezece ani Jupiter îşi desăvârşeşte cursul, iar Luna trece zilnic pe la douăsprezece grade.

Sunt douăsprezece încheieturi în corpul omenesc, şi anume în mâini, coate, umeri, coapse, genunchi şi vertebrele picioarelor.

Numărul doisprezece are o mare putere în tainele divine. Dumnezeu a ales douăprezece familii ale lui Israel, peste care a aşezat doisprezece prinţi; tot atâtea pietre se aflau în mijlocul râului Iordan încât Dumnezeu a poruncit ca ele să fte puse pe pieptul preoţilor; doisprezece lei stăteau de-o parte şi de alta a tronului de alamă făcut de *Solomon;* tot atâtea erau în *Helim,* şi tot atâtea iscoade trimise pe Tărâmul Făgăduinţei, şi tot atâţia apostoli ai lui Hristos au fost puşi peste douăsprezece triburi, iar douăsprezece mii de oameni au fost separaţi şi aleşi.

Coroana *Fecioarei Maria* are douăsprezece stele; în *Evanghelii* sunt douăsprezece coşuri cu pâini; doisprezece îngeri păzesc cele douăsprezece porţi ale oraşului şi cele douăsprezece pietre ale Ierusalimului ceresc.

în lucrurile inferioare, multe dintre animalele care dau naştere la pui se iau după acest număr; astfel, iepurele de câmp şi iepurele de casă fiind cei mai prolifici, nasc de douăsprezece ori pe an, iar cămila este gestantă douăsprezece luni la rând, în timp ce păunul face douăsprezece ouă.

Ierarhia Numărului Doisprezece II

H-S 3

u

S I 11 J S;
II

I u I J .

| il 1

I

1 1 I 11
1

i l **I i**

în

WM Îi
Î ¡
1
ti Í Ht |î
a |fi
llîi
ü Iii
p l!
t!
!
1!
i
á
! i
1» ! !t iî ïl I*
Í ï I ü ï
lÜ IU i Iii í
¡ i

Mhl ®

Despre Numerele mai mari de Doisprezece, puterile şi virtuţile acestora

Celelalte numere care sunt mai mari de doisprezece sunt înzestrate cu multe şi variate puteri, ale căror virtuţi trebuie înţelese atât prin originalitatea şi părţile lor, deoarece ele sunt făcute dintr-o adunare diversă de numere simple, cât şi prin modalitatea lor de a se aduna.

Ierarhia Orfică

Doisprezece zeităţi	Pallas	Venus	Phoebus	Mercur	Jupiter	Ceres	Vulcan	Marte	Diana	Vesta	Iunona	Neptun	
Doisprezece semne zodiacale	Berbec	Taur	Gemeni	Rac	Leu	Fecioară	Balanţă	Scorpion	Săgetător	Capricorn	Vărsător	Peşti	În lumea celestă
Doisprezece luni	Martie	Aprilie	Mai	Iunie	Iulie	August	Septembrie	Octombrie	Noiembrie	Decembrie	Ianuarie	Februarie	În lumea elementală
Doisprezece plante simbolice	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	
Doisprezece animale simbolice	Capra	Ţapul	Taurul	Câinele	Cerbul	Scroafa	Măgarul	Lupul	[illegible]	Leul	[illegible]	Calul	
Doisprezece pietre simbolice	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	
Doisprezece părţi ale omului corespunzătoare semnelor zodiacale	Capul	Gâtul	Braţele	Pieptul	[illegible]	[illegible]	[illegible]	Organele genitale	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	În lumea inferioară

Uneori, semnificaţiile lor vin dintr-o scădere sau depăşire, cu atât mai perfecte, cu cât aceste numere conţin în ele însele semnele unei anumite taine divine.

Astfel cele trei numere peste zece arată tainele lui Hristos care se înfăţişează ne-i udei lor, căci în a treisprezecea zi după naşterea sa, o stea le-a fost călăuză înţelepţilor.

Ziua a paisprezecea îl simbolizează pe lisus Hristos, care în prima zi din lună s-a jertfit pentru noi,

Dumnezeu poruncindu-le copiiilor lui Israel să sărbătorească Paştele evreiesc în acea zi.

Matei observă cu atenţie acest număr, încât trece peste câteva generaţii, spunând că acest număr se poate vedea în generaţiile lui Hristos.

Numărul cincisprezece este şi el încărcat de ascesiuni spirituale, şi de aceea cântecul în trepte este folosit în cincisprezece Psalmi.

De asemenea cincisprezece ani i-au fost daţi în plus regelui *lezechia,* iar a cincisprezecea zi din luna a şaptea era respectată şi sfântă.

Numărul şaisprezece este numit de către pitagoreici numărul binecuvântării, şi îi cuprinde pe toţi profeţii din *Vechiul Testament,* apostolii şi evangheliştii din *Noul Testament.*

Numerele optsprezece şi douăzeci sunt interpretate de către teologi ca fiind numere ale nefericirii, deoarece în cazul numărului optsprezece, el semnifică numărul de ani în care Israelul l-a slujit pe *Eglon,* regele *Moabului,* iar în cazul numărului douăzeci, el semnifică numărul de ani în care *lacob* a slujii şi timpul scurs de la vinderea lui losif până la strămutarea întregului neam a lui *lacob* în Egipt.

în cele din urmă, în ceea ce priveşte creaturile pământului cu multe picioare, trebuie remarcat faptul că nici una nu are mai mult de douăzeci de picioare. Numărul douăzeci şi doi semnifică

deplinătatea înţelepciunii precum şi caracterele literelor ebraice şi cărţile

Vechiului Testament

.Numărul douăzeci şi opt se află sub patronajul Lunii pentru că mişcarea ei este diferită de cursul celorlalte stele, pe care ea o termină singură în douăzeci şi opt de zile, atunci când se întoarce în acelaşi punct al Zodiacului de unde a plecat. De aici vin şi cele douăzeci şi opt de Case ale Lunii din ceruri, toate având virtuţi şi influenţe asemănătoare.

Numărul treizeci este reţinut ca fiind numărul multor taine, deoarece Domnul nostru lisus Hristos a fost botezat la treizeci de ani, şi tot atunci a început să facă minuni şi să predice împărăţia lui Dumnezeu.

Ioan Botezătorul avea treizeci de ani când a început să facă predici în sălbăticie şi să pregătească venirea Domnului.

lezechiel a început să facă profeţii tot la vârsta de treizeci de ani, iar *Iosif* a fost scos din închisoare la treizeci de ani, primind conducerea Egiptului de la Faraon.

Numărul treizeci şi doi este atribuit de către tămăduitorii iudei înţelepciunii, căci tot atâtea căi ale înţelepciunii i-au fost arătate şi lui *Avraam.*

Pitagoreicii în schimb spun că acest număr este cel al justiţiei, deoarece el se împarte întotdeauna în două părţi egale.

Numărul patruzeci era respectat cu mare cinste de către antici, deoarece atâtea zile sărbătoreau ei *Tessarostenul.*

Se mai spune despre acest număr că îi corespunde naşterii, deoarece în atâtea zile se aşază şi se transformă sămânţa în pântece până când devine un corp perfect organic, cu proporţii armonice, putând primi astfel un suflet raţional.

Se mai spune de asemenea că tot atâtea zile durează pentru ca femeia care a născut să se purifice iar toate lucrurile dinăuntrul ei să se aşeze, şi tot atâtea zile copiii nou-născuţi nu zâmbesc, sunt plăpânzi şi trăiesc cu mari riscuri.

Acest număr mai semnifică în religie ispăşirea păcatelor şi penitenţa, şi totodată numeroase taine.

în timpul potopului, a plouat pe pământ timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; copiii lui Israel au trăit partruzeci de ani în deşert, iar distrugerea lui *Ni neve h* a fost amânată patruzeci de zile.

Despre acelaşi număr se spune că este sfânt în posturile sfinţilor, căci *Moise, Elia* şi Hristos au postit patruzeci de zile.

lisus Hristos a stat patruzeci de săptămâni în pântecele Fecioarei şi a fost dus la Templu la patruzcci de zile de la naşterea sa în *Betleem*.

A predicat mulţimilor timp de patruzeci de luni şi a dormit patruzeci de ore în mormânt, iar la patruzeci de zile după înviere s-a urcat la Ceruri, fapte despre care teologii spun că nu s-au făcut fără nici o proprietate ocultă sau mister al acestui număr.

Numărul cincizeci înseamnă dezlegarea de păcate şi de robie, şi prin urmare simbolizează libertatea.

Potrivit Legii, în al cincizecilea an, datoriile au fost scutite şi fiecare s-a întors la averile sale.

Astfel, în anul Jubileului şi în Psalmul căinţei, acest număr arată indulgenţa şi pocăinţa.

în acelaşi fel sunt declarate Legile şi Sfanţul Duh, căci Legile i-au fost date lui *Moise* pe *Muntele Sinai* la cincizeci de zile după ce poporul^ lui Israel a plecat din Egipt, iar la cincizeci de zile după înviere, Sfântul Duh s-a arătat apostolilor pe *Muntele Sionului.*

Prin urmare, acest număr se mai numeşte şi *numărul harului* ce-î este atribuit Sfanţului Duh.

Numărul şaizeci era sfânt pentru egipteni deoarece îi corespunde crocodilului, căci aşa cum femela depune ouăle după şaizeci de zile şi tot atâta timp le cloceşte, tot aşa se spune că femeia va trăi mulţi ani şi va

avea mulţi dinţi, şi tot atâtea zile pe an nu va mânca deloc carne.

Numărul şaptezeci are şi el tainele lui, căci atâţia ani a stat viu sub apă focul jertfei în captivitatea din *Babilon,* şi cu tot atâţia ani înainte a prezis *Ieremia* distrugerea Templului şi captivitatea din *Babilon,* şi tot în atâţia ani a fost devastat *Ierusalimul.*

în locul în care copiii lui Israel şi-au înălţat corturile erau şaptezeci de palmieri, iar toată familia lui *lacov* număra şaptezeci de suflete atunci când s-au aşezat în Egipt.

Şaptezeci de regi, cu degetele de la mâini şi de la picioare tăiate, au adunat carne sub masa lui *Adonibezeck', loaş* a avut şaptezeci de feciori, la fel ca şi *Iero,* şaptezeci de sicii de argint i-au fost daţi lui *Abimelec,* şi tot atâţia oameni au fost omorâţi de către el pe aceeaşi piatră; *Abdon* a avut şaptezeci de fii şi nepoţi, care au călărit pe şaptezeci de mânzi de măgar, iar *Solomon* a avut şaptezeci de mii de oameni care purtau poverile.

în *Samaria* şaptezeci de fii ai regelui *Ahab* au fost decapitaţi, iar vârsta omului, aşa cum se spune în Psalmi, este de şaptezeci de ani,

Lamech va fi răzbunat de şaptezeci şi şapte de ori: *„Trebuie să îţi ierţi fratele de şaptezeci şi şapte de ori dacă ţi-a greşit cu ceva."*

■ Şi numerele şaptezeci şi şapte şi şaptezeci şi doi sunt vestite în atâtea limbi şi atât de importante pentru mai marii sinagogii, interpreţi ai Vechiului Testament, şi discipoli ai lui Hristos.

Numărul şaptezeci şi doi are o puternică legătură cu numărul doisprezece şi prin urmare în ceruri fiecare Semn zodiacal este împărţit în şase, rezultând şaptezeci şi doi de cinci, peste care domnesc tot atâţia îngeri.

Numele Domnului sunt tot atâtea la număr, şi fiecare cinci este aşezat peste un idiom cu o atât de mare eficacitate încât astrologii şi fizionomiştii îşi dau astfel seama din ce idiom este numele fiecăruia.

Acestora le corespund tot atâtea legături din corpul omenesc, ca de exemplu, în iîecare deget de la

mână şi de la picior sunt trei, care, împreună cu cele douăsprezece membre ale corpului omenesc, formează şaptezeci şi doi.

Numărul o sută este considerat sfânt deoarece este alcătuit din zeci care arată o perfecţiune completă.

Însă complementarul tuturor numerelor este o mie, care înseamnă numărul zece înmulţit de patru ori, simbolizând o perfecţiune completă şi absolută.

Mai sunt încă două numere aflate la mare cinste în *Republica* lui *Plafon*, dar şi în *Politica* lui *Aristotel,* prin care sunt prezise schimbări majore în oraşe. Aceste două numere sunt pătratul lui doisprezece, adică o sută patruzeci şi patru şi o mie şapte sute douăzeci şi opt, cel din urmă fiind fatal dacă vreun oraş sau avere îl atinge, căci atunci vor suferi un declin împătrit; dacă numărul este ridicat la pătrat, oraşele şi averile vor suferi o schimbare, însă în bine, dacă sunt guvernate de o disciplină prudentă, şi dacă ele vor cădea, nu va fi din cauza soartei, ci a imprudenţei.

Se pot spune încă destule lucruri mai ales despre numere, însă pentru moment acestea sunt suficiente.

Despre Semnele Numerelor, localizate în anumite gesturi

Deseori citeam în cărţile magicienilor despre preocupările şi experimentele lor minunate, care mie mi se păreau însă nişte gesturi ridicole, pe care le luam drept nişte înţelegeri oculte cu diavolii, şi pe care tocmai din acest motiv le-am respins, şi abia după ce le-am cercetat mâi bine am înţeles că nu erau nişte acorduri ale diavolilor, ci de fapt în ele stătea raţiunea numerelor, prin care anticii reprezentau numere îndoindu-şi mâinile şi degetele în faţă şi în spate, şi prin ale căror gesturi magicienii explicau cuvintele în linişte, şi nu prin voce, cu ajutorul diverselor numere.

Cuvintele aveau o putere şi mai mare dacă degetele erau împreunate iar uneori ele erau schimbate pentru a-l venera pe Dumnezeu Atotputernic într-o linişte sacră.

Marţian scrie şi el despre astfel de ritualuri în *Aritmetica*, şi anume:

„Fecioara şi-a mişcat degetele în toate felurile posibile şi l-a invocat pe Júpiter exprimând numărul şapte sute şaptesprezece cu degetele-i îndoite".

Însă pentru ca aceste lucruri să fie înţelese mai bine, voi reda câteva din vorbele lui *Beda,* care spune:

„Atunci când spui unu, îndoaie degetul mic de la mâna stângă şi aşază-l în mijlocul palmei;

- când spui doi, pune celălalt deget de lângă degetul mic în acelaşi loc;
- când spui trei, la fel se face şi cu degetul mijlociu;
- pentru patru, trebuie să ridici degetul mic;
- pentru cinci, Ia fel se face cu cel de lângă degetul mic;

r pentru şase, se procedează la fel cu degetul mijlociu, iar inelarul trebuie să fie fix în mijlocul palmei;

- pentru şapte, se pune numai degetul mic deasupra podului palmei, ridicând între timp şi celelalte degete;
- pentru opt, se ridică inelarul;
- pentru nouă, se pune degetul mijlociu în contra celorlalte degete;
- pentru zece, se pune unghia arătătorului sau încheietura din mijlocul degetului mare;

pentru douăzeci, se pune partea de sus a degetului din mijloc aproape de încheietura degetului mare şi a arătătorului;

pentru treizeci trebuie să alături uşor unghiile de la degetul mare şi de la cel arătător; pentru patruzeci, trebuie adusă partea din interior a degetului mare peste partea din exterior a arătătorului, ambele degete fiind ridicate; pentru cincizeci, trebuie îndoit degetul mare cu încheietura din afară spre palmă, precum literea grecească gamma.

- pentru şaizeci, degetul mare rămâne îndoit ca înainte iar degetul arătător vine aplecat peste el.
- pentru şaptezeci, arătătorul trebuie îndoit ca înainte, cu degetul mare întins drept şi cu unghia

ridicată înaintea încheieturii din mijloc a degetului arătător.

- pentru optzeci, arătătorul trebuie îndoit ca înainte, degetul mare întins drept, iar unghia pusă pe încheietura din mijloc a arătătorului.
- pentru nouăzeci, se pune unghia arătătorului îndoită în podul degetului mare care e întins.

Cam atât despre mâna stângă.

Numărul o sută se face cu mâna dreaptă, aşa cum s-a (acut numărul zece la mâna stângă, iar numărul două sute, aşa cum s-a făcut douăzeci la mâna stângă.

2000 la dreapta se face aşa cum s-a făcut doi la stânga, şi tot aşa mai departe până la 9.000.

Mai mult, la 10.000 se pune mâna stângă pe piept, cu degetele ridicate spre cer.

Pentru 20.000, se procedează în acelaşi fel, iar pentru 30.000, se pune degetul mare pe aceeşi mână întors în jos, pe cartilajul din mijlocul pieptului.

Pentru 40.000, se pune degetul mare pe aceeaşi mână întors în sus şi se întinde pe buric, iar pentru 50.000, se aşază degetul aceleiaşi mâini întors jos pe buric.

Pentru 60.000, se ţine coapsa stângă cu degetul mare întors în jos, iar pentru 70.000, se face Ia fel, însă cu degetul mare în sus.

Pentru 80.000, degetul mare se pune întors în jos, pe coapsă, iar pentru 90.000 se ţine de spate cu degetul mare întors în jos.

Atunci când se spune 100.000 sau 200.000 şi tot aşa până la 900.000, se procedează în acelaşi fel ca la cele de la 10.000 până la 90.000, însă pe partea dreaptă a corpului.

Atunci când se spune 1.000.000, mâinile trebuie să fie unite iar degetele să se bată unele de altele."

Toate aceste lucruri pe care le-a spus *Beda* sunt suficiente pentru moment, iar cine este interesat poate găsi mai multe din acestea în opera *Aritmetica* a fratelui *Luca*.

Despre diferitele Semne ale Numerelor observate la romani

Semnele numerelor se fac în diverse moduri de către diverse popoare, iar romanii le-au reprezentat prin următoarele semne, pe care *Vaîerius Probus* le atribuie literelor vechi, şi care se mai folosesc şi azi, adică:

Unu Cinci Zece Cincizeci I V X L	0 sută Două sute Cinci sute C «*cc D
Cinci sute D	Cinci mii
Zece mii	Cincizeci de mu «ii. CC."
0 sută de mii *coca» A.. Jk. ai ~cT*	Două sute de mii
Cinci sute de mii *pnviir*	Doua sute de îmi Wi CC."

Mai sunt şi alte feluri de semne ale numerelor pe care le folosesc şi azi matematicienii şi operatorii în formaţiei eni, şi care în funcţie de ordinea numerelor se fac în modul următor: 1. 2, 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9., la care se adaugă un semn de suprimare cu marca 0, care deşi nu înseamnă nici un număr, le face totuşi pe celelalte numere să însemne fie zeci, fie sute sau mii, lucru bine cunoscut matematicienilor.

Există unele semne care marchează numărul zece cu o line în jos şi cu o alta care o taie numărul cinci cu o linie care o atinge pe cealaltă, dar nu o taie, iar o unitate » cu o M linie pusă lângă principala linie, aşa 1 cum se • poate vedea în exemplu, înseamnă zece, înseamnă cincisprezece, înseamnă şaisprezece, înseamnă şaptesprezece; cercul ⁰ pus lângă semnul lui zece înseamnă o sută, iar A dacă este alăturat altor A« _ semne, înseamnă atâtea sute potrivit numerelor pe lângă care este pus; prin urmare, 00 sau IIº înseamnă două sute, iar ooo sau IIIº înseamnă trei sute, cinci sute, zece sule sau o mie.

Aceste semne sunt deseori adăugate la caracterele magice.

Despre semnele figurilor grecilor

Grecii folosesc literele alfabetului pentru semnele numerelor în trei feluri: în primul rând, fiecare literă simbolizează locul cifrei potrivit ordinei alfabetului, căci în funcţie de ordinea în care numărul îşi are locul în alfabet, acea literă reprezintă numărul respectiv, aşa cum se poate vedea.

1 a	2 ?	3 r	4 5	 £	6	7 1	8 8	9 t	10 te	ii	12 f
13 v	14 t	15 0	Í6 ÏÏ	17 P	ÎS a	19 r	20 u	21 ?	22 1	23 y	24 ca

Aceasta este prima ordine a numerelor la greci.

În al doilea rând, grecii împart tot alfabetul în trei clase: prima începe de Ia Alpha şi este clasa unităţilor; a doua clasă începe de la Iota şi este a zecilor, iar a treia începe de la Rho şi reprezintă clasa sutelor. Această a doua ordine a fost instituită de către greci care i-au imitat pe evrei.

Deoarece, prin această regulă, lipsesc trei litere din alfabetul grecesc, este necesar să adăugăm trei cifre şi să le întrepătrundem cu literele, şi prin care să exprime cifrele şase, nouăzeci şi nouă sute, aşa cum se poate vedea în clasele de mai jos:

1. A	2. B	3. V	4. A	5. E	5.	7, Z	8. H	9. Q
10. I	20. K	30. A	40. M	50. N	60. H	70. 0	80. n	90.
100. p	200. 1	300. I	400. Y	500. i>	600. X	700. ¥	800. Q	900.

Dacă oricăreia dintre cele trei litere le-ar corespunde un ton ascuţit, atunci ele ar însemna atâtea mii ca în exemplul de mai jos:

1000. **A**	**10000.** **I**	**100000.** **p**

Potrivit celei de-a treia modalităţi, grecii folosesc doar şase litere pentru a reprezenta numerele, şi anume 1, pentru o unitate, II pentru numărul cinci, deoarece este
capul cuvântului fl£l)T£ adică cinci. A pentru numărul
• \
zece, de la Asxd. H pentru o sută de la VtOClOD SJtCCTOp. X pentru o mie de Ia cu vântul 5CMiâi XOaa, M pentru zece mii de la 4 Mu/i« fr Mnpux.

Dacă aceste şase litere se alătură după această modalitate la numărul patru sau la oricare alt număr, ele formează alte numere, în afară deP II care nu se înmulţeşte şi nici nu rămâne singur, ci înseamnă întotdeauna numărul cinci din celelalte numere, aşa cum apare în exemplul următor:

1 I	2 II	*i* m	4 IUI	5 n	6 m	7 ffll	8 mu	9 mm
10 A	11 AI	12 AII	12 An	14 Aim	15 An	16 Am	20 AA	21 AAI
50 Ui	60 IX)	100 H	200 HH	500 IнI	1000 X	5000 *m*	10000 M	50000 M

Despre semnele iudeilor
şi caldeenilor şi alte semne ale magicienilor

Literele ebraice au şi ele semne ale numerelor, însă ele sunt cu mult mai minunate faţă de orice altă limbă, deoarece cele mai mari taine sunt în literele ebraice, aşa cum se spune în acea parte a Cabalei numită *Notariacon.*

Principalele litere ebraice sunt în numerele douăzeci şi doi, din care cinci litere au diverse alte cifre în terminaţia unui cuvânt, şi care se numesc prin urmare cele cinci litere de final, care dacă se adaugă la cele de mai sus formează douăzeci şi şapte, iar dacă se împart în trei trepte, ele reprezintă unităţile, care se află în prima treaptă, apoi zecile, care se află în a doua treaptă, şi în final sutele din a treia treaptă. Dacă fiecare din ele este marcată cu un caracter, atunci ele simbolizează atâtea mii câte sunt în exemplul de din tabel:

3000. 1	2000. n	1000- K

Clasele numerelor ebraice sunt următoarele:

9. ü	8. n	7. Ï	6. 1	5. Ï1	4. 7	3.	2. 3	1. K
90. S	80. D	70. 5?	60. D	50. 2	40. ¡3	30.	20. D	10.
900 r	800. 1	700. 1	600. D	500. 1	400. n	300. »	200. 1	100. p

Unele numere nu folosesc literele finale, şi în loc de ele se scriu astfel:

1000. K	900. i?nn	800. *Î)Î)*	700. *WT)*	600. nn	500. pn

Prin alăturarea numărului zece la aceste cifre simple, care sunt numite unităţi, se descriu numerele compuse, precum unsprezece, doisprezece, o sută zece, o sută unsprezece, şi tot aşa în continuare după această metodă.

Numărul cincisprezece este totuşi descris nu prin zece sau cinci, ci prin nouă şi şase, adică âe şi ăe, care în cinstea numelui divin importă numărul cincisprezece, ca nu cumva numele sacru să fie abuzat de lucruri profane

Egiptenii, etiopienii, caldeenii şi arabii au şi ei însemnele lor pentru numere, care se amestecă însă uneori cu caracterele magice. Cel care vrea să le cunoască trebuie să le caute pe cele care sunt de folos literelor.
Caldeenii de exemplu notează numerele cu literele alfabetului după metoda iudeilor.
Alfabetul iudeilor a fost prezentat la sfârşitul primei cărţi.
Agăsit în două cărţi vechi ale astrologilor şi magicienilor nişte însemne foarte elegante a numerelor, şi am considerat că e bine să le prezint aici.
Iată cum se prezentau ele în cele două volume:
I. Z. 5* 4' *7* 9-
r i - r r r r r r r
Dacă aceste însemne sunt întoarse de la stânga la dreapta formează zeci în felul următor:
IA xe. jo. 40. i°. 60. 70, ?a. 90.
1 1 1 1 1 ' ı 1
1 1
Dacă aceleaşi însemne sunt întoarse în josul mâinii drepte formează sute, iar dacă sunt întoarse în josul mâinii stângi, mii, astfel:
CM 7W, ÎWi jw.
1 I. L I, Lt u l jaco. 3 mo.
$o<». 4a» $w, tf«a 7 eon, fooa. jom,
JJJJ.1 ,1 J JJ
Din alăturarea şi amestecarea acestor însemne iau naştere într-un mod elegant alte numere alăturate şi compuse, aşa cum vă puteţi da seama din cele câteva exemple:
If»' «fi. I47f. 14*6- 34».

1 I 1 1 £

Plecând de la acest exemplu, aşa trebuie procedat şi cu celelalte numere compuse, însă am vorbit suficient în acest capitol despre însemnele numerelor.

Despre Numerele
atribuite Literelor, şi la fel prin Divinaţie

Pitagoreicii, în special *Aristotel* şi *Ptolemeu,* care sunt de aceeaşi părere, cred că elementele însele ale literelor au unele numere divine, care atunci când sunt adunate de la numele proprii ale lucrurilor, se pot stabili nişte conjuncturi privind lucrurile oculte viitoare.

Pitagoreicii numesc acest tip de divinaţie aritmanţie, căci ea se face prin numere, aşa cum spune şi *Terentianus* în aceste versuri:

Se spune că numele sunt făcute doar din litere,
puţine
Nefericite, iar multe prevestesc
Succes; astfel Hector pe Patroclus l-a omorât

28

0Şi astfel Hector pentru Ahile a fost o pradă.

Pliniu spune că la literele inventate de Pitagora a fost adăugat un număr impar de vocale ale numelor impuse, care prevestesc ologeală, orbire, şi alte asemenea nenorociri, dacă ele corespund părţilor de pe stânga, şi lucruri bune, dacă este adăugat un număr par care să corespundă părţilor de pe dreapta.

Filosoful *Alexandrinus* a învăţat cum putem afla prin numărul literelor steaua sub care ne-am născut, cine va muri primul, soţul sau soţia, şi dacă acţiunile noastre vor urma un curs prosper sau nefericit.

Tradiţiile sale care nu au fost respinse de *Ptolemeu* astrologul le vom adăuga aici, însă puţin mai jos. Acele numere care corespund fiecărei litere au fost demonstrate pe literele greceşti şi ebraice, alfabetul fiind împărţit în trei clase, din care prima este a unităţilor, a doua a zecilor şi a treia a sutelor.

Văzând că în alfabetul roman lipsesc patru litere pentru a forma numărul de douăzeci şi şapte de caractere, locurile lor se înlocuiesc cu consoanele simple J şi V, ca în numele *John* şi *Valentin,* şi cu consoanele aspirate hi şi hu, ca în *liieronim* şi *Huilhelme,* deşi pentru hu aspirat germanii folosesc doi de v; adevăraţii italieni şi francezi folosesc în vorbirea curentă G şi U, scriind *Vuilhelmus* şi *Guilhelmus.*

1. A.	2, B.	3. C.	4. D.	5. E.	***6.*** F.	***1.*** G.	8. H.	9. I.
10. K.	20. L.	30. M.	40. N.	50. 0.	60. P.	70. 9	80. ÎL	90. S.
100. T.	200. V.	300. X.	400. Y.	500. Z.	600. I.	700. V.	800. HI.	900. HV.

Cine vrea să afle steaua sub care s-a născut cineva, trebuie să calculeze numele său şi ale ambilor părinţi, literă cu literă, potrivit numărului scris deasupra, şi să împartă suma rezultată la nouă, până ce nu se mai poate; dacă rămâne numărul unu sau patru, ambele înseamnă Soarele, dacă este doi sau şapte, înseamnă Luna; trei,

Jupiter; cinci, Mercur; Şase, Venus; opt, Saturn; nouă, Marte.

În acelaşi fel se poate afla horoscopul unei persoane, adică dacă se adună numele său, al mamei şi al tatălui, şi apoi se împarte numărul rezultat la doisprezece; dacă rămâne o unitate, înseamnă Leu; doi, Iunona şi Vărsător; trei, Vestal şi Capricorn; patru, Săgetătorâ; cinci, Rac; şase, Venus şi Taur; şapte, Pallas şi Berbec; opt, Vulcan şi Balanţă; nouă, Marte şi Scorpion; zece, Fecioară; unsprezece, Peşti; doisprezece, Phoebus şi Gemeni.

Nici un om să nu se îndoiască de faptul ca prin aceste numere ale literelor se pot prezice multe lucruri, deoarece aşa cum afirmă filosofii pitagoreici şi cabaliştii iudei, în acele numere se află nişte taine oculte de foarte puţini oameni înţelese, căci Cel de Sus a creat toate lucrurile prin număr, măsură şi greutate, de aici venind şi adevărul literelor şi originea numelor, care nu au fost date în mod accidental, ci respectând o anumită regulă (deşi necunoscută nouă).

loan a spus în *Revelaţii:*

„Lăsaţi-l pe cel care are cunoaştere să afle numărul numelui bestiei, care este numărul omului."

Să nu se creadă însă astfel de lucruri despre numele pe care diferitele popoare şi ritualurile potrivit locurilor şi educaţiei le-au dat oamenilor; aici este vorba despre acele numere inspirate fiecăruia la naştere de către Cerul aflat în legătură cu stelele, şi pe care mai marii Cabalei ebraice şi înţelepţii Egiptului ne-au învăţat demult să le descifrăm din generaţie în generaţie.

Despre Numerele consacrate Zeilor, care dintre ele sunt atribuite acestora şi care sunt atribuite Elementelor

Pitagoreicii le-au atribuit elementelor şi zeităţilor din ceruri Numere sacre; astfel, Aerului i-au atribuit numărul opt, Focului, cinci, Pământului, şase, Apei, doisprezece. În plus, unitatea îi corespunde Soarelui care este singurul împărat al stelelor în care şi-a pus Dumnezeu Tabernacolul.

Această unitate îi este atribuită şi lui Jupiter, stăpânul şi părintele tuturor zeilor, pe care puterea cauzativă a speţei sale ideale şi intelectuale o confirmă, deoarece unitatea este începutul şi părintele tuturor numerelor.

Numărul doi îi aparţine Lunii, a doua mare lumină, ce întruchipează Sufletul lumii şi care mai este numită şi lunona, deoarece între ea şi unitate există prima legătură şi prietenie strânsă.

Numărul doi îi corespunde şi lui Saturn şi Marte, două planete nenorocoase după părerea astrologilor.

Următorul număr, trei, le este atribuit lui Jupiter, Venus şi Soarelui, adică trei planete norocoase, şi le corespunde Vestei, Hecatei şi Dianei, despre care se spune:

Hecate este întreită, trei guri Diana
Cea virgină are...

Prin urmare, numărul trei îi este atribuit acestei Virgine despre care se spune că are puteri atât în Cer, cât şi în Infern.

Numărul patru îi corespunde Soarelui, care prin acest număr alcătuieşte cele patru colţuri ale Cerurilor şi anotimpurile; acest număr îi mai este atribuit şi lui *Hermes,* deoarece doar el singur este numit zeul celor patru colţuri.

Numărul cinci, deoarece este alcătuit dintr-un număr par şi unul impar, ca şi cum ar fi alcătuit dintr-o femeie şi un bărbat, deci de ambele sexe, îi este atribuit lui Mercur, dar şi lumii cereşti, care dincolo de cele patru Elemente, se prezintă sub o alta formă, şi anume cea de mână.

Numărul şase, alcătuit din doi de trei, ca şi cum ar fi o unire a ambelor sexe, este atribuit de către pitagoreici procreării şi căsătoriei şi le corespunde lunonei şi lui Venus.

Numărul şapte reprezintă odihna şi este atribuit lui Saturn; datorită faptului că acest număr răspândeşte mişcarea şi lumina Lunii, el mai este numit şi *Tritonia Fecioara*, deoarece nu produce nimic. Acest număr îi este

atribuit şi *Minerve*i, deoarece se naşte din nimic, şi zeiţei *Pallas Athena,* deoarece este alcatuită din numere bărbăteşti şi numere femeieşti. *Plutarch* atribuie acest număr lui *Apollo.*

Numărul opt, deoarece conţine taina Justiţiei, îi este atribuit lui Jupiter, dar şi lui *Vulcan* care constă în prima mişcare şi numărul doi, re prezentând-o pe lunona micşorată de două ori.

Anumăr îi mai este atribuit şi zeiţei *Cybele,* mama tuturor zeilor, căreia îi corespund pătratele. *Plutarch* mai atribuie acest număr lui *Bachus* sau *Dionisius,* despre care se spune că s-a născut în luna a opta; alţii, însă, atribuie acest număr lui Saturn şi celor trei doamne ale destinului, pentru că cei născuţi în a opta lună nu trăiesc.

Numărul nouă aparţine Lunii, cel mai mare receptacul al influenţelor cereşti şi ale virtuţilor, fiind atribuit celor nouă muze, precum şi lui Marte, de unde începe sfârşitul tuturor lucrurilor.

Numărul zece este circular şi aparţine Soarelui, în acelaşi fel ca şi unitatea; în plus, mai este atribuit lui lanus, deoarece el reprezintă sfârşitul primului ordin, de unde începe a doua unitate.

Numărul zece este atribuit şi Lumii.

Numărul doisprezece corespunde şi el Lumii, Cerului şi Soarelui, pentru că acesta din urmă înconjoară cele douăsprezece Semne zodiacale şi împarte anul în douăsprezece luni. Numărul unsprezece, deoarece este semicircular, le este atribuit Lunii şi lui Neptun.

Despre tabelele planetelor, virtuţile şi formele acestora, şi care Nume divine, Inteligenţe şi Spirite le corespund

Magicienii afirmă faptul că există anumite tabele de numere ce corespund celor şapte planete, care se numesc tabelele sacre ale planetelor, înzestrate cu multe şi mari virtuţi ale Cerurilor, deoarece ele reprezintă ordinea divină a numerelor cereşti, insuflate corpurilor cereşti de către Ideea Minţii divine, prin Sufletul Lumii şi dulcea armonie a razelor cereşti, ce simbolizează, potrivit proporţiilor figurilor, Inteligenţele supracereşti, care nu

pot fi exprimate în alt fel decât prin însemnele numerelor şi caractere.

Numerele materiale şi figurile nu pol pătrunde tainele lucrurilor ascunse doar prin reprezentarea numerelor formale şi ale figurilor, deoarece tainele sunt guvernate şi făcute cunoscute de către inteligenţele şi numerotaţiile divine, care unesc extremele materiei şi spiritul de voinţa sufletului înălţat, primind cu mare afecţiune, prin puterea cerească a magicianului, o putere de la Dumnezeu care este aplicată, prin Sufletul Universului şi observaţiile constelaţiilor cereşti, unei materii ce aşteaptă să ia formă, mijlocirea fiind aranjată prin îndemânarea şi măiestria magicienilor.

Să ne grăbim însă să explicăm aceste tabele.

Primul tabel îi corespunde lui Saturn şi constă din trei ridicat la pătrat, conţinând numerele particulare ale lui nouă, şi pe fiecare linie câte trei, din fiecare diametru rezultând cincisprezece.

întreaga sumă a numerelor este patruzeci şi cinci.

Lângă aceste cifre se află numele divine care completează numerele cu o inteligenţă pentru ce este bun şi cu un spirit pentru ce este rău, iar din aceleaşi numere se deduce pecetea sau caracterul lui Saturn şi a spiritelor corespunzătoare, aşa cum sunt scrise în tabel.

Dacă acest tabel se gravează pe o placă de grafit cu un Saturn favorabil, atunci ajută la naşteri şi îl face pe om puternic şi sănătos, iar prinţii au succes cu cererile lor şi putere; dacă se gravează cu un Saturn nefavorabil, atunci tabelul constituie o piedică pentru construcţii şi plantări, îl dezonorează pe om, îi scade acestuia din demnitate, provoacă discordii şi certuri, şi dezbină armata.

Al doilea tabel se numeşte tabelul lui Jupiter şi constă dintr-un sfert înmulţit cu sine, adică patru ori patru, care conţine şaisprezece numere, iar în fiecare linie, şi diametru patru, rezultând treizeci şi patru. Suma acestor numere este 136.

Peste aceste cifre se află numele divine care completează numerele cu o inteligenţă pentru ce este bun şi cu un spirit pentru ce este rău, iar din aceleaşi numere

se deduce pecetea sau caracterul lui Jupiter şi ale spiritelor corespunzătoare.

Dacă acest tabel se gravează pe o placă de argint cu Jupiter puternic şi stăpân, atunci aduce câştig şi bogăţii, favoruri, dragoste, pace şi înţelegere, precum şi îmblânzirea duşmanilor, onoare, demnitate, sfaturi, şi ruperea vrăjilor, dacă tabelul se gravează pe un coral.

Al treilea tabel îi aparţine lui Marte şi este alcătuit dintr-un cinci la pătrat ce conţine douăzeci şi cinci de numere, iar în fiecare linie şi diametru cinci, rezultând şaizeci şi cinci, iar suma fiind 325.

Peste aceste cifre se află numele divine care completează numerele cu o inteligenţă pentru ce este bun şi cu un spirit pentru ce este rău, iar din aceleaşi numere se deduce pecetea sau caracterul lui Marte şi ale spiritelor corespunzătoare.

Dacă acest tabel se gravează pe o placă de fier sau sabie cu Marte favorabil, atunci îl face pe om puternic în război, sănătos la minte, cu succes la cererile sale, îngrozior pentru duşmani şi victorios în tăţa lor.

Dacă tabelul se gravează pe piatra correola, opreşte sângerarea şi menstruaţia, însă dacă se gravează cu Marte nefavorabil pe o placă de alamă roşie, devine un obstacol pentru construcţii, le scade demnitatea, onoarea, bogăţiile celor puternici şi provoacă discordie, vrajbă, ura oamenilor şi a animalelor, alungă albinele, porumbeii şi peştii, opreşte morile din măcinat, le ia norocul celor care merg la vânătoare sau la pescuit, îi face pe bărbaţi şi pe femei sterpi, la fel ca pe alte animale, induce frica în duşmani şi-i fac să se supună.

Al patrulea tabel este al Soarelui şi este format din şase la pătrat care conţine treizeci şi şase de numere, din care şase în fiecare parte şi diametru fac 111, iar suma 666.

Peste aceste cifre se afiă numele divine care completează numerele cu o inteligenţă pentru ce este bun şi cu un spirit pentru ce este rău, iar din aceleaşi numere se deduce pecetea sau caracterul Soarelui şi ale spiritelor corespunzătoare.

Dacă acest tabel se gravează pe o placă de aur cu Soare favorabil, îl face pe cel care o poartă să fie recunoscut, politicos, acceptat, puternic în tot ceea ce face, şi egal regilor şi prinţilor, aducându-i bogăţii şi îngăduindu-i să facă tot ceea ce doreşte; dacă Soarele nu este favorabil, îl face pe om tiran, mândru, ambiţios, nesatisfăcut, şi cu un sfârşit rău.

Al cincilea tabel este a lui Venus şi constă din şapte la pătrat, adică patruzeci şi nouă de numere, din care şapte pe fiecare parte şi diametru care alcătuiesc 175, iar suma totală 1225.

Peste aceste cifre se află numele divine care completează numerele cu o inteligenţă pentru ce este bun şi cu un spirit pentru ce este rău, iar din aceleaşi numere se deduce pecetea sau caracterul lui Venus şi ale spiritelor corespunzătoare.

Dacă acest tabel se gravează pe o placă de argint, cu Venus favorabilă, duce la înţelegere, pune capăt vrajbei, ajută la dobândirea dragostei femeilor, ajută la conceperea de noi generaţii, este bun împotriva sterilităţii, rupe vrăji le, duce la înţelegere între bărbat şi femeie, şi face ca toate animalele şi fructele să fie rodnice.

Dacă tabla se pune în cuibul porumbeilor, aceştia se vor înmulţi.

Vindecă de asemenea indispoziţiile melancolice, schimbându-le în bucurii, iar călătorii care le poartă au noroc.

Dacă tabelul se gravează pe alamă cu Venus nenorocoasă, atunci provoacă toate lucrurile contrare la ce s-a spus mai sus.

Al şaselea tabel este a lui Mercur şi constă în opt la pătrat din care rezultă şaizeci şi patru de numere, din care opt pe fiecare parte iar ambele diametre fac 260, iar suma totală 2080.

Peste aceste cifre se află numele divine care completează numerele cu o inteligenţă pentru ce este bun şi cu un spirit pentru ce este rău, iar din aceleaşi numere se deduce pecetea sau caracterul lui Mercur şi ale spiritelor corespunzătoare.Dacă acest tabel se gravează pe

o placă de argint, cositor sau alamă galbenă sau dacă se scrie pe pergament gol, îl face pe om plăcut şi norocos să facă ceea ce doreşte: aduce prosperitate, previne sărăcia, ajută memoria, înţelegerea şi divinaţia, precum şi înţelegerea lucrurilor oculte prin interpretarea viselor.

Dacă se gravează cu Mercur nefavorabil, se vor întâmpla toate lucrurile contrare acestora.

Al şaptelea tabel este al Lunii şi constă din nouă ridicat la pătrat, adică optzeci şi unu de numere, din care nouă pe fiecare parte şi diametru, rezultând 369, iar suma totală 3321.

Peste aceste cifre se află numele divine care completează numerele cu o inteligenţă pentru ce este bun şi cu un spirit pentru ce este rău, iar din aceleaşi numere se deduce pecetea sau caracterul Lunii şi ale spiritelor corespunzătoare.

Dacă acest tabel se gravează pe o placă de argint, îl face pe om plăcut, politicos, vesel, prietenos, cinstit, înlăturând toată răutatea şi rea voinţa. Face călătoriile sigure, sporeşte averea şi sănătatea corpului, alungă duşmanii şi alte lucruri rele din orice loc dorit.

Dacă se gravează pe o placă de granit cu Luna nefavorabilă, atunci, indiferent de locul în care ca fi îngropată, va face acel loc şi pe locuitorii săi nenorociţi, la fel cum va face cu toate navele, râurile, fântânile, şi morile.

Omul va fi nefericit şi va pleca din ţara sa şi din locul în care va urma să fie îngropat, tăbliţa o piedică şi pentru tămăduitori, oratori şi alţi oameni care sunt împiedicaţi în rezolvarea îndatoririlor lor.

Numele divine ce corespund lui Saturn

3.	Ab.		na
9.	Hod.		în
15.	Iah.		m
15.	Hod.		nn
45.	Jehovah Preamărit		Nn INI

			Nn "TV
45.	Agiel	Inteligenţa lui *Saturn*	
45.	Zazel	Spiritul lui *Saturn*	

Numele divine ce corespund lui Jupiter

4	Abab [Abba].		N3N
16			mn
16			
34	El Ab		
136	Johphiel	Inteligenţa lui *Jupiter*	^orr
136	Hismael	Spiritul tui *Jupiter*	

Numele divine ce corespund lui Marte

5	He	Litera Numelui Sfanţ	n
25			TT[1]
65	Adonay		
325	Graphiel	Inteligenţa lui *Marte*	^DiOl
325	Barzabel	Spiritul lui *Marte*	

Numele divine ce corespund Soarelui

6	Vau	Litera numelui sfânt	1
6	El extins		
36	Eloh		n[1]™
111	Nachiel	inteligenţa *Soarelui*	
666	Sorath	Spiritul *Soarelui*	rrno

Numele divine ce corespund lui Venus

7			KHK
49	Hagiel	Inteligenţa lui *Venus*	
157	Kedemel	Spiritul lui *Venus*	

1252	Bne Seraphim	Inteligenţele lui *Venus*	CPD-IW

Numele divine ce corespund lui Mercur

8	Asboga, opt extins		n:DIN
64	Din		n
64	Doni		Tî
260	Tiriel	Inteligenţa lui *Mercur*	^ÎOTQ
2080	Taphthartharath	Spiritul lui *Mercur*	mrnnan

Numele divine **ce corespund** Lunii

9	Hod		m
81	Elim		
369	Hasmodai	Spiritul *Lunii*	
3321	Schedbarschemo th Scharthathan	Spiritul spiritelor *Lunii*	
		■jrm^nyittrw-rmü	
3321	Malcha betharsisim hed beruah schehalim [schchakiml	Inteligenţa inteligenţei *Lunii*	
ÎO¹?^ oyrw mm *wwrrvnm*			

Tabelul în semnele lui Saturn

*	*f*	***t***

i	*t*	***7***
B	**i**	***4***

n	**B**	**3 -**
a	**n**	**9**
n	**at**	**1**

Cuprinsul tabelului lui Saturn în semne ebraice

Peceţi sau Caractere		
Ale lui Saturn	Ale inteligenţei lui Saturn	Ale spiritului lui Saturn

Tabelul în seninele lui Jupiter

*	►4	if	i
9	7	€	»
f	u	»	S
IC	&	J	Kl

1		«	U
ta	«	1	*
n	«	*	n
t	*		j»

Tabelul lui Jupiter în semne ebraice.

Peceti sau Caractere		
Ale lui Jupiter	**Ale inteligenței lui Jupiter**	**Ale spiritului lui Jupiter v—7**

M		

Tabelul În semnele lui Marte

tt		7	10	1
4-	ti	1T	8	
17	S	S	w	*9*
H	lf	1	14	
	6			w

*	■o	Î	5	3
*T	*	»o	n	T»
	n	*x>*	«O	10
•	m	*X*	T»	*2Q*

	î	w»	3	r*

Tabelul lui Marte în semne ebraice

Peceti sau Caractere		
Ale lui Marte	**Ale inteligenței lui Marte**	**Ale spiritului lui Marte**
8 5	V	4

Tabelul în semnele Soarelui

€	9L	»	J4	IT	i
7	i»		18	»	io
1»	H	ac	if	»1	H
a	LO	XX	ii	«7	9
2f	u	w	Í	ai	IX

	s	»	4	*	it

1		9	«fc	tft	x
t	*	O	ra	II	«i
V	Y	F	»	O	
n>	a	a	IO	1»	r
IO	»	»	D	ia	
ifS	n	Hi	1	a	

Tabelul Soarelui în semne ebraice.

Peceţi sau Caractere		
Ale Soarelui	**Ale inteligenţei Soarelui** 7	**Ale spiritului Soarelui** \

Tabelul în semnul lui Venus

u	4?	K	4>	»	»	4

f	D	*4**	17	4»	n	>9
1»	<	*H*	4*	4	*	a
*	9	*7*	V	4Î	1»	57
0	*	*&*	i	U	4«	»
11	»	1	B		*7	*V*
*4**	*K*	40	*9*	H	1	sl

30	to	i«	mu	t	rfl	i
t>	»	na	p	30	«*	*m*
H		■o	ca	m	A	*
Jf		1	ia	so	V	A
ift	*		«	»	no	3
B	**tfT**	n	*		o	no
1D	m	o	»	Vt	i	m

Tabelul lui Venus în semne ebraice

Peceti sau Caractere

Ale lui Venus	Aie inteligenţei lui Venus	Ale spiritului lui Venus
/o\)	\tt	V7

Tabelul în seninul lui Mercur

a	H	*n*	s	4	A	<U	1
«	*H*	•4	(t	n	n	M	#
41	*V*	u	44	4t	■»	1«	4«
*	H	V	1»	U	şi	»	«
4*	ti	»7	*rr*	tf	»«	SI	S
rj	4»	4«	*y»*	11	4«	4»	*4
»	*tí*	»	*u.*	0	n	1»	1«
H	•	«	*a*	«	«	7	17
n	m	U	n	*1*	a»	n	II
tso	n»	V	a»	*a*	k>	•	tt
MO	a»	33	10	no	B»	n»	no
aS	*	nS	u	ns	nS	»K	03
a	TS	O	1*1		H	«H	rt
V	TO	w	a	ira	M	ao	•o

0	ra	*a	y	*	ha	3	t*
	a	i	M»	a	1	?	n

Tabelul lui Mercur în semne ebraice

Peceti sau Caractere		
Ale lui Mercur **<cM5 >**	**Ale inteligenţei lui Mercur** ʃ[	**Ale spiritului lui Mercur**

Tabelul în seninele Lunii

*	*nr*	*ta*	*9*	w	as	*	M	n
Ï		*ojr*	|	w	35	»	*	to
m	1	oS	D	MS		»	W	ÍT
r	no	n	a	*>t >	3«.			ti
»	*fi*	00	o	«P	JQ T	A	W>	w
a	*ta*	w	i	B	ao		*	10
*	o	*m*	'	WS	a	»		tfl
»	w	»	«	*	n	a	«	«
9	w	*as*	s	KÖ	*	Í3	1	no

Tabelul Lunii în semne ebraice

Peceti sau **Caractere**		
Ale Lunii	**Ale**	**Ale spiritului**

M	inteligenţei Lunii \	Lunii

Despre figurile şi corpurile geometrice, prin care virtute sunt acestea puternice în niagie şi care sunt corespunzătoare fiecărui element şi cerului

Figurile geometrice care se formează din numere nu au o putere mai mică decât literele. Dintre acestea, cercul corespunde unităţii şi numărului zece, căci unitatea este centrul şi circumferinţa tuturor lucrurilor, iar numărul zece fiind închis se întoarce în unitatea de unde îşi are începutul şi sfârşitul totodată, precum şi complementele tututor numerelor.

Cercul este definit ca o linie infinită în care nu există un *Terminus a quo,* şi nici *Terminus ad quem,* al cărui început şi sfârşit se află în orice punct, de unde şi mişcarea circulară este numită infinită, şi nu datorită timpului, ci locului.

Corpul circular, fiind cel mai larg şi perfect dintre toate figurile, este considerat a fi cel mai potrivit pentru legături şi incantaţii; de aceea cei care invocă spiritele rele obişnuiesc să se înconjoare cu un cerc.

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul unui pentagon, deoarece puterea numărului cinci are o mare stăpânire asupra spiritelor rele, atât prin liniatură, cât şi prin cele cinci unghiuri obtuze şi cinci ascuţite, cinci triunghiuri duble de care este înconjurat.

Pentagonul interior conţine multe taine măreţe, pe care le vom cerceta şi înţelege mai târziu.

Prin celelalte figuri geometrice, precum triunghiul, patrulaterul, hexagonul, septagonul, octagonul, şi restul care se fac prin multe şi diverse intersecţii ale liniilor, se obţin diverse semnificaţii şi virtuţi potrivit diferitelor metode de desenare, proporţii ale liniilor şi numere.

Egiptenii şi arabii au confirmat faptul că semnul crucii are o mare putere şi că este cel mai ferm receptacul al puterilor cereşti şi al

inteligenţelor, deoarece este cel mai perfect dintre toate figurile, fiind alcătuită din patru colţuri drepte.

Totodată, semnul crucii reprezintă prima descriere a suprafeţelor, cu lăţime şi lungime.

Se spune că acest semn a fost inspirat prin forţa corpurilor cereşti, deoarece forţa lor rezultă din precizia unghiurilor şi a razelor.

La rândul lor, stelele au cea mai mare putere atunci când domină patru colţuri în figura cerului şi formează o cruce prin proiectarea razelor în acelaşi timp.

Crucea are o puternică legătură cu numerele 5, 7, 9, care sunt cele mai puternice numere.

Un alt lucru recunoscut de către preoţii egipteni a fost faptul că de la începutul religiei, literele care reprezintă aceste cifre se află printre literele sacre, ce simbolizează în mod alegoric viaţa viitoarei mântuiri.

Acelaşi lucru a fost desenat pe tabloul ce-l întruchipează pe *Serapis,* divinitate adorată foarte tare de greci.

Dar ceea, ce aparţine de religie vom discuta însă în altă parte.

Trebuie de remarcat ce lucruri minunate pot face figurile pe care le desenăm pe foi, table, sau imagini, nu doar datorită virtuţii dobândite de la figurile sublime, ci printr-o anumită afecţiune pe care o are capacitatea naturală sau asemănarea, întocmai cum le-au fost prescrise, tot aşa cum se aude ecoul printr-un perete opus sau aşa cum se adună razele Soarelui într-un pahar gol şi care atunci când se reflectă asupra unui corp opus, fie din lemn, sau orice alt material combustibil, îl arde; sau aşa cum o harpă scoate un sunet răsunător într-o altă harpă, care nu se aude decât pentru că o altă figură este pusă deasupra ei; sau aşa cum două coarde ale unei harpe se ating la o distanţă egală de timp, şi sunt modulate cu aceeaşi intensitate, încât atunci când una e atinsă, se mişcă şi cealaltă.

Figurile despre care am vorbit deja, precum şi caracterele corespunzătoare virtuţilor figurilor corpurilor cereşti, se răspândesc Ia momentul potrivit asupra lucrurilor dominante şi se potrivesc atât de bine încât două figuri care au legătură una cu cealaltă se influenţează reciproc.

Astfel de lucruri sunt valabile şi în cazul corpurilor geometrice, precum sfera, tetraedrul, hexaedrul, octaedrul, icosaedrul, dodecaedrul, etc.

Nu trebuie să trecem peste figurile pe care *Pitagora* şi urmaşii săi, *Timeus, Loc rus* şi *Platon* le-au atribuit elementelor şi cerurilor.

Pământului i-au atribuit Pământului patru colţuri şi un pătrat cu opt unghiuri solide şi douăzeci şi patru de unghiuri plane, precum şi şase baze în formă de zar.

Focului i-au atribuit o piramidă patrulateră regulată cu tot atâtea unghiuri solide şi douăsprezece plane.

Aerului îi corespunde octaedrul, cu opt baze triunghiulare, şase unghiuri solide şi treizeci şi patru plane.

Apei i-au atribuit icosaedrul cu douăzeci de baze şi doisprezece unghiuri solide.

Cerului îi corespunde dodecaedrul cu şaptesprezece baze cu unghiuri, dintre care douăzeci de unghiuri solide şi şaizeci plane.

Cel care cunoaşte puterile, relaţiile şi proprietăţile acestor figuri şi corpuri geometrice va putea face multe lucruri minunate cu ajutorul magiei matematice şi celei naturale, *dar mai ales prin cristale.*

Eu am ştiut cum să fac aceste lucruri minunate prin care oricine poate vedea ceea ce doreşte de la mare distanţă.

Despre armonia muzicală, forţa şi puterea acesteia

Armonia muzicală nu este lipsită de darurile stelelor, deoarece este cea mai puternică închipuire a tuturor lucrurilor, care în timp ce urmăreşte

corpurile cereşti în mod oportun, ea atrage în mod extraordinar influenţa cerească, schimbând afecţiunile, intenţiile, gesturile, mişcările, acţiunile şi dispoziţiile tuturor ascultătorilor, şi ademenindu-i înspre proprietăţile ei, şi anume bucuria, lamentarea, curajul, odihna şi aşa mai departe.

La auzul acordurilor plăcute ale armoniei muzicale, ea le atrage chiar şi animalele, precum şerpii, păsările, sau delfinii.

Păsările şi cerbii sunt atraşi de fluiere, iar peştii din lacul din Alexandria se delectează cu zgomot.

Muzica a fost cea care a legat prietenia între oameni şi delfini.

Sunetul harpei le face pe lebedele arctice să se plimbe în josul şi în susul apei.

Vocile melodioase îmblânzesc elefanţii indieni.

Nu numai animalele se delectează cu muzică, ci şi elementele.

Fântâna din *Hulesia,* care de obicei este calmă şi liniştită, se umflă de bucurie şi se revarsă la auzul sunetului de trompetă.

Se spune că în *Lidia* există ceea ce oamenii numesc nimfele insulei, care Ia sunetul trompetei vin în mijlocul mării, se învârt în ritm de dans, după care revin la mal.

M. *Varro* afinnă că a văzut aşa ceva.

Pe lângă acestea mai sunt însă şi alte multe lucruri şi mai minunate.

De exemplu, la malul insulei *Attica* marea se aude ca o harpă, iar o anume piatră din *Megaris* scoate un sunet asemănător harpei de câte ori este atinsă coarda unei harpe.

Atât de mare este puterea muzicii încât linişteşte mintea, ridică spiritul, impulsionează soldaţii să lupte, împrospătează pe cei osteniţi, recheamă la viaţă pe cei disperaţi, întăreşte pe călători.

Arabii spun despre cămilele ce duc poveri că se învigorează atunci când conducătorii lor le cântă.

Tot în acelaşi fel, cei care duc multe greutăţi cântă, deoarece în acest mod ei îşi fac putere şi se reîmprospătează.

Cântecul crează o stare de plăcere şi dă putere, îi linişteşte pe cei nervoşi, îi bucură pe cei care sunt supăraţi şi pe cei care au probleme, îi calmează pe duşmani, tempereazā mânia oamenilor nervoşi, alungă fanteziile zadarnice.

Democrit şi *Teofrastus* afirmă faptul că unele boli ale corpului şi ale minţii pot fi astfel vindecate sau provocate. Citim astfel despre cum *Periander* şi *Ar ion* din Lesbos i- au vindecat prin muzică pe locuitorii insulei Lesbos şi pe ionieni. *Ismenia* din *Teba* i-a vindecat şi ea pe mulţi cu ajutorul muzicii.

Sspune că *Orfeu, Amfion, David, Pitagora, Empedocle, Asclepiades, Timoteus* tăceau lucruri minunate prin sunete. Uneori, stârneau spiritele obosite prin sunete obişnuite, alteori înfrânau spiritele gălăgioase, furioase sau nervoase prin tonuri mai grave.

Astfel *David* l-a liniştit pe *Saul* cel furios cu o harpă, iar *Pitagora* l-a întors pe un tânăr risipitor din dorinţele sale nestăpânite.

Timoteus Ia rândul său l-a înfuriat pe regele *Alexadru,* după care l-a liniştit.

Saxo Gramaticus, în opera sa *Istoria danezilor,* povesteşte despre un oarecare magician, care se lăuda că prin muzica sa putea face pe oricine o auzea să înnebunească, iar atunci când a fost constrâns de regi să mai facă acel lucru, s-a străduit să lucreze de câteva ori şi asupra afectivităţii. La început, printr-un ton muzical grav a umplut urechile ascultătorilor cu un fel de supărare şi insensibilitate, apoi printr-un sunet mai viu, i-a făcut să fie veseli şi să danseze, iar în cele din urmă printr-o muzică mai grăbită, i-a adus la furie şi nebunie.

Se spune că cei din *Apuleia,* care erau atinşi cu un păianjen periculos, rămâneau într-o stare de uimire până când auzeau un anume sunet, la auzul căruia fiecare se scula şi începea să danseze.

Se crede (*Gallius* fiind martor) că cei care au probleme cu sciatica se vindecă la auzul sunetului unui fluier, iar *Teofrastus* povesteşte că sunetul flautului vindecă muşcăturile de păianjen.

însuşi *Democrit* mărturiseşte că fluierele sunt un leac pentru multe boli.

Despre sunet şi armonie,
şi acţiunile minunate care decurg din ele

Nu trebuie să ne îndoim de faptul că în sunete există o virtute care este gata să primească darurile cereşti.

- *Pitagora* şi *Platou* considerau că cerurile au o compoziţie armonioasă iar toate lucrurile sunt conduse şi cauzate prin tonuri şi mişcări armonice, cântecul poate face mult mai mult decât sunetul unui instrument, deoarece vine dintr-un acord armonios, precum şi din ideea minţii şi dintr-o afecţiune imperioasă a imaginaţiei şi inimii, uşor pătrunse de mişcare, cu aerul refractat şi bine temperat, cu spiritul aerat al ascultătorului, care reprezintă legătura dintre suflet şi trup, transformând afecţiunea şi mintea celui care cântă.

Cântecul mişcă afectivitatea celui care cântă prin afectivitatea sa, imaginaţia celui care ascultă prin imaginaţia sa, şi mintea prin minte, atingând mintea şi inima, ajungând până în străfundul sufletului, şi încetul cu încetul induce dispoziţii, ba mai mult, mişcă şi opreşte membrele şi umorile corpului.

De aici şi până la mişcarea afectivităţii, armonia oferă atât de multe încât nu doar armonia naturală, ci şi cea artificială şi vocală, dă o anumită putere atât sufletelor cât şi trupurilor; pentru ca toate suntele să se armonizeze este necesar ca ele să pornească de pe un fundament potrivii, atât din instrumentele cu coardă sau fluiere, cât şi din cântecele din voce, căci nici un om nu poate face ca urletul leului, mugetul boilor, nechezatul cailor, răgetul măgarilor, grohăitul porcilor sălbatici să fíe armonioase; însă nici coardele tăcute din intestinele

oilor şi a lupilor nu pot scoate sunete armonioase, deoarece baza lor este disonantă.

Vocile oamenilor, deşi multe şi variate, se înţeleg unele cu altele, deoarece au acelaşi fundament, şi anume specia sau felul; şi păsările se înţeleg deoarece au genurile apropiate şi o asemănare dată de sus; instrumentele artificiale se potrivesc cu vocile naturale, deoarece asemănarea dintre ele este genuină şi vădită şi au o anumită analogie.

Orice armonie este alcătuită fie din sunete, fie din voce.

Sunetul este o răsuflare, vocea este un sunet şi răsuflare însufleţită.

Vorbirea este o răsuflare făcută cu sunet şi cu o voce care simbolizează ceva, şi anume spiritul care iese prin gura cu sunet şi voce.

Chalciclus spune că vocea care este trimisă în afară vine dinăuntrul cavităţii pieptului şi a inimii cu ajutorul spiritului care, împreună cu limba, lovesc pasajele înguste ale gurii şi, prin intermediul celorlalte organe vocale, fiind aduse astfel în afară sunete articulate.Elementele vorbirii, prin care sunt interpretate mişcările secrete ale minţii, sunt şi ele scoase la suprafaţă, însă *Lactantius* spune că natura vocii este foarte obscură şi nu poate fi înţeleasă cum se formează sau ce este.

Pentru a concluziona, spunem că toată muzica este alcătuită din voce, sunet şi auz; sunetul fără aer nu poate fi audibil, care este necesar pentru auz, deşi totuşi aerul nu este în sine audibil, şi nici nu poate fi perceput de vreun alt simţ, decât întâmplător, aşa cum nici vederea nu vede ceea ce nu e colorat, urechile, ceea nu are sunet, mirosul ceea ce nu miroase, gustul ceea ce nu are gust, atingerea dacă nu e cald sau rece şi aşa mai departe.

Prin urmare, deşi sunetul nu se poate produce fără aer, totuşi sunetul nu este natura eterului şi nici aerul natura sunetului, ci aerul reprezintă corpul plin de viaţă al spiritului nostru sensibil, şi nu al oricărui

obiect sensibil, ci al unuia de o virtute mai simplă şi mai mare, sufletul sensibil însufleţind aerul care i se alătură.

în acel aer însufleţit, care este unit cu spiritul, se pot distinge felurile lucrurilor care se afla în acţiune, în aerul subtil şi diafan se pot observa speciile simţului vizual, în aerul obişnuit, speciile simţului auditiv, iar într-un aer mai ordinar se percep speciile celorlate simţuri.

Privitor la acordul acestora cu corpurile cereşti şi care armonie şi sunet corespunde fiecărei stele

Trebuie să înţelegem că din cele şapte planete, doar lui Saturn, Marte şi Lunii le corespunde mai mult vocea decât armonia.

„Lui Saturn îi corespund cuvintele şi sunetele triste, răguşite, greoaie şi încete, ca şi cum ar fi presate la centru; lui Marte în schimb îi sunt atribuite cuvintele dure, ascuţite, ameninţătoare, măreţe şi pline de mânie, iar Lunii îi corespunde un amestec între cuvintele celor două planete.

Lui Jupiter, Soarelui, lui Venus şi Mercur le sunt atribuite armoniile, cu toate că lui Jupiter îi corespund sunetele grave, statornice, fixe, dulci, vesele şi plăcute. Soarelui îi corespund sunetele respectabile, aşezate, pure şi dulci, şi cu o oarecare graţie; lui Venus însă îi sunt atribuite sunetele lascive, luxuriante, delicate, voluptoase, desfrânate şi fluente.

Mercur are armonii mai molcome şi variate, vesele şi plăcute, cu o oarecare îndrăzneală. Celor nouă muze însă le sunt atribuite sunetele bine proporţionate.

Jupiter are graţia octavei, dar şi a cvintetului, adică a diapazonului cu diapenta; Soarele are melodicitatea vocii a opta, adică a diapazonului; Venus păstrează graţia cvintetului sau a diapentei.

Lui Mercur îi revine diatesaronul, adică graţia cvartetului."

Anticii fiind mulţumiţi de instrumentele cu patru coarde, deoarece numărul lor era egal cu numărul elementelor, l-au desemnat pe Mercur creatorul lor, aşa cum povesteşte *Nicomachus,* că prin baza lor coardele ar simboliza pământul; prin parhypas, apa; prin nota lor *Diezeugmenon* sau hiperboleon, focul; prin paranete sau synemmenon sau falset, aerul.

După ce Periander, locuitor al insulei Lesbos, a descoperit a şaptea coardă, le-a egalat cu numărul planetelor.

în plus, cei care se luau după numărul elementelor atribuiau numărul coardelor celor patru caractere şi atribuiau muzica doriana apei şi caracterului flegmatic; muzica frigiană, focului şi caracterului coleric; muzica lidiană, caracterului sangvinic şi aerului; muzica mixolidiană, caracterului melancolic şi pământului.

Cei care respectă numărul şi virtutea cerurilor au atribuit muzica dori ană Soarelui, muzica frigiană lui Marte, cea lidiană lui Jupiter, cea mixolidiană lui Saturn, cea hipofrigiană lui Mercur, cea hipolidiană lui Venus, cea hipodoriană, Lunii, cea hipomixolidiană, stelelor amestecate.

Ei atribuie aceste feluri de muzică şi muzelor, iar coardele cerurilor, dar nu în ordinea în care am prezentat cele nouă muze, printre numerele nostre şi sufletele cereşti.

Se spune că *Thalia* nu are armonie, şi prin urmare i se atribuie liniştea şi pământul; Clio şi Luna însă se mişcă după felul hipodorian, corespunzându-le coarda proslambanomenos sau aerul.

Calliope şi Mercur se mişcă după muzica hipofrigiană, fiindu-le atribuite coarda hipate-hipaton sau B. Mi.

Terpsichore şi Venus se mişcă după modul hi poli d ian, şi le corespund coardele parahypote şi hipaton.

Melpomene se mişcă după muzica doriană; coarda hipaton sau D. Sol. Re îi corespunde Soarelui.

Erato şi Marte se mişcă după muzica frigiană şi au coardele hypatemise sau E. La. Mi.

< *Euterpe* şi muzica lidiană precum şi coarda pachzparemeson corespund lui *Jupiter, Polyhymnia* şi *Saturn* se mişcă după muzica mixolidiană, cu coarda lichanos meson D. Sol. Re.

Uraniei şi stelelor fixe le corespunde muzica hipomixolidiană şi coarda Mi, Si, sau La, Mi, Re, aşa cum citim în versurile de mai jos:

Pe tăcuta Thalia noi cu Pământul o comparăm,
Căci ea prin muzică niciodată nu ademeneşte.
După muzica hipodoriană Clio cântă,
Persefona la fel atinge coardele de bază;
Calliope atinge de asemenea a doua coardă,
Cu muzica frigiană, la fel şi Mercur: Terpsichore o atinge pe a treia, şi acea rară Muzică lidiană o face pe Venus frumoasă. Melpomene şi Titan cu graţie Folosesc muzica doriană cu a patra coardă. A cincea este a lui Marte, zeul Războiului, şi Erato după muzica cea rară A frigienilor, Euterpe iubeşte muzica Lidiană, şi a şasea coardă; la fel şi lunona. Saturn pe-a şaptea o foloseşte cu Polyhymnia, Şi crează melodia mixolidiană. Şi Urania cu a opta coardă ea crează, Şi ridică muzica hipolidiană.

Sunt unii care consideră că armonia cerurilor constă în distanţa unul faţă de celălalt, căci spaţiul care se află între Pământ şi Lună, adică o sută douăzeci şi şase de mii de mile italiene, formează intervalul de un ton; deoarece de la Lună până la Mercur este doar jumătate de spaţiu, se formează un semiton, tar de acolo până la Soare este un ton întrit şi jumătate, formând diapenta.

De la Lună până la Soare înseamnă un diatesaron dublu cu o jumătate, iar de la Soare până la Marte este acelaşi spaţiu ca de la Pământ la Lună, formând prin urmare un ton.

De acolo până la Jupiter este jumătate de distanţă, formând un semiton.

De la Jupiter până Ia Saturn este aceeaşi distanţă şi prin urmare formează un semiton, iar de

acolo până la cerul înstelat este de asemenea spaţiul unui semiton.

Prin urmare, de la Soare până la stelele fixe este o distanţă de un diatesaron, adică două tonuri şi jumătate, iar de la Pământ până la stelele fixe, un diapazon perfect de şase tonuri perfecte.

Cea mai dulce armonie dintre toate rezultă din proporţia mişcărilor planetelor între ele cu cele opt sfere.

De exemplu, proporţia mişcărilor lui Saturn spre mişcarea lui Jupiter este de două ori şi jumătate; proporţia lui Jupiter spre Marte este de şase ori, a lui Marte către Soare şi a lui Venus către Mercur este tot dublă, deoarece îşi termină cursul în acelaşi timp.

Proporţia lui Saturn către sfera înstelată este de o mie două sute, dacă e adevărat ce zice Ptolemeu, şi anume că, într-un an, cerul se mişcă contrar *primum-ului mobile* cu un grad.

De aceea mişcarea caracteristică a Lunii fiind mai rapidă, produce un sunet mai acut decât cerul înstelat, care este cel mai încet, şi prin urmare scoate sunetul cel mai comun; mişcarea violentă a *primum-ului mobile* este cel mai rapid şi mai acut sunet dintre toate, iar mişcarea violentă a Lunii este cea mai înceată şi mai grea, a cărei proporţie şi reciprocitate a mişcărilor conduce către cea mai plăcută armonie."

De aici încolo nu mai sunt cântece, sunete sau instrumente muzicale mai puternice în mişcarea afectivităţilor sau a

introducerii impresiilor magice decât cele care sunt compuse din numere, măsuri şi proporţii, după exemplul cerurilor

.Armonia elementelor rezultă şi din bazele şi unghiurile lor, despre care am vorbit mai devreme, căci între foc şi aer, există o dublă proporţie în baze, şi una şi jumătate în unghiurile solide; o proporţie dublă există de asemena şi în unghiurile plane; de aici vine armonia diapazonului dublu şi a diapentei. între aer şi apă, proporţia bazelor lor este dublă, şi una şi jumătate, de aici rezultând diapazonul şi diapenta; în unghiuri în schimb, proporţia lor este dublă, rezultând din nou diapazonul, între apă şi pământ proporţia bazelor este întreită şi încă un sfert în plus, din care reiese diapazonul, diapenta, diatesaronul. în unghiuri, proporţia este de unu şi jumătate, formând din nou o diapentă. Ca sa încheiem, între pământ şi foc, proporţia este de unu şi jumătate, formând o diapentă, iar în unghiuri este dublă, rezultând diapazonul, între foc şi apă, aer şi pământ, nu există aproape nici o consonanţă, deoarece calităţile lor sunt perfect contrare, însă ele sunt totuşi unite prin elementele intermediare.

Despre proporţie,
măsură şi armonia corpului omenesc

Omul este cea mai frumoasă şi perfectă creaţie a lui Dumnezeu, făcută după chipul său, la fel ca şi lumea inferioară; datorită compoziţiei perfecte, armoniei dulci şi demnităţii sublime, omul conţine şi păstrează în sine toate numerele, măsurile,

greutăţile, mişcările, elementele şi toate celelalte lucruri care fac parte din compoziţia lui.

în el, ca de altfel în orice operă supremă, toate lucrurile dobândesc o condiţie înaltă, dincolo de armonia obişnuită pe care o au în alţi compuşi.

De aceea toţi anticii numărau în trecut pe degete, şi arătau toate numerele prin degete, părând să demostreze astfel cum din simplele încheieturi ale corpului omenesc s- au inventat toate numerele, măsurile, proporţiile şi armoniile.

Astfel ei au început să-şi întocmească şi să-şi construiască temple, palate, case, teatre, nave, motoare, părţi de edificii şi de clădiri, precum coloane, stâlpi, temelii, proptele, suporturi pentru stâlpi şi altele, în concordanţă cu măsura corpului lor.

însuşi Dumnezeu l-a învăţat pe Noe sa-şi construiască Arca potrivit măsurii corpului omenesc, şi a făcut întreaga lume proporţional cu corpul omului; de aici vine denumirea de macrocosmos pentru întreaga lume şi

microcosmos pentru corpul omenesc

.Cei care au scris despre microcosmos sau despre om, măsoară corpul prin şase picioare, un picior prin zece grade, fiecare grad prin cinci minute, de aici rezultând şaizeci de grade, care fac trei sute de minute, cu care sunt comparate atâtea figuri geometrice şi prin care Moise descrie Arca.

Corpul omenesc măsoară în lungime trei sute de minute, în lăţime cincizeci, în înălţime, treizeci, şi din acest motiv Arca avea trei sute de coţi, lăţime de cincizeci şi înălţime de triezeci, Astfel încât proporţia lungimii cu lăţimea să fie înşesită, cu înălţimea înzecită, iar proporţia lăţimii cu înălţimea să fie de două treimi.

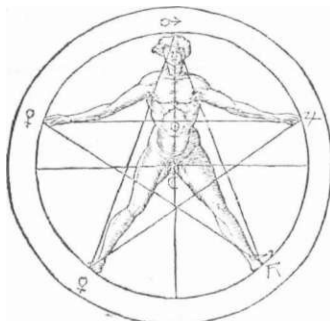
După acest model măsurile tuturor membrelor sunt proporţionale şi annonioase atât cu părţile lumii, cât şi cu măsurile Arhetipului şi, fiind astfel în acord, nu mai rămâne nici un membru în om care să nu aibă corespondent vreun semn zodiacal, stea, inteligenţă, nume divin, şi uneori chiar în Dumnezeu Arhetipul.

însă întreaga măsură a corpului poate fi intoarsă şi tinde să se întoarcă iar la rotunjimea din care este făcută.

Măsura de patru pătrate reprezintă corpul cel mai bine proportionat, căci dacă un om stă în picioare cu braţele drept întinse formează o cvadratură echilaterală, al cărei centru este partea de jos a stomacului.

Dacă din acelaşi centru se formează un cerc din creştetul capului, apoi din braţele lăsate să cadă lejer până când buricele degetelor ating circumferinţa acelui cerc iar picioarele sunt depărtate în circumferinţa aceluiaşi cerc, aşa cum buricele degetelor se află la distanţă de creştetul capului, atunci cercul care a fost tras din centrul părţii de jos a stomacului se împarte în cinci părţi egale, formând un pentagon perfect.

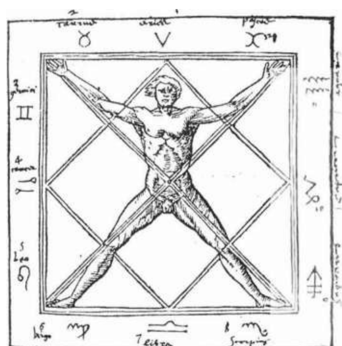
Deoarece călcâiele au legătură cu buricul, ele formează un triunghi cu laturi egale.

Centrul este plasat în mijlocul buricului iar cercul astfel format va atinge buricele degetelor de la mâini şi de la picioare.

Dacă mâinile sunt ridicate cât se poate de mult deasupra capului, atunci cotul va fi egal cu creştetul capului, iar dacă omul stă cu picioarele alăturate, el poate forma un pătrat echilateral prin extremităţile mâinilor şi ale picioarelor. Centrul pătratului este buricul care reprezintă mijlocul dintre creştetul capului şi genunchi.

Să trecem acum la măsuri concrete. Raza de sub braţe reprezintă jumătate din lungimea omului, al cărei mijloc este partea de jos a pieptului, şi de acolo în sus până la mijlocul pieptului între ambii sâni, şi de la mijlocul pieptului înspre creştetul capului, fiecare parte fiind a patra parte.

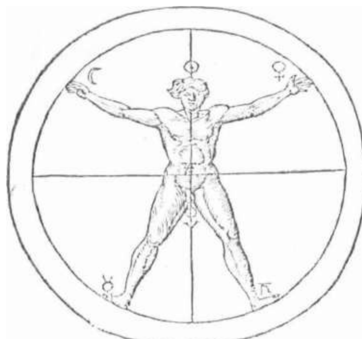

De asemenea de la partea de jos a pieptului până la partea de jos a genunchilor şi de acolo până la partea de jos a călcâielor este a patra parte a lungimii omului.

Aceeaşi lungime este valabilă şi în cazul lungimii omoplaţilor, de la un capăt la altul.

Aceeaşi este şi lungimea de la cot până în vârful buricului celui mai lung deget, care din acest motiv se numeşte cot.

Prin urmare patru coţi formează lungimea omului, iar un cot reprezintă lăţimea omoplaţilor, şi un picior lăţimea de sub braţe, aşa că şase lăţimi de palmă formează un cot, patru lăţimi de palmă un picior, patru lăţimi de degete formează lăţimea unei palme, iar întreaga lungime a unui om este lăţimea de douăzeci şi patru de palme, sau şase picioare, sau nouăzeci şi şase de degete.

Din josul pieptului până în partea de sus a acestuia reprezintă a şasea parte a lungimii sale, din partea de sus a pieptului până la partea de sus a frunţii, adică până la rădăcina părului, este a şaptea parte a lungimii sale.

Piciorul unui corp puternic şi bine proporţionat reprezintă a şasea parte a lungimii sale, iar piciorul unui corp înalt formează a şaptea parte.

Aşa cum afirmă *Varro* şi *Gellius*, înălţimea unui om nu poate depăşi şapte picioare.

În cele din urmă, diametrul razei sale este aceeaşi măsură precum cea care pleacă de la mână şi este închisă spre îndoirea din interior a cotului, sau precum cea care plcacă de la piept spre ambii sâni, în sus spre buza de sus, sau în jos spre buric, ori precum cea care pleacă de la capetele oaselor părţii de sus a pieptului, care cuprinde esofagul, sau nu în ultimul rând precum cea care pleacă de Ia talpa piciorului spre capătul gambei piciorului, şi de acolo spre mijlocul rotulei de Ia genunchi.

Toate aceste măsuri sunt egale unele cu altele şi formează a şaptea parte din întreaga înălţime.

Partea de jos a bărbiei până în creştetul capului reprezintă a opta parte a lungimii omului, la fel ca de la cot până la omoplaţi, Atât de mare este diametrul razei unui om înalt.

Raza capului care începe de la partea de sus a frunţii şi se termină la partea posterioară capului formează a cincea parte din întreaga lungime a omului, la fel ca şi lăţimea pieptului.

Lăţimea de nouă feţe formează un om pătrat, pe când lăţimea de zece feţe, un om înalt.

Deoarece lungimea unui om se împarte în nouă, prima fiind de la partea de sus a frunţii până în josul bărbiei, apoi din partea de jos a gâtului, a doua, de la partea de sus a pieptului până la partea superioară a stomacului, a treia, de acolo până la buric, a patra, de acolo până la partea inferioară a coapsei, a cincea şi a şasea, de acolo până la partea de sus a gambei piciorului, a şaptea şi a opta, de acolo până la încheietura piciorului.

Şi de la partea superioară a frunţii până la creştetul capului, apoi cea de la bărbie până la partea superioară a pieptului, şi cea de la încheietura piciorului până la talpa piciorului, formează împreună a noua parte.

în lăţime, pieptul are două părţi, iar ambele braţe, şapte părţi. însă cel mai bine proporţionat corp este cel care are lăţimea de zece feţe.

Prin urmare, prima parte este de Ia creştetul capului până la partea de jos a nasului, dc acolo până la partea superioară a pieptului, a doua, de acolo până la partea superioară a stomacului, a treia, de acolo până la buric, a patra, de acolo până la organele genitale, a cincea, care este de altfel şi mijlocul lungimii unui om, de acolo până la tălpile picioarelor, celelalte cinci părţi, care atunci când se alătură celorlalte, formează un zece întreg, prin care fiecare corp care este măsurat, are măsura cea mai bine proporţionată, căci faţa unui om de Ia partea de

jos a bărbiei până la partea superioară a frunţii, adică partea de jos a părului formează a zecea parte.

Mâna omului de la închidere până Ia extremitatea celui mai lung deget este altă parte, aşa cum între mijlocul ambilor sâni mai este o parte, iar de acolo până la partea superioară a esofagului se formează un triunghi echilateral.

Lungimea părţii de jos a frunţii de la o ureche la alta este o alta parte, iar lungimea întregului piept, adică de la partea superioară a pieptului până la încheieturile omoplaţilor sunt alte două părţi.

Raza diagonală a capului care începe cu distanţa de la sprâncene, trece pe la partea superioară a frunţii până la capătul părţii din spate a capului, unde se termină părul, are de asemenea două părţi; în exterior, de la umeri până la alăturarea încheieturilor mâinii, şi în interior de la subsuori până la începutul palmei şi a degetelor, mai sunt trei părţi.Raza capului care trece prin mijlocul frunţii are trei părţi, iar raza centurii are patru părţi într-un om bine făcut, însă într-un corp plăpând, trei părţi şi jumătate, sau tot atât cât este de la partea superioară a pieptului până la buric.

Raza pieptului care trece prin subsuori spre spate are cinci părţi, adică jumătate din întreaga lungime.

Din creştetul capului până la nodurile esofagului este a treisprezecea parte din întraga înălţime.

Atunci când braţele sunt ridicate, cotul este la egalitate cu creştetul capului.

IV & / 6 |yy	fk / l'^V 3 r ,4
\ 1 6 Jm 1 zV 4||! X 7 x| 1/	I ' ^ / v 3 I A Z \ St N

Haideţi să vedem acum cât sunt de egale una cu cealaltă celelalte proporţii!Atât cât este distanţa de la bărbie la partea superioară a pieptului, tot atât de mare este şi lungimea gurii; atât cât este distanţa între partea superioară a pieptului şi buric, tot atât de mare este şi raza gurii; atât cât este distanţa de la bărbie până la creştetul capului, tot atât de mare este şi lungimea centurii; atât cât este distanţa de la partea de sus a nasului până la partea de jos a acestuia, tot atât de mare este şi distanţa dintre bărbie şi gât.

La fel de egale sunt între ele şi distanţele dintre sprâncene până la colţurile din interior ale ochilor, apoi în ceea ce priveşte nasul, de la capătul acestuia până ta partea de sus a buzei superioare, precum şi distanţa de la partea superioară a unghiei arătătorului până la partea cea mai de jos a încheieturii.

Iar începând din locul în care mâna se uneşte cu braţul pe exterior, iar pe interior de la partea de sus a unghiei degetului mijlociu până la încheietura cea mai de jos, iar de acolo până la închiderea mâinii, toate aceste părţi sunt egale unele cu altele.

Din creştetul capului şi până la genunchi, buricul este mijlocul; de la partea superioară a pieptului până la vârful nasului, centrul este nodul din gât; din creştetul capului şi până la bărbie, ochii sunt mijlocul; din locul dintre ochi şi până la partea de jos a bărbiei, vârful nasului este mijlocul; din vârful nasului pâna la partea de jos a bărbiei, partea de jos a buzei inferioare reprezintă centrul; a treia parte a aceleiaşi distanţe este buza superioară.

Toate aceste măsuri concordă una cu cealaltă prin numeroase proporţii şi conţinuturi armonioase, căci degetul mare este pentru încheietura mâinii în măsură circulară într-o dublă proporţie şi jumătate, deoarece constă din doi şi jumătate aşa cum numărul cinci este format din doi de doi şi jumătate.

în schimb proporţia aceluiaşi deget cu muşchiul braţului de lângă umăr este triplă.

Proporţia piciorului pentru braţ este ca proporţia lui trei pentru doi, iar aceeaşi proporţie este cea a gâtului pentru picior, aşa cum este piciorul pentru braţ.

Proporţia coapsei este triplă pentru braţ, iar proporţia întregului corp pentru trunchi este de opt ori şi jumătate; de la trunchi sau piept până la picioare, şi de acolo până la tălpile picioarelor, proporţia este de o treime şi jumătate; de la gât până Ia buric şi sfârşitul trunchiului, este dublă.

Lungimea capului este de trei ori lungimea gâtului, iar lungimea frunţii dintre tâmple este de patru ori înălţimea ei.

Aceste măsuri se găsesc peste tot şi prin ele membrele corpului omenesc sunt în acord unele cu celelalte precum şi cu corpurile cereşti, în funcţie de lungime, lăţime, înălţime şi circumferinţă, toate măsurile divizându-se prin numeroase proporţii fie asupra celor care se divid, fie sunt amestecate, de unde rezultă o armonie variată.

O proporţie dublă face de trei ori un diapazon, o proporţie de patru ori dublă, de două ori un diapazon; de două ori un diapazon, o diapentă.

Tot după acelaşi model sunt proporţionale şi elementele, calităţile, trăsăturile şi umorile.

Cantităţile umorilor şi ale trăsăturilor le sunt atribuite unui sunet şi unui om bine compus, adică opt cantităţi de sânge, patru de flegmă, două de fiere, una de melancolie, formează o dublă proporţie, însă prima pentru a treia, a doua pentru a patra, formează de patru ori o dublă proporţie, iar prima pentru ultima, de opt ori o proporţie,

Dioscoride spune că inima unui om are în primul an de viaţa greutatea a două dramuri, în al doilea an, patru, şi tot aşa în mod proporţional până când îl al cincisprezecelea an de viaţă ajunge la greutatea a o sută de dramuri, de unde începe să descrească până când ajunge la un echilibru care, atunci când se termină cursul, revine la aceeaşi limită şi nu depăşeşte timpul vieţii prin îmbătrânirea acelui membru, restrângând viaţa omului la o sută de ani.

Şi aceasta spune *Pliniu,* a fost erezia egiptenilor.

Mişcările corpului omenesc corespund mişcărilor corpurilor cereşti, şi fiecare om are în el mişcarea inimii sale, ce corespunde mişcării Soarelui, şi fiind răspândită prin artere în corp, ne arată cu precizie anii, zilele, orele şi minutele.

Mai mult, anatomiştii au descoperit un anumit nerv în nodul gâtului încât atunci când este atins mişcă toate membrele corpului, şi fiecare membru se mişcă în funcţie de propria mişcare. *Aristotel* crede că prin această atingere părţile lumii sunt mişcate de Dumnezeu.

Mai sunt de asemenea în gât alte două vene care atunci când sunt apăsate foarte tare, puterile oamenilor scad, iar simţurile lor nu mai există până când venele nu sunt slăbite din strânsoare.

Atunci când Creatorul Etern al Lumii urma să pună suflet în corp ca şi cum l-ar fi pus într-o aşezare, mai întâi a făcut o găzduire potrivită şi demnă de a-l primi, înzestrând cel mai minunat suflet

cu cel mai frumos corp, iar sufletul ştiindu-şi divinitatea, se adaptează şi se înfrumuseţează pentru aşezarea sa.

De aceea poporul etiopian care era conduşi de înţelepciunea gimnosofiştilor, aşa cum mărturiseşte *Aristotel,* i-a făcut regi nu pe cei care erau cei mai puternici şi avuţi, ci pe cei care erau cei mai curaţi şi mai frumoşi, deoarece ei considerau că galanteria minţii depinde de perfecţiunea corpului.

Acest lucru a fost cercetat de mulţi filosofi moderni şi antici deopotrivă, care au căutat să descifreze secretele cauzelor ascunse în măreţia Naturii, şi care au avut curajul să afirme faptul că nu există nici o greşeală şi nici o disproporţie în corp pe care să n-o urmeze viciul şi intemperenţa minţii, deoarece este sigur că ele cresc, prosperă şi acţionează ajutându-se reciproc.

Despre alcătuirea şi armonia Sufletului omenesc

Aşa cum armonia trupului constă dintr-o măsură şi proporţie corespunzătoare, tot aşa armonia minţii constă dintr-un temperament potrivit şi dintr-o proporţie a virtuţilor şi operaţiilor, şi anume cele senzuale, irascibile şi raţionale, care sunt proporţionale unele cu altele.

Astfel, de la raţiune până la senzualitate este atribuită proporţia diapazonului, mâniei îi corespunde diatesaronul, iar de la irascibilitate până la senzualitate este proporţia diapentei.

Prin urmare, atunci când sufletul cel mai bine proporţionat este unit cu corpul cel mai bine proporţionat, este clar că un astfel de om a primit cel mai fericit destin la împărţirea darurilor, deşi oricât de bine se înţelege sufletul cu trupul după înclinaţia naturală, înţelegerea ne este într- adevăr de cele mai multe ori ascunsă de către înţelepţi.

Pentru a grăbi armonia sufletului, trebuie să să o cercetăm cu atenţie prin acele medii prin care trece în noi, adică prin corpuri cereşti şi sfere.

Ştiind astfel care sunt puterile sufletului cărora le corespund planetele, vom şti mai simplu cum se înţeleg între ele prin acele lucruri despre care am vorbit mai înainte.

Luna guvernează puterile de creştere şi descreştere; fantezia şi inteligenţa depind de Mercur; puterea senzuală depind de Venus, iar puterea vitală de Soare.

Puterea irascibilă depinde de Marte, puterea naturală, de Júpiter, iar cea receptivă, de Saturn.

Atunci când voinţa ca *primum mobile* şi ghidul tuturor acestor puteri se unesc cu intelectul superior tinde întotdeauna să fie bună.

într-adevăr, intelectul arată întotdeauna voinţei calea, aşa cum şi ochiul îi arată lumânării calea, însă ea nu se mişcă singură, ci este stăpâna acţiunilor sale, de unde vine şi denumirea de liberul arbitru.

Deşi voinţa tinde întotdeauna să fie bună precum un obiect îşi este potrivit sieşi, uneori nu vede greşeala şi fiind constrânsă de puterea animalică, alege răul, crezând că este binele.

De aceea voinţa este definită ca o facultate a minţii, însă trebuie de remarcat faptul că buna voinţă este aleasă cu ajutorul graţiei, iar răul, nefiind în preajma graţiei, pe care teologii o numesc milă, dragostea insuflată se găseşte în graţie, ca *prim motor,* care atunci când lipseşte, întreaga annonie cade în dezacord.

Sufletul îi corespunde pământului prin simţ, apei prin imaginaţie, aerului prin raţiune, şi cerului prin intelect, intrând în annonie cu ele, în funcţie de cum sunt dispuse în corpul muritor.

Ştiind că dispoziţiile armonioase ale sufletului şi trupului sunt variate, potrivit diversităţii trăsăturilor oamenilor, anticii înţelepţi nu au folosit în zadar sunetele muzicale şi cântatul pentru a confirma sănătatea corpului şi pentru a o îmbunătăţi, dacă aceasta nu e bună, şi pentru a aduce mintea într-o stare plină de viaţă, făcând omul să fie în acord cu

armonia cerească, sau chiar el însuşi să devină ceresc.

în plus, nimic nu este mai eficace pentru a alunga spiritele rele decât armonia muzicală (deoarece spiritele rele sunt căzute din armonia cerească, ele nu pot suporta un acord adevărat, căci acesta este ca un duşman pentru ele), aşa cum *David* l-a liniştit cu harpa sa pe *Saul,* care era tulburat din cauza unui spirit rău.

De aceea cântecele şi sunetele muzicale erau folosite în slujbele sacre de către vechii profeţi şi părinţi care cunoşteau misterele armoniei.

Despre observarea corpurilor cereşti, necesară în fiecare lucrare de magie

Orice virtute naturală face lucruri mult mai minunate atunci când nu este compusă doar dintr-o proporţie naturală, ci este înştiinţată printr-o observaţie atentă despre corpurile cereşti care sunt favorabile, ca de exemplu atunci când puterea corpurilor cereşti, ajutată de alte corpuri cereşti, este cea mai puternică pentru a obţine efectul dorit, supunând corpurile inferioare celor superioare, aşa cum femeile sunt rodnice datorită bărbaţilor.

în fiecare lucrare trebuie observată situaţia, mişcarea şi aspectul stelelor, planetelor, semnele zodiacale şi gradele, şi cum toate acestea au legătură cu lungimea şi lăţimea climatului.

În acest fel se diferenţiază unghiurile, care sunt arătate prin razele corpurilor cereşti reflectate asupra formei lucrului, prin care sunt insuflate virtuţile cereşti.

Prin urmare, atunci când lucrezi la un lucru care aparţine unei planete oarecare, trebuie să îl plasezi în demnităţile acesteia, fericite şi puternice, şi care domină în ziua şi ora respectivă pe cer.

Nu trebuie să te aştepţi ca semnificaţia lucrării să fie puternică, însă trebuie să observi Luna la momentul potrivit, căci nu se face nimic fără ajutorul ei, iar dacă ai mai multe modele ale lucrului tău,

observă-le atunci când au cea mai mare putere şi uită-te la ele cu o înfăţişare prietenoasă.

Dacă nu le poţi privi prietenos, ar fi bine ca măcar să le iei unghiular.

Luna trebuie luată în consideraţie totuşi, fie atunci când priveşte de sus lucrurile, fie atunci când se uneşte cu ele, sau atunci când trece de conjunctura sau aspectul unui lucru la conjunctura sau aspectul altuia, fapt ce nu trebuie omis cu nici un preţ.

Şi Mercur trebuie observat în fiecare lucrare, deoarece el este mesagerul între zeii de sus şi cei din infern; atunci când se duce la zeii buni, el le sporeşte bunătatea, iar atunci când merge la cei răi, le influenţează răutatea.

Se numeşte semn zodiacal sau *planetă nefavorabilă* atunci când se află sub aspectul lui Saturn sau Marte, care sunt opuse sau cvadrante, deoarece ele sunt aspectele duşmăniei; în schimb aspectele de conjuncţie, trigon sau sextil sunt prietenoase, între ele fiind o conjuncţie şi mai mare, însă dacă se arată prin trigon iar planeta este primită, atunci aspectele sunt deja unite.

Trebuie remarcat faptul că tuturor planetelor le este frică de conjuncţia cu Soarele, bucurându-se de aspectul trigon şi sextil al acestuia.

Când au planetele cea mai mare influenţă

Planetele au cea mai mare influenţă atunci când sunt într-o casă astrologică, în exaltaţie sau triplicitate, sau când înfruntă fără freamăt ceea ce se arată în ceruri, adică atunci când sunt în unghiuri, mai ales în cele ale corpurilor înălţătoare, sau în zeci, sau în casele care urmează imediat, sau în plăcerile lor. Trebuie însă să luăm aminte să nu fie în limitele sau sub dominaţia lui Saturn sau a lui Marte, ca să nu fie în grade întunecate, în prăpăstii sau locuri vide.

Se poate remarca faptul că unghiurile ascendentului, al zecelea şi al şaptelea sunt favorabile, la fel ca şi Stăpânul Ascendentului şi locul

Soarelui şi al Lunii, şi locul unei părţi favorabile şi al Stăpânului corespunzător, Stăpânul conjuncţiei anterioare.

Unghiurile care aparţin planetelor rele devin favorabile doar dacă nu sunt din întâmplare unghiurile care simbolizează lucrarea ta, fiind în avantajul tău în vreun fel, sau dacă în mişcarea de revoluţie sau la naştere, predominau, căci atunci nu sunt deloc micşorate.

Luna are o mare influenţă dacă se află în Casa ei, în exaltaţie sau în triplicitate şi în gradul potrivit pentru lucrarea dorită, şi dacă are douăzeci şi opt de case potrivite pentru ea şi lucrare.

Să nu fie Luna în drumul ei nici arsă şi nici în eclipsă, nici arsă de Soare, doar dacă este unită cu acesta, să nu coboare la latitudinea sudică, când nu este arsă, şi nici să fie în opoziţie cu Soarele, şi nici lipsită de lumină, nici împiedicată de Marte sau Saturn.

Nu voi mai spune multe despre aceste lucruri, căci ele sunt suficient explicate în cărţile astrologilor.

Despre observarea stelelor fixe şi a naturilor acestora

Aceleaşi consideraţii sunt valabile pentru toate lucrurile privind stelele fixe.

Trebuie ştiut faptul că toate stelele fixe reprezintă semnificaţia şi natura tuturor celor şapte planete, însă mai există unele care reprezintă natura unei planete, iar altele, natura a două planete, şi, prin urmare, de câte ori o planetă este unită cu oricare din stelele fixe de natura ei, semnificaţia acelei stele este de cinci ori mai puternică, iar natura planetei creşte, însă dacă este o stea cu două naturi, natura celei care este mai puternică va învinge în semnificaţie; de exemplu, dacă steaua este de natura lui Marte şi Venus, şi dacă Marte va fi mai puternic, atunci va învinge natura lui Marte, iar dacă Venus va fi mai puternică, atunci va învinge natura lui Venus.

Naturile stelelor fixe sunt descoperite prin culori, care sunt în concordanţă cu anumite planete şi cărora le sunt atribuite.

Culorile planetelor sunt unnătorele: lui Saturn îi
corespunde culoarea albastră şi plumburie şi strălucitoare; lui Jupiter îi corespunde culoarea lămâii spre palid şi clară; lui Marte, roşul şi culorile aprinse; Soarelui, galbenul, şi când răsare, roşul, şi apoi roşul strălucitor; lui Venus, albul strălucitor, alb dimineaţa şi roşietic seara; lui Mercur, culorile strălucitoare, iar Lunii, culorile galbene.

Cu cât stelele fixe sunt mai mari, mai strălucitoare şi mai vizibile, cu atât mai mare şi mai puternică este semnificaţia lor. Astrologii le numesc stele de mărime primă şi secundă.

Vă voi spune acum care sunt *stelele cu cea mai mare influenţă,* şi anume *Buricul Andromedei* în douăzeci şi doua de grade Berbec, de natura lui Venus şi Mercur, sau
Jupiter şi Saturn, după părerea unora; *Capul lui Algol* în optsprezece grade Taur, de natura lui Saturn şi Jupiter.

Şi *Pleiadele* se află la douăzeci şi două de grade, stele lunare prin natură, iar prin înfăţişare marţiene.

în trei grade Gemeni se află steaua Aldebaran, de natura lui Marte şi înfăţişarea lui Venus; *Hermes* însă a plasat această stea în douăzeci şi cinci de grade Berbec.

Steaua Caprei se află în treisprezece grade Gemeni şi este de natura lui Jupiter şi a lui Saturn; *Steaua Câinelui Mare* este în şaptesprezece grade Rac şi este venerică, pe când *Steaua Câinelui Mic* ce se află tot în şaptesprezece grade este de natura lui Mercur şi înfăţişarea lui Marte.

Steaua Regilor, numită şi *Inimă de Leu*, este în douăzeci şi unu de grade Leu, şi este de natura lui Jupiter şi Marte; *Coada Stelei Ursului Uriaş* este în

nouăsprezece grade Fecioară, şi este venerică şi lunară.

Steaua numită *Aripa dreaptă a ciorii* este în şaptesprezece grade Balanţă, iar în treisprezece grade se află *Aripa dreaptă a ciorii*, ambele fiind de natura tui Saturn şi Marte.

Steaua Spica se află în şaisprezece grade Balanţă şi este venerică şi mercurială.

în şaptesprezece grade Balanţă se află şi *Alcameth,* de natura lui Marte şi Jupiter, însă pentru primul doar când aspectul Soarelui este în totalitate spre el, iar pentru ultimul, în sens contrar.

Steaua Elepheia este în gradul patru Scorpion, de natura lui Venus şi Marte; *Inima Scorpionului* este în gradul trei Săgetător, de natura lui Marte şi Jupiter; *Vulturul* în cădere este în gradul şaptesprezece Capricorn, temperat, mercurial şi venerian.

Coada Capricornului este în gradul şaisprezece Vărsător, de natura lui Saturn şi Mercur.

Steaua numită *Umărul Calului* este în gradul trei Peşti, de natura lui Jupiter şi Marte.

Ca regulă generală trebuie să aştepţi darurile corespunzătoare stelelor atunci când ele guvernează, dar şi să te fereşti de ele atunci când prevestesc nenoroc şi sunt opuse, aşa cum se arată mai sus.

Pe cât de mult sunt corpurile cereşti afectate în mod fericit sau nefericit, tot atât de mult ne afectează şi pe noi, lucrările noastre şi lucrurile pe care le folosim, în mod fericit sau nefericit.

Cu toate că multe efecte se obţin de la stelele fixe, ele sunt atribuite planetelor, deoarece fiind mai aproape de noi, mai distincte şi mai cunoscute, ele execută ceea ce le comunică stelele superioare.

Despre Soare şi Lună, şi consideraţiile magice ale acestora

Soarele şi Luna au obţinut conducerea Cerului şi a tuturor corpurilor de sub el.

Soarele este stăpânul virtuţilor elementare, iar Luna, prin puterea Soarelui, este stăpâna generării, creşterii şi descreşterii.

Albumasar spune că Soarele şi Luna insuflă viaţă în toate lucrurile, *Orfeu* numindu-i *„ochii însufleţitori ai cerului".*

Soarele dă lumină tuturor lucrurilor sale şi o dă din plin nu doar lucrurilor din cer şi aer, ci şi celor de pe Pământ şi din adâncuri; orice bun pe care îl avem, spune *îamblicus,* îl avem numai de la Soare, sau de la el prin alte lucruri. *Heraclit* numeşte Soarele *,/ânâna luminii cereşti",* şi mulţi dintre platonicieni au aşezat sufletul lumii îndeosebi în Soare, care umple întreg Pământul cu razele sale trimise în toate părţile ca şi cum ar fi un spirit prin toate lucrurile, împărţind viaţa, simţ şi mişcare universului însuşi.

De aceea naturaliştii au spus despre Soare că este chiar *inima cerului,* iar caldeenii l-au plasat în mijlocul planetelor.

Şi egiptenii l-au aşezat *în mijlocul lumii,* adică între cei doi de cinci ai lumii, care sunt cele cinci planete deasupra Soarelui, şi Luna şi cele patru elemente, sub Soare.

între celelalte stele, Soarele este imaginea şi statuia Marelui Prinţ al ambelor lumi, adică a celei terestre şi a celei cereşti, Adevărata Lumină, şi cea mai exactă imagine a lui Dumnezeu însuşi.

Esenţa Soarelui îi seamănă Tatălui; Lumina, Fiului; căldura, Sfanţului Spirit, încât platonicienii nu au cum să explice mai bine de atât esenţa divină.

Atât de mare este acordul Soarelui cu Dumnezeu încât *Platon* îl numeşte remarcabilul Fiu al lui Dumnezeu, *lamblicus* îl denumeşte „imaginea divină a Inteligenţei divine", iar *Dionysius* îl numeşte *„ limpedea Statuie a lui Dumnezeu".*

Soarele este precum un rege în mijlocul celorlalte planete, depăşindu-le pe toate în lumină, măreţie, şi frumuseţe, luminându-le pe toate, împărţindu-le virtute pentru a folosi corpurile

inferioare, potrivindu-le şi fiind stăpân pe mişcările lor, astfel încât acestea se numesc diurne sau nocturne, sudice sau nordice, orientale sau occidentale, directe sau retrograde.

Prin lumina sa, Soarele alungă întunericul nopţii, precum şi toate forţele întunericului, despre care citim în *Iov: „Iar când vine dimineaţa, parcă ar fi pentru ei umbra morţii",* iar psalmistul continuă vorbind despre puii de leu care îl roagă pe Dumnezeu să le dea voie să mănânce, spune: *„ Soarele a răsărit, şi ei sunt adunaţi şi vor fi puşi în vizuinile lor, iar dacă sunt puşi pe fugă, îl urmează, şi omul va merge la lucrul său".*

Prin urmare, Soarele posedă *regiunea de mijloc a lumii,* şi aşa cum inima animalelor este pentru corp, tot aşa şi Soarele este pentru cer şi lume, guvernând tot universul şi lucrurile din el, fiind stăpânul anotimpurilor, şi implicit al zilei şi anului, al căldurii şi răcelii, şi al tuturor celorlalte calităţi ale anotimpurilor.

Ptolemeu mărturiseşte: când Soarele ajunge la locul unei stele, îi creşte puterea pe care aceasta o are în aer, aşa cum lui Marte îi creşte căldura, lui Saturn, răceala, fiind stăpân chiar şi pe spiritul şi mintea omului; de aceea *Homer* spune, iar *Aristotel* este de acord că în mintea noastră există mişcările pe care Soarele, împăratul şi moderatorul planetelor, ni le aduce zilnic.

Luna în schimb, fiind cea mai aproape de Pământ, receptaculul tuturor influenţelor cereşti, prin repeziciunea cursului ei, se uneşte cu Soarele, dar şi cu celelalte planete şi stele în fiecare lună, ca şi cum ar fi soţia tuturor stelelor, şi este cea mai rodnică dintre toate stelele, primind razele şi influenţele celorlalte planete şi stele ca o concepere, dându-le mai departe lumii inferioare care îi este cea mai aproape.

Toate stelele influenţează Luna, deoarece ea primeşte ultima lumina Soarelui, şi care mai apoi

distribuie influenţele lucrurilor superioare către cele inferioare, trimiţându-le mai departe pe Pământ.

Luna dispune în mod clar mai mult de lucrurile inferioare decât de celelalte, iar mişcarea ei este mai sensibilă prin familiaritatea şi apropierea faţă de noi, şi ca un mediu între lucrurile inferioare şi cele superioare, ea comunică tot tuturor.

În consecinţă, mişcarea Lunii trebuie observată înaintea altora, ca părinte al tuturor concepţiilor, pe care le distribuie în corpurile inferioare, în planete şi alte stele, potrivit diferitelor înfăţişări, mişcări, situaţii şi aspecte.

Deşi este influenţată de celelalte stele, mai ales de către Soare, atâta timp cât este în conjuncţie cu el, Luna se umple de putere însufieţitoare, în funcţie de aspectul de la care împrumută înfăţişarea, căci în primul sfert, - aşa cum spun peripateticienii -, este fierbinte şi umedă; în al doilea sfert, fierbinte şi uscată; în al treilea sfert, rece şi uscată; în al patrulea sfert, rece şi umedă.

Deşi este cea mai joasă dintre stele, ea trimite mai departe toate concepţiile corpurilor superioare, căci de la ea în corpurile cereşti începe seria lucrurilor pe care *Platon* o numeşte *Lanţul de aur,* şi prin care fiecare lucru şi cauză, fiind legate una de alta, depind de corpurile superioare, până când se ajunge la Cauza Supremă de care depind toate lucrurile.

Prin urmare, fără intermedierea Lunii, nu putem atrage puterea corpurilor superioare.

De aceea, pentru a putea dobândi puterea unei stele, *Thebit* ne sfătuieşte să luăm piatra şi iarba corespunzătoare acelei stele şi să le folosim atunci când Luna fie se află în mod fericit sub acea stea, fie are un aspect bun cu acea stea.

Despre cele douăzeci şi opt de Casc ale Lunii şi virtuţile acestora

Luna străbate întreg Zodiacul în douăzeci şi opt de zile şi prin urmare înţelepţii indieni şi astrologii din antichitate i-au atribuit Lunii douăzeci

şi opt de Case, care fiind plasate în a opta sferă, le corespund, aşa cum spune *Alpharus,* diverse nume şi proprietăţi de la diversele Semne zodiacale şi stele care sunt incluse în ele, şi de la care Luna dobândeşte alte şi alte puteri şi virtuţi atunci când trece printre ele.

Fiecare din aceste Case, potrivit părerii lui *Avraam,* conţine douăsprezece grade, cincizeci şi unu de minute, şi aproximativ douăzeci şi şase de secunde, ale căror nume şi începuturi în zoiacul sferei a opta sunt următoarele:

Prima Casă se numeşte *Alnath*, adică Coarnele Berbecului, iar începutul ei este Capul Berbecului sferei a opta; ea provoacă discordie şi prevesteşte călătorii.

A doua Casă se numeşte *Allothaim* sau *Albochan,* adică Stomacul Berbecului, iar începutul este la douăsprezece grade tot Berbec, cincizeci şi unu de minute şi douăzeci şi două de secunde, ducând la descoperirea comorilor şi reţinerea captivilor.

A treia Casă se numeşte *Achaomazon* sau *Athoraz,* adică Pleiadele; începutul ei este la douăzeci şi cinci de grade Berbec, patruzeci şi două dc minute şi cincizeci şi unu de secunde; această Casă este favorabilă marinarilor, vânătorilor şi alchimiştilor.

A patra Casă se numeşte *Aldebaram* sau *Aldelamen,* adică ochii sau capul Taurului, iar începutul este la opt grade Taur, treizeci şi patru de minute şi şaptesprezece secunde tot 'Iaur; Casa provoacă distrugerea şi obstrucţia clădirilor, fântânilor, izvoarelor, minelor de aur, a zborului animalelor târâtoare, şi cauzează discordie.

A cirtcea Casă se numeşte *Alchatay* sau *Albachay.*

începutul ei este după douăzeci şi unu de grade Taur, douăzeci şi cinci de minute, patruzeci de secunde. Ea favorizează întoarcerea cu bine dintr-o călătorie, învăţătura şcolarilor, ajută la construirea edificiilor, dă sănătate şi bună voinţă.

A şasea Casă se numeşte *Alhanna* sau *Alchaya,* adică *mica stea a marii lumini;* începutul ei este după patru grade Gemeni, şaptesprezece minute şi nouă secunde. Casa favorizează vânătoarea şi asedierea oraşelor, răzbunarea prinţilor, distruge recoltele şi fructele şi împiedică acţiunile tămăduitorilor.

A şaptea Casă se numeşte *Aldiminach* sau *Alarzach,* adică Braţul Gemenilor şi începe la şaptesprezece grade Gemeni, opt minute şi treizeci şi patru de secunde şi durează până la sfârşitul semnului zodiacal. Casa favorizează victoriile şi prietenia, aduce noroc îndrăgostiţi or, alungă muştele şi distruge magisteriile.

în acest fel Luna completează un sfert de cer prin aceste şapte case, şi tot în această ordine şi număr de grade, minute şi secunde.

Casele rămase din fiecare sfert îşi au începuturile lor, încât în primul semn al acestui sfert îşi au începutul trei Case, iar în celelalte două semne, câte o Casă în fiecare semn.

Prin urmare, următoarele şaptea Case încep de Ia Rac, numele *Casei a opta* fiind *Alnaza* sau *Anatrachza,* adică ceţos sau noros.

Această Casă favorizează dragostea, prietenia, şi compania tovarăşilor de drum, alungă şoarecii şi chinuie captivii, confinnându-le închiderea.

După această Casă urmează *Casa a noua,* numită *Archaam* sau *Arcaph,* adică *Ochiul Leului,* fiind un obstacol pentru facerea recoltei şi pentru cei care pleacă în călătorie şi semănând neînţelegere între oameni.

A zecea Casa se numeşte *Algelioche* sau *Albgehh,* adică *Gâtul sau Fruntea Leului,* fortificând construcţiile şi favorizând dragostea, bunăvoinţa şi ajutorul împotriva duşmanilor.

A unsprezecea Casă este numită *Azobra* sau *Ardaf,* adică *Coama Leului,* favorizând călătoriile, câştigul prin comerţ şi eliberarea captivilor.

A douăsprezecea Casă se numeşte *Alzarpha* sau *Azarpa,* mai precis *Coada Leului,* favorizând

recoltele şi plantaţiile şi fiind un obstacol pentru marinari, însă este bună pentru îndreptarea servitorilor, captivilor şi tovarăşilor.

A treisprezecea Casă se numeşte *Alhaire,* adică *Steaua Câinelui* sau *Aripile Fecioarei.* Această casă favorizează bunăvoinţa, câştigurile, călătoriile, recoltele şi eliberarea captivilor.

A *paisprezecea* Casă este denumită de unii *Achureth* sau *Arimet,* iar de către alţii, *Azimet, Ahumech* sau *Alcheymech,* adică *Ţepuşa Fecioarei,* sau *„ţepuşa iute",* aducând dragostea oamenilor martirizaţi, vindecând bolnavii, favorizând marinarii şi împiedicând călătoriile pe uscat.

Cu aceste Case se termină şi al doilea sfert din cer.

Acum urmează celelalte şapte, prima începând cu *Capul Balanţei,* adică *a cincisprezecea Casă,* al cărei nume este *Agrapha* sau *Algarpha,* adică acoperită sau *acoperită în timpul zborului,* fiind favorabilă pentru extragerea comorilor, săparea puţurilor, continuă divorţul şi discordia, distrugerea caselor şi a duşmanilor, şi este un obstacol pentru cei care călătoresc.

A şaisprezecea Casă se numeşte *Azubene* sau *Ahubene,* mai exact *Coarnele Scorpionului,* împiedicând călătoriile şi cununiile, recoltele şi comerţul, dar favorizând eliberarea captivilor.

A şaptesprezecea Casă nu numeşte *Alchil,* adică *Coroana Scorpionului,* schimbând ghinionul, făcând dragostea durabilă, fortificând construcţiile şi ajutând marinarii.

A optsprezecea Casă se numeşte *Alchas* sau *Alt oh,* adică *Inima Scorpionului,* care provoacă discordia, răzvrătirea, conspiraţia împotriva prinţilor şi a celor puternici, răzbunarea duşmanilor, dar favorizând eliberarea captivilor şi ridicarea edificiilor.

A nouăsprezecea Casă este denumită de unii *Allatha* sau *Achala,* iar de către alţii *Hycula* sau *Axala,* care înseamnă *Coada Scorpionului.* Ea ajută la împresurarea şi asedierea oraşelor, la alungarea

oamenilor de pe locurile lor şi la înnecarea marinarilor şi pierzania captivilor.

A douăzecea Casă ne numeşte *Abnahaya*, adică *rază* şi ajută la îmblânzirea animalelor sălbatice, la fortificarea închisorilor, la distrugerea bogăţiilor din oraşe, şi la constrângerea unui om să ajungă într-un anumit loc.

A douăzeci şi una Casă se numeşte *Abeda* sau *Albeldach,* care înseamnă *deşert* şi este bună pentru recolte, pentru câştigarea construcţiilor şi pentru călători, dar provoacă în schimb divorţul.

Astfel *Cel de-al treilea Sfert al Cerului* este completat, rămânând numai ultimele şapte Case care să completeze ultimul Sfert al Cerului.

Prima dintre ele, iar la număr *a douăzeci şi doua Casă,* începe de la *Capul Capricornului,* numit *Sadahacha, Zodeboluch* sau *Zandeldena,* adică *păstor*. Ea favorizează fuga servitorilor şi captivilor încât aceştia pot să scape, şi ajută la vindecarea bolilor.

A douăzeci şi treia Casă se numeşte *Zabadola* sau *Zobrach,* adică *înghiţitură,* ajutând la divorţ, la eliberarea captivilor şi sănătatea bolnavilor.

A douăzeci şi patra Casă se numeşte *Sadabath* sau *Chadezoad,* adică *Steaua Norocului,* favorizând bunăvoinţa oamenilor martirizaţi, victoria soldaţilor, şi reprezentând un obstacol pentru îndeplinirea sarcinilor puterii, făcând ca acestea să nu fie deloc îndeplinite.

A douăzeci şi cincea Casă se numşte *Sadalabra* sau *Sadalachia,* adică *fluture,* şi ajută la asedieri şi răzbunări, distruge duşmanii, provoacă divorţuri, confirmă închisorile şi-construcţiile, grăbeşte mesagerii, favorizează vrăjile împotriva împreunării şi leagă toate membrele omului încât să nu poată să-şi facă lucrul său.

A douăzeci şi şasea Casă se numeşte *Alpharg* sau *Phragal Mocaden,* adică *primul desen.* Ea ajută Ia unirea şi dragostea oamenilor, la însănătoşirea captivilor, distruge închisorile şi construcţiile.

A douăzeci şi şaptea Casă se numeşte *Alcharya* sau *Alhalgalmoad,* adică *al doilea desen,* sporind recoltele, veniturile, câştigurile şi vindecându-i pe cei infirmi. Totodată ea împiedică construcţiile, prelungeşte perioadele pentru cei care stau în închisoare, îi pune în pericol pe marinari şi ajută la aruncarea necazului asupra unui om ales.

A douăzeci şi opta Casă şi ultima este denumită *Albotham* sau *Alchalcy,* adică *Peşti,* sporind recoltele şi comerţul, având grijă de cei care călătoresc prin locuri periculoase, şi contribuind la bucuria tinerilor căsătoriţi. în acelaşi timp, ea fortifică închisorile şi provoacă pierderea comorilor.

în toate cele *douăzeci şi opt de Case* sunt ascunse multe dintre secretele înţelepciunii anticilor, cu care ei puteau face lucruri minunate asupra tuturor lucrurilor aflate sub cercul Lunii, atribuindu-i fiecărei Case asemănările, imaginile, peceţile şi inteligenţele prezindenţiale, lucrând datorită virtuţii lor în diverse feluri.

Despre mişcarea reală a corpurilor cereşti, care se observă în a opta Sferă, şi despre temeiul orelor planetare

Cine lucrează după momentele favorabile ale corpurilor cereşti ar trebui să observe atât mişcarea stelelor cât şi perioadele lor.

Când vorbesc despre mişcare mă refer la momentul când stelele se află în demnităţi sau detrimente, fie esenţiale, fie accidentale.

Atunci când vorbesc despre perioade, mă refer la zilele şi orele distribuite guvernărilor lor.

Despre toate aceste lucruri s-au scris multe în cărţile de astrologie, dar aici trebuie să luăm în considerare şi să analizăm două lucruri în mod special.

în primul rând trebuie să observăm mişcările, ascensiunile şi unduirile stelelor, atunci când se află cu adevărat în a opta sferă, deoarece dacă sunt

neglijate, se poate întâmpla ca mulţi să greşească în producerea imaginilor cereşti, iar stelele sunt lipsite de efectul dorit.

Celălalt lucru pe care trebuie să-l observăm este timpul de alegere a orelor planetare, căci aproape toţi astrologii împart spaţiul de timp de la răsăritul Soarelui până la apusul lui în douăsprezece părţi egale, numindu-le *cele douăsprezece ore ale zilei*, iar timpul care urmează după apusul Soarelui până la răsărit este de asemenea împărţit în douăsprezece părţi egale, numite *cele douăsprezece ore ale nopţii.*

Apoi astrologii distribuie toate aceste ore tuturor planetelor în funcţie de ordinea succesiunii lor, atribuind întotdeauna prima oră din zi Stăpânului acelei zile, şi tot aşa în continuare în ordine, până la sfârşitul celor douăzeci şi patru de ore.

Magicienii sunt de acord cu această împărţire, însă în distribuţia orelor unii împart în mod diferit, spunând că, timpul dintre răsărit şi apus nu trebuie împărţit în mod egal, şi că acele ore nu se numesc prin urmare inegale din cauză că orele diurne nu sunt egale cu cele nocturne, ci pentru că atât orele diurne cât şi cele nocturne sunt între ele inegale. Astfel, împărţirea orelor inegale sau planetare este făcută în alt mod de către magicieni.

Aşa cum în orele artificiale, care sunt întotdeauna egale între ele, ascensiunea cu cincisprezece grade în echinocţiu constituie o oră artificială, la fel în orele planetare, ascensiunea cu cincisprezece grade în ecliptică constituie o oră inegală sau planetară, a cărei măsură ar trebui să fie cercetată şi aflată prin tabelele ascensiunilor oblice ale fiecărei regiuni.

Despre cum unele lucruri artificiale, cum sunt imaginile, peceţile şi altele asemănătoare, pot obţine unele virtuţi de la corpurile cereşti

Proporţia, puterea şi eficacitatea corpurilor cereşti sunt atât de mari încât nu doar lucrurile naturale, ci şi cele artificiale, atunci când sunt expuse în mod corespunzător la cele de sus, pot suferi o schimbare datorită celui mai puternic agent şi pot avea o viaţă minunată, care uneori le dă o admirabilă virtute cerească.

Aceste lucruri sunt confirmate de Sf. *Tomas d'Aquino,* sfanţul tămăduitor, în cartea sa *Despre fiinţă şi esenţă,* în care afirmă faptul că hainele, construcţiile şi oricare alte lucruri artificiale primesc o anumită calificare din partea stelelor.

Astfel, magicienii spun că nu doar prin amestecarea şi aplicarea lucrurilor naturale, ci şi în imagini, peceţi, inele, cristale, şi alte instrumente, atunci când se află Ia momentul potrivii sub o anumită constelaţie, pot lua o înfăţişare celestă şi pot primi nişte lucruri minunate, deoarece atunci când razele corpurilor cereşti sunt animate, vii şi senzuale, ele aduc cu ele daruri admirabile, iar atunci când au o putere violentă, ele pot insufla într-un moment, şi chiar de la prima atingere, nişte puteri minunate în imagini, deşi materia lor este mai puţin capabilă de aşa ceva.

Cu toate acestea, ele acordă virtuţi mai puternice imaginilor, dacă ele sunt alcătuite nu dintr-o oarecare, ci dintr-o anumită materie, a cărei virtute naturală, dar şi specifică, se potriveşte cu lucrarea, iar figura imaginii seamănă cu cea cerească.O astfel de imagine, atât în înfăţişarea materiei care se potriveşte în mod natural cu operaţia şi influenţa cerească, cât şi în înfăţişarea asemănătoare cerului, este cea mai bine pregătită sa primească acţiunile şi puterile corpurilor şi figurilor cereşti, precum şi să primească în mod instantaneu darul ceresc în ea, decât oricare alte lucruri, care nu fac decât să Í se supună.

De aceea *Ptolemeu* în *Centiloquio* scrie că lucrurile inferioare ascultă de lucrurile cereşti, şi nu doar de ele, ci şi de imaginile lor, aşa cum scorpionii

de pe pământ i se supun nu doar Scorpionului ceresc, ci şi imaginii acestuia, dacă este aşezat la timpul favorabil sub ascendentul şi guvernarea sa.

Despre imaginile Zodiacului şi care virtuţi pe care le posedă sunt primite de la stele

Imaginile cereşti sunt numeroase, însă depind de asemănările prin care astfel de imagini au fost create: unele sunt vizibile şi senzuale, altele pot fi doar imaginate, concepute şi însemnate de către egipteni, indieni şi caldeeni.

Părţile imaginilor sunt astfel ordonate încât figurile lor să poată fi deosebite între ele şi, din acest motiv, în cercul Zodiacului sunt aşezate douăsprezece imagini generale corespunzătoare numărului de semne zodiacale.

Se spune că imaginile care înfăţişează Berbecul, Leul şi Săgetătorul, triplicitatea de foc şi orientală, sunt bune împotriva febrelor, paraliziilor, hidropiziei şi gutei, dar şi împotriva tuturor răcelilor şi infirmităţilor flegmatice, iar cel care poartă această imagine îl face acceptat, elocvent, ingenios şi onorabil, deoarece sunt Casele lui Marte, Júpiter şi ale Soarelui.

Imaginea Leului este folosită împotriva fanteziilor melancolice, hidropiziei, ciumei, febrelor şi pentru a alunga bolile la ora Soarelui, primul grad al Semnului Leului în ascensiune, care este figura şi decanul lui Júpiter.

împotriva pietrelor şi bolilor de rinichi, dar şi împotriva muşcăturilor de animale se foloseşte aceeaşi imagine atunci când Soarele este în inima Leului, obţinută la mijlocul cerului.

Şi imaginile care înfăţişează Gemenii, Balanţa şi Vărsătorul alungă bolile, deoarece ele constituie triplicitatca de aer şi occidentală, şi sunt Casele lui Mercur, Venus şi Saturn. Aceste imagini favorizează de asemenea prietenia şi înţelegerile, alungă melancolia şi însănătoşesc,

Dcoarece Racul, Scorpionul şi Peştii alcătuiesc triplicitatea de apă şi de nord, ei alungă febrele uscate şi fierbinţi, roşeţile şi toate pasiunile colerice.

Dintre toate părţile corpului, Scorpionul le respectă pe cele intime şi de aceea se spune că generează dorinţe trupeşti, atunci când a treia figură care aparţine lui Venus este în ascensiune.

Aceste imagini sunt folosite împotriva şerpilor şi scorpionilor, otrăvurilor şi spiritelor rele.

Atunci când a doua figură a Soarelui şi decanul lui Jupiter se află în ascensiune, imaginile lor îl fac pe acela care le poartă să fie înţelept şi să aibă o culoare bună.

Se spune că imaginea Racului este cea mai eficace împotriva şerpilor şi otrăvurilor, atunci când Soarele şi Luna sunt în conjuncţie cu el, şi sunt în ascensiune în prima şi a treia figură, căci prima este figura lui Venus şi decanul Lunii, iar a doua este figura Lunii şi decanul lui Jupiter.

Se mai spune de asemenea că Taurul, Fecioara şi Capricornul, deoarece alcătuiesc triplicitatea de pământ şi de sud, vindecă infirmităţile şi febrele, iar cei care poartă aceste imagini sunt recunoscători, acceptaţi, elocvenţi, evlavioşi şi credincioşi, deoarece sunt casele lui Venus, Marte şi Saturn. Şi despre Capricorn se spune că are grijă ca oamenii şi locurile să fie în siguranţă, deoarece este în exallaţia lui Marte.

Despre iconografia decanilor şi acele imagini care sunt în afara Zodiacului

în afara Zodiacului mai sunt treizeci şi şase de imagini, potrivit numărului de figuri despre care au scris cu mult timp în urmă *Porhyry Teucer* babilonianul, un toarte vechi matematician, după care şi arabii au scris despre astfel de lucruri.

Prin urmare, se spune că primul decan în Berbec este un bărbat negru, înveşmântat în alb, care stă în picioare şi este încins cu un brâu, cu corp bine făcut, cu ochii roşii, impetuos şi nervos. Această

imagine simbolizează şi generează curaj, noroc, mândrie şi neobrăzare.

Al doilea decan este forma unei femei, îmbrăcată în veşminte roşii, şi pe dedesubt în alb, care îi acoperă picioarele. Această imagine simbolizează nobleţe, măreţia regatului şi a puterii.

Al treilea decan este figura unui bărbat alb, palid, cu părul roşcat, înveşmântat în roşu, care ţine într-o mână o brăţară de aur iar în cealaltă un baston ridicat, şi care este neliniştit şi mânios deoarece nu poate face binele pe care îl doreşte. Această imagine simbolizează înţelepciune, umilinţă, bucurie şi frumuseţe.

Primul decan în Taur este un bărbat gol, un arcaş, muncitor sau soţ, care seamănă, ară, construieşte, populează şi împarte pământul potrivit regulilor geometriei.

Al doilea decan este un bărbat gol care ţine în mână o cheie, simbolizând putere, aristocraţie şi stăpânire asupra oamenilor.

Al treilea decan este un bărbat ale cărui mâini sunt un şarpe şi o săgeată, iar imaginea înseamnă necesitate şi profit, dar şi nefericire şi sclavie.

Primul decan în Gemeni este un bărbat a cărui mână este o nuia şi ară ca şi cum ar sluji pe cineva. Imaginea simbolizează înţelepciune şi cunoaşterea numerelor şi a artelor, din care nu iese nici un câştig.

AI doilea decan este un bărbat care ţine în mână un fluier iar cu cealaltă stă aplecat pentru a săpa pământul. Imaginea simbolizează agilitate necinstită şi infamă, precum cea a bufonilor şi jonglerilor, dar şi muncă şi căutări obositoare.

AI treilea decan este un om care caută arme şi un nebun care ţine în mâna dreaptă o pasăre, iar în stânga, un fluier, simbolizând uitare, mânie, curaj, vorbe, limbaj injurios şi cuvinte zadarnice.

Primul decan în Rac este o tânără fecioară, îmbrăcată în veşminte frumoase, cu o coroană pe cap, simbolizând agerimea simţurilor, subtilitatea înţelepciunii şi dragostea bărbaţilor.

Al doilea decan este un bărbat în veşminte frumoase, sau un bărbat şi o femeie care stau la masă şi joacă, lamginea simbolizează bogăţie, mirt, bucurie, şi dragostea femeilor.

Al treilea decan este un vânător cu suliţă şi corn, cu câni de vânătoare, simbolizând întrecerea oamenilor, urmărirea celor care fug, vânarea şi posedarea lucrurilor prin luptă şi încăierare.

Primul decan în Leu este un om care călăreşte un leu, semnificând curaj, violenţă, cruzime, răutate, dorinţă şi eforturi susţinute.

Al doilea decan este o imagine cu mâinile ridicate, şi un bărbat cu o coroană pe cap, având înfăţişarea unui om nervos şi ameninţător, deoarece în mâna dreaptă are o sabie scoasă din teacă, iar în stânga un scut, semnificând luptele ascunse şi victoriile neştiute între oamenii josnici cu ocazia certurilor şi a bătăliilor.

Al treilea decan este un bărbat tânăr care ţine în mână un bici şi un om foarte trist, care arată rău, simbolizând dragostea şi societatea, şi pierderea drepturilor pentru evitarea conflictelor.

Primul decan în Fecioară este Figura unei bune servitoare şi a unui om care aruncă seminţe. Aceste imagini simbolizează bogăţie, dietă, aratul, semănatul şi popularea.

Al doilea decan este un bărbat negru îmbrăcat în piele şi un bărbat cu păr mult, care ţine în mână o desagă. Aceste imagini înseamnă câştig, agonisirea averilor şi zgârcenie.

Al treilea decan este o femeie albă surdă sau un bărbat care se sprijină într-un toiag, simbolizând slăbiciunea, infirmitatea, pierderea membrelor, distrugerea copacilor şi depopularea pământurilor.

Primul decan în Balanţă este un om nervos care ţine în mână un fluier sau un om care citeşte o carte, care simbolizează justificarea şi ajutarea oamenilor nefericiţi şi slabi împotriva celor puternici şi răi.

Al doilea decan sunt doi oameni furioşi şi mânioşi înveşmântaţi frumos care stau pe un scaun. Aceste imagini simbolizează indignarea împotriva răului, dar şi liniştea şi siguranţa unei vieţi pline de lucruri bune.

Al treilea decan este un om violent care ţine un arc, iar înaintea lui stă un om gol, şi un altul care ţine într-o mână o pâine iar în alta o cupă cu vin, simbolizând poftele trupeşti, cântatul, sportul şi lăcomia.

Primul decan în Scorpion este o femeie cu faţa frumoasă şi îmbrăcată frumos şi doi bărbaţi care o lovesc, simbolizând graţie, frumuseţe, dar şi certuri, înşelăciuni, dezamăgiri, şi pierzanii.

Al doilea decan sunt un bărbat şi o femeie goi, şi un bărbat care stă pe pământ, iar înaintea lui doi câini care se muşcă. Aceste imagini simbolizează neruşinarea, dezamăgirea, înţelegerile false, dar şi necazurile şi cearta între oameni.

Al treilea decan este un om care stă în genunchi şi o femeie care îl bate cu un băţ, simbolizând beţia, păcatul trupesc, mânia, violenţa şi cearta

.Primul decan în Săgetător este un bărbat înveşmântat în zale şi care ţine o sabie în mână, simbolizând curajul, răutatea şi libertatea.

Al doilea decan este o femeie care plânge şi care este acoperită cu haine, simbolizând tristeţe şi frica de propriul corp.

Al treilea decan este un bărbat de culoarea aurului sau un om care se joacă cu un toiag, simbolizând urmarea voinţei şi încăpăţânare, zel pentru lucrurile rele, lupte şi lucruri groaznice.

Primul decan în Capricorn este o femeie şi un bărbat care duc multe bagaje, simbolizând călătoriile şi bucuriile, câştigul şi pierderea prin slăbiciune şi înjosire.

Al doilea decan sunt două femei şi un bărbat care priveşte o pasăre ce zboară, seminificând cererea acelor lucruri care nu pot fi îndeplinite şi descoperirea acelor lucruri care nu sunt ştiute.

Al treilea decan este o femeie castă şi înţeleaptă, şi un bancher care îşi strânge banii pe masă, simbolizând conducerea cu prudenţă, lăcomia şi avariţia.

Primul decan în Vărsător este un bărbat prudent şi o femeie care se învârte, simbolizând gândul şi munca pentru bani, sărăcia şi josnicia.

Al doilea decan este un bărbat cu barbă lungă simbolizând înţelegerea, umilinţa, modestia, libertatea şi bunele maniere.

Al treilea decan este un bărbat negru şi mânios simbolizând insolenţa şi neobrăzarea.

Primul decan în Peşti este un bărbat bine îmbrăcat ce duce pe umeri poveri, simbolizând călătoriile, schimbarea locului şi grija pentru avere şi haine.

Al doilea decan este o femeie cu o înfăţişare plăcută şi cu multe podoabe, simbolizând dorinţa de a fi deasupra lucrurilor măreţe.

Al treilea decan este un bărbat sau un tânăr gol, iar lângă el o frumoasă tânără cu flori pe cap,

simbolizând odihna, trândăvia, plăcerea, păcatul trupesc şi îmbrăţişările femeilor.

Cam acestea au fost lucrurile care s-au putut spune despre iconografia decanilor.

în afară de acestea, mai sunt alte trei sute şaizeci de imagini în Zodiac corespunzătoare numărului de grade, ale căror decani *Petrus de Abano* le-a descris în felul următor:

„în afara Zodiacului mai sunt figurile generale, care sunt descrise pentru noi de către *Hyginius* şi *Aratus,* dar şi cele particulare corespunzătoare numărului de decani şi grade, care ar lua foarte mult dacă ar fi să vorbim despre fiecare.

Vom vorbi însă despre cele mai importante, şi anume *Pegas,* imagine folosită împotriva bolilor şi care îi apără pe călăreţi în luptă; *Andromaca,* ce dă naştere la dragostea dintre soţ şi soţie, încât se spune că îi împacă pe soţii adulteri; *Cassiopeia* însănătoşeşte corpurile slăbite şi întăreşte membrele; *Serpentarius* alungă otrăvurile şi vindecă muşcăturile animalelor veninoase; *Hercule* aduce victorie în război; *Dragonul* împreună cu *Ursul* îl fac pe om îndemânatic, ingenios, curajos, acceptat de către zei şi oameni; *Hydra* oferă înţelepciune şi bogăţii şi putere împotriva otrăvurilor; *Centaurul* acordă sănătate şi vârstă îndelungată; *Ara* păstrează caritatea şi-l face pe om să fie acceptat de către zei; *Cetus* îl face pe om politicos, prudent, fericit pe mare şi pe uscat, şi-l ajută să-şi recupereze bunurile pierdute; Ship oferă siguranţă pe mare; *Hare* este folosită împotriva înşelăciunilor şi nebuniei; *Câinele* vindecă hidropizia, ciuma şi apără omul de animalele sălbatice şi creaturile fioroase; *Orion* aduce victorie; *Vulturul* aduce noi onoruri şi le păstrează pe cele vechi; *Lebăda* videcă paralizia şi febrele care revin odată la patru zile; *Perseu* eliberează de invidie şi vrăjitorii şi apără de fulgerele şi furtuni, iar *Cerbul* apără de oamenii frenetici şi nebuni.

Acestea fiind spuse, sunt suficiente lucrurile pe care le-am scris până aici."

Despre imaginile lui Saturn

Deşi nu mai este nevoie să amintesc cc imagini au fost atribuite planetelor, întrucât vechii înţelepţi au scris multe despre ele, eu voi încerca totuşi să vorbesc despre câteva dintre ele.

Din acţiunile lui Saturn, care arc ascendentul în piatra numită magneţii, este formată imaginea unui bărbat cu înfăţişare de cerb care stă pe un dragon ţinând în mâna dreaptă o coasă iar în cea stângă o săgeată, simbolizând viaţă lungă.

Albumasar, în cartea sa *Sadar,* arată că Saturn generează prelungirea vieţii, menţionând de asemenea unele regiuni din India, supuse lui Saturn, unde oamenii trăiesc o viaţă lungă şi nu mor decât la vârste înaintate.

Imaginea lui Saturn, ce simbolizează mulţimea zilelor, se reflectă de asemenea şi în safir, la ora lui Saturn, a cărui figură este un bărbat care stă pe un scaun înalt cu mâinile ridicate deasupra capului şi ţinând în ele un peşte sau o seceră, iar sub picioare un ciorchine de struguri, capul său fiind acoperit cu un material negru sau închis la culoare, iar toate veşmintele fiind negre sau închise la culoare.

Această imagine este folosită împotriva pietrelor sau bolilor de rinichi, adică în ora lui Saturn, cu Saturn ascendent în decanul al treilea în Peşti.

Tot imaginea lui Saturn sporeşte puterea, atunci când are ascendentul în Capricorn, iar forma este a unui bărbat în veşminte negre care se sprijină într-un toiag şi ţine în mână o seceră încovoiată.

Lui Saturn îi mai corespunde şi imaginea cuprului topit, atunci când are ascendentul în răsăritul său, adică în primul grad Berbec, sau mai adevărat în primul grad Capricorn, despre a cărui imagine se spune că are vocea unui om.

Din acţiunile lui Saturn şi Mercur s-a făcut imaginea metalului aruncat, ca un bărbat frumos, despre care se spunea că prevesteşte lucrurile viitoare; imaginea a fost făcută în ziua lui Mercur, la

a treia oră a lui Saturn, cu ascendentul în Gemeni, Casa lui Mercur, simbolizând profetul, Saturn şi Mercur fiind în conjuncţie cu Vărsătorul în al nouălea loc pe cer, numit şi Dumnezeu.

Saturn are un aspect de trigon în ascendent, la fel ca şi Luna, iar Soarele are un aspect la locul conjuncţiei.

Dacă Venus obţine vreun unghi, atunci poate deveni puternică şi occidentală.

Marte este ars de Soare, dar nu are aspect cu Saturn şi Mercur, căci se spune că splendoarea puterilor acestor stele a fost răspândită asupra acestei imagini, vorbind cu oamenii şi spunându-le care lucruri le sunt folositoare.

Despre imaginile lui Jupiter

Din acţiunile lui Jupiter s-a făcut imaginea pentru prelungirea vieţii, în ora lui Jupiter, Jupiter fiind în exaltaţie în ascensiune favorabilă, într-o piatră limpede şi albă, a cărei figură era un bărbat încoronat, îmbrăcat în veşminte de culoarea şofranului, călărind un vultur sau un dragon şi ţinând în mâna dreaptă o săgeată ca şi cum ar fi gata să o înfingă în capul vulturului sau dragonului.

S-a mai făcut o altă imagine a lui Jupiter tot într-o piatră albă şi limpede, şi anume în cristal, a cărei figură era un bărbat gol încoronat, cu ambele mâini alăturate şi ridicate ca şi cum ar critica aspru ceva, stând într-un scaun cu patru picioare dus de patru băieţei înaripaţi.

Se spune că această imagine sporeşte fericirea, bogăţiile, onoarea şi aduce binevoinţă şi prosperitate şi eliberează duşmanii.

O altă imagine a lut Jupiter a fost făcută şi pentru viaţa religioasă şi glorioasă şi sporirea averii, a cărei figură era un om cu cap de leu sau de berbec, cu picioare de vultur, îmbrăcat în veşminte de culoarea şofranului şi care a fost numit fiul lui Jupiter.

Despre imaginile lui Marte

Din acţiunile lui Marte s-a făcut imaginea în ora lui Marte, Marte fiind în al doilea decan în Berbec, într-o piatră marţiană, mai precis în diamant, a cărei formă era un bărbat înarmat, călărind un leu, având în mâna dreaptă o sabie ridicată, şi ducând în mâna stângă capul unui om.

Se spune că o asemenea imagine îl face pe om puternic atât în bine cât şi în râu, încât este temut de toţi, iar cel care poartă această piatră va avea puterea descântecelor, încât va îngrozi oamenii doar cu privire atunci când e nervos, năucindu-i imediat.

O altă imagine a lui Marte a fost făcută pentru dobândirea curajului, îndrăznelii, norocului în războaie şi dispute, a cărei formă era un soldat armat şi încoronat, încins cu o sabie, ce duce în mâna dreaptă o lance lungă.

Această imagine a fost făcută la ora lui Marte, primul decan al Scorpionului fiind în ascendent cu el.

Despre imaginile Soarelui Din acţiunile Soarelui s-a făcut o imagine la ora Soarelui, primul decan a! Leului fiind în ascendent cu Soarele, a cărei formă era un rege încoronat stând într-un scaun, cu un corb pe piept şi un glob sub picioare, îmbrăcat în haine de culoarea şofranului.

Se spune că această imagine îi face pe oameni invincibili şi onorabili, îi ajută să-şi ducă afacerile la bun sfârşit şi alungă visele deşarte.

Imaginea este folosită şi împotriva frigurilor şi a ciumei şi a fost făcută în scoică balanoidă sau rubin, la ora Soarelui, atunci când este ascendent în exaltaţia sa.

O altă imagine a Soarelui a fost făcută în diamant, la ora Soarelui, atunci când are ascendentul favorabil în exaltaţie, a cărei figură era o femeie încoronată părând să danseze şi să râdă, stând într-o trăsură trasă de patru cai, ţinând în mâna dreaptă o oglindă sau scut iar în mâna stângă un toiag, sprijinindu-se cu pieptul şi purtând o flacără pe cap.

Se spune despre această imagine care a fost făcută pe o agată la ora Soarelui cu ascendent în

primul decan al Leului, că îl face pe om norocos, bogat şi iubit de toţi, fiind folosită împotriva pasiunilor nebune ce se nasc din combustia Lunii.

Despre imaginile lui Venus

Din acţiunile lui Venus s-a făcut o imagine care favorizează trecerea şi bunăvoinţa, la ora în care are ascendent în Peşti, a cărei formă era imaginea unei femei cu cap de pasăre şi picioare de vultur ce ţine o săgeată în mână.

O altă imagine a lui Venus pentru dobândirea dragostei femeilor a fost făcută în lazulit, la ora lui Venus cu ascendent în Taur, a cărei figură era accea a unei tinere goale cu părul despletit, cu o oglindă în mână şi un lanţ la gât, iar lângă ea un tânăr chipeş ţinând-o de lanţ cu mâna stângă, iar cu dreapta aranjându-i părul, amândoi uitându- se cu drag unul Ia celălalt, între ei fiind un băieţel înaripat cu o sabie sau săgeată.

Mai există o altă imagine a lui Venus, cu primul decan în Taur, Balanţă sau Peşti cu ascendent în Venus, a cărei figură era cea a unei tinere cu părul despletit, îmbrăcată în veşminte lungi şi albe, ţinând în mână un măr de laur sau fiori în mâna dreaptă, iar în stânga un pieptene.

Se spune că această imagine îi face pe oameni plăcuţi, veseli, puternici, voioşi şi frumoşi.

Despre imaginile lui Mercur

Din acţiunile lui Mercur s-a făcut o imagine la ora lui Mercur cu ascendent în Gemeni, a cărei formă era cea a unui tânăr chipeş, cu barbă, ţinînd în mâna stângă o nuia pe care era încolăcit un şarpe, iar în mâna dreaptă având o săgeată, şi cu picioarele înaripate.

Se spune că această imagine simbolizează cunoaşterea, elocvenţa, măiestria în comerţ şi câştigul; mai mult, ea generează pace şi înţelegere şi vindecă febrele.

Cealaltă imagine a lui Mercur, cu Mercur ascendent în Fecioară, este folosită pentru buna voinţă, înţelepciune şi memorie.

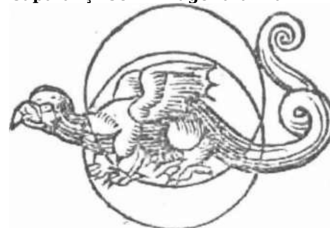
Forma este cea a unui bărbat care stă pe un scaun, călărind un păun, având picioare de vultur, iar pe cap o creastă, şi care ţine în mâna stângă un cocoş sau foc.

Despre imaginile Lunii

Din acţiunile Lunii s-a făcut la ora Lunii, cu Luna ascendent în exaltaţie, o imagine pentru a ajuta călătorii împotriva oboselii, a cărei figură era cea a unui om sprijinit în toiag, cu o pasăre pe cap şi un copac în floare în spatele lui.

O altă imagine a Lunii a fost făcută la ora Lunii, cu ascendent în primul decan al Racului, pentru a spori roadele pământului şi a ajuta împotriva otrăvurilor şi infirmităţilor copiilor. Figura era cea a unei femei încornurate, călăring un taur sau dragon cu şapte capete sau un crab, ţinând în mâna dreaptă o săgeată, iar în stânga o oglindă, îmbrăcată în veşminte albe sau verzi, şi având pe cap doi şerpi cu coarnele încrucişate, şi pe fiecare braţ şi picior câte un şarpe încolăcit. Acestea fiind spuse, sunt suficiente lucrurile pe care le-am scris până aici despre figurile planetelor.

Despre imaginile
Capului şi Cozii Dragonului Lunii

S-a făcut de asemenea şi o imagine din capul şi coada Dragonului Lunii, care au fost puse între două cercuri, unul de aer şi unul de foc, asemenea unui

şarpe, cu cap de şoim legat de cercuri ca după modelul măreţei litere theta;
imaginea a fost făcută atunci când Jupiter a obţinut partea de mijloc a cerului.

Această imagine despre care se zice că ajută la rezolvarea cererilor, mai simbolizează, de asemenea, şi un geniu bun şi norocos, care ar fi reprezentat de imaginea şarpelui.

Egiptenii şi fenicienii aşază această creatură deasupra tuturor celorlalte, spunând că este o creatură divină cu o natură divină, deoarece există în ea un spirit ascuţit şi un foc mai mare decât în celelalte animale, care se vede prin mişcarea rapidă fără picioare, mâini sau alte membre ajutătoare, şi prin faptul că îşi reînnoieşte vârsta prin piele, întinerind din nou.

S-a mai făcut de asemenea şi o altă imagine din coadă la eclipsa Lunii sau atunci când Luna a fost sub influenţa lui Saturn sau Marte, pentru a provoca anxietate, infirmitate şi nenorocire, numind această imagine geniul rău.

O astfel de imagine a fost pusă de către un evreu într- o curea de aur plină de bijuterii, pe care Blanch, fiica regelui de Burbon (fie cu voie, fie fără voie) i-a dat-o soţului ei, regele Petru al Spaniei, primul cu acest nume, care atunci când era încins cu acea curea, i se părea că un şarpe era încolăcit de el.

Despre imaginile Caselor Lunii

S-au făcut şi *imagini pentru fiecare Casă a Lunii;* din *prima Casă* s-au făcut un inel de fier pentru distrugerea oricui, iar imaginea reprezenta un bărbat negru îmbrăcat în veşminte de păr, încins la brâu, şi aruncând o mică suliţă cu mâna dreaptă. Această imagine a fost pecetluită în ceară neagră şi parfumată cu răşină de styrax, aşteptându- se să se întâmple ceva rău.

Din *a doua Casă* s-a făcut o imagine împotriva mâniei prinţilor şi pentru împăcarea cu ei pecetluită în ceară albă şi mastic, parfumată cu lemn de aloe şi care reprezenta un rege încoronat.

Din *a treia Casă* s-a făcut imaginea într-un inel de argint, a cărui suprafaţă era pătrată şi înfăţăşa o femeie bine îmbrăcată stând într-un scaun, cu mâna dreaptă ridicată deasupra capului. Imaginea a fost pecetluită şi parfumată cu mosc, camfor şi obligeană. Se spune despre ea că aduce noroc şi numai lucruri bune.

Pentru răzbunare, separare, duşmănie şi rea voinţă a fost pecetluită în ceară roşie, parfumată cu mirt roşu şi răşină de styrax, imaginea unui soldat pe un cal, care ţine în mâna dreaptă un şarpe.

Pentru a obţine trecerea la regi şi Ia ofiţeri s-a făcut din *a şasea Casă* imaginea unui cap de om care a fost pecetluită în argint şi parfumată cu lemn de santal.

Pentru a face doi oameni să se îndrăgostească, din *Casa a şasea* s-au făcut două imagini îmbrăţişându-se una pe cealaltă, pecetluite în ceară albă şi parfumate cu lemn de aloe şi ambră.

Din *Casa a şaptea* s-a făcut, pentru obţinerea tuturor lucrurilor bune, imaginea unui bărbat bine îmbrăcat, cu mâinile ridicate spre cer ca pentru rugăciune sau implorare, pecetluită în Silom şi parfumată cu miresme plăcute.

Din *a opta Casă* s-a făcut, pentru izbândă în războaie, o pecete din cositor, cu imaginea unui vultur cu faţă de om şi parfumată cu pucioasă.

Din *a noua Casă* s-a făcut, pentru provocarea infirmităţilor, o pecete din plumb cu imaginea parfumată cu răşină de pin a unui bărbat, căruia îi lipsesc părţile intime şi care îşi acoperă ochii cu mâinile.

Din *a zecea Casă*, pentru a uşura aducerea pe lume a copiilor şi pentru a-i vindeca pe cei bolnavi, s-a făcut o pecete din aur cu imaginea unui cap de leu, parfumată cu ambră.

Din *a unsprezecea Casă*, pentru frică, respect şi veneraţie, s-a lâcut o pecete dintr-o tablă de aur, cu imaginea unui bărbat care călăreşte un leu, ţinând urechea leului în mâna stângă, iar în dreapta o

brăţară de aur. Imaginea este parfumată cu miresme plăcute şi şofran.

Din *a douăsprezecea Casă,* pentru despărţirea îndrăgostiţilor, s-a făcut un sigiliu din plumb negru, cu imaginea parfumată cu păr de leu şi planta *„bălegarul dracului"* a unui dragon ce se luptă cu un om.

Din *a treisprezecea Casă*, pentru înţelegerea celor căsătoriţi şi pentru ruperea farmecelor împotriva împreunării, s-a tăcut o pecete cu imaginea parfumată cu lemn de aloe şi ambră a unui bărbat, din ceară roşie, şi a unei femei, din ceară albă, îmbrăţişaţi.

Din *a paisprezecea Casă,* pentru divorţ şi despărţirea bărbatului de femeie, s-a făcut o pecete din cupru roşu cu imaginea unui câine care îşi muşcă coada, parfumată cu păr de câine negru şi de pisică neagră.

Din a *cincisprezecea Casă,* pentru dobândirea prieteniei şi a bunei voinţei, s-a făcut imaginea unui bărbat şezând şi scriind litere, parfumată cu tămâie şi nucşoară.

Din *a şaisprezecea Casă,* pentru comerţ bun, s-a făcut o pecete din argint cu imaginea parfumată cu condimente a unui bărbat care stă pe un scaun şi ţine în mână un talger.

Din *a şaptesprezecea Casă,* pentru alungarea hoţilor şi jefuitorilor, s-a făcut o pecete din fier cu imaginea unei maimuţe care a fost parfumată cu păr de maimuţă.

Din *a optsprezecea Casă,* pentru vindecarea febrelor şi a durerilor de stomac, s-a făcut o pecete din cupru, cu imaginea unui şarpe cu coada deasupra capului, care a fost parfumată cu coame de cerb. Tot despre această imagine se mai spune că alungă şerpii şi toate creaturile veninoase din locul în care este îngropată pecetea.

Din *a nouăsprezecea Casă,* pentru uşurarea durerilor de naştere şi pentru provocarea menstruaţiei, s-a făcut o pecete din cupru parfumată

cu răşină de styrax a unei femei care îşi acoperă faţa cu mâinile.

Din *a douăzecea Casă,* pentru vânătoare, s-a făcut o pecete din cositor cu imaginea Semnului zodiacal al Săgetătorului, jumătate om, jumătate cal, ce a fost parfumată cu capul unui lup.

Din *a douăzeci şi una Casă,* pentru distrugerea cuiva, s-a făcut imaginea unui bărbat cu dublă înfăţăşare, în faţă şi în spate, care a fost parfumată cu pucioasă şi lignit şi pusă într-o cutie de alamă, peste care s-a pus pucioasă, lignit şi părul celui care urmează să fie lovit.

Din *a douăzeci şi doua Casă*, pentru siguranţa fugarilor, s-a făcut o pecete din fier, cu imaginea unui om cu aripi la picioare şi cu coif pe cap, ce a fost parfumată apoi cu mercur.

Din *a douăzeci şi treia Casă,* pentru distrugere şi risipă, s-a făcut o pecete din fier, cu imaginea unei pisici cu cap de câine, parfumată cu păr de pe capul câinelui şi îngropată în locul care urmează să fie distrus.

Din *a douăzeci şi patra Casă,* pentru înmulţirea cirezilor şi turmelor, s-a luat cornul unui berbec, taur, ţap, sau al oricărui alt anima! care trebuie înmulţit, şi s-a făcut o pecete din fier cu imaginea unei femei care îşi alăptează copilul, care a fost apoi agăţată la gâtul animalului care conducea turma sau în cornul acestuia.

Din *a douăzeci şi cincea Casă,* pentru ocrotirea copacilor şi a recoltelor, s-a făcut o pecete din lemnul unui smochin cu imaginea unui bărbat care plantează şi care a fost apoi parfumată cu florile smochinului şi agăţată în acel copac.

Din *a douăzeci şi şasea Casă,* pentru dragoste şi favor, s-a făcut o pecete din ceară albă şi mastic cu imaginea unei femei ce-şi spală şi piaptănă părul, care a fost parfumată cu lucruri frumos mirositoare.

Din *a douăzeci şi şaptea Casă,* pentru distrugerea fântânilor, puţurilor, a apelor şi băilor medicinale, s-a făcut din pământ roşu imaginea unui

bărbat înaripat, care ţine în mână un vas gol şi găurit; după ce imaginea a fost arsă, vasul s-a umplut ochi cu planta *„bălegarul dracului"* şi răşină de styrix, fiind apoi îngropat în iazul sau fântâna care urmează să fie distrusă.

Din *a douăzeci şi opta Casă,* pentru adunarea peştilor, s-a făcut o pecete din cupru cu imaginea unui peşte, parfumată cu pielea unui peşte de mare şi aruncată apoi în apa în care se doreşte să se adune peştii.

Pimaginile mai sus menţionate se scriau şi numele şi caracterele spiritelor pe care oamenii le invocau şi le rugau să-i ajute să dobândeacă lucrurile pe care şi le doreau.

Despre imaginile stelelor Behenian fixe

Din acţiunile stelelor fixe, potrivit părerii lui *Hermes,* sub *Capul lui Algol,* s-a făcut o imagine a cărei figură era capul unui bărbat cu gâtul însângerat.

Se spune despre această imagine că aduce succes cererilor, iar cel care o poartă devine curajos şi mărinimos, iar membrele corpului sunt ocrotite; ea apără de asemenea împotriva vrăjitoriilor, reflectând strădaniile rele şi incantaţiile răutăcioase asupra adversarilor.

Sub *Constelaţia Pleiadelor,* s-a făcut imaginea unei fecioare mici sau a unei lămpi, despre care se spune că sporeşte lumina ochilor, adună spiritele, stârneşte vânturile, descoperă secretele şi lucrurile ascunse.

Sub *Constelaţia Aldebora,* s-a făcut o imagine după asemănarea lui Dumnezeu sau un om zburător, despre care se spune că aduce bogăţii şi onoruri.

Sub *Constelaţia Capricornului,* s-a făcut o imagine ce întruchipa un bărbat ce se veselea cu nişte instrumente muzicale, făcându-l pe cel care o purta acceptat, onorat şi ridicat înaintea regilor şi prinţilor, ajutând şi vindecarea durerilor de dinţi.

Sub *Steaua Câinelui Mare,* s-a făcut imaginea unui câine de vânătoare şi a unei mici fecioare, simbolizând onoarea şi buna voinţă, favoarea oamenilor şi a spiritelor de aer, puterea de a împăca regi, prinţi şi alţi oameni.

Sub *Steaua Câinelui Mic* s-a făcut imaginea unui cocoş sau trei fecioare, simbolizând favoarea zeilor, ale spiritelor şi oamenilor, dând putere împotriva vrăjitoriilor şi protejând sănătatea.

Sub Inima Leului, s-a făcut imaginea unui leu sau a unei pisici, sau figura unei persoane onorabile stând pe un scaun, ceea ce înseamnă că îl face pe om cumpătat, calmează mânia, oferă favoruri.

Sub *Coada Ursei Mari* s-a făcut imaginea unui om gânditor sau a unui taur, sau chipul unui viţel. Se spune că această imagine este de folos împotriva incantaţiilor, iar cel care o poartă este în siguranţă atunci când pleacă în călătorii.

Sub *Aripa Corbului,* s-a făcut imaginea unui corb ori şarpe sau a unui bărbat înveşmântat în negru, făcându-l pe cel care poartă această imagine să devină coleric, îndrăzneţ, curajos, gânditor, calomniator, şi să aibă coşmaruri. Imaginea are puterea de a alunga spiritele rele şi de a le aduna la un loc, fiind de folos şi împotriva răutăţii oamenilor, diavolilor şi vânturilor.

Sub *Spică* s-a făcut imaginea unei păsări sau a unui bărbat încărcat cu mărfuri, simbolizând bogăţii, făcându-l pe cel care o poartă să câştige în lupte, alungând sărăcia şi necazurile.

Sub *Alchameth,* s-a făcut imaginea unui cal sau lup, ori figura unui om care dansează.

Imaginea este de ajutor împotriva febrelor; strânge şi opreşte sângele

.Sub *Elphyra,* s-a făcut imaginea unei găini sau a unui om încoronat şi puternic, despre care se spune că aduce bună voinţa şi dragostea oamenilor, dar şi modestia.

Sub *Inima Scorpionului*, s-a făcut imaginea unui bărbat înarmat, înveşmântat în zale, sau a unui scorpion, despre care se spune că ajută înţelegerea şi memoria, apără de spiritele rele, alungându-le şi legându-le.

Sub *Vultur*, s-a făcut imaginea unui vultur sau a unei găini, sau a unui călător, făcându-l pe om mărinimos şi mândru şi dându-i puterea de a stăpâni diavolii şi alte animale.

Sub *Coada Capricornului*, s-a făcut imaginea unui cerb sau a unui ţap, ori a unui om nervos, despre care se spune că aduce prosperitate şi sporeşte mânia.

Acestea sunt imaginile unor stele fixe care trebuie gravate pe pietrele corespunzătoare acestor stele.

Despre figurile geomantice,
care se află la mijloc, între imagini şi caractere

în afara figurilor mai sus enumerate mai există un altfel de figuri, care sunt formate prin numărul şi situaţia stelelor, şi care corespund atât elementelor cât şi planetelor şi Semnelor zodiacale.

Aceste figuri sunt numite geomantice, deoarece teologii geomanţi reduc punctele proiecţiilor lor prin surplusul de paritate şi imparitate în figurile de mai jos.

Deoarece acestea sunt gravate şi imprimate sub dominaţia planetelor şi Semnelor zodiacale corespunzătoare, figurile preiau virtutea şi puterea imaginilor, căci ele se află la mijloc, între imagini şi caractere.

Cine doreşte cu adevărat să afle naturile, calităţile, proprietăţile, condiţiile, semnificaţiile şi originile acestor figuri este invitat să citească volumele de geomanţie.

Figurile Geomantice

Sunt şaisprezece la număr şi sunt următoarele:

Figura	Nume FJement Planetă			Sem n
* * * *	Cale Călătorie	Apă 3		a
* *t* ! t	Oameni întrunire	Apă	J	*v>*
» II • * * *	Conjuncţie Adunare	Aer		*n*
* * * * » »	închisoare Pământ Hotar			
* * * * * *	Avere mare Ajutor mai mare Pază la intrare	Pământ	o	
* ♦ *	Avere mai mică Ajutor mai mic Pază la ieşire	Foc	o	8 **T**
* • *	Dobândire Inclus înăuntru	Aer		
* *	Achiziţie Inclus în afara	Foc	**s**	

• * * * * * *	Bucurie Râs Sănătate Barbă	Aer	*h*	tí
* * » * * *	Tristeţe Damnare Cruce	Pământ	%	
	Cingătoare Frumuseţe	Apă	*9*	
* * *	Băiat Galben Fără barbă	Foc	*d*	T
* * * » t *	Alb Blond	Apă	**S**	*SS*
	Roşiatic Roşu	Foc ,	*d*	n
* * * * »	Capul Prag ia intrare Pragul de sus	Pământ	rt	*n* ?
* * • * *	Coada Pragul la ieşire Pragul dejos	Foc		

Despre imagini, a căror figură nu se aseamănă cu nici o figură cerească, ci cu aceea pe care o doreşte mintea magicianului

în ciuda a tot ceea ce s-a spus până acum, mai există un altfel de imagini care nu se aseamănă cu nici o figură cerească, ci cu aceea pe care o doreşte

mintea magicianului, fiind chipul şi reprezentarea acesteia.

Astfel, pentru dragoste, se fac imagini care se îmbrăţişează; pentru discordie, se fac imagini care se lovesc; pentru nefericire sau distrugere care să provoace pagube unui om, case, oraş sau orice altceva, se fac imagini distorsionate, cu membrele şi alte părţi rupte după asemănarea sau figura lucrului pe care dorim să-l distrugem sau să-l blestemăm.

Magicienii sfătuiesc ca, atunci când se doreşte răul, precum distrugerea, să se graveze pe spatele imagini numele efectului, iar atunci când se doreşte ceva bun, precum dragostea, să se graveze numele efectului pe faţă.

în fruntea imaginii trebuie să se scrie numele speciei sau al individului reprezentat în imagine, sau pentru cine sau împotriva cui se face imaginea.

Ppiept trebuie să se scrie numele semnului zodiacal sau decanul ascendent, precum şi numele şi caracterele unghiurilor.

în plus, magicienii sfătuiesc ca atunci când se face imaginea să se spună şi rugăciunea pentru care efect este făcută imaginea.

Toate aceste lucruri sunt afirmate şi de *Albertus Magnus* în opera sa *Despre specii.*

Aceste imagini care sunt făcute în diferite feluri potrivit virtuţilor lor, sunt folosite în variate moduri: uneori sunt agăţate sau legate de corp, alteori sunt îngropate în pământ sau în râu, sau sunt agăţate într-un horn deasupra focului sau într-un copac pentru a putea fi mişcate de vânt.

Uneori imaginile sunt întoarse în sus, alteori în jos, sau sunt aruncate fie în apă fierbinte, fie în foc.

Se spune că aşa cum magicienii lucrează asupra imaginii, tot în acest fel sunt insuflate pasiunile asupra celor pentru care sunt făcute imaginile, aşa cum dictează mintea magicianului.

Citim astfel despre magicianul *Nectanabus* care făcea imaginile navelor din ceară cu aşa o măiestrie încât atunci când scufunda acele imagini în

apă, tot aşa se scufundau navele duşmanilor în mare, fiind puse în primejdie.

Partea de Astrologie care se ocupă cu alegerile, ne învaţă că şi constelaţiile trebuie luate în considerare în facerea imaginilor şi a altor lucruri asemănătoare.

Despre anumite observaţii cereşti şi practica unor imagini

Vă voi arăta acum observarea corpurilor cereşti, care sunt necesare pentru practica acestor feluri de imagini.

Astfel, pentru a-i aduce noroc cuiva, se face o imagine când seinnificatorul vieţii, dătătorii de viaţă, semnele zodiacale şi planetele sunt favorabile.

Trebuie ca şi ascendentul, mijlocul cerului şi stăpânii să fie favorabili, dar nu numai ei, ci şi locul Soarelui şi al Lunii.

Pentru a aduce o parte din noroc trebuie ca Stăpânul conjuncţiei sau ocrotirii să fie făcut înaintea naşterii, prin coborârea plantelor maligne.

Dacă se face o imagine pentru provocarea nenorocirilor, se procedează în mod contrar, iar corpurile cereşti favorabile, trebuie să fie nefavorabile, prin ridicarea stelelor maligne.

în acelaşi fel se va face pentru a face favorabil orice loc, regiune, oraş sau casă, dar şi pentru a distruge sau prejudicia toate cele menţionate mai înainte.

Dacă se va face o imagine sub ascendentul acelui om care trebuie distrus şi vătămat, el va fi nefericit, Stăpânul din casa vieţii, Stăpânul ascendent, şi Luna, Stăpânul din casa Lunii, şi Stăpânul din casa Stăpânului ascendent, şi a zecea casă, cu stăpânul corespunzător.

Pentru un loc bun, se plasează stelele favorabile în ascendentul corespunzător, iar în prima, a zecea, a doua şi a opta casă se face favorabil Stăpânul ascendentului şi Stăpânul din casa Lunii.

Pentru alungarea anumitor animale din anumite locuri şi pentru ca ele să nu se mai

înmulţească şi nici să nu mai trăiască acolo, se face o imagine sub ascendentul acelui animal care trebuie alungat după asemănarea sa.

De exemplu, dacă se alungă dintr-un loc scorpioni, se face o imagine reprezentând Scorpionul, iar semnul zodiacal corespunzător trebuie să aibă ascendent în Lună; ascendentul şi stăpânul se fac nefavorabili, la fel ca şi Stăpânul casei lui Marte.

Tot nefavorabil se face şi Stăpânul ascendentului casei a opta, care trebuie să se unească cu celălalt sub un aspect malign, opus sau cvadrant, iar pe imagine trebuie să se scrie numele ascendentului, al Stăpânului corespunzător, al Lunii, al stăpânului zilei şi al stăpânului orei.

în mijlocul locului din care vor fi alungaţi scorpionii se construieşte un puţ în care se va pune pământ luat din cele patru colţuri al acelui loc şi se va îngropa imaginea întoarsă cu capul în jos, spunând: *„Asta este pentru îngroparea scorpionilor, ca să nu se mai întoarcă în acest loc, şi tot aşa în continuare ...*"

Pentru câştig, se face o imagine sub ascendentul naşterii omului ori sub ascendentul acelui loc în care trebuie adus câştigul; apoi Stăpânul Casei a doua, care este în Casa substanţei, trebuie alăturat Stăpânului ascendentului în trigon sau sextil, astfel încât să se întâlnească unul cu altul.

Casele a opta şi a unsprezecea şi Stăpânii lor trebuie să fie favorabili, iar dacă nu sunt, se pune o parte din aspectul favorabil în ascendent sau în Casa a doua, iar apoi imaginea se îngroapă în acel loc sau este dusă din acel loc în locul în care trebuie să apară câştigul.

Şi pentru înţelegere şi dragoste se face o imagine în ziua lui Jupiter, sub ascendentul naşterii celui care trebuie îndrăgostit, făcând favorabili ascendentul şi a zecea Casă şi ascunzând răul de ascendent.

De asemenenea Stăpânul Casei a zecea şi planetele Casei a unsprezecea trebuie să fie favorabile şi unite cu stăpânul ascendentului în trigon sau sextil.

Apoi se face o altă imagine pentru cel care trebuie îndrăgostit, luându-se în considerare dacă este un prieten sau tovarăş al celui ce trebuie îndrăgostit.

Dacă este aşa, atunci se face o imagine sub ascendentul Casei a unsprezecea din ascendentul pimei imagini, însă dacă cealaltă parte este o soţie sau soţ, se face o imagine sub ascendentul Casei a şaptea; dacă este frate, soră sau văr, atunci se face o imagine sub ascendentul Casei a treia, şi tot aşa mai departe.

Semnificatorul ascendentului din a doua imagine se uneşte cu semnificatorul ascendentului din prima imagine şi astfel se întâlnesc, restul fiind favorabil, ca în prima imagine, după care ambele imagini se unesc într-o îmbrăţişare reciprocă, sau se pune decanul imaginii a doua pe spatele primei imagini, se înfăşoară în mătase, şi se aruncă sau se strică.

Pentru succesul cererilor şi obţinerea unui lucru refuzat, luat, sau aflat în posesia altcuiva, se face o imagine sub ascendentul celui care cere acel lucru şi se face astfel încât stăpânul Casei a doua să fie unit cu Stăpânul ascendentului în trigon sau sextil, care se întâlnesc astfel, şi dacă se poate, stăpânul Casei a doua trebuie aşezat în semnele supuse, iar Stăpânul ascendentului în cele conducătoare, ascendentul şi stăpânul trebuie să fie favorabili, şi trebuie luat seama ca stăpânul ascendentului să nu fie retrograd sau combust, sau în cădere, sau în Casa opoziţiei, adică în a şaptea, şi nici împiedicat de către planele malefice, ci să fie puternic şi într-un unghi.

Ascendentul şi Stăpânul Casei a doua şi a Lunii trebuie să fie favorabili şi trebuie să se mai facă o imagine pentru cel căruia îi este adresată cererea ce

se începe sub ascendentul care îi corespunde; de exemplu, dacă este vorba de un rege sau prinţ, imaginea trebuie începută sub ascendentul Casei a zecea de la ascendentul primei imagini; dacă este un tată, se face o imagine sub ascendentul Casei a patra, iar dacă este fiu, sub a cincea.

Semnificatorul imaginii a doua trebuie să se unească cu Stăpânul ascendentului primei imagini în trigon sau sextil şi să fie primit de acesta, după care amândoi trebuie să fie puternici şi favorabili fără nici o piedică, alungând de la ei orice rău.

Totodată şi Casele a zecea şi a patra trebuie să fie favorabile, iar când a doua imagine este desăvârşită, se va uni ou prima, faţă în faţă, după care se va înfăşură în lenjerie curată şi se va îngropa în mijlocul casei petiţionarului, sub un semnificator favorabil, întorcând faţa primei imagini spre nord, sau mai curând spre locul unde se află lucrul cerut; dacă se întâmplă ca petiţionarul să meargă înaintea celui care are lucrul cerut, trebuie lăsat ca pe parcurs ce merge să aducă imaginile cu el.

Trebuie să se facă şi o imagine a viselor care, atunci când este pusă sub capul celui care doarme, să-l facă să aibă vise adevărate despre lucrul la care se gândise mai înainte.

Această figură trebuie să fie cea a unui om care doarme la pieptul unui înger şi care trebuie făcută cu ascendentul în Leu şi cu Soarele, care are a noua Casă în Berbec.

Pe pieptul omului trebuie să se scrie numele efectului dorit, iar în palma îngerului numele Inteligenţei Soarelui.

Aceeaşi imagine se poate face cu Fecioara în ascendent, Mercur favorabil în Berbec în a noua Casă, sau Gemeni cu ascendent în Mercur favorabil şi a noua Casă în Vărsător şi poate fi primită de Saturn cu aspect favorabil, iar numele spiritului lui Mercur să fie scris pe ea.

Tot aceeaşi imagine poate fi făcută cu Balanţa în ascendent, cu Venus primită de Mercur în Gemeni în a noua Casă, scriind pe imagine îngerul lui Venus.

în afară de acestea, aceeaşi imagine se poate face în Vărsător ascendent, cu Saturn care conduce în mod favorabil Casa a noua în exaltaţia sa, care este în Balanţă, scriindu-se pe imagine îngerul lui Saturn.

Mai mult, această imagine se face cu Racul ascendent în Lună, fiind apoi primită de Jupiter şi Venus în Peşti şi plasată în Casa a noua, scriindu-se pe imagine spiritul Lunii.

Se pot face şi inele ale viselor cu o eficacitate minunată, iar aceste inele sunt ale Soarelui şi ale lui Saturn, şi ale constelaţiilor lor atunci când Soarele sau Saturn sunt în ascendent în exaltaţiile lor în Casa a noua şi când Luna se uneşte cu Saturn în Casa a noua, şi în acel semn care era în a noua casă a naşterii.

Peste inele trebuie să se scrie numele spiritelor Soarelui sau al lui Saturn.

Toate aceste lucruri care au fost spuse despre imagini sunt suficiente, iar de acum puteţi afla singuri mai multe despre ele.

Trebuie să reţineţi că toate aceste imagini nu au nici o putere dacă nu sunt însufleţite astfel încât să aibă în ele o virtute naturală sau cerească, eroică sau animalică,
demonică sau angelică, sau măcar altele care să le sprijine pe acestea.

insă cine poate însufleţi o imagine, sau cine poate face vii pietrele, metalele, lemnul sau ceara? Şi cine poate face din pietre copiii tui *Avraaml* Cu siguranţă că *Arcanum* nu va putea fi considerat un artist încăpăţânat şi nici nu poate da acele lucruri pe care nu le are.

Nimeni nu poate, în afară de cel care (elementele fiind restrânse, natura copleşită, cerurile supra-puternice) transcende îngerii şi ajunge la însuşi Archetipul, devenind colaboratorul acestuia şi

putând realiza toate lucrurile despre care vom vorbi în continuare.

Despre caracterele care sunt făcute după regula şi asemănarea figurilor cereşti, şi cum sunt deduse din figurile geomantice, cu ajutorul tabelului corespunzător

Şi caracterele au comunitatea lor alcătuită din razele corpurilor cereşti trimise potrivit unui anumit număr printr-o proprietate specială, prin care corpurile cereşti, datorită diverselor bătăi de raze ce cad printre ele, produc diferite virtuţi.

Caracterele care sunt prelungite în diverse moduri potrivit numeroaselor aglomerări ale acelor raze, obţin cu rapiditate diverse operaţii care, de cele mai multe ori, sunt mult mai eficace decât proprietăţile amestecurilor naturale.

Adevăratele caractere ale cerurilor sunt sintetizate în scrisul îngerilor, care la evrei se numeşte *scrisul malachim*, prin care toate lucrurile sunt descrise şi însemnate în cer, încât orice om cunoscător să le poată citi.

Dar despre aceste lucruri vom vorbi mai târziu.

Evreii fac caracterele din figuri geomantice legând punctele în diferite moduri pe care le atribuie apoi planetelor şi semnelor din care au fost făcute, în funcţie de felul figurinelor.
Toate acestea sunt prezentate în tabelul următor:

	Caracterele Lunii
Din drum	**1 i**
Din oameni	**p y © 8**
	Caracterele lui Mercur
Din conjunţie	**B E H I X S X Î C**

	D C D X 2 S 2
Din alb	**3 3 g S ¥**
	Caracterele lui Venus
Din slăbit	
Din cingătoare	**1 t t**
	Caracterele Soarelui
Din avere mare	? ¥
Din avere mică	**¿ 6 A A A 5 ***
	Caracterele lui Marte
Din roşu	**S ă S S S**
Din băiat	t * £ ? ^ *f*
	Caracterele lui Jupiter
Din dobândire	
Din bucurie	[figura 2-81]

	Caracterele lui Saturn
Din închisoare	[figura 2-82]
Din tristeţe	[figura 2-83]
	Caracterele din capul Dragonului
	[figura 2-841
	Caracterele din coada Dragonului
	[figura 2-851

CHARACTERES LVNAE. A bnU O T

8 X

w gygg

C H A R A C T E R E S J l l E R C V R T f.

D ffl l X i l l ®

O X S 2 **— 5 3**

g 2 V

C H A R A C T E R E S VENERIS.

At antijuct

a c i x & x i a x ^

^ + 1 ^ ^

C H A R A C T E R E D SOLIS.

A fortmu ***minorc***

A *fortmu miorc*

¿ ¿ A A A 5 A

CH A R A CTE R F S MARTIS,

5 ă S S S

t + £ ? ^ t

CHARACTERHS IOVIS.

Ai» decjuifl

ë ü & â é ***""" C H A R A C T E R E S**

S A T V R N I.

9 Ş sk V 9
A,rmu

CHARACTERES CAPITIS DRACONIS.

I Y Y V V ?

CHARACTERES CAVDAE DRACONIS.

ÏAiAAÀ

Despre caracterele extrase chiar din lucruri, după o anumită asemănare

Am vorbit mai sus despre un anumit fel de imagini care nu au fost făcute după asemănarea imaginilor cereşti, ci potrivit emulaţiei pe care o dorea mintea magicianului.

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul caracterelor, căci astfel de caractere nu sunt decât nişte imagini nearticulate, şi care totuşi au o oarecare asemănare posibilă cu imaginile cereşti sau cu cele pe care le doreşte mintea magicianului, fie că sunt din imagini întregi, fie din anumite semne care reprezintă întreaga imagine, aşa cum caracterele Berbecului şi ale Taurului se fac din două coarne gemene **rH** Gemenii din îmbrăţişare H, Racul, dintr-un progres şi regres 2o. Leul, Scorpionul şi Capricornul, din cozile lor Fecioara, din teapă n* Balanţa dintr-o balanţă — Săgetătorul dintr-o săgeată i, Vărsătorul din apă îK şi Peştii din peşti în aceleaşi moduri sunt făcute şi caracterele lui Saturn, dintr-o secure

, Jupiter, dintr-un sceptru , Marte din bolta Soarelui,

simbolizând rotunjime

<? şi dintr-o strălucire de aur ©ÎP», Venus, dintr-o oglindă £ , Mercur, dintr-o b a g h e t ă L u n a , din coarnele ei de creştere şi descreştere 9 .

în plus, în funcţie de amestecul semnelor, stelelor şi naturilor, şi caracterele sunt amestecate, precum triplicitatea de sau de pământ de aer rrfnMW şi de apă £32oPC

Potrivit celor o sută douăzeci de conjuncţii ale planetelor rezultă tot atâtea caractere compuse ale diverselor figuri, precum cele ale lui Saturn şi Jupiter

, sau astfel, , sau cele ale lui Saturn şi Marte

<-b 4> , sau Jupiter şi Marte , sau cele ale lui Saturn, Jupiter şi Marte,

Aşa cum aceste planete au fost exemplificate prin două şi trei caractere, tot aşa va fi şi în cazul celorlalte planete, putând fi alcătuite chiar şi mai multe.

După această metodă, caracterele altor imagini cereşti cu ascendent în orice decan sau grad al semnelor pot fi extrase după asemănarea imaginilor, precum acestea care sunt făcute după cum doreşte mintea magicianului; astfel, pentru dragoste, se fac imagini care se îmbrăţişează şi care se supun una alteia; însă pentru ură, se fac imagini care se întorc spate în spate, în timp ce pentru ceartă, se fac imagini inegale şi distante.

Vom prezenta acum caracterele pe care *Hermes* le-a atribuit stelelor fixe, care sunt următoarele:

Caracterele Stelelor fixe

)f<Htf»	*Capul lui Algol*
	Pleiadele

X	*Aldaboran*
X	*Steaua Caprei*
V - f M é ' nf S	*Steaua Câinele Mare*
V h	*Steaua Câinele Mic*
V în	*Inima Leului*

	Coada Ursului
f—Gtt	*Aripa Ciorii*
f-o	*Spica*
/---	*Alcameth*
X\	*Elpheia*
°Tj	*Inima Scorpionului*
<	*Vultur în cădere (Lyra)*

	Coada Capricornului

Caracterele Stelelor fixe

Jf-o-tthCaput Algol. JJ-^AbCoru u
•"U Pleiades. ____________0
J\> ¿pica,

X **Aldcbaram. ^Alchamctb.**

^X^Hircus. \A

A\ciplieîa.

Camsmaior,
\y Cants minor.

CorLconis.
Vuiturcadens.

y-Tpl Cauda Capri* **^CaudaVrfe. ^ Coral'-Despre faptul că nici o divinaţie nu este perfectă fără astrologie**

în capitolele precedente am vorbit despre diversele feluri de divinaţii, însă trebuie de reţinut faptul că toate presupun folosirea regulilor astrologiei, ca o cheie necesară pentru cunoaşterea tuturor secretelor.

Toate divinaţiile îşi au rădăcinile în astrologie, încât fara aceasta ele sunt de mic sau inexistent folos; cu toate acestea, aşa cum corpurile cereşti sunt cauzele şi semnele pentru toate lucrurile inferioare care există, tot aşa şi divinaţia astrologică poate fi demonstrată prin situaţia şi mişcarea corpurilor cereşti sau a acelor lucruri care sunt oculte sau viitoare, despre care nu vom vorbi însă aici, deoarece s-au scris multe cărţi de către antici şi care există şi până în zilele noastre.

Prin urmare, chiar şi atunci când fiziognomiştii cercetează corpul, înfăţişarea, fruntea sau mâna, ori când profeţii văd dacă judecata lor a fost corectă prin vise sau auspicii, imaginea cerului tot este luată în considerare, căci din judecata acestei imagini, împreună cu asemănările şi semnele zodiacale, iau naştere adevăratele păreri ale semnificatorilor.

Atunci când se întâmplă o minune, imaginea cerului trebuie să fie şi ea cercetată, la fel ca toate celelalte lucruri care s-au întâmplat de-a lungul anilor din cauza conjuncţiilor şi a eclipselor.

Atunci când este vorba de origini, începuturi, fundaţii, revoluţii, înzestrări, direcţii ale prinţilor, popoare, regate, oraşe, trebuie să se cerceteze sub care loc al figurilor cereşti cad acestea, încât să se poată stabili o semnificaţie raţională şi probabilă a acestor lucruri.

în acelaşi mod trebuie să se facă interpretarea viselor, însă cu mai puţină strădanie.

Cei bolnavi fac previziuni după cum sunt influenţaţi de stele sau instrumentele lor inferioare,

întâmplătoare, aşa cum spune Aristotel că ar fi norocul.

Potrivit platonicienilor, cauza întâmplătoare nu poate fi niciodată primă şi suficientă în seria cauzelor, ci trebuie să căutăm mai sus şi să găsim o cauză care poate şti şi plănui efectul.

Această cauză nu trebuie căutată în natura materială, ci în substanţele imateriale şi fără formă care guvernează cu adevărat destinul şi care distribuie semnificaţia adevărului atât în sufletele oamenilor şi a spiritelor separate, cât şi în inteligenţele cereşti sau chiar în Dumnezeu însuşi.

În sufletele oamenilor există o putere suficientă şi o virtute care controlează destinul, care devine astfel clar, tocmai datorită acestei virtuţi divine din suflet, dar şi a asemănării, a înţelegerii şi a puterii tuturor lucrurilor.

Aşa cum am spus în *Cartea întâi*, toate lucrurile se supun sufletului în mod natural, şi din necesitate ele au mişcarea şi eficacitatea pe care sufletul le doreşte cu atâta patimă.

Toate virtuţile şi acţiunile lucrurilor naturale şi artificiale se supun sufletului atunci când acesta se află într-o stare de dorinţă maximă, iar atunci toţi sorţii încurajează apetitul unei astfel de minţi, dobândind virtuţi minunate ale desfăşurării evenimentelor atât de la minte, cât şi de la momentul ceresc favorabil în ora în care excesul apetitului este cel mai ridicat.

Aceasta este baza şi fundamentul tuturor întrebărilor astrologice, şi mintea fiind astfel ridicată până la excesul oricărei dorinţe, îşi atribuie cele mai convenabile şt eficace ore şi momente favorabile, prin care astrologii pot şti ceea ce-şi doreşte cineva, după ce s-a făcut imaginea cerului.

Aşa cum destinul nu este întotdeauna controlat de mintea omenească, ci, cum am mai spus înainte, şi cu ajutorul spiritelor, nici mintea profetului nu ajunge până la excesul pasiunii despre care am vorbit; prin urmare, anticii obişnuiau să facă nişte ritualuri sacre

înainte de a prezenta destinul, în care invocau inteligenţele divine şi spiritele pentru a arăta destinul corect.

Orice fel de prevestire ar face aceste destine, ele nu trebuie să se facă accidental sau întâmplător, ci să aibă o cauză spirituală, prin a cărui virtute, fantezia sau mâna celui care arată destinul sunt mişcate, fie prin puterea din sufletul magicianului prin excesul pasiunii sale, fie printr- o influenţă celestă, prilej favorabil sau anumită zeitate sau spirit ajutător.

Destinul poate fi de asemenea prevăzut prin forma pulpelor de oaie, prin aruncarea zarurilor sau prin versuri, aşa cum le-a fost prevestită soarta lui *Homer* şi *Virgil,* despre care citim în *Eleus din Sparta,* pe când în opera lui *Hadrianus* citim că aşa a păţit împăratul *Traian,* care nu şi-a făcut în van speranţe de stăpânire a imperiului, aşa cum citim în versurile de mai jos:

Cine este cel din depărtare cinstit cu crengi de măslini
Şi care aduce jertfe? Şi cât de albă e bărbia!
Un împărat roman, prin ale cărui legi Roma s-a întemeiat,
Şi care din ţărână neroditoare va veni
Să conducă...

Evreii şi chiar creştinii, deşi unii teologi dezaprobă, spun că destinul poate fi prevăzut prin versurile Psalmilor.

Mai sunt şi alte feluri de destine, precum cele umane, cărora anticii nu le-au găsit nici o divinaţie în ele, şi care sunt cercetate prin alegerea judecătorilor pentru a preveni invidia, şi despre care vorbeşte şi *Cicero* împotriva lui *Verres.* însă aceste destine nu fac scopul nostru aici, ci numai cele care sunt divine şi sacre, respectând oracolele şi religia, despre care vom aminti în următoarea carte.

Nu trebuie să uitaţi faptul că, oricât de multe preziceri, divinaţii sau prevestiri ar avea destinele, ele nu le au pentru că sunt destine, ci datorită unei

virtuţi din partea unei acţiuni superioare care li este alătură acestora.

Despre Sufletul Lumii şi al corpurilor cereşti, conform tradiţiilor poeţilor şi fdosofdor

Deoarece corpurile cereşti şi cerul au putere, inluenţă şi o acţiune clară asupra corpurilor inferioare, este necesar ca ele să fie animate, deoarece nici o acţiune nu poate fi făcută de un simplu corp.

Prin urmare, toţi poeţii şi filosofii afirmă că lumea şi corpurile cereşti au un suflet inteligent.

Marcus Mavillius îi spune lui *Augustus,* în opera sa *Astronomia* aşa:

Marea lume materiala, care se înfăţişează
Sub diverse forme, ale aerului, pământului, apei şi focului,
De un suflet divin este condusă, o zeitate O guvernează cu înţelepciune ...

Şi Lucan:

Pământul care este împovărat de aer, este susţinut
De măreţul Jupiter...

Şi Boetius:

Lumea se uneşte cu un suflet, care mişcă
Toate lucrurile Naturii întreite.
Şi pe care-l răspândeşte
Printre elementele Naturii, iar el
În două sfere în mişcare
Este împărţit; şi când se întoarce
în el, atunci el se grăbeşte...

Şi *Vergi/iu* filosoful cântă astfel:

La început Cerul, Pământul şi câmpia udă,
Luna strălucitoare a Globului, şi stelele titanice
Se hrănesc cu un spirit ce se revarsă peste tot
Şi, în marea mulţime amestecată, el a fost insuflat;
De acolo îşi trag originea omul, animalele şi păsările,
Şi monştrii care plutesc în oceanul ca de marmură;
Aceste seminţe au putere aprinse, şi o naştere De neam ceresc, dar împovărată cu pământ greoi.

Ce vor să spună aceste versuri, că lumea nu are doar un suflet sau spirit, ci şi o minte divină, iar toate originea, virtutea şi vigoarea lucrurilor inferioare depind de sufletul lumii?
Asta este ceea ce toţi platonicienii, pitagoreicii, *Orfeu, Trismegistus, Aristotel, Teofrastus, Avicena, Algazeles* şi toţi peripateticienii mărturisesc şi afirmă.

Acelaşi lucru
este confirmat şi prin raţiune

Lumea, cerul, stelele şi elementele au un suflet pe care îl insuflă corpurilor inferioare şi amestecate.

Aşa cum am spus şi în cartea precedentă, ele au şi spirit, care prin intermediul sufletului este unit cu corpul, căci aşa cum Lumea este un anumit corp întreg, ale cărei părţi sunt corpurile tuturor creaturilor vii, şi cum întregul este mult mai perfect şi mai nobil decât părţile, tot atât de perfect şi de nobil este corpul Lumii faţă de corpurile fiecărui lucru viu.

Ar fi absurd ca toate corpurile imperfecte şi toate părţile lumii, şi fiecare animal, sau muscă, ori vienne să fie demni de viaţă, şi să aibă viaţă şi suflet, iar întreaga lume, un corp perfect, întreg şi nobil, să nu aibă nici viaţă şi nici suflet.

Nu este mai puţin absurd ca cerurile, stelele şi elementele care dau viaţă şi suflet tuturor lucrurilor, să fie chiar ele lipsite de viaţă şi suflet, iar plantele şi copacii să aibă o condiţie mai nobilă decât cerurile, stelele şi elementele care sunt cauza lor naturală.

Şi care om reneagă pământul şi apa care generează, însufleţesc hrănesc şi sporesc copacii, plantele şi toate creaturile, aşa cum apare cel mai clar în lucrurile care cresc de bună voie, şi în lucrurile care nu au nici o sământă materială?

Nici elementele nu ar putea genera şi hrăni creaturile vii dacă ele însele nu ar avea viaţă sau suflet. însă din păcate s-ar putea zice că aceste creaturi vii nu sunt generate de către sufletul

pământului sau apă, ci de către influenţele sufletelor cereşti.

Platonicienii răspund la această afirmaţie că întâmplarea nu poate da naştere unei substanţe, decât dacă din întâmplare un instrument este pus alături de substanţă, deoarece un instrument înlăturat de lângă un meşteşugar nu este mutat de efectul artei; astfel, influenţele cereşti, observând că sunt anumite accidente înlăturate de lângă substanţele vitale sau chiar de lângă viaţă, ele nu pot genera o substanţă vitală în lucrurile inferioare.

în opera *De communi, Mercurius* spune:

„Tot ceea ce există în lume se mişcă fie prin creştere, fie prin descreştere."

Tot ceea ce mişcă are nevoie de viaţă, şi văzând că toate lucrurile se mişcă, chiar şi pământul, în special cu o mişcare generativă şi alternativă, atunci chiar lucrurile însele trebuie să trăiască.

Cine se îndoieşte de faptul că cerul trăieşte, spune *Teofrastus,* nu se numeşte filosof, iar cel care nu recunoaşte că cerul este însufleţit, a cărui sursă nu este forma acestuia, distruge temelia pe care s-a întemeiat filosofía.

Prin urmare, lumea trăieşte, are suflet şi sens, deoarece ea dă viaţă plantelor, care nu apar din seminţe, şi dă simţ animalelor care nu se nasc din împerechere.

Despre faptul că Sufletul Lumii şi Sufletele Cereşti sunt raţionale şi fac parte din înţelegerea Divină

Este clar că sufletele mai sus menţionate au raţiune, deoarece atâta timp cât acţiunile universale ale sufletelor de mai sus conspiră între ele într-o anumită ordine continuă, este necesar ca ele să fie guvernate nu de întâmplare ci de raţiune, prin care ele pot controla şi aduce toate acţiunile la un fapt cert.

Pământul trebuie să aibă raţiunea lucrurilor terestre, iar apa pe cea a lucrurilor de apă, şi tot aşa mai departe, prin care fiecare la timpul, locul şi

ordinea lor, sunt generate şi îndreptate dacă sunt stricate.

în consecinţă, filosofii nu consideră Sufletul Pământului ca şi cum ar fi sufletul unui corp vrednic de dispreţ, ci ca fiind raţional şi inteligent, ba mai mult, ca fiind o Zeitate. în plus, ar fi absurd, văzând că avem motive pentru acţiunile noastre, ca Sufletele cereşti şi Sufletul Universului să nu aibă motivele lor.

Dar dacă, aşa cum spune *Platón,* lumea a fost făcută prin însăşi virtutea ei cât de bine s-a putut, cu siguranţă că ea a fost înzestrată nu doar cu viaţă, simţ şi raţiune, ci şi cu înţelegere, căci perfecţiunea unui corp este sufletul său, iar acel corp este cu atât mai perfect cu cât are un suflet mai perfect.

Prin urmare, cu cât corpurile cereşti sunt mai perfecte, cu atât trebuie că ele au minţi mai perfecte.

Astfel, corpurile cereşti au un intelect şi minte, care sunt demonstrate şi de către platonicieni prin perseverenţa ordinei şi a direcţiei, deoarece mişcarea este liberă, se poate depărta cu uşurinţă şi poate să călătorească dintr-un loc în altul, dacă nu este condusă de un intelect şi minte, care trebuie să fie însă perfectă pentru a prevedea de Ia început calea cea bună şi sfârşitul sigur.

Mintea perfectă are cel mai puternic suflet, aşa cum sunt sufletele cotpurilor cereşti şi ale elementelor, care fără îndoială guvernează în cel mai ordonat şi perfect mod acţiunea care le este atribuită, deoarece corpurile nu rezistă unui suflet puternic, iar mintea perfectă nu îşi schimbă cursul.

Sufletul Lumii este astfel un lucru unic care umple toate lucrurile, le aşază pe toate şi le leagă, încât alcătuieşte Corpul Lumii, ca şi cum ar fi un singur instrument cu mai multe coarde, dar cu un singur sunet, răsunând din interiorul a trei feluri de creaturi, inteligente, cereşti şi incoruptibile, cu o singură răsuflare şi o singură viaţă.

Despre Numele corpurilor cereşti
şi cum guvernează acestea lumea inferioară,

adică omul

Numele sufletelor cereşti sunt numeroase şi diverse potrivit feluritelor puteri şi virtuţi pe care le au asupra lucrurilor inferioare de unde şi-au primit variatele nume, pe care anticii le foloseau în imnurile şi rugăciunile lor.

Potrivit divinităţii lui *Orfeu,* se spune că fiecare dintre aceste suflete are o virtute dublă care guvernează corpul, una plasată în cunoaştere, cealaltă în însufleţire.

Pe baza acestui lucru, în Sferele cereşti, *Orfeu* numeşte prima virtute *Bacchus,* iar pe cealaltă *Muză,* şi nu poate fi impresionat de nici un *Bacchus* dacă nu a fost unit de la început cu *Muza.*

Prin urmare, celor nouă *Bacchus* le corespund nouă *Muze.*

De aceea, în a noua sferă *Orfeu* îl pune pe Bacchus Cribonius, iar pe muză, Calliope.

Cerul înstelat este numit *Picionius* şi *Urania,* iar Sfera lui Saturn, *Amphietus* şi *Polyhymnia;* în Sfera lui Jupiter, Sabanius şi Terpsichore; în Sfera lui Marte, Bassarius şi Cfio; în Sfera Soarelui lui Venus, Lysius şi Erato; în Sfera lui Mercur, Silenius şi Euterpe; în Sfera Lunii, Bacchus, Lyeus şi muză, pe Thalia.

Şt în Sferele Elementelor, sufletele sunt numite după aceeaşi manieră. Focului îi atribuie planeta şi dimineaţa; Aerului, fulgerul, Jupiter şi Junona; Apei, oceanul şi Thetys; Pământului, planeta Pluton şi Proserpina; Sufletul Lumii sau al Universului este numit de magicieni *Jupiterul Lumii*; Apollo corespunde *Minţii Lumii,* şi Minerva, *Naturii Lumii.* în plus Focului îi este atribuită planeta Vulcan şi Apei, Neptun, fiindu-le date nume diverse.

Chiar şi stelelor Zodiacului pitagoreicii le-au atribuit doisprezece zei, sau suflete aşezate în inimile acelor stele, şi care prin unnare guvernează acea stea, mai precis, în inima Berbecului este plasată Pallas; în inima Taurului, o anumită Venus; în Gemeni, o anumită Phebus; în Rac, Mercur; în Leu,

Jupiter; în Fecioară, Ceres; în Balanţă, Vulcan; în Scorpion, Marte; în Săgetător, Diana; în Capricorn, Vesta; în Vărsător, o anume Junona; în inima Peştilor, un anume Neptun.

Despre aceste lucruri cântă Manilius în aceste versuri:

Pallas guvernează Berbecul, Venus Taurul,
Phebus, Gemenii, iar Mercur guvernează Racul, iar Leul este guvernat de Jupiter, Ceres, Fecioara, Vulcanul, Balanţa. Marte, Scorpionul, iar frumoasa Diana Săgetătorul; Vesta are grijă de Capricorn ¡ar Junona ocroteşte Vărsătorul, Iar Neptunul Peştii...

în scrisoarea lui *Orfeu* către *Muscus,* el recunoaşte mai multe zeităţi ale cerurilor, scriind despre numele lor, raporturile şi îndatoririle lor, despre care vorbeşte în cântece corespunzătoare.

Să nu creadă nimeni că este vorba de numele unor spirite rele şi înşelătoare, ci de virtuţi naturale şi divine, împărtăşite lumii de către Dumnezeu adevărat care ştia cum să le folosească în folosul şi avantajul omului.

Antichitatea atribuie fiecărei din aceste zeităţi câteva părţi ale corpului omenesc, astfel, urechii îi corespunde memoria, şi este dedicată de către *Vergii iu* lui *Phebus,* spunândL: *„Cynthius mă trage de ureche şi mă ceartă".*

Mâna dreaptă este simbolul norocului şi prin care se fac jurămintele, iar Livius spune că: *„Numa Pompilius a atribuit această mână credinţei".*

Degetele sunt sub guvernarea Minervei, iar genunchii, îndurării, de aceea cei care cer iertare îi îndoaie.'

Unii atribuie buricul lui Venus, considerându-l drept locul abundenţei, în timp ce alţii care reduc toate părţile corpului la el, deoarece este centrul, spun că este atribuit lui Jupiter.

De aceea în Templul lui *Jupiter Hammon* se sărbătorea buricul.

Multe alte lucruri au fost observate de către antici care au atribuit fiecare mică parte şi

încheietură zeităţilor, care dacă sunt bine înţelese, iar zeităţile care le guvernează sunt cunoscute, atunci ele nu s-ar abate deloc de la îndatoririle lor, văzând şi scrierile sacre care atestă faptul că toate membrele sunt guvernate de virtuţile superioare, despre care vom vorbi mai pe larg în următoarea carte.

Nu doar părţile corpului sunt atribuite zeităţilor, ci chiar şi acţiunile oamenilor.

Astfel, vânătoarea îi corespunde *Dianei,* războaiele lui *Pallas,* agricultura lui *Ceres*, toate fiind amintite de *Apollo* în oracolele sale în sistemul filosofului Porphyr:

Pallas iubeşte războaiele, iar Dianei cea frumoasă
H corespund pădurile, Junonei, aerul umed.
Lui Ceres, porumbul şi fructele, iar lui Osiris
Apa, dar şi umorile apoase.

Despre cei şapte Guvernatori ai Lumii, planetele, şi despre diferitele lor nume care servesc discursurilor magice

Anticii le-au atribuit şi Guvernatorilor Lumii, - aşa cum îi numeşte Hermes Saturn, Jupiter, Marte, Soarele, Venus, Mercur, şi Luna, diferite nume şi epitete.

Saturn este numit *Coelius,* cel care ţine coasa, tatăl zeilor, mtăpânul timpului, marele stăpân, măreţul, înţeleptul, inteligentul, revoluţionistul ingenios al marelui spaţiu, un bătrân profund, autorul contemplaţiei secrete, imprimând sau presând gânduri măreţe în inimile oamenilor, distrugând sau păstrând toate lucrurile, distrugând şi construind forţe şi puteri, păstrătorul şi expozantul lucrurilor secrete, cel care provoacă pierderea dar şi descoperirea, autorul vieţii şi a morţii.

Jupiter este denumit Tatăl ajutător, *Regele Cerului,* mărinimosul, ameninţătorul, fulgerătorul, neînvinsul, înalt şi măreţ, mare şi puternic, bun, norocos, dulce, blând, binevoitor, cinstit, pur, care

merge drept şi cu onoare, stăpânul bucuriei şi al judecăţii, înţelept, adevărat, expozantul adevărului, judecătorul tuturor lucrurilor, excelând prin bunătate, stăpânul bogăţiilor şi al înţelepciunii.

Marte este numit *Mavors,* puternic în război, sângeros, puternic în arme, purtătorul de sabie, mărinimosul, curajosul, neîmblânzitul, generosul, fulgerătorul, de o mare putere şi grabă exagerată, în faţa căruia nimeni nu se poate apăra şi nici nu-i poate rezista, cel care îi distruge pe cei puternici şi tari, cel care detronează regii, stăpânul căldurii şi al puterii, stăpânul căldurii aprinse şi al sângelui, cel care înflăcărează inimile luptătorilor şi le insuflă curaj.

Soarele este numit Phoebus, Diespiter, Apollo, Titan, Pean Phanes, Horus, Osiris, aşa cum apare în acest oracol :

Soarele, Osiris, veselul Dionysius,
Apollo, Horus, regele ce guvernează ziua
Care schimbă timpul, aduce ploi şi vânturi.
Regele stelelor şi al flăcării nemuritoare.

Soarele mai este numit şi *Arciteneus,* cel care arde în flăcări, cel cu flăcări aurite, cel care radiază, cu părul ca de foc, cu,părul auriu, ochiul lumii, *Lucifer,* cel care vede toate lucrurile şi care le conduce pe toate, creatorul luminii, regele stelelor, marele stăpân, bun, norocos, cinstit, pur, prudent, inteligent, înţelept, cel care străluceşte peste întreaga lume, cel care conduce şi însufleţeşte toate corpurile care au suflet, prinţul lumii care are toate stelele sub el, lumina tuturor stelelor întuncate, arzătoare, copleşindu-le virtuţile prin felul său, şi cu toate astea dând lumină şi splendoare prin lumina şi splendoarea sa.

Noaptea este numit *Dionysius,* iar ziua, *Apollo,* ca şi cum ar alunga lucrurile rele.

De aceea atenierrii l-au numit *Alexicacon,* iar Homer, *Vlion,* adică cel care alungă lucrurile rele.

Soarele mai este de asemenea numit şi *Phoebus* datorită frumuseţii şi strălucirii sate, dar şi

Vulcan datorită violenţei sale înflăcărate, a cărei forţă stă în foc.

Soarele mai are şi denumirea de stea, deoarece el conţine lumina tuturor stelelor. Astfel, asirienii îl numesc 7ÎÎ7N *Adad,* care înseamnă unic, iar evreii îl numesc *tVÎÎfi? Schemesch,* care înseamnă real.

Venus este numită *Doamna*, cea care hrăneşte, *Frumoasa,* cea albă, blondă, plăcută, puternică, *Prolifica Doamnă a dragostei şi frumuseţii,* vlăstarul epocilor, primul părinte al oamenilor, care la începutul lucrurilor a unit diversitatea sexelor cu o dragoste crescândă, şi care, cu un copil etern, înmulţeşte diferite feluri de oameni şi animale, *Regina tuturor plăcerilor, Doamna bucuriei,* prietenoasă, sociabilă, miloasă, luând partea bună a lucrurilor, întotdeauna mărinimoasă cu muritorii, trimiţându-le afecţiunea blândă a unei mame în condiţiile lor nefericite, *Paznicul umanităţii*, nelasând să treacă nici un moment fără să nu facă bine, învingând toate lucrurile prin puterea ei, fiind umilă atât în faţa celor mari, cât şi în faţa celor mici, a celor puternici şi a celor slabi, a celor nobili, cât şi a celor josnici, rectificând şi egalând toate lucrurile.

Venus mai este denumită şi *Afrodita,* deoarece indiferent de sex, ea se regăseşte în mintea tuturor; mai are şi numele de *Lucifera,* adică cea care aduce lumină şi anii Soarelui spre lumină; şi i se mai zice *Hesperus,* atunci când urmează Soarele, iar *Phosperus,* deoarece trece prin toate lucrurile, deşi niciodată cu putere.

Mercur este numit fiul lui Jupiter, *vestitorul zeilor,* interpretul zeilor, Stilbone, cel care ţine şerpi şi sceptrul, cel care aripi la picioare, elocvent, aducător de câştig, înţelept, raţional, robust, brav, puternic în rău şi bine, notarul Soarelui, mesagerul lui Jupiter, mesagerul între zeii supranaturali şi infernali, bărbaţi cu bărbaţi, femei cu femei, prolific în ambele sexe.

Lucan îl numeşte pe Mercur arbitrul zeilor.

Un alt nume este *Hermes,* adică interpretul, cel care aduce la lumină orice lucru ascuns şi care arată lucrurile secrete.

Luna este denumită şi *Phebe, Diana, Luci na, Proserpina, Hecate, Mensuala*, cu jumătate de formă, care luminează noaptea, călătoreşte în linişte, are două coarne, ocroteşte, se plimbă noaptea, poartă coarne, *Regina cerului* şi a zeităţilor, prima dintre zeii şi zeiţele cerului, *Regina spiritelor, Stăpâna tuturor Elementelor,* căreia toate stelele i se supun, anotimpurile se întorc, iar elementele o slujesc, şi la a cărei plecăciune fulgerele răsuflă cu putere, seminţele încolţesc, iar plantele cresc.

Luna este primul părinte al fructelor, sora lui Phoebus, luminoasă şi strălucita ore, purtând lumina dintr- un loc în altul, luminând toate puterile cu lumina ei, împiedicând trecerile stelelor şi răspândind diferite lumini prin circuitul Soarelui, *Doamna marilor frumuseţi,* stăpâna ploilor şi a apelor, dătătoarea de bogăţii, îngrijitoarea umanităţii, guvernatoarea tuturor stărilor, bună, miloasă, ocrotind oamenii pe mare şi pe pământ, domolind furtunile, neavând nevoie de soartă, hrănind toate lucrurile care cresc pe pământ, cutreierând pădurile, potolind furia drăcuşorilor, închizând deschiderile pământului, răspândind prin plecăciunea ei lumina cerului, râurile mării şi liniştea deplânsă a infernului.

Luna guvernează lumea, calcă iadul sub picioare, de a cărei măreţie păsările ce zboară prin aer se tem iar animalele sălbatice se împrăştie prin pădure, şerpii se ascund în pământ, peştii înnoată în mare.

Dar despre acestea şi numele stelelor şi planetelor, epitetele şi denumirile lor, se pot afla mai multe în imnurile lui *Orfeu,* iar cel care le înţelege cu adevărat, dobândeşte o minunată înţelegere a magiei naturale.

Despre faptul că imprecaţiile umane îşi lasă amprenta în mod natural asupra lucrurilor

externe; şi despre cum mintea oamenilor ascende prin fiecare grad de dependenţă la lumea inteligibilă şi devine asemenea spiritelor niai sublime şi inteligenţelor

Sufletele cereşti îşi trimit virtuţile corpurilor cereşti, pe care acestea le transmit la rândul lor lumii sensibile, căci virtuţile lumii terestre nu au o altă cauză, decât cea cerească.

De aceea magicianul care lucrează prin ele, foloseşte o iscusită invocaţie a corpurilor superioare, cu cuvinte misterioase, şi cu un anume discurs ingenios, atrăgând lucrurile din lume, iar alteori prin forţa naturală, printr-o anume înţelegere reciprocă, prin care lucrurile urmează de bună voie, iar alteori sunt atrase fără voia lor.

De aceea *Aristotel* spune în cartea a şasea a *Filozofiei Mistice,* că atunci când cineva prin legare sau vrăjitorie invocă Soarele şi alte stele, rugându-le să-i ajute în acţiunea dorită, Soarele şi celelalte stele nu-i aud cuvintele, ci se mişcă după un anume fel, printr-o anumită conjuncţie şi serii reciproce, prin care părţile lumii se subordonează una alteia şi au un acord reciproc, datorită marii lor legături.

Aşa cum în corpul omenesc o parte se mişcă dacă este mişcată de alta, iar coarda unei harpe se mişcă atunci când e mişcată de alta, tot aşa când cineva mişcă o parte a lumii, celelalte părţi sunt mişcate de percepţia acelei mişcări.

Aşadar, cunoaşterea dependenţei mişcărilor care se urmează una pe cealaltă reprezintă fundaţia tuturor acţiunilor minunate, care trebuie neapărat pentru a putea exersa puterea de atracţie a virtuţilor superioare.

Cuvintele oamenilor reprezintă nişte lucruri naturale, şi deoarece părţile lumii se atrag reciproc, iar magicianul face invocaţii prin cuvinte, el lucrează cu puteri care sunt în acord cu natura, conducând pe unii prin dragostea unuia pentru celălalt, sau atrăgându-i pe alţii datorită urmării unuia de către

celălalt, sau respingându-i pe alţii din cauza duşmăniei unuia pentru celălalt, din motive de contrarietate, diferenţe ale lucrurilor şi multitudinii virtuţilor, care deşi sunt contrare şi diferite, perfecţionează o parte.

Uneori, magicianul obligă lucrurile datorită autorităţii sale şi a virtuţii cereşti, deoarece nu este un străin pentru cer.

Prin urmare, dacă omul primeşte amprenta unui litigiu sau a unei fascinaţii, el nu o primeşte datorită sufletului raţional, ci al celui sensibil, şi dacă suferă în vreo parte, el suferă potrivit părţii animalice, deoarece omul cunoscător şi inteligent nu poate fi atras prin raţiune, ci prin primirea acelei amprente şi forţe prin simţ, aşa cum o mare parte din spiritul animalic al omului este sub influenţa corpurilor cereşti şi a cooperării între lucrurile lumii, afectate dincolo de dispoziţia iniţială şi naturală.

Aşa cum Fiul îşi împinge tatăl la muncă, fără voia sa, pentru a-I putea păstra şi menţine, deşi el poate fi obosit, tot aşa şi dorinţa de a conduce este mişcată de mânie şi alte acţiuni pentru a obţine stăpânirea.

Şi mizeria naturii şi frica de sărăcie îl împing pe om să-şi dorească bogăţii, iar podoabele şi frumuseţea femeilor reprezintă un stimulent al senzualităţii.

Armonia unui muzician înţelept îi mişcă pe ascultători cu diferite pasiuni, unii urmând voluntar consonaţa artei, iar alţii fiind în acord prin gesturi, deşi neintenţionat, deoarece simţul lor este captiv, iar raţiunea nu este atentă la astfel de lucruri.

însă aceste feluri de fascinaţii şi litigaţii nu sunt admirate şi nici detestate de omul de rând datorită caracterului lor obişnuit; aceştia admiră totuşi alte lucruri naturale, deoarece le ignoră şi nu sunt obişnuite cu ele.

Aşadar, ei greşesc, considerând acele lucruri ca fiind deasupra Naturii, sau contrare Naturii, şi care sunt totuşi prin Natură şi potrivit cu Natura.

Trebuie să ştim prin urmare că fiecare superior îl mişcă pe cel inferior, în grad şi ordine, nu doar în corpuri, ci şi în spirite.

Astfel, Sufletul universal îl mişcă pe cel particular, iar raţiunea acţionează asupra simţului, iar acesta la rândul lui, asupra vegetalului, şi fiecare parte a lumii acţionează asupra alteia, şi fiecare parte poate fi mişcată de alta; fiecare parte a Lumii inferioare suferind din cauza Lumii cereşti, în funcţie de natura şi capacitatea lor, aşa cum o parte a corpului animalic suferă din cauza alteia.

Lumea intelectuală superioară mişcă toate lucrurile de sub ea, şi, după un anume fel, ea conţine toate fiinţele de la prima până la ultima, care se află în Lumea inferioară.

Corpurile cereşti le mişcă pe cele ale Lumii elementare, compuse, generatoare, sensibile, de la circumferinţă spre centru, prin esenţe superioare, continue şi spirituale, care depind de intelectul primar, şi anume intelectul activ.

Prin virtutea cuvântului lui Dumnezeu, pe care înţelepţii caldeeni din Babilon îl numesc *Cauza Cauzelor,* deoarece din El se nasc toate fiinţele, intelectul activ este al doilea, supunându-i-se prin urmare Cuvântului originar. Şi asta datorită uniunii acestei Lumi cu primul ei Creator, din care ies cu adevărat toate cu lucrurile vii.

în consecinţă, Lumea este imaginea lui Dumnezeu; intelectul activ este imaginea lumii; sufletul, imaginea intelectului; iar cuvântul, imaginea sufletului nostru, care acţionează asupra tuturor lucrurilor naturale în mod natural, deoarece Natura este lucrarea ei corespunzătoare, şi fiecare dintre acestea le desăvârşeşte pe următoarele, aşa cum Tatăl îşi desăvârşeşte Fiul, şi nici un lucru nu poate exista fără un altul precedent, deoarece depind unul de celălalt, printr-un fel de dependenţă ordonată, astfel încât, dacă unul este corupt, se întoarce în cel care era înaintea lui, până ajunge în cer, şi de acolo în sufletul universal, şi în cele din unnă în intelectul

activ, prin care există toate celelalte creaturi, şi care se află în principalul autor, care este Cuvântul creator al lui Dumnezeu, în care se întorc toate lucrurile.

Astfel, atâta timp cât sufletul nostru transmite lucruri minunate corpurilor inferioare, el trebuie să respecte originile lor, pentru a putea fi întărit şi arătat prin ele, şi pentru a putea primi puterea de acţiune la fiecare treaptă, chiar de la primul Creator.

De aceea trebuie să fim mai atenţi în contemplarea sufletelor stelelor decât a corpurilor acestora, şi a Lumii Supracereşti şi Inteligente, decât a Lumii materiale, deoarece prima este mai nobilă, iar fără mediul ei, nu se poate ajunge la influenţa lucrurilor superioare.

De exemplu, Soarele este regele stelelor, cel mai plin de lumifiă, dar pe care o primeşte de la Lumea inteligentă de deasupra stelelor, deoarece sufletul său poate primi cel mai bine splendoarea inteligentă.

Prin urmare, cel care doreşte să atragă influenţa Soarelui, trebuie să-I contemple, nu doar prin speculaţia luminii exterioare, ci şi a celei interioare.

Acest lucru nu-l poate face nici un om decât doar dacă îşi întoarce sufletul spre Soare şi devine ca el, înţelegându-i lumina inteligentă cu o privire intelectuală, aşa cum ochiul material percepe lumina sensibilă.

Omul va fi cuprins de lumina Soarelui primită de Ia Sfera Divină, înzestrându-l pe cel din urmă cu puterea intelectului. Fiind ajutat de acesta, el atinge astfel strălucirea supremă, din care iau naştere toate formele.

Atunci când omul primeşte gradul suprem de lumină, sufletul acestuia atinge perfecţiunea şi devine asemena spiritelor Soarelui, atingând virtuţile şi ilustraţiile virtuţilor supranaturale şi bucurându-se de puterea lor, doar dacă va avea încredere în Primul Creator.

De aceea, în primul rând trebuie sa cerem ajutor de la Primul Creator şi să ne rugăm nu doar cu gura, ci şi cu o gestică religioasă şi un suflet rugător, în continuu şi sincer, ca să ne lumineze mintea şi să ne alunge din suflete întunericul care devine din ce în ce mai mare din cauza corpurilor noastre.

Sfârşit

C U P R I N S

CUPRINS

408Editura Esoteris face cunoscut cititorilor săi!

Anunţ important!

începând din acest moment toate comenzile de carte făcute direct la Editura Esoteris vor beneficia de reduceri de preţ de 10% în funcţie de valoarea comenzilor făcute, îndeosebi pentru membrii Clubului Esoteris (vezi mai multe detalii la rubrica *Club Esoteris* **accesând adresa web site-ului Editurii Esoteris, www.esoteris.ro).**

Membrii Clubului Esoteris, care vor face comenzi direct la Editură, vor beneficia de următoarele facilităţi:

Obţinerea unui discount de 10% pentru comenzile mai mari de 100 lei pentru membrii Clubului Esoteris.

Numai Editura Esoteris poate face aceste reduceri substanţiale de preţuri pentru toţi cumpărătorii şi cititorii ce vor face comenzi direct la depozitul nostru (tel/fax 0232.266.169 şi mob. 0721.182.620; 0720.537.972). Numai la Editura Esoteris găsiţi toate cărţile scrise de Christian & Miriam Dikol.

Taxele poştale sunt suportate integral de Editura Esoteris pentru comenzile ce depăşesc suma de 100 lei pentru membrii Clubului Esoteris.

Pentru comenzile sub această valoare, destinatarul va plăti taxe poştale în valoare de 5-10 lei în funcţie de cuantumul comenzii şi adresa la care se livrează comanda.

Comenzile vor fi livrate prin poştă în termen de 3-4 zile lucrătoare din momentul efectuării lor, iar plata se va face ramburs - la ridicarea coletului poştal.

Dacă nu aţi primit avizul de înştiinţare după acest termen, va trebui să vă informaţi la oficiul poştal de care aparţineţi.

La ridicarea coletului şi efectuarea plăţii vă rugăm să solicitaţi chitanţă pentru suma plătită.

MAGAZIN VIRTUAL ESOTERIC

www.occultsliop.biomagikstar.ro

ŞCOALA DE INIŢIERE HERMETICA
„CHRISTIAN & MIRIAM DIKOL"

CURSURI de Vindecare cu ajutorul cristalelor, a medicilor din astral, câmpului energetic şi a canalului de lumină şi energii astrale. CURSURI de Radiestezie lnfoenergetică. CURSURI de Channeling.CĂRŢI ŞI MANUALE EZOTERICE

CHEILE SECRETE ALE INIŢIERII IIERMETICE ***Christian & Miriant Dikol***

Operaţiile magice suni exerciţiul unei puteri naturale, dar superioară forţelor obişnuite ale NATURII. Ele sunt rezultatul unei ştiinţe şi ale unei îndeletniciri care exaltă voinţa umană deasupra limitelor comune. Vrei să stăpâneşti peste tine şi peste ceilalţi, învaţă să vrei!

învaţă să vrei, să afli şi să poţi! Şt atunci când vei afla, învaţă să taci, căci tăcerea este cea mai mare putere a magului.

Preţul cărţii: 38,5 lei cu TVA inclus.

CHEILE SECRETE IIERMETICE ***Christian «6 Miriant Dikol***

Iniţierea în templul Lui Osiris era un antrenament treptat al întregii fiinţe omeneşti către culmile ameţitoare ale Spiritului, de unde poate ti dominată viaţa. Ca să ajungi Ia o asemenea desăvârşire, spuneau vechii înţelepţi de atunci, omul are nevoie de o schimbare esenţială a fiinţei sale fizice, morale şi intelectuale. Ori această prefacere nu este cu putinţă decât printr-un exerciţiu simultan al voinţei, al intuiţiei şi al raţionamentului. Preţul cărţii: 38,5 lei cu TVA inclus.

CHEILE SECRETE ALE KABBALEI ***Christian & Miriant Dikol***

Trecând prin această carte în mod conştiincios, kabbalistul va avea deodată impresia unui miracol, a unei comori imense aşezată în inima sa de Providenţa Divină, când, drept răsplată pentru eforturile sale, Adevăratul Nume al Lui Dumnezeu îi va fi revelat în mod spontan.

Preţul cărţii : 28,5 lei cu TVA inclus.

Preţul căiţii : 32,7 lei cu TVA inclus.

în PROTECŢIA MAGICA găsiţi toate ceremoniile şi ritualurile magice de care aveţi nevoie pentru exorcisme şi purificări, protecţie antimalefică, refacerea stării de sănătate şi a sporului casei, influenţarea benefică a viitorului, karmei, soartei şi destinului, iubirii, căsătoriei, afacerilor.

este Stăpânul

Manual **Raaiestezie**

Am adunat într-o singură carte ritualurile benefice de Magie Albă şi tehnicile ascunse până acum publicului, pe care vi le oferim ca să învăţaţi singuri cum să vă protejaţi împotriva răului malefic.

TETRAGRAMMATON

Elementelor:[1] Foc; ¡1 Apă; 1 Aer; H Pământ. Preţul cărţii: 43,6 lei cu TVA inclus.

MANUAL DE RADIESTEZIE

Christian & Miriam Dikol Radiestezia este arta de a utiliza indicatoarele radieslezice (nuiaua, bagheta, pendulul, ansa şi raportorul) făcând să intervină puterea şi voinţa Spiritului pentru a descoperi toi ceea ce este ascuns facultăţilor raţionale.

Matinalul le este necesar tuturor celor care vor să se iniţieze corect în acest domeniu, este practic şi eficient pentru întreprinzătorii care vor să

Preţul cărţii : 28,5 lei cu TVA inclus.

acceseze necunoscutul şi întâmplările Lumii materiale şi pe cele ale entităţilor şi duhurilor Lumii Spirituale

Preţul cărţii : 28,5 lei cu TVA inclus.

.Este o lucrare profesionista din care puteţi să învăţaţi cura anume să procedaţi şi ce instrumente să folosiţi ca să deschideţi canalele de energii şi lumină cu Astralul Superior, atât de necesare vindecărilor, cum anume să faceţi purificarea şi curăţarea reţelelor energetice ale pacienţilor folosind energia vitală, să le deschideţi centrii şi porţile de vibraţie, optimizându-i, ca mai apoi să-i echilibraţi cu fluidele necesare şi să le asiguraţi protecţii energetice sigure

Preţul căiţii: 55 lei cu TVA inclus.

MISTERELE PRACTICILOR DIVIN ATOR1

Christian Miriam Dikol

Dezvăluite într-o carte specială despre divinaţii: Astrologie, Tarot, pendulism, ghicit, vise, chiramanţie, numeroiogie, meditaţie, psihometrie, superstiţii, spiritism, practicile divinatorii au la origine mesaje spirituale, demonstrând că orice eveniment din planul material are o semnificaţie. Descifrarea viselor, metoscopia şi chi romanţ ia, hidromanţia şi ghicitul, geomanţia şi cartomanţia impun o atitudine specială pentru fiecare operator. Dintre toate oracolele,

Tarotul este cel mai surprinzător în răspunsurile sale. Preţul cărţii : 32,7 lei cu TVA inclus.

CEREMONIALURI ŞI RITUALURI MAGICE ***Christian & Miriam Dikol***

Majoritatea ritualurilor magice cunoscute sunt mistificări sau enigme, dar noi vom ridica, pentru prima oară, vălul sanctuarului ocult.

Autorii vă oferă această lucrare îndeosebi pentru studiu şi analiză şi pentru a vă învăţa cum să vă apăraţi de tot râul din Lume.

Cartea a fost scrisă în scopul de a vă îndemna să nu folosiţi Magia pentru a vă

răzbuna. Preţul cărţii : 55 lei cu TVA inclus.
Preţul cărţii : 55 lei cu TVA inclus.

MAGIA ŢIGĂNEASCĂ ŞI PREZICEREA VIITORULUI ***Christian & Miriam Dikol***

Pe vremuri, vrăjitoarele se adunau la răscruce de drumuri sau pe câmpii, unde-şi fierbeau poţiunile magice, căci leacurile, filtrele de dragoste şi descântecele, tăcute mai ales de sărbători, pe lună plină, precum şi apele magice făceau parte din puterea unei vrăjitoare adevărate. Există ceva miraculos în ghicitul {igănesc. Dacă pot vrăjitoarele ţigănci să prevadă viitorul celor care le solicită ajutorul, veţi afla răspunsul citind această caile.
Preţul cărţii: 28,5 lei, cu TVA inclus.

CARTE DE VRĂJI 1
Cliristian & Miriam Dikol

Ghicitorii şi ghicitoarele acreditate au întotdeauna o poliţie secretă care-i informează despre viaţa intimă şi obiceiurile clienţilor. Ghicirea unor

evenimente viitoare nu este posibilă decât pentru cei care lucrează în lumina astrală. Ghicitorul poate îmbrăţişa, printr-o singură intuiţie, tot ce un om a stârnit *(ură sau iubire)* în jurul lui; el poale să-i citească intenţiile din gând, poate să prevadă obstacolele ce le va întâlni în cale şi moartea violentă care-l aşteaptă.

COSMIC TOP SECRET ***Christian & Miriam Dikol***

De mai mulţi ani, cercetătorii fenomenelor paranormale s-au devotat specializării la limita investigaţilor ştiinţifice. Câteva dintre aceste variate cercetări din domeniile ultimei frontiere, în funcţie de interesul şi de aria ce o cuprind sunt: fenomenele UFO, investigaţiile psihotronice, mutilările de animale, vampirismul, oameni în negru, conspiraţiile, asasinatele, societăţile secrete, anomaliile subpămân- tene; legendele; donarea, răpirile, controlul minţii. Preţul cărţii: 43,6 lei cu TVA inclus

.MAEŞTRII MAGIEI ÎNALTE ***Chrislian & Miri am Dikoi***

Neofitule, care ai început lectura acestei cărţi, dacă vrei s-o urmezi până la capăt, ea va face din tine un monarh sau un smintit. Deci poţi să faci cu acest volum ce doreşti, dar nu vei putea nici să-l dispreţuieşti, nici să-l uiţi. Dacă eşti curat, el îţi va fi lumina; dacă eşti puternic, el îţi va fi armura; dacă eşti sfânt, el îţi va fi religia; dacă eşti înţelept, el îţi va conduce paşii spre înţelepciunea înaltă şi spre lumină.

Preţul: 43,6 lei cu TVA inclus

.SFÂRŞITUL VEACURILOR voi. 1 ***Chrislian & Miriam Dikol***

Următoarea fază a iniţierii voastre personale tocmai a început. Pergamentul care se va desfăşură în faţa voastră va rezona profund, declanşând amintiri vechi dinaintea timpului naşterii voastre, dar setate în memoria ancestrală a spiritului vostru, oferindu-vă cheia recâştigării propriei libertăţi într-o lume care devine din ce în ce mai mult o închisoare perceptuală a fricii şi anxietăţii.

Preţul cărţii : 32,7 lei cu TVA inclus.

SFÂRŞITUL VEACURILOR voi. 2 ***Chrislian & Miriam Dikoi***

Marea Piramidă este construită deasupra celui mai puternic vârtej de pe întreaga Planetă, unde liniile tetraedrului, cubului, octaedrului, dodecaedrului şi icosaedrului se intersectează. Motivul pentru care acesta este punctul de echilibrare gravitaţională al continentelor Lumii este faptul că structura cristalină armonică a vibraţiilor Pământului le-a aranjat astfel, în aceeaşi manieră în care a curbat Pământul în jurul Deltei Nilului

.RITUALURI MAGICE CU LUMÂNĂRI ***Ch rişti an & Miri am Dikoi***

Farmecele cu lumânări sunt uşor de practicat, nu este nevoie de experienţă pentru a dobândi rezultate bune, concentrarea este uşor de realizat iar obiectele necesare magiei cu lumânări sunt uşor de găsit. Dacă aţi ales vraja pe care o veţi practica trebuie să faceţi rost de numărul necesar de lumânări şi de suporturi pentru lumânări.

Lumânările trebuie să aibă culoarea adecvată ritualului. în vrajă trebuie să fie specificată ziua în care veţi începe ritualul.

Preţul cărţii: 55 lei cu TVA inclus.

CRISTALE VINDECĂTOARE ***Christiun & Miriam Dikol***

Daruri ale Divinităţii, create de Inteligenţa Supremă, cristalele nu sunt doar simple minerale, căci ele au o vibraţie deosebită, fiind parcă însufleţite de spiritele care sălăşluiesc în fiecare din ele.

Purtând un cristal la nivelul inimii acesta va înlătura blocajele emoţionale stimulând timusul şi centrul corpului mental, asigurându-vă concomitent protecţia împotriva atacurilor spiritist - malefice şi a gândurilor negative îndreptate împotriva dvs.

Preţul cărţii: 65 lei cu TVA inclus.

CARTE DE VRĂJI 2 ***Christian & Miriam Dikol***

Magicianul stăpâneşte forţele naturale, ca şi pe cele supranaturale, în momentele practicării riturilor magice, care acţionează direct, fără mijlocirea vreunui agent spiritual.

I hriMiiinK Miriam Dikol
—*-zz* - 5 n
- *... W ©1 -
OeSCDFBA AlroVWDSQUt£A «eacuoasA aj/mm*ui.cH>rAiaj»

CRISTALE

Farmecele, vrăjile şi blestemele sunt formule magice foarte asemănătoare descântecelor, de care le deosebeşte scopul pentru care sunt invocate. Ele se bazează, ca şi descântecele, pe puterea magică a cuvântului. Preţul cărţii: 55 lei cu TVA inclus

.CARTE DE VRĂJI 3 *Christtan & Miriam Dikol*

Acumularea şi direcţionarea torţelor subtile ale Lunii este una dintre artele Vrăjitoriei. Magia lunară este o artă personală, chiar dacă există mari linii de urmat. În timpurile străvechi, vrăjitoarele şi vrăjitorii luau poziţii de preotese şi preoţi ai Lunii, în anumite regiuni litoraie, şi pe insule, aceştia erau preoţi şi preotese ale mării...

- Magia Lunii
- Ritualurile Vrăjitoarelor Wicca
- Tradiţiile Magice ale Vrăjitoarelor Wicca
- Casele Lunii şi îngerii Guvernator

Preţul cărţii: 70 lei cu TVA inclus.

A U T O R I   C E L E B R I

ÎNVĂŢĂTURILE MAGICE COMPLETE ALE TUTUROR TIMPURILOR voi. 1

Munly P. Hali

S-au scris numeroase volume şi comentarii cu privire la sistemele secrete ale filozofiei existente în lumea antică, însă adevărurile fără vârstă despre viaţă, precum şi mulţi dintre cei mai mari gânditori ai Pământului, au fost îndeobşte îmbrăcate în veşminte ponosite.

Lucrarea actuală le redă strălucirea de odinioară.

Preţul cărţii: 38,5 lei cu TVA inclus.

ÎNVĂŢĂTURILE MAGICE COMPLETE ALE TUTUROR TIMPURILOR voi. 2

Munly P. Huli

Cartea aceasta constituie introducerea dedicată afirmaţiei că „ceea ce este ascuns în imagini emblematice, alegorii şi ritualuri ale anticilor, este o doctrină secretă privitoare la misterele lăuntrice ale vieţii, doctrină care a fost conservată în totalitate într-o mică fâşie a minţilor iniţiate de la începutul Lumii".

Preţul cărţii: 38,5 lei cu TVA inclus.

ÎNVĂŢĂTURILE MAGICE COMPLETE ALE TUTUROR TIMPURILOR voi. 3

Munly P. Hali

Există un munte situat în mijlocul Pământului sau în Centrul Lumii, care este deopotrivă mare şi mic. Este deopotrivă moale, aspru şi pietros. Este departe şi totuşi foarte aproape, însă invizibil, căci aceasta a fost porunca lui Dumnezeu. Aici sunt ascunse cele mai importante comori pe care Lumea nu ştie să le preţuiască. Acest Munte este bântuit de bestii feroce şi de păsări lacome care fac ca drumul să fie dificil şi periculos.

Preţul cărţii: 28,5 lei cu TVA inclus.

CARTEA FILOSOFIEI OCULTE voi. I ***Heinrich Cornelius Agrippa***

„Numai pentru voi fii ai doctrinei şi ai învăţăturii am scris această operă. Cercetaţi atent cartea, concentraţi-vă asupra acelei intenţii pe care am presărat-o şi am strecurat-o în mai multe locuri; ceea ce am lăsat să rămână ascuns într-un loc, am arătat în alt loc, ca să poată fi înţeles de înţelepciunea

(Cornelius Agrippa) Preţul cărţii: 38,5 lei cu TVA inclus

.„A apăra regate, a descoperi adunările secrete ale oamenilor, a învinge duşmanii, a elibera captivii, a mări bogăţiile, a procura favorurile oamenilor, a distruge bolile, a conserva sănătatea, a prelungi viaţa, a reînnoi tinereţea, a prezice evenimentele viitoare, a vedea şi a cunoaşte lucruri îndeplinite la

Preţul cărţii : 28,5 lei cu TVA inclus.

mare distanţă, şi altele la fel, toate prin virtutea influenţelor superioare, pot părea drept lucruri incredibile." (Cornelius Agrippa)

CARTEA FILOSOFIEI OCULTE voi. 2 ***Heinrich Cornelius Agrippa***

Preţul cărţii : 32,7 lei cu TVA inclus.

ARTA UE A FI PROFET

OGLINDA MAGICĂ ***Paschal Beverly Randolpli***

Există numeroase reţete pentru prepararea oglinzilor magice; dar cea mai bună oglindă magică este inutilă pentru cel care nu are capacitatea clarviziunii.

Cea mai bună oglindă magică este sufletul, care trebuie menţinut mereu pur şi protejat împotriva prafului, igrasiei şi ruginii, pentru a nu se păta şi a rămâne perfect clar, capabil de a reflecta lumina spiritului divin în puritatea sa originală.

PRACTICILE MAGICE EGIPTENE ***Wallis Budge***

Magia egipteană datează din timpul în care locuitorii predinsatici şi preistorici ai Egiptului credeau că Pământul, subsolul, aerul şi cerul erau populate de nenumărate fiinţe, vizibile şi invizibile, care puteau ti prietenoase sau neprietenoase faţă de

Ceremonii magice; Cei patru copii ai lui Horus; Formule şi vrăji magice; Vechimea practicilor magice în Egipt.

Preţul cărţii : 28,5 lei cu TVA inclus.

Preţul cărţii: 28,5 lei cu TVA inclus.

MAGIA ALBA ŞI NEAGRĂ ŞTIINŢA VIEŢII FINITE ŞI INFINITE ***Franz Hartnuinn***

Tot ce există pe pământ posedă replica sa eterică deasupra pământului, şi nu există nimic, oricât de nesemnificativ ar părea în lume, care să nu depindă de ceva superior; astfel încât, dacă părţile inferioare acţionează, părţile superioare, care le conduc, reacţionează la rândul lor. {*Sohar Wajeccte)*

PLANUL ASTRAL '

Preţul cărţii: 38,5 lei cu TVA inclus

P L A N U L A S T R A L ***C. W.Leadbeater***

Deşi nu este foarte conştient de aceasta, omul îşi petrece o bună parte din viaţă în mijlocul unei lumi nevăzute, vaste şi foarte populate.

Atunci când doarme sau este în transă, când simţurile fizice îi sunt temporar suspendate, această altă lume îi este într-o anumită măsură deschisă şi lui.

Preţul cărţii : 28,5 lei cu TVA inclus.

Uneori el îşi va aminti anumite lucruri vagi despre ceea ce a văzut sau a auzit acolo
.Preţul cărţii: 32,7 lei cu TVA inclus.

DOSARUL OMEGA ***Commander -X - Brandon***

Reptiloizii de pe Alpha Draconis şi Rigel Orion pretind că sunt originari din vremurile preistorice şi au tăcut parte din rasa reptiliană sau sauriană bipedă. Acum ei se află aici pentru a lua înapoi "planeta lor" de la rasa umană. (Branton)
- Bazele Naziste din Antarctica, Războiul tainic, Originea grupului. Discurile zburătoare germane, Războiul extraterestru.

VIEŢILE NECROMANTILOR ***WiUiam Godwin***

- o descriere a celor mai distinse persoane din epocile succesive, care au pretins pentru ei înşişi sau cărora li s-a imputat de către alţii, exercitarea puterii magice -

Magie şi vrăjire; Vrăjitorie; Magii sau înţelepţii din Răsărit; Divinaţie; Prevestiri; Chiromanţie; Fiziognomie; Interpretarea viselor; Aruncarea sorţilor; Astrologie; Oracolul de la Delphi.

Preţul cărţii : 32,7 lei cu TVA inclus.

AUTOPROTECŢIA PSIHICA ***Dion Fortune***

Cea mai comună formă de atac psihic este cea care provine din mintea ignorantă şi malignă a oamenilor.

Preţul cărţii : 28,5 lei cu TVA inclus.

Chiar şi persecutorul nostru poate fi o victimă. Atunci când vom da mâna cu acest om noi vom simţi un şoc puternic. Persoana de la care emană răul poate să nu fie cea de la care provine acesta.

Pentru apărare noi trebuie să ne bazăm pe metodele umane care sunt destul de eficiente şi mai puţin periculoase. (*Dion Fortune)* Preţul cărţii: 28,5 lei cu TVA inclus

.CLARVIZIUNEA ŞI PUTERILE OCULTE
Swami Pane li utlasi

Sufletul sau mintea este adevăratul cunoscător care devine conştient de lumea exterioară cu ajutorul mesajelor simţurilor.

Dacă mintea nu ar primi aceste mesaje, ea ar fi goală în ceea ce priveşte obiectele exterioare.

Eliminarea fiecăruia dintre simţuri ar însemna diminuarea părţii sufletului.

Fiecare simţ care este adăugat sporeşte lumea sufletului.

Preţul cărţii: 28,5 lei cu TVA inclus.

MALLEUS MALEFICARUM ***Heinrich Kramer & James Sprenger***

încă din Antichitate, din timpul primelor grupări sociale, vrăjitoria era considerată un lucru rău, un duşman al Luminii, un aliat al puterilor întunericului, era asociată cu decăderea şi corupţia.

Vrăjitoarele au fost vânate, torturate, judecate şi arse pe rug sau spânzurate, pe baza unor plângeri datorate geloziei, invidiei sau răzbunării, şi rareori datorită unor fapte reale dovedite.

Preţul cărţii cu TVA inclus : 43,6 lei.

OCULTISMUL PRACTIC ***o privire generală asupra domeniului ocult J.J.Morse***

Aşa cum indică titlul acestei cărţi, volumul de faţă va fi de mare ajutor, deoarece conţine multe instrucţiuni legate de aspecte cu mare importanţă pentru întreaga omenire.

învăţăturile despre transă şi mediumi sunt pline de valoare şi de sfaturi chibzuite.

Adevăratul caracter al magiei şi vrăjitoriei, este prezentat succint şi pe înţelesul tuturor. Preţul cărţii: 16,5 lei cu TVA inclus.

DESCOPERIREA VRĂJITORIEI ***Reginald Scot***

Iar în ceea ce priveşte vrăjile, invocaţiile şi Farmecele, dacă oamenii ar crede mai mult în ceea ce văd, iar nu în poveştile şi minciunile bătrânilor, sunt sigur că ei ar înţelege mult mai repede despre ce este vorba de fapt.

Nu este de mirare că vrăjitoarele şi invocatorii au succes. Asta este părerea mea şi cred că cel mai bine este ca fiecare să ajungă la propriile concluzii în privinţa acestui domeniu. (*Carolus Gallus)*

Preţul cărţii: 20 lei cu TVA inclus.

R A G N A R O K ERA FOCULUI ŞI A PĂMÂNTULUI */gn a tius D o nnelly*

O cometă a izbit Pământul acum mai multe zeci de mii de ani. Acest eveniment a distrus o civilizaţie care poseda o tehnologie avansată; dezastrul a fost însoţii de catastrofe, urmate de acoperirea norilor şi un frig extrem. Omenirea a supravieţuit doar ascunzându-se în peşteri adânci; când a ieşit la

Preţul cărţii : 28,5 lei cu TVA inclus.

suprafaţă, a trebuit să pornească civilizaţia de la zero. *(J. B. Hare)*

Preţul cărţii: 43,6 lei cu TVA inclus.

VIATA DE DUPĂ MOARTE ***Charles Drayton Tho mas***

Această carte va fi folositoare dacă va fi citită de către cine trebuie. Există mulţi oameni pe care această carte îi va alina, există mulţi oameni care caută un semn de la „prietenii lor care au murit".

Această carte explică cum de am devenit sigur de faptul că vorbesc cu prieteni care au părăsit pământul.

Prețul cărții : 28,5 lei cu TVA inclus.

Ea subliniază şi descrierea vieţii acestora pe tărâmurile de după moarte.TAIJMATURG1A SAU ELUCIDĂRILE MINUNILOR ***An Oxonian***

Pot afirma cu încredere că Arta Magiei există în mod sigur. Istoria sacră şi profană, autoritatea umană şi divină, experimentele cele mai neîndoielnice şi excepţionale, toate concurează pentru a-i demonstra realitatea.

Pentru a demonstra aceasta, apelăm la agenţia fiinţelor invizibile, de care, în opinia noastră, întreaga Natură este plină. (An Oxonian)
Preţul cărţii: 28,5 lei cuTVA inclus.

CARTEA MAGIEI CEREMONIALE ***Arthur Edward Waite*** Arta numită Goetică, cea a incantaţiei, vrăjitoriei, fascinaţiei, iluziilor şi imposturilor a ajuns într-un mod oarecum arbitrar să semnifice ultima scăpare în diabolism a Artei mai catolice şi generale, care este numită Magia Practică.

Aşa cum este o uşă în suflet care se deschide către Dumnezeu, la fel există o altă uşă care se deschide asupra adâncurilor, şi nu este nici o îndoială că Şinele
intră în adâncuri când uşa este deschisă în mod efectiv.
Preţul: 32,7 lei cu TVA inclus.

CARTEA MEDIUMILOR ***Al lan Kardec***

Spiritul este Fiinţa principală, deoarece acesta este cel care gândeşte şi care supravieţuieşte trupului, ultimul fiind doar un înveliş, un veşmânt de materie grosieră, pe care spiritul îl aruncă când este vechi.

Dar, în afară de acest înveliş material, spiritul mai are şi un al doilea, semi-material, pe care-l uneşte cu primul la moarte, spiritul aruncând primul înveliş şi reţinându-l pe al doilea, căruia îi dăm numele de perispirit.

TAUMATURGI

Preţul cărţii: 43,6 lei cu TVA inclus.

T A R O T U L ***Arthur Edward Waite***
Cărţile de Tarot sunt astăzi larg răspândite, dar simbolurile lor sunt uneori greşit înţelese. Ele conţin semnificaţii profunde, care trebuie să fie interpretate adecvat, cu ajutorul cunoscătorilor Artei Divinaţiei.

Acest mic tratat are menirea de a vă ajuta să cunoaşteţi mai bine tainele adânci ale cărţilor de Tarot. Tarotul este istoria omului în imagini.

Într-o manieră simplă şi pe înţelesul tuturor, sunt abordate trei aspecte: vechimea utilizării acestei metode, simbolismul profund şi funcţia de divinaţie a cărţilor de Tarot.
Preţul cărţii cu TVA inclus: 32,7 lei
INIŢIEREA UMANĂ ŞI SOLARĂ
Din Punctul de Lumină din Mintea lui Dumnezeu, Lumina să se reverse în minţile oamenilor! Lumina să pogoare pe Pământ.
Din Punctul de Iubire din inima lui Dumnezeu. Iubirea să se reverse în inima oamenilor! Hristos să revină pe Pământ.
Fie ca Lumina, Iubirea şi Puterea să restabilească Pianul Divin pe Pământ!
Preţul cărţii: 32,7 lei cu TVA inclus
MAGUL CEREMONIALUL MAGIC ***Francis Barett*** MAGUL este una dintre sursele principale pentru studiul ceremoniilor magice fiind, pentru mult timp, una dintre cele mai rare şi cele mai căutate cărţi de magie din secolele XIX şi XX.
Arthur Edward Waitc

Măreaţa operă a lui Francis Barrett conţine cunoştinţe profunde de alchimie, astrologie şi Kabbală, fiind citată de Zorii Aurii (Golden Dawn) şi de alte mişcări oculte şi esoterice drept o importantă sursă de inspiraţie. Scrisă în 1801, în mijlocul Erei Raţiunii, aflată undeva între Newton şi Darwin, se poale ca

acesta să fie un ultim moment în care o astfel de operă ar fi putut fi compusă.
Preţul cărţii : 70 lei cu TVA inclus.

TRATAT ELEMENTAR DE MAGIE PRACTICĂ *Pupus*

Nu voi face nicio aluzie la numeroasele imperfecţiuni ale acesiei lucrări mult mai complete şi de mai mare întindere pe care o voi publica sub numele de Tratat Elementar de Magie Practică. Acest tratat va fi, dacă dorinţa mi se va împlini, o enciclopedie privind această problemă şi va conţine reproducerea în extenso a cărţilor, manuscriselor şi a cărţilor de vrăjitorie cele mai rare.
Dr. Gerard (A nuci el Vincent) Encausse
Preţul cărţii: 67 lei cu TVA inclus

ISTORIA MAGIEI ***Eliphas Levi*** **Cu o expunere clară şi precisă a procedeelor, ritualurilor şi misterelor sale.**

Eliphas Levi este autorul cărţilor: Dogma şi Ritualul înaltei Magii. Dogma; Dogma şi Ritualul înaltei Magii. Ritualul; Misterele Kabbalei; înalta Magie; Cheia Marilor Mistere; Chei Majore şi Pantaclul lui Solomon; The Magic Ritual of the Sanctum Regnum; Marele Arcan sau Ocultismul Revelat; Ritualuri; Cartea Splendorilor.
Preţul cărţii: 55 lei cu TVA inclus.

TRATAT ELEMENTAR DE ŞTIINŢĂ OCULTĂ ***Pupus***

Ocultismul este un sistem filosofic care dă o soluţie la întrebările pe care şi le pune cel mai I adesea spiritul nostru.
Ceea ce ne interesează în cartea aceasta nu este partea materială, fizică, ci ceea ce autorul a vrut să exprime prin semne, ceea ce este ascuns sub forma lor, partea metafizică, ca să spunem aşa.
Societăţile de iniţiere au drept scop principal să facă natura umană să evolueze şi să o facă aptă să primească influenţele directe ale planurilor superioare.

Preţul cărţii: 55 lei cu TVA inclus

A V A T A R U R I

Un Maestru este o fiinţă umană care, după ce a parcurs drumul evoluţiei şi a atins etapa finală a acestui drum - Drumul Iniţierii - a primit primele cinci iniţieri şi a intrat în *Regatul Spiritual,*

Cuvântul *Avatar* ne trimite cu gândul la ceva ce coboară de sus, de la Ishvara la om.

Două sunt caracteristicile omului care va deveni mani Testarea specială a lui Dumnezeu: bhakti, iubirea pentru cel în care va apărea, şi dragoste pentru cei a căror viaţă este chiar viaţa lui Dumnezeu. Numai când aceste caracteristici apar în om, el va putea deveni - în Universuri viitoare - un avatar, care va apare ca Dumnezeu pentru om. Preţul cărţii: 20 lei cu TVA inclus.

ŞTIINŢELE OCULTE DESPRE MAGIE, MINUNI ŞI MIRACOLE ***Eusehe Salverte***

acelaşi timp să studiem :este povestiri şi cauzele

Omul este credul pentru că este veridic în mod natural. Acţionând asupra pasiunilor sale, prin credulitatea sa, oameni superiori l-au silit la o supunere religioasă. Poveştile despre minunile care îi conduceau în acest scop nu sunt toate inventate.

CARTEA NOROCULUI ***Dr. Gerard Encausse - Papus***

Aveţi noroc? Dacă nu aveţi, este acesta un fapt real sau este doar credinţa că nu aveţi, chiar dacă el există? Dacă aveţi Noroc, atunci nimic nu este mai simplu, de vreme ce nu trebuie decât să-l păstraţi. Se întâmplă adesea să ne comparăm cu un prieten sau cu o prietenă, crezând astfel că nu avem noroc, deoarece aspirăm la un ideal aproape imposibil de atins. Voinţa umană nu este decât unul dintre cei trei factori care veghează asupra stabilirii sau revenirii Norocului.

Este util şi interesant îr faptele pe care le conţin s din care derivă faptele.

*Misterele din temple

Preţul cărţii : 55 lei cu TVA inclus

Preţul cărţii: 29,5 lei cu TVA inclus.

^KMHB»« « OttAttA.

'mt.

^vj^Mîtlî ©gj^EB

ŞARPELE GENEZEI 1 - TEMPLUL UMBRELOR -
Stanislas de Gnai ta

Trilogia monumentală intitulată Şarpele Genezei, scrisă de Stanislas de Guaita, este un adevărat manual destinat iniţiaţilor în Ştiinţele Oculte. Autorul foloseşte cunoaşterea Maeştrilor Magiei înalte - Eliphas Levi, Cornellius Agrippa -, arcanele Taratului şi secretrele Kabbalei pentru a dezvălui misterele oculte demonstrate şi exemplificate cu clarviziune prin experienţele maeştrilor tuturor timpurilor. Ţinem să precizăm că ŞARPELE GENEZEI nu este nicidecum o trilogie de magie neagră, ci dimpotrivă, aşa că să nu vă fie teamă să citiţi cărţile. Preţul cărţii: 57 lei cu TVA

ARCANELE MAGIEI ***Stanislas de Guaita***

Acest volum îl comentează şi îl corectează pe primul; el îndreaptă imaginile răsturnate sau falsificate prin artificiul Maestrului vrăjilor; el pune la loc orizonturile răsucite, înlocuieşte cu lumina zilei strălucirea falsă a torţelor infernale, atât de promptă să depraveze formele, să determine culorile, să mintă. O distincţie peremptorie era cu atât mai necesară între înalta Doctrină şi Vrăjitorie, pe care lucrarea de faţă trebuie să le trateze paralel, sau să se refere cel puţin la teoriile aplicabile ambelor, aşa cum am semnalat de la început, latā Arborele Ştiinţei Binelui şi Răului. Preţ: 67 lei.

PROBLEMA RÂULUI ***Stanislas de Guaita***

în a treia parte a ŞARPELUI GENEZEI vom aborda marea enigmă a Răului şi vom ridica, în măsura în care ne permite conştiinţa şi iniţierea noastră, vălul redutabil şi binefăcător care ascunde de ochii profanilor Marele Arcan al Magiei. „Considerăm prudent să nu atingem aici această misiune divină; unde începe Credinţa ar fi bine ca Ştiinţa să se oprească, astfel încât să se evite neînţelegerile triste. Şi de fiecare dată când va trebui să ne referim la credinţele

religioase, declarăm că, nefiind deloc competenţi în materie de Credinţă, considerăm oamenii şi faptele numai din punctul de vedere al inteligenţei umane." Preţ: 29,5 lei

.INCURSIUNE inchanneuinî;

Aceasiă carte este rezultatul experienţei în comunicarea astrală a instructorului de channeling. Cartea explică ce este channelrugul şi cum poţi intra în legătură cu ghidul tău. Pentru cei care doresc să îşi dezvolte capacităţile, diferite capitole se ocupă cu tipuri speciale de lucruri precum citirea aurelor, a chakrelor şi a vieţilor trecute. Lectura acestei cărţi te va ajuta să înţelegi ca nu vei mtampina nicio dificultate în a intra în legătură cu ghidul vostru luând parte la această

- Cum intri în legătură cu Ghizii tăi
- Planuri şi dimensiuni astrale
- Ascensiunea spiritului
- Meditaţia - calea spre comunicarea astrală Preţul cărţii: 28,5 Iei cu TVA inclus.